MEDITATIONES
SUPER
VERITATES CHRISTIANAS
ET ECCLESIASTICAS

Desumptæ ex Epistolis & Evangeliis Missarum totius anni, atqué in singulos illius hebdomadarū dies, & principalia festa distributæ

UNIVERSIS de CLERO

Ut & se ipsos ad Celebrandum seu dignè Communicandum, nec non ad quævis Ecclesiastica munia Sanctè obeunda disponere; & Populum suæ Curæ commissum debitè ac fructuose instruere valeant.

OPUS UTILISSIMUM

AUTHORE M. *** PRESBYTERO CURATO DIŒCESIS LUGDUNENSIS

Gallicè editum, latinitate verò à quodam Canonico Regulari S. Augustini donatum, in quatuor partes divisum, & pro Bono Cleri Germaniæ Typis impressum

NUNC DEMUM.

AUTHORITATE & MANDATO

ILLUSTRISSIMI EXCELLENTISSIMI AC REVERENDISSIMI DOMINI DOMINI EPISCOPI CULMENSIS & POMESANIÆ

REIMPRESSUM

PARS HYEMALIS.

à Dominica Prima Adventûs ad Diem Cinerum.

CULMÆ IN PRUSSIA
M. DCC. LX. II.

IGNIS IN ALTARI SEMPER ARDEBIT, QUEM NUTRIET SACERDOS, SUBJICIENS LIGNA MANE PER SINGULOS DIES. Lev. 6. 12.

DIVO CAROLO BORROMÆO,

S. R. E. CARDINALI

EMINENTISSIMO,

ARCHIPRÆSULI MEDIOLANENSI

VIGILANTISSIMO,

CLERI PATRONO

COLENDISSIMO.

HASCE Meditationes ad fovendam Cleri pietatem editas ut nomini tuo dedicarem, Sanctissime Præsul, ipsamet pietas tua suasit & adduxit. Nec enim efficaciùs ad sanctioris vitæ normam Clericos adhortari poteram quàm Tuis sub auspiciis, Cardinalis Piissime, cujus virtutes eximias & prorsùs singulares sic mirantur Ecclesiæ

Ministri, ut cuncti te velut Ducem ac Patronum suum colant, & venerentur. Universæ sanè perspecta est Ecclesiæ illa tua major omni præconio sollicitudo pastoralis in Clericis informandis, tum morum probitate, tum rerum Ecclesiasticarum peritiâ. Hanc omnibus prædicant pro finienda Tridentina Synodo suscepti labores, pro regenda Plebe tibi commissa institutæ Congregationes, erecta Seminaria, legesque perutiles quibus non solùm Episcopis, sed aliis etiam Sacerdotibus curam Animarum habentibus ad munus optimè peragendum viam tradis & offers tutissimam. Hanc denique enuntiant celebrata Concilia, Provincialia seu Diœcesana undecim, Ordinationes variæ, Instructiones innumeræ, quibus christianam simul & Ecclesiasticam disciplinam instaurare, collapsos Cleri Populiquè mores emendare tantoperè conatus es. Hæc omnia sub titulo Actorum Ecclesiæ Mediolanensis in unum collecta habemus omni thesauro nobis pretiosiora: siquidem ex hoc thesauro velut ex Academia quadam sacræ doctrinæ quotidiè prodire cernimus instructissimos Sacerdotes, consummatos ac indefessos Operarios qui vineam Domini diligenter excolunt, vitiorum stirpes evellunt, christianas virtutes cordibus hominum inserunt, fructumque ex labore suo referunt uberrimum. Tuis debentur curis, precibus, & exemplis proventus isti quibus affluit Domini-

minicus ager, Antistes Reverendissime; rogare ne desistas Dominum Messis, Episcopum Animarum nostrarum Christum Jesum, ut similes Operarios mittat in Messem, seù Vineam suam. Istius etiam, precor, memor sis Opusculi, ut ad hæc emolumenta non nihil conducat, Legentesque juvet ad Sacerdotii munia digniùs obeunda, ut per sanctos Sacerdotes Populus quoque sanctificetur Christianus.

Est quidem tenue quod offero Tibi munusculum, Cleri Patrone colendissime; sed intuere, quæso, mentis affectum, ipsius Dei quo frueris in Cælo factus æmulator, qui etiam in exiguis rebus offerentium gratum habet animum: nec ad confectionem Tabernaculi quod Moysi præceperat, minutissima pauperum dona, pilos caprarum & arietum pelles, aliaqué id genus dedignatus est; tametsi ditiores alii aurum & gemmas in id opus conferrent. Deo namque animisque sublimibus peculiare est, ut voluntatis affectum magis quàm munera, & studium cordis magis quàm censum pensitent. Cujusmodi studio tibi devotissimus & addictissimus Servus æternùm persistam.

Auctor.

PRÆ-

PRÆFATIO. AUCTORIS

QUamquam plurimi jam meditationum libri ſuper Evangelia in lucem prodierint, nemo tamen mirabitur, si & iſte lucem publicam aſpiciat. Si quis enim illos accuratè apud ſe expendat, advertet facilè, quòd, cùm principaliter pro ſæcularibus ſcripti fuerint, adeo minutatim & in particulari obligationes & functiones clericales tangere, & tractare nequiverint; proinde tam utiles, & ſalubres Clero eſſe non poſſint, ac ille, qui ex inſtituto, ac ſingillatim ac in hunc finem conſcriptus eſt.

Verum eſt, non plura, ſed unum tantùm dari evangelium, ſecundùm quod quicunque demũ chriſtianus vivere debet, ùt loquitur S. Baſilius Lib. 2. de bapt. q. 1. *omnis baptizatus, evangelii baptiſmate, debitor eſt, ut ſecundùm evangelium vivat.* Regula enim eſt, non tam laicorum, quàm Eccleſiaſticorum; tam eorum, qui in mundo vivunt, quàm, qui

altari

altari deſerviunt; aliud exſpectare non poſſumus, quàm judicandos nos eſſe, ſecundùm veritates divinas, quas in ſe continet, prout ipſe Dei Filius nos admonet futurum, Jo. 12. v. 28. Sed quamvis evangelium regula quædam ſit univerſalis, omneſque concernens, certum nihilominus eſt, plus virtutis & ſanctitatis in, & à clericis exigi, quàm à ſæcularibus; ab iis, qui vocantur *lux mundi & ſal terræ*, Math. 5. quàm qui ſimpliciter ſub nomine *ovium* comprehenduntur. Æquum igitur eſt, ut illis talia ad meditandũ proponantur, quæ eminentiæ & ſanctitati ſtatûs ipſorum, & graviſſimis eorum obligationibus magís conformia ſunt; quæ tamen etiam ſæcularibus haud inutilia erunt, ſiquidem ad perfectiora pervenire deſiderent, & contendant.

Hic ipſe finis & ſcopus fuit omnium, qui hanc materiam tractârunt; ſed quia non ab omnibus, ùt optandum erat, tam latè & diffusè, ideo haud abs re imò neceſſarium eſſe duxi etiam poſt illos de hac materia ſcribere, non ideo tantùm, ut nova meditationum materia ſubminiſtretur, ſed ut ad functiones ſacras deſtinati miniſtri habeant, quibus

bus meditandis, singulis diebus, occupari possint, qui præ cæteris magis obligati sunt, ut *in lege Domini meditentur die ac nocte*. Desumpta est meditationum istarum materia ex epistolis & Evangeliis per annum, dum divina mysteria celebrantur, ab Ecclesia assignatis, ut clerici, qui talia frequenter legunt, &, ut ita dicam, quasi continuò præ oculis habent, majus illicium exinde talia meditandi, & cum majore gustu sumant, & ut illi, quibus ex officio incumbit, talia populo proponendi & explicandi, hoc facere possint utiliùs & fructuosiùs, si ipsi priùs meditando talia, probè penetraverint, siquidem orator Ecclesiasticus, oratione, præ eloquentia, indiget juxta doctrinam S. Augustini lib. de Doctr. Christ. *c. 5. pietate magis orationum quàm oratorum facultate indiget: ut orando pro se ac pro illis quos est allocuturus, sit orator, antequam dictor. Ipsâ horâ*, ait hic S. P. *jam, ut dicat accedens, priusquam exerat proferentem linguam, ad Deum levet animam sitientem, ut eructet, quod biberit, vel quod impleverit, fundat.*

Ut huic, S. hujus Doctoris, sensui me accomodarem, & clericos, præsertim curæ animarum addictos, non ad propriam solùm, sed & aliorũ perfe-

perfectionem procurandam animarẽ, doctrinæ Ecclesiasticæ adjunxi, & immiscui etiam alias scientiæ moralis doctrinas, quas docere eos oportet, animas curæ suæ subjectas, ut adeò in qualibet septimana meditationum super epistolas & Evangelia facilè reperturi sint, quid aliis proponere possint, si vel modicum temporis impendant ejusmodi mateteriis meditandis, siquidem verissimum est principium S. Augustini, quòd, qui utiliter Dei verbum prædicare velit, orationis seu meditationis exercitium adjungere debeat: *oret, ut sermonem bonum det in os eius. Si enim regina Esther oravit pro suæ gentis temporaria salute, locutura apud regem, ut in os ejus congruum sermonem daret, quantò magis orare debet, ut tale munus accipiat, qui pro æterna hominum salute in verbo & doctrina laborat.* ibid. c. 3.

Etiam illi, quibus cura incumbit, clericos docendi, & instruendi, subsidium quoddam invenient, ut puncta meditationum eis præscribere valeant; nec est necesse ad magis particularia hìc descendere; ipsa enim lectio harum meditationũ usum earundem deteget, ac docebit. Hoc unum mihi sufficiat, advertere, & monere lectorem, quod,

cùm

cùm unum ex principalioribus christianæ pietatis, & devotionis exercitiis sit, si quis dignè accedat, ad participandum de Sanctissimo altaris Sacramento, ad finem cujuslibet meditationis, subjecerim brevem aliquam de sanctissima Eucharistia reflexionem, ut ità quilibet se probet priùs, antequam ad hoc tremendum mysterium accedat, ad quod, ii vel maximè, majori dispositione & præparatione indigent, qui insuper hâc prærogativâ gaudent, ut ipsum sacrificium hoc incruentum nomine Christi & Ecclesiæ offerre valeant. Est hæc animadversio Patris Blessensis in pretiosa illa epistola quã ad Episcopum Londinensem scripsit, ne eum in sacerdotem consecraret; *voce humana*, ait hic sapientissimus & piissimus Archi-Diaconus, *explicari non potest, cum quanta devotione confici, cum quanta cautela dispensari, cum quanta reverentia suscipi debet corpus Christi. Conficere vereor, quod affecto suscipere; nam cùm utrobique pura conscientia exigatur, tamen vita perfectior, & conversatio eminentior, propter varias illius ordinis circumstantias, à sacerdote requiritur.* Qui verò diutiùs se occupare volunt, circa augustissimum hoc mysterium, consulere possunt meditationes, & iis vacare,

quæ

quæ habentur in 3tia parte à Festo sanctissimi corporis Christi usque ad Dominicam 3tiam post Pentecosten, quæ ex instituto tractant de sanctissima eucharistia, ùt sacramento, & ùt sacrificio.

En! paucis tibi apertum & intentum, & dispositionem hujus operis quod humillimè ex totis præcordiis, judicio Ecclesiæ & Capitis ejus visibilis, à quo regitur & gubernatur, subjicio, siquidem mihi alia intentio, aut mens non est, quàm ut Ecclesiæ serviam eà charitate, de qua loquitur Apostolus, quæ nascitur, *è corde puro, bona cofcientia, & fide non ficta.* Quemadmodum etiam omnis & solus fructus ex his meditationibus trahendus ab eo solùm proficisci debet, qui est author omnium bonorum, ità enixè rogo eos, qui hunc librum lecturi sunt, ut pro me, & mecum Patri misericordiarum, & Deo totius consolationis supplicare velint, quo suam sanctam benedictionem pro gloria Sanctissimi nominis sui, & ad sanctificandos ministros suos eidem largiri dignetur, ut facta seria supra excellentiam statûs nostri reflexione gravissimas, quæ nobis incumbunt, obligationes impleamus, & de die in diem, mediantibus tam vocali

quàm

quàm mentali oratione, tanquam duabus viis securis & necessariis, in virtutibus crescere, & ad perfectionem pertingere valeamus juxta monitum & consilium S. Bernardi: *nemo repentè fit summus*, ait hic S. P. Serm. 1. in festo S. Andreæ, *ascendendo, non volando, apprehenditur summitas scalæ: ascendamus igitur velut duobus quibusdam pedibus, meditatione & oratione; meditatio siquidem docet, quid desit; oratio, ne desit obtinet, illa viam ostendit; ista deducit; meditatione denique agnoscimus imminentia nobis pericula; oratione evadimus, præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre & Spiritu sancto, vivit & regnat in sæcula sæculorum, Amen.*

MONITUM.

Cum author hoc suo opere non tantùm Ecclesiasticis ad propriam eorum perfectionem prodesse; verum etiam eos vel maximè, quibus Cura prædicandi verbi Dei incumbit ad instruendum Populum juvare intenderit: methodum ejus, quâ ex suis meditationibus conciones facilè efformari possint, ad finem quartæ partis apponentur. Interim sit:

RATIO

RATIO MEDITANDI,

seu Synopsis Orationis Mentalis, ad Mentem seu methodum beati Francisci Salesii Episcopi Genevensis expressi

Oratio mentalis tribûs partibûs constat.

- Præparatione, quæ tres actus continet, puta
  1. Sistere se coram Deo.
  2. Postulare gratiam benè precandi.
  3. Rem, de qua meditandũ sibi ob oculos ponere.
- Meditatione, quæ alio nomine corpus orationis dicitur: & hæc item tres actus habet.
  1. Discursu ac Considerationibus uti in rem propositam.
  2. Pios affectus elicere.
  3. Proposita statuere, vel de bono agendo, vel de malo vitando.
- Conclusione, quæ tres etiam actus habet.
  1. De progressu orationis gratias Deo referre.
  2. Quæ proposueris eidem offerre.
  3. Postulare gratiam præstandi, quæ proposueris.

ACTUS
Faciendi ante Meditationem.

Flexis devotè genibûs, invocato Spiritu Sancto, factô Signô Crucis eliciendus est Actus.

1mo. Fidei. O Deus infinitæ Majestatis, credo te hic esse præsentem.

2do. Actus adorationis; Adoro te omni eo cultu, quo te adorant Sancti omnes in cælis, & omnes justi in terris.

3tio. Actus Gratiarum actionis. Gratias ago bonitati tuæ, pro omnibus beneficiis, in genere, & in particulari mihi impensis, specialiter autem pro eo quod me creasti, pretioso sangvine tuo redemisti, ad Fidem Catholicam vocasti, à multis malis præservasti maximè autem, quod me impunem ad agendam pænitentiam, usqué ad hoc momentum patienter expectasti.

4to. Actus Amoris: Diligo te o! Deus, & infinitum bonum meum, ex toto corde, ex tota mente, & totis viribus meis.

5to. Actus doloris; Et quia huc usqué ingratus fui, summopere doleo de omnibus offensis, negligentiis meis ob amorem tui.

6to. Actus Detestationis. Detestor omnia peccata mea, defectus, & imperfectiones hucusqué cõmissas cũ firmo proposito: ampliùs non peccandi.

7mo. Actus Oblationis: Offero tibi Domine Deus meus summa propensione cordis mei, ad majorem gloriam tuam, quidquid cogitabo loquar, patiar & agam, eaquè unita esse volo, Vitæ & Paſsioni Dilectiſsimi Filij Tui.

Offero hæc omnia in satisfactionem peccatorum meorum, offero pro incolumitate S. Romanæ Ecclesiæ ejusqué capite visibili Summo Pontifice, offero pro peccatorum conversione. Hæreticorum extirpatione, offero pro agonizantibus omnibusqué fidelibus defunctis.

8vo. Actus Petitionis: Postulo humiliter benè meditandi gratiam.

9no.

9no. *Actus Invocationis*. Invoco auxilium Vestrû Sanctissima Virgo Maria, Omnes Sancti Patroni, specialiter tuum o Sancte Angele Custos.

ACTUS
Post Meditationem.

GRatiarum *actionis*: Gratias tibi ago o Deus infinitæ bonitatis pro doctrina in hac Meditatione recepta.

Actus doloris. Doleo summopere quod me non gesserim secundùm hoc lumen modò communicatum.

Actus Precationis: Ne reminiscaris Domine peccata mea, confiteor me esse indignum omnî gratiâ tuâ, vitâ æternâ & temporalî, dignum autem æternô suppliciô.

Actus Propositi: Propono firmiter non ampliûs peccare, vitia emendare, & abhinc in amore tuo, charitate proximi debita, cæterarumqué virtutum exercitio propter amorem tui me conservare.

FACULTAS
ILLUSTRISSIMI EXCELLENTISSIMI ac REVERENDISSIMI DOMINI DOMINI
ANDREÆ IGNATII
DE BRONIEWICE
BAJER
EPISCOPI CULMENSIS & POMESANIÆ
LOCI ORDINARII,
Ad fovendam in viris Ecclesiasticis pietatem, cujus *in Meditatione - - ignis exardescet*
REIMPRIMATUR
ANDREAS EPISCOPUS
mpp.

Datum in
arce Starogrodensi
Die 7ma Junij 1762.

DOMINICA PRIMA ADVENTUS.

Hoc ſcientes tempus, quia hora eſt nos de ſomno ſurgere. Rom. 13. 11.

DE USU TEMPORIS.

1. Pauci ſunt, qui benè utantur tempore.
2. Qua ratione utendum tempore ſit.

PUNCTUM I. NEſcio, qua utiliore meditatione, huic ſacroſancto tempori Adventûs, initium facere valeam, quàm ex verbis apoſtoli primis hodiernæ epiſtolæ. Invitat nos Apoſtolus, ut à ſomno nos ipſos excitemus, & *tempus* illud à Deo nobis, ad ſalutem noſtram, conceſſum, meliùs deinceps impendamus. Tempus hoc *urget* nos, dicit Apoſtolus, & tamen illud perdimus, negligimus, & tam facilè prodigimus, quā primúm in poteſtatem noſtram venit. Tēpus hoc *breve* eſt, & tamen nos adeò premit, ità perturbat, & incommodum nobis eſt, ut volupe nobis ſit, ſi cito illud perdere, & inutiliter tranſigere valeamus. Bone Deus! ità abuti re omnium pretioſiſſima, quàm in mundo habemus, an non cœcitas maxima! exclamat

S. Bernardus; *volat tempus irremediabile, nec advertit insipiens*, quid amittat.

Examina te ipsum, quomodo tu ipse utaris tempore; si hoc examen ritè, ut oportet, instituas, invenies non dies tantùm, sed septimanas, imò annos deperditos! sed abstrahendo de præterio. Quomodo uteris hac ipsa die tibi à Deo concessa, ad agendam pænitentiam, ad implorandam Spiritûs gratiam, & ad aquirendam gloriam? an non illam perdis? an non illam consummis, in conviviis, in lusu, detractionibus, conversatione, & visitationibus inutilibus, imò forté in actionibus magìs criminosis & prohibitis? *libet confabulari ajunt*, pergit S. Bernardus, *donec hora prætereat. O! donec hora prætereat! O! donec prætereat tempus! donec prætereat hora, quam tibi ad agendam pænitentiam, ad obtinendam veniam, ad aquirendam gratiam, ad gloriam promerendam miseratio Conditoris indulget*, Ah! quot sunt sæculares & clerici in inferno, ob tempus malè deperditum, qui aliud non optant, quàm horas aliquot, quas tu pariter malè perdis, ad agendam pænitentiã? sed eheu! porta misericordiæ Dei ipsis, qui fortè minora & pauciora peccata commiserunt, quàm tu, clausa est; *dimidium peccatorum tuorum non peccavit Samaria, Soror tua.* Ezech. 16. 51. Expergiscere igitur de

somno

ſomno tuo, & monitum apoſtoli ad utilitatem tuam trahe; *hora eſt jam nos de ſomno ſurgere.* Et, ut damnum hoc, ex deperdito tempore, repares.

PUNCTUM II. Conſidera, qualiter eo uti debeas? attende, cum S. Bernardo, *ad præteritum, ad præſens, ad futurum*, & ſecundùm hanc triplicem differentiam temporis, occupationes & negotia tua ordinare ſtude.

Quantum ad *præteritum*, revoca ad mentem, & plange ex toto corde annos juventutis tuæ, quos malè tranſegiſti in oblivione Dei & ſalutis tuæ. Excita in te vivum dolorem, quòd tam malè tunc vixeris, & dic cum Propheta Iſaia c. 38. 15. *recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ.* Felix anima, quæ tali dolore compungitur! meretur ſanè, cui Deus lachrimas abſtergat, dolorem moderetur, & ad cor illius ſuaviter loquatur, ſe reſtituturum annos deperditos, ac dæmoni, mundo, & peccato conſecratos; *reddam vobis annos, quos comedit locuſta, bruchus, & rubigo* Joël. 2. 25.

Quantùm ad *præſens*, illud aliter figere, ſeu tenere non potes, niſi te Deo ſoli affigas, illi inhæreas, idque ſolum facias, quod ipſe à te petit, quod nobis S. Joanes 1. Ep. 2. 17. inſinuat, dum ait, *Mundus tranſit, &*

concupiſcentia ejus, ſed qui facit voluntatem domini, manet in æternum. Applica igitur, & conſumme hoc tempus tuum, in iis, quæ tuæ ſunt vocationis, & ità congregabis dies plenos, quales eſſe debent Electorum. *Dies pleni invenientur in eis* Pſal. 72. 10.

Quantùm ad *futurum*, ſi hoc tibi Deus indulgeat, Deo gratias propterea dicere, & ità impendere illud debes, ut nihil bonorum operum ſtatui & vŏcationi tuæ convenientium omittas. *Non defrauderis à die bono, & particula boni doni non te prætereat.* Eccleſ. 14. 14.

Quia autem hæc meditatio pro norma ſequentium meditationum tibi ſervire debet, propoſitum fac, ità benè ordinandi, & inſerendi tempus tuum in oratione, ſtudio, & aliis actibus ſeu functionibus ſtatûs tui, ut nullum ſit vacuum, ſed omnia momenta Dei gloriæ deſerviant, juxta illud, quod quotidie in officio divino recitas; *Ordinatione tua perſeverat dies, quoniam omnia ſerviunt tibi.* Pſalm. 118.

Factô hôc bonô propoſitô præcipuus fructus meditationis tuæ eſſe debet, ut te benè ad miſſam, vel Communionem præpares. Ad hunc finem, Chriſtum, quem brevi poſt ſumpturus es in S. Communione, conſidera, eum nec unicum momentum vitæ ſuæ perdidiſſe, quin illud tuæ ſaluti,

bono tuo, impenderet; ità neque tu aliquod negligere debes, in quo non cum ipso uniaris. Roga illum, dum eum intra te possides, ut quemadmodum per hoc sanctissimum Sacramentum, vitam suam nobis dedit, ità etiam doceat te, non aliter vivere, nisi ipsi, & propter ipsum. Hoc unicum medium est, ut omne tempus vitæ tuæ sanctè transigas: perdis, quidquid aliò applicas, vel alibi consummis, prout ipse hoc testatus est in evangelio: *Qui non est mecum, contra me est; & qui non colligit mecum, dispergit,* Luc. 11. 23.

FERIA SECUNDA.

Nunc enim propior est nostra salus, quàm cùm credidimus. Rom. 13. 11.

De progressu in Virtute.

1. Obligatio progrediendi.
2. Quàm parùm proficiamus.

PUNCTUM I. POst audita verba magni hujus Apostoli, *hora est jam nos de somno surgere,* quæ à Chrisostomo, *tuba evangelica*, appellantur, consideremus etiam motiva, quæ affert, ad excitandum nos, à torpore nostro, & ad progrediendum & proficiendum in virtute. Non licet nobis ultra dormire, dicit, quia salus nostra propior modô est,

quàm unquam fuerit, & quia ad finem curſûs noſtri venimus, ſatis eſt; imo plus quàm ſatis tempus noſtrum impendimus ſtultitiis, & rebus, ſtatui noſtro, & Chriſtiano, & Eccleſiaſtico, prorſus indignis. Nimium temporis hucuſque dedimus vitæ ſenſuali; vivamus inpoſterum conformiter fidei noſtræ; incipiamus laborare pro ſalute noſtra, pro gloria & voluntate Dei, ad ſanctificandas animas, modico iſto tempore, quod nobis ſupereſt; & ille, qui venturus eſt, dabit cuilibet ſecundùm fidem & opera ſua. *Nunc enim propior eſt noſtra ſalus, quàm cùm credidimus.* Quò magìs princeps aliquis civitati appropinquat, eò paratiores ſunt ſubditi. Quò vicinior eſt termino ſuo viator, eò magìs accelerat greſſus ſuos; quò magìs in annis, eò magìs in virtute creſcere & proficere debemus. *Ecce ſponſus venit*, ait evangelium, teneamus igitur paratas, & accenſas lampades noſtras, & eamus illi in occurſum, diſponamus nos per exercitium bonorum operum, & ſanctitatem vitæ noſtræ, ut comparere coram eo poſſimus, ne & nobis idipſum dicatur, quod fatuis virginibus Matth. 25. *neſcio vos.* Terribilia planè verba! ait S. Hieronymus quæ ſuffecerunt ad puniendam negligentiam iſtarum, ſuffectura etiam, ut puniant noſtram; *ſufficit virgi-*

virginibus pro pœna, quod ignorantur à ſponſo, Hier. in Matth. ibid.

O Domine! fac, ut lampades noſtræ ſēper ardeant, ſicut arſerunt lampades virginum prudentûm. Fac, ut hodie intelligamus, & capiamus, ſi hucuſque non intelleximus, illud maximi, momenti axioma & principium vitæ ſpiritualis à SS. PP. traditum, quòd inceſſanter progredi debeamus, ni velimus deficere; *in via vitæ, non progredi, regredi eſt.* Bernard. ſerm. 2. in-purif. Bone Deus! quàm pauci ſunt è Chriſtianis, imó etiam Eccleſiaſticis, qui hôc principiô benè utuntur! quàm multos è contra reperire eſt, qui gradum in medio curſu ſiſtunt! qui ædificium perfectionis incipiunt, & non conſummant, qui ſpiritu incipiunt, & in carne finiunt! reflectamus nos ipſos ſupra hoc, an non id ipſum in nobis reprehendi poſſit, quod Paulus Galatis ſuis exprobravit; *Sic ſtulti eſtis, ut, cùm ſpiritu cœperitis, nunc carne conſummemini.* Gall. 3. 3. Et ut melius deſuper informemur:

PUNCTUM II. Advertamus obſecro, quàm pauci ſint, qui progreſſum in virtute faciunt; vel enim vivunt in ſeminariis, ſeu in ſchola pietatis, & virtutum? fortè nec ſomniant tales de progreſſu; putant, ſatis eſſe in loco ſancto habitare, ut ſancti ſint, parùm hoc attendentes, *non locum ſanctifi-*

care homines, ſed homines locum, ût ait S. Bernardus Serm. 3. de diverſ. Vel vivunt inter ſæculares? & hi vivunt ût ſæculares; imò, plùs dico, & verum dico: multi ex ſæcularibus, ordinatiùs, circumſpectiùs, & magìs ex virtute vivunt, quàm multi Eccleſiaſticorum. Putant tales ſe obligationi ſuæ ſatisfacere, ſi Breviarium recitent, Miſſā quotidiè, ſed valdè deproperanter, & abſque devotione legant, dum interim nullum ſtudium, nullam curam adhibent emendandi, & corrigendi proprium, ac naturale genium, malos contractos habitus; domandi paſſiones, ſuperbiæ, avaritiæ, invidiæ, iræ, intemperantiæ &c.

Quàm turpiter ſibi ipſi illudunt hî tales, qui ex vitute ſe agere poſſe putant abſque certamine? an non tu ipſe hoc errore teneris? ſi unus ex illis es, benè tibi applicare potes parabolam illius patrisfamilias, qui quærens fructum arboris, quam in vinea ſua plantavit, & non inveniens, poſt tres annos illam ſuccidendam & eradicandam apud ſe ſtatuit, indignam judicans, quæ ſine fructu terram occuparet; *ecce anni tres ſunt, ex quo venio, quærens fructum in ficulnea hac, & non invenio; ſuccide ergo illam; ut quid terram occupat?* Luc. 13. 7. ſi ad haſce minas non contremiſcis, fides tua omninò languet; ubi eſſes tu, ſi in ſin-

gulas

gulas horas rationem fructûs à te peteret Dominus, prout jure facere posset, quandocunque illi placeret? quem fructum illi proferre valeres, à tempore illo, quô versaris in seminario, vel hoc beneficio gaudes? post viginti vel triginta annos à plantatione tua in Ecclesia sua quem fructum tulisti? an non idem de te dicere posset, quod apud Isaiam; *quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, & non feci? an quod exspectavi, ut faceret uvas, & fecit labruscas?* Is. 5. 4.

Propone igitur in virtute progredi. *Vera virtus finem nescit*, ait S. Bernardus Epist. 25. *Tempore non clauditur; nunquam justus arbitratur se comprehendisse, nunquam dicit, satis est, sed semper esurit, sititque justitiam, ità, ut si semper viveret, semper, quantùm in se est, justior esse contenderet. Non enim ad annum, vel ad tempus instar mercenarii, sed in æternum divino se mancipat famulatui.* Roga Deum virtutum, quem hodie sumpturus es, ut tibi virtutes illas concedat, quibus cares; *Domine Deus virtutum exaudi orationem meam* Psalm. 83. 9.

FERIA TERTIA.

Abjiciamus ergo opera tenebrarum & induamur arma lucis, Rom. 13. 12.

De promissis in baptismo factis.

1. Quænam sint;
2. Et quam sollicitè renovanda?

PUNCTUM I. Apostolus aliud hic non præscribit, quàm quod ipsi in baptismo promisimus. Vult, ut renuntiemus operibus tenebrarum, & assummamus arma lucis: an non ad hoc ipsum nos obligavimus, dum gratiam baptismi recepimus, & in sortem filiorum Dei adscripti fuimus? renuntiavimus sathanæ, pompæ, & operibus ejus, & promisimus, Deo nos daturos ex integro & pro semper. O quàm pulchra promissa! sed quàm malè servantur! si renuntiavimus sathanæ, qui est princeps tenebrarũ, debemus secundùm doctrinam apostoli induere arma lucis, quibus illum expugnemus; & sumere scutum fidei, ut resistere possimus telis ignitis maligni hujus spiritûs; *cui resistite fortes in fide.* 1. Petri 5. 9. Facimus hoc? si pompæ diabolicæ, id est, principiis & vanitatibus hujus sæculi renuntiavimus, non debemus deinceps aliam habere regulam, quàm evangelium. *Sanctum evangelium,* ait S. Augustinus serm. 25. aliàs de divers. 19. *lex testamenti novi.* Sequimurne hanc regulam?

Si

Si operibus ſathanæ renuntiavimus, id eſt, omnibus actibus peccaminoſis, de quibus Chriſtus ipſe teſtatur, quód, qui talia agit, odit lucem: *qui malè agit, odit lucem*, Jo. 3. 20. Non deberemus ulli ampliús vitio ſubjacere. Renuntiamúſne omnibus hiſce operibus? *Ambulamúſne ſicut in die honeſtè?* prout loquitur apoſtolus, *non in commeſſationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitiis.* Necdum ſufficit. Renuntiavimúſne certis quibuſdam peccatis ſpiritualibus, quæ à ſuperbia originem trahunt, & ſatìs frequenter inter Chriſtianos reperiuntur? *non in contentione & æmulatione*, Ad omnia iſta abrenuntianda obligavimus nos in baptiſmo. Credis hoc? elice proinde actum fidei circa hanc veritatem prædica hanc doctrinam ſæpiùs populo tuo, ut ſciant, & agnoſcant, baptiſmum, quem receperunt, eſſe ſecundæ vitæ, ac purioris vivendi rationis, pactum cum Deo initum, ùt ait S. Gregorius Nazianzenus.

PUNCTUM II. Vidiſti modò, quæ in baptiſmo promiſeris, ad quæ proinde ſis obligatus; vide nunc etiam, an fidelis hucusque fueris in his ſervandis? invenies fortè, ſi te deſuper examinare velis, quòd promiſſis tuis ſæpiùs non ſteteris, non ſolùm à tempore, quò Chriſtianus, ſed etiã Eccleſiaſticus es, & in ſtatn clericali vivis

qualis

qualis confusio, si toties fidem, non hominibus, sed ipsi Deo, datam fregisti! erubesce, & detestare perfidiam, & infidelitatē tuam! ora patrem misericordiarum, ut tibi contemptum hunc sanctæ legis suæ dimittat, quam inviolabiliter ad mortem usque observare debueras. Dole ex intimo cordis tui, quòd toties fœdaveris vestem tuam candidam, quam sine macula, & ulla sorde portare & afferre debueras ante tribunal Jesu Christi. Sollicitus esto, ut vota & sacra hæc promissa sæpiùs renoves, quæ in facie Ecclesiæ emisisti, & tantopere, imò eò magìs illîs obligaris, quo ea, ope aliorum, & alieno ore, fecisti. Ratifica igitur, quæ Patrini tui nomine tuo promisêre, sed ex corde, & in effectu; *renuntiate non solùm vocibus, sed etiam moribus; non tantùm sono linguæ, sed & actu vitæ; nec tantùm labiis sonantibus, sed operibus*, pronuntiantibus, ait S. Aug. de Symb. ad Catech. Etiam atque etiam ac frequenter hæc cogita in die anniversario baptismi, vel ordinationis tuæ, vel quando aliis hoc Sacramentū administras; doce hanc ipsam praxim etiam pænitentes tuos; dic illis id ipsum, quod S. Ambrosius ajebat l. 2. de Sacram. c. 2. *Memor esto sermonis tui, & nunquam excidat series cautionis tuæ.*

Ut consilium ac propositum tam bonum exe-

exequaris, ita alloquere Jesum post S. Communionem, & ora: Ecce coram te Domine ante altare tuum constitutus propono, me omnibus diebus vitæ gratum tibi extiturum pro gratiâ baptismi; identidem renovaturum quæ tibi promisi, èáque ad mortem usque inviolabiliter observaturum; nec non festivô gaudiô celebraturū anniversarium diem hunc, quô à servitute dæmonis ereptus, transivi in libertatem Filiorum Dei. *Miserationum Domini recordabor.* Isai. 63. 7.

FERIA QUARTA.

Induimini Dominum Jesum Christum. Rom. 13. 14.

De Sanctitate Ecclesiasticorum.

Induere debent Dominum Jesum. 1. Intus. 2. Et foris.

PUNCTUM I. NOn sufficit Apostolo nos admonuisse, ut induamur arma lucis; id est, ut ordinarias tantùm practicemus virtutes, sed insuper vult, ut induamus Dominum Jesum, & desideria carnalia ex toto spernamus, quod virtutem non quamlibet seu ordinariam in Ecclesiasticis requiri, indicat; nam quid deesse sibi patiatur, qui totus coopertus Christo esse debet, ità ut intus, & extra, Christum repræsentet? hoc ipsum autē est, quod per allegata verba juxta interpreta-

tionem

tionem S. Joannis Chrisostomi, in hunc locum, dicere vult; *undique nos illo circumdari jubet.*

Vestiti ergo esse debemus Christo, primò, intùs in animo, id est, eodem Spiritu, iisdem principiis, iisdem cum eo inclinationibus agitari, & duci; ut adeò intellectus noster veritates illius sibi persuasas habeat; & voluntas nostra amore illius ardeat. *Vult enim, animam nostram illi domum esse,* pergit ulterius Chrisostomus ibid. *illóque nos veluti vestimento circumdari, ut is omnia nobis sit, sive interna, sive externa respicias: est enim plenitudo omnia in omnibus adimplentis.* Ah Domine, suntne taliter vestiti ministri tui, sacris altaribus destinati? patétne ex eorum modo vivendi, quòd tu illis, instar vestimenti, sis? videmusne in illis tuam patientiam, tuam mansuetudinem, tuam puritatem, tuam humilitatem &c. possúntne & illi dicere, cum apostolo, vivit Christus in me, & ego vivo in ipso, & pro ipso? nihil faciunt? nihil dicunt? nil cogitant aliud, nisi quod ab ipso sit? quod ad eum ducat? quod gloriam illius spectet? *vivo autem jam non ego, vivit verò in me Christus?* Galat. 2. 20. Examina temetipsum coram Deo, qui omnia videt, quæ intra te fiunt, an Christum indueris? an verè habitet in corde tuo? *an*

non cognoſcitis vòſmetipſos, quia Chriſtus in vobis eſt? 2. Cor. 13. Si ità eſt, Deum lauda, & allabora, ùt eum non ſolùm intus, ſed & foris & extra induere merearis.

PUNCTUM II. Chriſtum Dominum etiam foris induiſſe, aliud non eſt, quàm imitari ipſius ſanctitatem externam, modeſtiam, mortificationem, zelum, pœnitentiam, & mores planè divinos, quos in vita ſua forìs oſtendit: ſi ergo Eccleſiaſticus Chriſtum induiſſe videri velit, debet, quemadmodum ille, ità & ipſe ambulare, & alios docere; uno verbo, modum agendi illius in omnibus imitari, & ſequi debet. An hoc ipſum facis? éſtne JESUS Chriſtus exemplar tuum, & veſtis tua? portáſne illum tecum ad cathedram, ad menſam, ad converſationem &c. reportáſne illum denuò, quin aliquid de interna recollectione amittas, quam tenere debet, qui Chriſto eſt veſtitus; quæque reddere eſt, ùt ità dicam, viſibilem Chriſtum toti mundo? *Semper mortificationem Jeſu in corpore noſtro circumferentes, ut & vita Jeſu manifeſtetur in corporibus noſtris* 2. Cor. 4. 10. Si taliter veſtitus eſſes Chriſto Jeſu, quot traheres ad Chriſtum? cum veritate dicere poſſes illud Pauli, *Chriſti bonus odor ſumus Deo* 2. Cor. 2. 15. Roga Deum pro hac gratia, ut taliter Chriſtum

induere

induere, & ità veſtitus incedere valeas, de quo S. Gregorius Nyſſenus, Orat. 40. quòd ſit *magna ſacerdotum tunica.* Stude Jesum addiſcere, & exemplum virtutum ſuarum continuò præ oculis habere. Ad altare accedens illum repræſentas, ùt miniſter ſacrificii, quia per te, & pro te, ipſe ſe offert Patri ſuo, ora illum, ut te ità veſtire dignetur virtutibus ſuis, quemadmodum veſtivit te ſacerdotio ſuo. Quotidie illum in manibus tenes, an non æquū eſt, ut illum etiam in corde habeas, & talis ſit ſanctitas tua, quæ eluceat ex omnibus actibus tuis, ut populus eam intuens, Deum benedicat, & laudet, qui tales Eccleſiæ ſuæ dedit miniſtros; *Ut qui videt miniſtrum altaris, congruis, ornatum virtutibus, authorem prædicet, & Dominum veneretur, qui tales ſervulos habeat.* Ambroſ. l. 1. offic. c. 50.

FERIA QUINTA.

Erunt ſigna in ſole, & luna, & ſtellis, & in terris preſſura gentium, præ confuſione ſonitûs maris, & fluctuum; areſcentibus hominibus præ timore & exſpectatione, quæ ſupervenient univerſo orbi. Luc. 21. v. 25. 26

De extremo Judicio.

1. Timor judicii. 2. Utilitas hujus timoris.

PUNCTUM I. EVangelium huius Dominicæ totum eſt de

judicio extremo; hoc modo incipit, & terminat Ecclesia annum suum, ut nos doceat, pariter omnes actiones nostras totius vitæ, ità ordiri & finire, & ut nunquam nobis ê memoria excidat hoc judicium. Quia autem principalis fructus, & utilitas hujus meditationis primariò in eo consistit, ut excitetur in nobis timor salutaris, qui est initium & finis sapientiæ, ideò proponit nobis ob oculos signa illa terribilia, quæ diē hunc præcedent, nimirùm solem obscuratum, lunam eclypsatam, virtutes cælorum commotas, mare horribiliter fremens, & exæstuans, universalem naturæ consternationem, descensum supremi Judicis, in consortio Angelorum, plenum gloriâ & majestate, ut definitivam de homine pro tota æternitate ferat sententiam. En grandem materiā præsentis meditationis, quæ tandem desinere debet in timorem & tremorem salutarem, *Domine memorabor justitiæ tuæ solius.*

Nescierunt sancti, ad conservandum spiritum suum, elongare â se ista, & se tantùm iîs occupare, quæ consolationis essent, & suavia, sed ex eorum numero se quoque esse putabant, quibus talibus terroribus opus esset, & ideo iîsdem, pro se, & pro aliis usi sunt utiliter. Imitemur illos, & sit etiam nostra meditatio & cogitatio frequens de

judiciis divinis, ità ut nunquam elongentur etiam à ſpiritu noſtro: *omnia judicia ejus in conſpectu meo, & juſtitias ejus non repuli à me* Pſal. 17. 23. Hiſce frequenter occuparunt ſe, Hieronymi, Nazianzeni, Ephremes, Bernardi, Vincentii Ferrerii, & tot alii, qui tamen adeò ſanctè vivebant; contremuerunt ad memoriam hujus judicii, & ego, miſerabilis peccator, de illo non cogito, non me movet, non me terret! miſerere mei, & hujus duritiæ cordis mei, Deus! *confige timore tuo carnes meas, à judiciis enim tuis timui.* Pſal. 118. 120. Poſtquam hanc à Deo gratiã poſtulaveris.

PUNCTUM II. Conſidera utilitatem hujus timoris. Neceſſarius hic eſt omnibus, juſtis & peccatoribus; juſtis, ut eos conſervet in humilitate, & in virtutibus progredi faciat: *& judicia tua adjuvabunt me.* Pſal. 118. 175. Peccatoribus, ut excitentur â torpore ſuo, paſſiones deponant, & deſtruant, &c. Si enim terribilis fragor tubæ hujus, mortuos omnes ad judicium citantis, eos â lethargo mortali non ſuſcitat neſcio, quis alius eos convertat, ſiquidem interitum peccatoris ex eo provenire nodocent prophetæ, quòd neque Deus, neque judicia ejus ante oculos ſuos habeant; *non eſt Deus in conſpectu ejus, inquinatæ ſunt viæ illius in omni tempore; auferun-*

tur

tur judicia tua à facie ejus. Pſal. 9. 26. Sacerdotes Dei! perſuaſum vobis ſit certò, quod aliter, quàm per timorem judicii divini, peccatores ad frugem haud reducere poſſitis; igitur ſæpiùs hunc populo veſtro inculcate; vos enim eſtis, qui in locum, & labores apoſtolorum intraſtis, quibus mandavit Dominus, ut adventū hunc ſuum annuntiarent mundo, ut convertat ſe, & agat pœnitentiam; Act. 10. 2. motivum hoc efficaciſſimum non ſolū in cathedra, ſed & in tribunali pœnitentiæ ſæpiùs adducite, & cum S. Gregorio magno hom. 2. in evang. peccatores ità urgete; *illum ergo diem fratres chariſſimi, tota intentione cogitate, vitam corrigite, mores mutate, mala tentantia reſiſtendo vincite, perpetrata, autem fletibus punite; adventum namque æterni judicis tantò ſecuriores quandoque videbitis, quantò nunc diſtrictionem illius timendo prævenitis.* O ſi ità & cum tali emphaſi de hac materia, cum ſancto Paulo, ad peccatores verba faceretis, haud dubium, quin vel maximos peccatores tremore concuteretis; prout hic apoſtolus terruit Felicem de talibus cum eo loquens; Act. 24. 25. *diſputante autem cum illo de juſtitia & caſtitate & judicio, tremefactus Felix.*

Fac Domine, ut Paſtores, Prædicatores, Confeſſarii, ac Miniſtrii tui omnes

hoc timore configantur, ut ſimilem in omnibus, qui curæ eorum commiſſi ſunt, cauſare valeant; & ut omni poſſibili cura per ſollicitudinem procurandi ſalutē proximi, propriam in tuto ponant. *Terror ille ſecuritatem parit, territi enim præcavemus; præcaventes ſalvi erimus,* dicit Auguſtinus in Pſal. 146.

Quantùm ad Miſſam; contremiſce coram judice tuo, & implora clementiam ejus; recordare in hunc finem, quiſnam olim fueris? & quinam fortè adhuc ſis? *O Domine! nihil dignum in conſpectu tuo egi, ideo deprecor majeſtatem tuam, ut tu Deus deleas iniquitatem meam.* Adoro te ô Jeſu ùt judicē meum; unica ſpes mea in infinitâ miſericordiâ tuâ poſita eſt. Appello â te irato, ad te placatum; *non ſis mihi formidini, ſpes mea in die afflictionis.* Jerem. 17.

FERIA SEXTA.

Virtutes cælorum commovebuntur Luc. 21. 26.

In extremo Judicio mali Eccleſiaſtici.
1. Confuſio. 2. Damnatio.

PUNCTUM I. VErba citata, de commotione virtutum cæleſtium, literaliter ſumpta, indicant futuram in extremo judicii die, generalem ſtellarum, & conſtellationum confuſionē; in

in ſenſu autem ſpirituali denotant, ſecundùm S. Auguſtinum, Epiſt. 199. n. 39. edit. nov. horribilem perſecutionem toti Eccleſiæ illo tempore inſtantem, ac futurã; proinde, vel ipſorum ſanctorum etiam, virtutes commovendas; *ſtellæ cadent de cœlo, & virtutes cœlorum movebuntur; quoniam multi, qui gratiâ fulgere videbantur, perſequentibus cedent, & cadent, & quidam fidèles fortiſſimi turbabuntur.* Fortè, nos ipſi teſtes hujus ultimæ, & crudeliſſimæ perſecutionis haud erimus; omnes tamen certò cõparebimus hac ipſa die corã tribunali Chriſti Jesu, quando cœli & terra traſibunt. Si ergo omnia perire debent, qualis debet eſſe vitæ noſtæ ſanctitas, exclamat hìc Petrus; 2. Ep. 3. 11. *cùm igitur hæc omnia diſſolvenda ſint, quales oportet nos eſſe, in ſanctis converſationibus, & pietatibus?*

Qualis igitur pavor invadet quemlibet Chriſtianum, magìs autem eccleſiaſticum, qui immemor hujus magni diei vixit, & neque pietatem, de qua hìc loquitur apoſtolus, ſecum affert? quæ confuſio illius, qui malè adeptus eſt officium ſuum, & totam vitam ſuam in abuſu miniſterii ſui conſumpſit, ubi ſecum tot ſacrilegia ad tremendum hoc judicium afferet, qvot obtulit ſacrificia, & paſtoralia officia peregit? qualis confuſio, ſi inſuper ſibi imputata

audiet, tot ſacrilegia, quorum cauſa fuit, ob negligentiam ſuam, vel præcipitatas abſolutiones? ſi tot homicidiorum ſpiritualium reus ibi agatur, quot animas ſuorū parochianorum, per ſcandalum illis datū, occidit; vel quibus ſaltem, quantum in ipſo fuit, occaſionem præbuit, quamvis illi, per gratiam Dei, non ſint lapſi; *non ſibi ergo blandiatur, quia Ille non eſt mortuus, ſed homicida eſt,* ùt ait S. Auguſtinus. En! qualis futura ſit confuſio ejuſmodi infeliciſſimi paſtoris, ſi ſe, ùt homicidam animarum, curæ ſuæ comiſſarum, tractari videat! ſi tot teſtes malæ vitæ ſuæ, contra ſe deponere audiat! cœlum, terram, creaturas omnes, quibûs tanquam inſtrumentîs ad ſatisfaciendum paſſionibus ſuis, uſûs ſeu abuſus fuit, poſsètne pati confuſionem majorē? *revelabunt cœli iniquitatem ejus, & terra conſurget adverſùs eum.* Job. 2. 27.

Ah! aperi Domine oculos talis indigni miniſtri tui, quamdiu adhuc in ſtatu eſt, ſe corrigendi, ut miſeriam ſuam agnoſcat, ac emendet; fac, ut hodie adhuc corde verè pænitente contrito, imploret miſericordiā tuam, ne in hoc extremo judicio, á juſtiſſimo furore tuo, confundatur, ubi eum nulla alia axſpectabit, aut reſidua erit pænitentia, niſi æterna, & ſimul infructuoſa.

Tunc

Tunc verò, cùm venerit judicii tempus, correctionis locus non erit, sed tantùm damnationis, & erit ibi pœnitentia, sed infructuosa quia sera; vis; ut sit fructuosa? non sit sera; hodie te corrige. Verba sunt S. Augustini in Psal. 51. 8.

PUNCTUM II. Ad hanc confusionem mali sacerdotis, sequetur ipsius damnatio; damnatio tantò terribilior clericis, quô magìs supra communem plebem elevati sunt, siquidem Spiritus S. asserit eos, qui alios judicarunt, severissimé suo tempore judicandos; *judicium durissimum his, qui præsunt, fiet.* Sap. 6. 6. Audiamt hoc, qui in officio constituti sunt; & qui hæc legit, intelligat; *potentes potenter tormenta patientur,* ibid. vel minimi defectus illorum non subterfugient hoc judicium; *ulciscens in omnes adinventiones eorum.* Psal. 98. Exprobrabit nempe illis horribilem illum contẽptum gratiæ, verbi divini, & sacramentorum suorum; & quòd inter tot beneficia, tamen in obstinatione sua permanserint, quibûs tamen alii benè, & ad conversionẽ suam, si talia illis obtigissent, usi fuissent; *si in Tyro & Sidone factæ essent virtutes, quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.* Math. 11. 21. Quid pro justificatione sua afferent? sed ad quã tam desperationem devenient, exclamat

hìc S. Ephrem, Serm. *de pat. & consumat. sæc.* quando contra se pronuntiari audient ultimam sententiam illam, quæ peccatores separabit â Christo, & ad infernum ablegabit, æterno ibi igne cum dœmonibus excruciandos? *discedite â me maledicti in ignẽ æternum, qui præparatus est diabolo & angelis ejus.* Quis exprimat dolorem illum, qui illos invadet, postquam audierint sanctos omnes, una voce, justissimo judici, vivorum & mortuorum, acclamantes, & cõprobantes illorum condemnationem? insultabunt nimirum illis sancti, & unanimiter clamabunt, omninò justè in infernum præcipitatos omnes, qui obliti fuêre Dei sui; & separandos esse merito ab eo, qui se ab eodem in vita sua separarunt; *convertantur peccatores in infernum, omnes gentes, quæ obliviscuntur Deum* Psal. 9. 18.

Præveniamus, fratres charissimi, adjungit hìc S. Diaconus, & impediamus malũ hoc, quam diu adhuc valemus; proijciamus nos in sinum misericordiæ divinæ, dum tẽpus habemus, clamemus cum propheta, *miserere mei Deus secundùm magnam misericordiam tuam, & secundùm multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam.*

Pro præparatione ad Missam; recurre ad Jesum Christum tanquam ad mediatorem tuum, qui solus potest pacem facere, &

patri

patri suo te reconciliare. Tanta cum devotione eum intra te sume, ut, mediante gratiâ hujus primi sui adventûs in te, sperare valeas, te consecuturum misericordiã illius etiam in secundo; pro gratiarum actione roga, ut te non tractet pro meritis tuis; *non intres in judicium cum servo tuo, Domine! quia non justificabitur in conspectu tuo omnis vivens.* Psal. 42. 2.

DIE SABBATHI.

His autem fieri incipientibus, respicite & levate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra. Luc. 21. 28.

De ultimo adventu Domini.

1, Desiderare hunc debemus, ad exemplum omnium sanctorum;

2. Quare tam pauci illum desiderent.

PUNCTUM I. Utut formidabile sit judicium extremum, ob prodigia, quæ illud præcedent, & ob rigorosissimam, quam, Judici supremo reddituri sunt omnes homines, rationem, nihilominus erit dies gaudii & consolationis, omnibus piis, ac bonis Christianis, siquidem Christus Jesus voluit, ut hîs fieri incipientibûs, levarent discipuli sui capita sua, quoniam appropinquat redemptio illorũ. Quẽlibet quidem fidelem mors liberat; perfecta autem redemptio Ecclesiæ non erit, nisi in adventu glorioso Jesu Christi, qui o-

mnes inimicos suos concludet in inferno, & electos suos perfectè liberabit, ut secum æternaliter regnent; ad hoc continuò suspirare debemus, ut adveniat Dominus, *exspectantes beatam spem, & adventum gloriæ magni diei, & salvatoris nostri JEsu Christi*, Tit. 2. 13. Hoc desiderium in corde omnium sanctorum erat, prout notavit S. Augustinus, nec esse ibi desinet, quousque veniat ille, qui est dilectus, & desideratus gentibus. Primis temporibus Ecclesiæ, quæ præcesserunt partum Virginis, sancti suspirabant, & expetebant incarnationem filii Dei, postquam autem Jesus in coelum ascendit, ad illius gloriosum reditum anhelant, quando venturus est judicare vivos & mortuos. *Neque hoc Ecclesiæ desiderium ab initio usque in finem sæculi requievit aliquantùm, nisi quamdiu hic cum discipulis in carne versatus est, ut totius corporis Christi in hac vita gementis vox convenienter intelligatur, defecit in salutare tuum anima mea, & in verbum tuum superspieravi,*

Sacerdotes & pastores sunt nobilior pars, & portio corporis mystici Christi Jesu, quod gemit & suspirat super terram. Eorum proinde est ardentiùs suspirare post adventum Salvatoris; eorum plùs, quàm aliorum interest, quia, dum eorum labores majores sunt, illorum etiam remuneratio

major;

major, & manifestatio gloriæ eorum clarior & excellentior erit; sed meminisse debent, ait Gregorius Papa super Ezech. hom. 22. quòd ille solus adventum Domini desiderare possit, cujus vita pura est; qui nihil in conscientia sua habet, ob quod adventum Domini, cuncta clarè cernentis, timere debeat; *nemo enim aduentum judicis diligit, nisi qui se habere causam in Judicio bonam novit.* Vide, utrum tua conscientia tale tibi testimonium det? *sermo causæ tuæ,* ait S. Aug. in Psal. 147. *testimonium conscientiæ tuæ.* Hinc.

PUNCTUM II. Considera, cur tam pauci vivant, in hac sancta impatientia, gloriosi adventus Christi Jesu? hoc ideo fit, ait S. Augustinus, quia pauci sunt, qui Salvatorem amant, & qui in bono statu, coram ipso comparituri sunt. Ex temetipso hoc collige: si tibi diceretur, cras veniet Christus, & mundum judicabit; quid ad hoc responderes? essesne in tali statu, ut dicere audeas; ah utinam veniat! ô quàm vehementer hoc opto! non enim alii, nisi qui ipsum amant, ita loquuntur; *qui enim dicunt, multùm amant.* ibid.

Amate igitur, ô sacerdotes & ministri Dei Jesum Christum, quantùm eum amare debetis, & sic desiderabitis diem manifestationis gloriæ ipsius; *si enim amamus*

Chri-

Christum, utique adventum ejus desiderare debemus. ibid. Nova concipe desideria hujus secundi adventus, quoties orationem dominicam recitas; & cor tuum, loquatur, quando ais, *adveniat regnum tuum.* O JESU! quæ causa est, cur adventus tuus hic adeò desiderabilis, nihilominus à tam paucis desideratur? cur illum, qui ardentissimorum votorum in omnibus sanctis objectum fuit, nos tam indifferenter expectamus, vel omninò exhorrescimus? haud aliam causam inquirere debemus, quàm corruptionem cordis nostri; corruptum est cor nostrum ab amore inordinato creaturarum, ex quo infinita peccata nascuntur, quibus vita nostra sordidatur. En Domine! quæ causa sit, cur adeo timeamus comparere coram te, & tibi reddere rationem! veni Domine Jesu in hoc cor meum, ùt *medicus*, ùt *salvator*, ùt *Rex*; ùt *medicus*, sana corruptionem illius, & depelle ex illo omnem deordinationem; ùt *salvator*, erue me à captivitate dæmonis, & à servitute & mancipatu passionum mearum; ùt *rex*, regna in illo solus, & supremum exerce in illud dominium. Deinceps, sine cessatione, post adventum tuum generalem suspirabimus, quia in eo statu vivere volumus, ut te Judicem & Deum nostrum absque confusione nostra suscipere valeamus; à te, justo Judice, confidenter spera-

ſperamus, recepturos nos coronam juſtitiæ, quam promeriti fuerimus, donô gratiæ & miſericordiæ tuæ; à te autem Deo noſtro abſumendū id omne in nobis, quidquid mortale eſt, ut totus & ſolus tu nobis ſis.

Miſſam nunquam celebra, quin Domino Jesu Chriſto amorem tuum, & deſiderium adventus ſui glorioſi teſteris; *diligendus ergo eſt, & expectandus Domini adventus.* Aug. ep. 199. ad Heſich. Ante omnia autē roga illum, pro gratia quotidie ita vivendi, acſi ultimus foret dies, quo venturus eſſet ad te judicandum, ut abſque timore ſis, quando coram illo comparere debes; *ſic vive, quaſi hodie venturus ſit, & non timebis, cùm venerit.* Aug. ſerm. 265.

DOMINICA SECUNDA ADVENTUS.

Quæcunque ſcripta ſunt, ad noſtram doctrinam ſcripta ſunt, ut per patientiam & conſolationem ſcripturarum ſpem habeamus. Rom, 15. 4.

De Lectione S. Scripturæ.

1. Neceſſaria eſt eccleſiaſticis ad inſtructionem aliorum; 2. Et ad propriam ſanctificationem.

PUNCTUM I. PRima verba hujus epiſtolæ docent nos, quòd in ſcripura ſacra quærere debeamus, & noſtram

nostram & aliorum instructionem. Scriptura sacra, ajunt SS. PP. armamentarium est omnis generis armorum, ut defensivè & offensivè pugnare valeamus; apotheca est, omnis generis medicinas continens, unde sumere debemus remedia, si utiliter aliis mederi velimus; habésne tibi benè persuasam hanc veritatem, ut sibi persuasam habuit S. Augustinus? postquam consecratus fuit hic vir in presbyterum ecclesiæ Hypponensis à Valerio episcopo, injunctùmque sibi habuit Officium prædicandi populo Dei verbum, frustráque diu, & omni conatu restitisset, neque medium ullum reperisset huic oneri se subducendi, litteras dedit ad hunc suum Episcopum; ut concederet sibi longius spatium, quo seipsum priùs funditùs, in S. scriptura, informare posset. epist. 21. aliàs 148. ad Valer. Erubescant ad hoc exemplum illi juvenes clerici, qui se ultrò ingerunt, & prædicare præsumunt, antequam S. scripturam legerint, in eáque se informaverint! noli eos imitari, sed sequere consilium S. Hieronymi, *sermo presbyteri scripturarum lectione conditus sit.* Si conciones tuæ fundamentū suum in & ex scriptura non habent, loqueris de vitiis & virtutibus nonnisi superficialiter, & ùt philosophus; id, quod dices, poterit auditoribus videri pulchrè dictum,

& benè

& bené excogitatum! mirabuntur fortè eloquentiam tuam, cor autem eorū haud tanges, nec movebis, qui tamen lacrymas & gemitus, non autem laudes eorum, & applausus quærere; deberes; *docente te in ecclesia, non clamor populi, sed gemitus suscitetur; lacrymæ auditorum, laudes tuæ sint.* Scopus tuus esse debet, ut aliis horrorem de peccatis, & amorem pietatis & justitiæ ingeneres. Hoc autem opus non est in hominis potestate; Deus solus & verbū Dei hoc efficere possunt: lege ergo, meditare scripturam sacram; fac Deum, ex te & per te loqui, dum verbum Dei prædicas. Neque dicas, quòd cura animarum tibi non incumbat, neque ex officio instruere habeas populum

PUNCTUM II. An non tibi cura & sollicitudo propriæ animæ tuæ incumbit? an non illi procurare debes remedia, & nutrimentum, quibus indiget? jam verò, ut docet S. Paulus, scriptura non solùm utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corrigendum, & ad ostendendam aliis viam justitiæ, sed insuper, *ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum instructus* 2. Tim. 3. 16. Tu es iste *homo Dei*, ibid. magìs ad perfectionem obligatus, quàm reliquum vulgus Christianorum; ergo legere debes sacram scripturam, siquidem sine

hoc

hoc adjumento nunquam perfectus evades, ùt Chrisostomus adnotavit; sed ne ab epistola hodierna recedamus, considera, quod hæ divinæ litteræ, à Deo nobis de cælo missæ sint, ad nutriendam, & roborandam spem nostram, & ad consolandum nos in vitæ hujus tædio, & miseriis exilii nostri, *ut per patientiam, & consolationem scripturarum spem habeamus.* Quid est aliud scriptura, ait Gregorius Magnus Hom. 15. in Ezech. nisi litteræ omnipotentis Dei, quas ex bonitate & benignitate sua ad creaturas suas direxit! obsecro igitur te, ut verba creatoris tui singulis diebus legas, & mediteris; disce cor Dei in verbis Dei, ut ardentiùs ad æterna suspires, ut mens nostra ad cœlestia, majoribus desideriis accendatur.

O si clerici omnes, verba planè ignita sanctissimi hujus pontificis, benè perciperent, intelligerent haud dubiè, quàm necessaria ipsis sit lectio hæc divina! resolve igitur te ad lectionem quotidianam unius capituli, cum omni devotione & reverentia huic libro divino debitâ.

Pro præparatione ad Missam, memento, te duabus rebus in hac vita indigere, nutrimento & lumine; corpus Domini Jesu Christi nutrimentum est animæ; & verbū ipsius, lumen semitis tuis; absque his duobus

bus non potes vivere; sunt e nim quasi duæ mensæ, quas salvator in Ecclesia sua reliquit; una ex illis sacrũ altare est, ubi proponitur nobis panis cœli, id est, sanctissimum corpus Domini; altera est mensa legis Divinæ, quæ doctrinã sanctã continet, quâ in fide instruimur, & per quam securè introducimur intra velum, ubi sanctus sanctorum residet. O Jesu! fac, ut gustem dulcedinem Divinorum mysteriorum tuorum; fac insuper, ut illam etiam gustem, quæ abscondita est in scripturis sanctis, ut *sint* deinceps *castæ deliciæ meæ, scripturæ tuæ.* S. Aug. l. 11. conf. c. 2.

FERIA SECUNDA.

Deus autem patientiæ & solatii, det vobis, idipsum sapere in alterutrum secundùm Jesum Christum, ut unanimes uno ore honorificetis Deum & Patrem Domini nostri Jesu Christi. Rom, 15. 5. 6.

DE UNIONE, QUÆ INTER ECCLESIASTICOS ESSE DEBET.

1. Nihil dissolvere debet hanc unionem.
2, Quàm utilis illa sit Ecclesiæ, & proficua.

PUNCTUM I. ECce, quô zelô nos Apostolus ad hanc unionem adhortetur; ostendit nobis, maximam, quam Deo dare possimus, gloriam, in eo consistere, ut perfectè invicem uniti simus, quò eum uno ore laudemus. Ad

hunc effectum nobis proponit perfectissimum exemplar, & motivum potentissimū, quod quis sibi imaginari possit, nimirum unionem illam, quâ ipse Dominus Jesus dignatus est nobis uniri, membra nos sua constituendo, & ita etiam patri suo unà secum nos uniendo. Quis possit post hæc recusare uniri fratribus suis? defectus & imperfectiones nostræ impedire non potuêre Christum, quin nobiscum uniretur, neque facere possunt, ut aliquando se à nobis separet, nisi nos ipsi eò perveniamus, & gratiam ipsius perdamus; similiter defectus quidam, quos in fratribus nostris advertimus, haud sufficiens motivum esse debent, dispensandi in hac unione, quam cum ipsis habere, & invicem conservare debemus; excusare illos debemus, quemadmodum Christus nostros excusavit errores; sufferre debemus, in fratribus nostris, quidquid Deus in illis sustinet, & eousque cum illis uniti esse debemus quamdiu spes est, & apparet, eos unitos esse Deo. Quando etiam ipsi per peccatum separati sumus à Deo, ille se non totaliter à nobis separat; manet adhuc aliqua ratione nobiscum, quamdiu in mundo vivimus, per suam gratiam, & beneficia, quibus incessanter nos allicit, ut ad unionem cum ipso redeamus; pariter si in fratribus no-

stris

ſtris tale quid contingeret, per quod à Deo ſepararentur viſibiliter, non tamen ſcindere debemus ex toto unionem cum illis; non participemus quidem cum illis in peccato, ſed unionem fraternam cum ipſis teneamus, quô eos, ſi poſſibile eſt, quamprimùm cum Deo iterum uniamus; exemplum hoc nobis dedit Dominus, quod planè ſequi oportet; *ſuſcipite invicem, ſicut & Chriſtus ſuſcepit vos in honorem Dei* ibid. v.7.

Pudeat ergo Chriſtianos & Clericos, ac damnationem timeant, qui ob minimam ſibi illatam à fratribus injuriam, anſam & prætextum ſumunt, diſſidendi ab ipſis, qui ob leviſſimum contemptum ſe offenſos putant, & nonniſi difficulter reconciliatione ineunt; qui, quidquid ipſis in proximo diſplicet, ſtatim condemnant, & ubique propalant, quæ à fratribus malè fiunt' An non ſimili defectu laboras? ſi ita eſt, veniam à Deo roga, & majori deinceps ſollicitudine unionem & pacem cum fratribus conſervare ſtude, prout alibi monet Apoſtolus, *ſolliciti ſervare unitatem ſpiritûs in vinculo pacis*. Et ut in hoc propoſito bono firmeris,

PUNCTUM II' Conſidera, quòd nihil utilius & ſalubrius accidere poſſit Eccleſiæ, quàm hæc unio filiorum ſuorum, maximè ſacrorum miniſtrorum; huic unioni,

quæ tam perfectè florebat inter primos Christianos, debet Ecclesia conversionem gentium. Poterant equidem infideles & pagani resistere prædicationi, imò vel ipsis miraculis, quæ fieri videbant, non tamen charitati, quâ fideles intimè secum uniebantur, adeo ut pro invicem mori parati essent; *vide*, inquiunt, *ut se invicem diligant, & ut pro alterutro mori sint parati.* Huic unioni etiamnum debet progressum suum, prædicatum, per Apostolicos ministros, Evangelium Dei; quantum boni causat in dioecesi sua Episcopus, si in pace cum suis subordinatis pastoribus animarum vivit? si talem se illis exhibeat, qualem se Paulus erga Titum præstitit? *dilecto filio, secundùm communem fidem, gratia & pax à Deo Patre & Christo Jesu, salvatore nostro; hujus rei gratiâ reliqui te Cretæ, ut ea, quæ desunt, corrigas.* ad Tit. c. 1. Si etiam hi, ex parte sua veram submissionem & reverentiā quā debent, Episcopo suo exhibeant? quantum boni præstare valet communitas illius, in qua omnes laborant, secundùm mensuram talentorum suorum, absque invidia & emulatione, vel zelo malo? si pluribûs talentîs ditati, non spernant illos, qui minoribûs ditati sunt? qualis benedictio, qu[illegible] fructus, in illa parochia sperandus, ubi parochus, vicárius, & alii subordinati, una-

nimiter

nimiter concurrunt, ad curandas & sancti-
ficandas animas; eáque communi labore
ordinant, quæ ordinanda sunt? quanta fi-
delium ædificatio, si videant Ecclesiasticos
omnes in Christo JEsu unitos, non propri-
am gloriam, sed utilitatem publicam & bo-
num commune Ecclesiæ quærere?

O Domine, da nobis, quæso, hanc unio-
nem sanctam, quam nobis promeritus es,
quàmque nobis mundus eripere vult; *ut
sint consummati in unum.* Hanc à te petimus,
ô bone Deus, pro omnibus omninò Chri-
stianis, singulariter autem pro singulis mi-
nistris Ecclesiæ tuæ, fac, ut simus *eandem
charitatem habentes, unanimes, idipsum senti-
entes, nihil per contentionem, nihil per inanē
gloriam, sed in humilitate superiores sibi invi-
cem arbitrantes.*

Accedamus, in & cum hac dispositione,
ad altare Dei, memores nos recepturos sa-
cramentum unitatis, quod facit, ut unum
simus, cum fratribus in Christo Jesu, qui
nobis omnibus hoc Divinum nutrimentum
dat, & aliud non est, nisi ipsemet; *unum
corpus multi sumus, omnes, qui de uno pane
participamus.* 1. Cor. 10. *O sacramentum
pietatis! ô signum unitatis! ô vinculum chari-
tatis.* Aug. tr. 27. in Joan.

FERIA TERTIA.

Deus autem spei repleat vos omni gaudio, pace in credendo, ut abundetis in spe, & virtute Spiritûs S, Rom. 15. 13.

De Spe.

1. Hæc virtus nos sustentare & animare deberet.
2. Pauci illam admodum curant.

PUNCTUM II. GRatias Deo agamus, qui dignatur esse magnum objectum, & Deus spei nostræ, dum nobis promisit, nos eum in cœlo æternaliter possessuros, si ei, hic in terris positi, fideliter servierimus. O quàm magna est sors & felicitas nostra, qui spem nostram, usque ad possessionem Dei ipsius, elevare & extendere valemus, ut adeo exspectatio ista meritò cor illius, qui ex fide vivit, omni gaudio replere debeat; *Deus spei repleat vos omni gaudio & pace in credendo.* Frequenter actus hujus divinæ virtutis elice; medium hoc erit ut mala vitæ hujus patienter feras, prout alibi nos docet Apostolus; *spe gaudentes, in tribulatione patientes.* Rom. 12. Nam, si vita hæc, instar maris est, & anima nostra, navim à fluctibus agitatam, repræsentat, spes, quam de felici æternitate habemus, promissìsque Dei, qui mentiri non potest, innititur, instar anchoræ nobis sit, quæ navim animæ nostræ firmet contra omnem procellam, &

vim

vim fluctuum, quibus expositi sumus; *quam sicut anchoram habemus animæ tutam ac firmam.* Hebr. 6. 19. Si ergo virtus ista in nobis vivit, nil esse debet, quod nos evertere possit, neque venti tentationum, neque tempestates afflictonum, utut terribiles sint. Ah! si spes rerum terrenarum, quæ est valdè incerta, mercatorem sustentat, in periculis negotiationis, & mercaturæ suæ; militem in laboribus & periculis armorum; operarios in difficilimis laboribus; si spes ista eos ad omnem laborem animat, quid non possit spes certissima, quã nos habemus, possidendi Deum in cœlo, quod est terra viventium? quid non, dico, possit in Christiano, in clerico, in parocho efficere? meliùs ista cogitantur, quàm verbis exprimantur. Interim.

PUNCTUM II. Fateri oportet, quòd spes ista bonorum supernorum parùm nos moveat. Si præpotens dominus hujus mundi certis clericis promittat, se de eorum promotione cogitaturum, vel potiùs somniaturum, satis hoc ipsis est, ut se eidem inviolabiliter addicant, & quandoque etiam contra statum, obligationem, & conscientiam suam; nil tam vile & abjectum est, ad quod se non demittant, ad conservandam bonam illius in se voluntatem, & negotia illius, etsi fortè minùs decentia,

in se suscipiant, quia credunt & sperant, ut ipsi ajunt, fortunam suam inde pendere. Deus illis promittit bona solida, & æterna, illi tamen frigidos & negligentes ei se exhibent; Deus proponit nobis coelum, ait S. Chrisostomus, nos autem oculos & desideria nostra in terra defigimus; regnum coelorum illius est, qui illud acquirere vult & laborat; nos autem toti sumus in acquirendis miserabilibus bonis hujus mundi. *Immortalis aperitur vita, & nos circa ligna, lapides, villásque consumimur!* Chrisost. Hom. 10. in c. 4. 2. ad Tim. Deum derelinquimus, & currimus post mendacium; negligimus Deum, & in creaturis obdormiscimus, id est, in eo requiem quærimus, ubi eam invenire nequimus, finem illum gloriosum, ad quem destinati sumus, haud consideramus, vel non aliter, nisi à longè, & tanquam rem peregrinam, quæ ad nos non attineret.

Quando Domine evigilabimus tandem, à tremendo isto lethargo, in quo vivimus? quando desistemus ab ista indifferentia nostra, erga vitam æreternam? quandò è norma vitæ nostræ tandem elucebit, promissa tua nobis esse in æstimatione? tunc fiet hoc, ô Domine, quando per gratiam tuam exactè legem tuam adimplebimus; quando per vitam sanctè transactam, illam vitam

vitam merebimur, quæ finem non habebit.

Tota ſpes noſtra fundata eſt in meritis Chriſti JEſu, quæ in ſanctiſſimo Euchariſtiæ ſacramento incluſa reperiuntur; *adeamus ergo cum fiducia, ad thronum gratiæ, ut miſericordiam conſequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno.* Hebr. 4. 16

FERIA QUARTA.

Joannes, cùm audiſſet in vinculis opera Chriſti, mittens duos de diſcipulis ſuis, ait illi; tu es, qui venturus es, an alium exſpectamus? Matth. 11. v. 2. 3.

DE PERSECUTIONIBUS.

1. Eccleſiaſtici ordinariè perſecutionem patiuntur.
2. Quid tempore perſecutionum eos facere oporteat.

PUNCTUM I. MInas, carcerem, vincula; en! talia reportant, qui magnatibus hujus mundi veritatem prædicant. Prædicavit S. Joannes in aula Herodis; audacter principi huic in faciem dixit; *non licet tibi habere uxorem fratris tui.* Marc. 6. 18. Exprobravit illi inceſtuoſum commercium, & publicum exinde ortum ſcandalum, adeo exinde non profecit induratus hic princeps, ut potiùs præconem hunc veritatis, in obſcurũ carcerem, conjecerit; ſed quàm glorioſum eſt præcurſori Meſſiæ cauſam Dei ſui, impenſis propriæ vitæ, & libertatis, tueri, &

propugnare? nolite igitur contriſtari fideles Dei miniſtri, ſi malè vos mundus tractet; difficulter obligationibus miniſterii veſtri ſatisfacere poteritis, quin injuſtæ vobis perferendæ ſint perſecutiones. Quid pati neceſſe erit ex parte dæmonis, ſi laboratis, ut debetis, ad deſtructionem imperii ipſius, & ne regnet peccatum? quid perferre ex parte hominum, qui paſſionũ ſuarum mancipia ſunt, ſi vitia ipſorum reprehenditis, & vitam arctam, quæ ducit ad cœlum, eos docetis? imò audeo dicere, quòd & à propriis confratribus veſtris aliqua patienda vobis occurrent, qui præoccupati fortè, veſtrum modum agendi, non approbabunt; certi eſtote, ſi obligationi veſtræ ſatisfacitis, minimè defuturũ, quin mundus vos undequaque perſequatur. Paulus hoc dicit, 2. Tim. 3. 12. & quidem non ſolùm clericis hoc prædicit, ſed generaliter omnibus Chriſtianis; *& omnes, qui piè volunt vivere in Chriſto Jeſu, perſecutionem patientur;* & ideo nil aliud exſpectet, ait S. Leo ſerm. 9. de quadrag. qui piè vult vivere, niſi cruces & perſecutiones; *nunquam deeſt tribulatio perſecutionis, ſi nunquam deſit obſervantia pietatis; ſicut ergo totius eſt corporis, ità totius eſt temporis, crucem ferre.* Contremiſce, ſi adhuc nihil pro nomine Jeſu paſſus es, quia merito

meritò timere debes, an piè vivas in Chriſto, *vide, ne nondum ceperis in Chriſto piè viverè* ait S, Auguſtinus, in Pſal. 55. *quia quam primum ei placere cœperis, incipies etiam perſecutionem pati; in anguſtias redigèris; præpara te ad preſſuras;* ibid. Et ſi Deus id permittat;

PUNCTUM II. Id, quod ad exemplum S. Joannis facere debet, eſt, ut ſpecialiter Chriſtum recogites; *recogitate eum, qui talem ſuſtinuit à peccatoribus adverſus ſemetipſum contradictionem; ut ne fatigemini animis veſtris, deficientes.* Hebr. 12. 3. Noli deſpondere animum, in medio tribulationum, laborum, & inimicorum, quos tibi miniſterium tuum cauſat; noli inniti propriæ virtuti, imò nequidem æquitati cauſæ tuæ, ſed unicè confide, in meritis illius, cujus nomine decertas; conjice inceſſanter oculos tuos, in hoc exemplar, quod imitari debes; nam quemadmodum infantes, oculos ſuos defixos habent, in patrē; & diſcipuli ſupra magiſtrum ſuum; eorum motus & modum agendi, obſervando, ità & tu in hoc ſpirituali curſu ſacerdotii, ac miniſterii tui paſtoralis, ſi hoc tibi incumbit, ſi ità currere deſideras, ut ad coronā illam, benè currentibus deſtinatam pervenias, oculos tuos pariter in Jeſum, patrem & magiſtrum tuum, authorem & conſum-

matorem

matorem fidei tuæ, conjice, qui non vitã mollem, & tranquillam, quâ frui poterat, elegit, sed crucem, ùt Paulus loquitur Hebr. 12. 2. *aspicientes, in authorem fidei, & consummatorem Jesum, qui proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contẽpta,* Poterat nihil pati, si voluisset, siquidem *peccatum nullum fecit, nec est inventus in ore ejus dolus.* Ut S. Petrus ait 1. Ep. 2. 22. Si ergo ille, qui nihil habuit, quod eum crucis reum faceret, nihilominus pro nobis crucifigi voluit; si ex tot causis mortem promeruimus, annon æquissimum est, ut etiam nos omnia pro ipso sustineamus.

Hœc & similia pro præparatione ad Missam expende, & postquam illum intra te recepisti, qui est fortitudo martyrum, noli ullam persecutionem pertimescere; *non timebo mala, quoniam tu mecum es.* Psal. 22. 4. Omnem fiduciam in ipso colloca; ipse vicit mundum, & faciet, ut & tu illũ superare valeas; ille ipse est, qui spem & fiduciam hanc nobis facit; *in mundo pressuram habebitis; sed confidite, ego vici mundum.* Joannes 16. 33.

FERIA

FERIA QUINTA.

Euntes renuntiate Joanni, quæ audiſtis & vidiſtis; cœci vident, claudi ambulant, leproſi mundantur, ſurdi audiunt, mortui reſurgunt, pauperes evangelizantur; & beatus, qui non fuerit ſcandalizatus in me. Matth. 11. 5. 6.

DE BONO EXEMPLO.

1. Neceſsitas illius. 2. Et illius effectus.

PUNCTUM I. PEr opera manifeſtum ſe facit Jeſus, diſcipulis Joannis Baptiſtæ; & dum eis oſtendit, à ſe facta miracula, quæ de ipſo prædixerant Prophetæ, docet nos, quòd nulla ſecurior ſit probatio, ipsîs operibûs; nihîlque fortiùs corda; menteſque hominum, & penetrare, & movere queat, quàm bonum exemplum, eſtque id ipſum, quô uti voluit Apoſtolos ſuos, ad converſionem hominum, & ad adducendos Patri ſuo veros adoratores; *ſic luceat lux veſtra coram hominibus, ut videant opera veſtra bona, & glorificent patrem veſtrum; qui in cœlis eſt.* Matth. 5. 16. En qualî hamô, & eſcâ piſcatoriâ, tot piſces in retia ſua attraxerint piſcatores hi Evangelici! adeò perſuaſi erant de hac veritate, felices iſti Salvatoris diſcipuli, ut nil aliud jam operosè recommendaverint, ſuis in ſacro hoc miniſterio ſucceſſoribus, quàm ut ſe normam & exemplar præberent populo,

pulo, ſanctitate vitæ ſuæ; eſtote, ait illis princeps Apoſtolorum 1. Petri 5. 3. regula & exemplar gregis vobis commiſſi; *forma facti gregis ex animo.* Paſcite eos magìs exemplô bonô veſtrô, quàm doctrinâ; vivite modô tam purô & ſanctô, ut opera veſtra bona, quæ in vobis videntur, reliquos fideles, imò & infideles trahant, & excitent ad glorificandum Deum; *converſationem veſtram inter gentes, habentes bonam, ut ex bonis operibus vos conſiderantes Deum glorificent.* ibid. c. 2. 12. Ad hoc conſtanter hortatur S. Paulus Timotheum & Titum, diſcipulos ſuos; *exemplum eſto fidelium,* monet primum, *in verbo, in converſatione, in charitate, in fide, in caſtitate.* Et ad ſecundum ait: *in omnibus præbe te ipſum exemplar bonorum operum, in doctrina in integritate, in gravitate.* 1. Timoth. 4. 12. Tit. 2, 7.

Facilè exinde colliges, quàm bonô exēplô aliis eſſe debeat clericus. Examina nunc te ipſum, an juxta hanc normam vivas, quam Apoſtolus præſcribit: *in verbo.* Suntne diſcurſus tui ædificatorii? opponisne te omni, quod pietatem corrumpere poſſit, & bonos mores? *in converſatione;* eſne bonæ converſationis? inſpiras aliis horrorem vitiorum? æſtimationem virtutis? amorem religionis? *in gravitate;* obſerva-

ſervâſne ubique modeſtiam, & gravitatem clerico convenientem? *in charitate*; ſupportâſne imperfectiones & errores proximi tui? habéſne erga illos charitatem fraternã? *in fide*; anne vivis, juxta principia fidei, quin iis adhæreas, quæ ſenſibus blandiuntur? *in caſtitate*; habéſne ſollicitudinem evitandi obſcœnas voluptates, & quidquid ſanctam virtutem caſtitatis, lædere poſſet? facto hoc examine, vide nunc etiam,

PUNCTUM II. Effectus, quos cauſat bonum exemplum. *Corrigit & prodeſt*, ait S. Ambroſius in Pſal. 118.

1. *Corrigit* peccatores, & eò adducit, ut virtutem amplectantur. Hoc ipſum eſt, quod S. Auguſtino evénit, quando converſionem Victorini oratoris, ſibi â Simpliciano, narrari audivit, qui ejuſdem cum ipſo farinæ erat: ſtatim enim deſiderium in eo exarſit, eum imitandi; *ubi mihi homo tuus Simplicianus* de *Victorino iſto narravit, exarſi ad imitandum*, L. 8. conf. 5. Bonum exẽplum os obſtruit libertinis; quot enim ſunt, qui explodunt omnia, quæ ipſis dicuntur? efficaciæ autem boni exempli, reſiſtere non poſſunt; hinc ait S. Petrus, 1. Ep. 2. 15. voluntatem Dei non eſſe, ut cum ejusmodi hominibus diſputemus, ſed ut ſilentium ipſis imponamus, ſanctitate vitæ noſtræ; *ſic eſt voluntas Dei, ut benefacientes, obmuteſcere*

scere faciatis, imprudentium hominum ignorantiam.

2. Bonum exemplum *prodest*. Admonet negligentes, obligationis suæ, & bonos ac perfectos, in fervore conservat; *plerisque, justi aspectus, admonitio correctionis est, perfectioribus verò lætitia.* Ità loquitur S. Ambrosius, in hæc verba. Ps. 118. qui timent te, videbunt me, & lætabuntur. Qui mira de hac materia habet, & advertit, S. Paulum, ob hanc causam, profectum Jerosolymam, Metropolim hanc Judææ visurum ubi primi fideles in pietate excellebant; *ut justos videret;* & exinde concludit, *sicubi ergo justus sedeat, sicubi accumbat, festinemus videre eum.* Pretiosa enim res est, & valdè proficua, talem videre; videmus enim in eo imaginem Christi, & ad imitationem illius nos incitari sentimus; *vides ergo, quia inter multas Christi imagines ambulamus.* ibid.

Quæro! an pluribus opus sit, si quid fidei habemus, ut ad dandum bonum exemplum, animemur; igitur *unusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum, ad ædificationem,* Rom. 15. & ut resolutio hæc effectū suum sortiatur; roga Christum, quem ad altare actionibus tuis repræsentas, ut tibi gratiam concedat, eundem etiam sanctitate vitæ tuæ representandi ejusque virtutes fideli-

fideliter exprimendi; tunc enim cum Apostolo verè dicere potes, *providemus bona, non solùm coram Deo, sed etiam coram hominibus.* 2. Cor. 8. 21.

FERIA SEXTA.

Quid existis videre? arundinem vento agitatam? Matth. 11. 8.

De Constantia in Bono.

1. Quàm necessaria sit hæc virtus Ecclesiasticis.
2. Examen, an illam habeamus?

PUNCTUM I. PRoponit nobis Christus in S' Joanne, veram ideam, & exemplarEcclesiastici. Quærit ex adstantibus, *quid existis videre, in deserto, arundinem ventô agitatam?* significare volens per hoc, S. Joannem non esse levem & inconstantem, qui se quolibet vento, moveri & agitari permittat, sed potiùs hominem cordatum, qui firmitate & constantiâ suâ persecutionem Herodis sibi accersivit, cujus incestuosum connubium noluit approbare.

Talis esse debet verus Dei minister; firmum, inflexibilem, obligationis suæ memorem, esse decet; *non enim*, ut ait S. Paulus, *dedit nobis Deus* in ordinatione nostra, *spiritum timoris, sed virtutis & dilectionis, & sobrietatis.* Si pastor vel sacerdos timidus sit & formidolosus, quomodo audebit potentes hujus sæculi arguere vel admonere

non licet tibi habere vel alere fœminam, quæ tua non est? quomodo audebit reprehendere principem, quòd quamvis se amantem justitiæ, & zelatorem jactet, ille ipsemet sit qui eam violat, & quidem turpius, quàm quisquam alius, ut Nathan Propheta regi David id in faciem objecit? *tu es ille vir.* Si resolutus non est, quomodo ad exemplum Prophetæ Eliæ, audebit alicui in magna dignitate constituto in faciem exprobrare, illum esse, qui populum conturbat, violando leges sanctissimas; non verò parochum, qui bono zelo animatus pro gloria Dei & salute animarũ, mores illius & impium vivendi modum redarguit? ministrum ergo Christi firmum & constanti animo esse oportet, siquidem sæpissimè valde odiosa tam populo quàm magnatibus proponere & urgere debet, instar Jeremiæ, *columna ferrea & murus æneus esse* debet, ut resistere & se opponere valeat omnibus, quando Dei vel Ecclesiæ interesse agnoscit. Vide nunc in 2do puncto, an hanc virtutem habeas?

PUNCTUM II. Firmitas seu constantia, de qua hìc loquimur, non est illa, de qua quis proprio suo sensui vel judicio, sed obligationi suæ inhæret; non nascitur, ex quadam severitate & melancholico humore, sed ex fundo charitatis, quæ nobis omnia

mnia poſſibilia media ſuggerit, ad aſſecurandam tum noſtram tum aliorum ſalutē. Hanç habebat S. Franciſcus Saleſius, ſuaviſſimus cæteroquin ex omnibus ſpiritualibus directoribus, dum in quadam Epiſtola hiſce verbis uſus fuit: *ad hoc me reſolvi ut fideliter ac ſolicitè, propugnandæ divinæ gloriæ me impendam; imprimis quoad me ipſum, deinde quoad omnia illa, quæ officii & obligationis meæ ſunt.* Examina te ipſum, utrum idem cum ſancto hoc Epiſcopo ſentias? utrum à te ipſo incipias? nulla te levitas & inconſtantia prodit in tua ratione agendi? potéſne dicere cum S. Paulo: 2. Cor. 1. v. 17. *nunquid levitate uſus ſum, aut quæ cogito, ſecundùm carnem cogito; ut ſit apud me, eſt & non?* ah quàm debilis & mutabilis es, in illo modico bono, quod facere propoſuiſti, minima difficultas terret, & animum deſpondere facit. Sancti, nec minis nec promiſſis mundi, ſe moveri paſſi ſunt, tu autem inſtar arundinis fluctuas. Nihil moliri audes, timens, ne hominibus diſpliceas; adeò timidus & formidoloſus es, ut etiam ſine cauſa timeas; *illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor.* Pſal. 13. Habéſne firmitatem hanc etiam reſpectu proximi tui? prædicáſne validè contra vitia? an non potiùs adularis paſſionibus illius, approbando conſuetudines malas, in-

troducendo opiniones laxas, in dubium vocando, firmissimas fidei nostræ regulas & principia? *adulterantes verbum Dei.* Idque admittendo, quod Apostolus prohibet? 2. Cor. 17. *ut jam non simus parvuli fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, in astutia, ad circumventionem erroris.* Habesne denique firmitatem hanc, in confessionali, ubi vel maximè occasionem, illam erga tot peccatores, exercendi habes, qui tabescunt in vitiis, nec inveniunt charitativam manum, quæ eos sanare satagat?

Agnosce infirmitatem tuam coram Deo; roga ipsum per Jesum Christum filium suum, quem proximè sumpturus es, qui est fortitudo omnium bonorum pastorum, ut te per virtutem hujus divini sacramenti firmare dignetur, & pro gratiarum actione post Missam dic illi cum propheta: Is. 50. v. 7. 8. *ecce Dominus Deus auxiliator meus, ideo non sum confusus, ideo posui faciem meam ùt petram durissimam, & scio, quoniam non confundar; juxta est, qui justificat me, quis contradicet mihi?*

DIE

DIE SABBTHI.

Quid exiſtis videre? hominem mollibus veſtitum? ecce, qui mollibus veſtiuntur, in domibus regum ſunt. Matth. 11. v. 8.

De Habitu Clericali.

1. Quanti illum æſtimare debeamus. 2. Quàm obligati ſimus illum portandi.

PUNCTUM I. SI Sanctus Joannes, fortitudinis & firmitatis perfecta norma eſt, quam miniſter Evangelicus habere debet, ut teſtimonium perhibeat veritati, non minùs exemplum præbet clericis, ut quàm longiſſimè abſint ab eo omni, quod mollitiem, luxum, pompā & vanitatem hujus ſæculi redolet; hinc redemptor noſter illum non ſolùm ùt intrepidum laudat, ſed etiam ob auſteritatem habitûs. Diſce exinde, quòd per modeſtiam & regularitatem habitûs tui alios ædificare debeas; *ex viſu cognoſcitur vir*, ait Spiritus S. Eccleſ. 19. 27. *amictus corporis, & riſus dentium, & ingreſſus hominis, enuntiant de illo.*

Per habitum clericalem intelligo tunicam thalarem, crines tonſos, & coronam in capite; & ut hæc omnia, prout merentur, æſtimare diſcas, audi nunc, qualem ſignificationem habeant! *tunica* ob colorem ſuum nigrum, & qualitatem panni, ex quo fit, nempe ex communi lana, denotat vitam pauperem, humilem & pænitentem,

quam ad exemplum Jesu Christi, magistri tui, ducere debes. *Crines tonsi*, admonent te, quòd per acceptā sacram tonsurā omni superfluitati renuntiaveris, & solum Deum pro parte hæreditatis tuæ agnoveris. *Corona in capite*, quam habere debes, spineam coronam repræsentat, quæ in passione, capiti Christi fuit imposita, tibìque in memoriam revocat, oportere Ecclesiasticos, esse Nazaræos Dñi, id est separatos à sæculo, sanctificatos, specialiter divino cultui consecratos. Paulò accuratiùs considera sensum verborum istorum; meditare ista, dum habitum tuum Ecclesiasticum induis, ut ità sensim assuescas, contemnere mundum, & omnibus ejus pompis & vanitatibus renuntiare; *expoliavi me tunicâ meâ, quomodo induar illâ? lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos?* Cant. 5. 3. & ut similes reflexiones altiùs in animum tuum penetrent, considera in puncto 2do, quanta sit obligatio portandi habitum Ecclesiasticum.

PUNCTUM II. Quamvis habitus non faciat monachum, ùt in proverbio dicitur, nihilominus quia Ecclesia opportunū esse duxit, ad ædificationem fidelium, regulandi habitum clericorum, obligati sumus, ut nos sanctis ejusmodi ordinationibus conformemus; *etsi habitus non faciat monachum,*

nachum, oportet tamen clericos, vestes proprio congruentes ordini, semper deferre, ut per decentiam habitûs extrinseci, morùm honestatem intrinsecam ostendant. Ità loquitur Concilium Tridentinum. Nota hos terminos: *oportet semper.* Deferre debes habitum clericalem, nec hoc intermittere potes, quin Ecclesiæ ordinationi inobediens existas; *oportet.* Debes illum portare ubique, non solùm in civitate, sed etiã forìs in itinere, & nunquam uti vestibus sæcularibus. *Habitu talari, tum domi, tum forìs utantur.* Ait S. Carolus in 4to Concilio Mediolanensi. Descendit hic S. Cardinalis ad particularia, prohibet clericis, limbos denticulatos, sericas aut alias ejusmodi vestes pretiosas; vetat insuper crines longos, crispatos, pulvere aspersos; unô verbô, quidquid sæculi vanitatem redolet, & Ecclesiasticæ simplicitati contrarium est, rejectum vult. Observásne hasce regulas? de quali panno vestes tuæ constant? nihilne affectatum videre est in linteo colli tui amictu, manicis, pileo, calceis &c.? Si quid reperis, rescinde illud, & illud sequi tecum statue, quod canone 45. quarti concilii Carthaginensis annotatur; *clericus professionem suam, & in habitu, & in incessu probet, & nec vestibus, nec calceamentis, decorem quærat.*

Pro Missa; quando vestes sacerdotales induis, assume pariter modestiam & humilitatem, & ità offer Deo victimam, ne in illo terribili die confundaris, ubi ille visitabit, in ira sua omnes, qui vestes alienas portant, vanitatem, & spiritum filiorū hujus sæculi, simplicitati christianæ præsertim ministris sacris convenienti, contrarium redolentes; *& erit: in die hostiæ Domini, visitabo super omnes, qui induti sunt veste peregrina.* Sophon. l. 8.

DOMINICA TERTIA ADVENTUS.

Gaudete in Domino semper; iterum dico, gaudete. Philipp. 4. 4.

De RECREATIONE.

1. Utrum quandoque liceat recreatione uti?
2. Quomodo illâ utendum.

PUNCTUM I. LAudetur infinita Dei bonitas, qui nos per Apostolum suum monet, ut sanctè nos recreemus; quique nobis concedit, uti quadam recreatione post labores nostros. Non potest homo in præsenti vita sine intermissione applicare se rebus seriis; infirmitas sua necessariam reddit homini recreationem; non est eadem ratio hominis & cælorum, qui in perpetuo motu sunt; continuus labor sive animi sive corporis brevi

vires

vires exhauriret, & destrueret, nisi interruptio & quies aliqua, illum interpolaret. *Sapientem*, dicit Augustinus, Lib. 2. de Music. *decet interdum remittere animum, rebus agendis intentum.* Scimus, quòd vel ipsi anachoretæ & eremi incolæ (qui tamen implacabiles corporum suorum erant inimici, neque aliter hæc considerabant, nisi victimas pænitentiæ) nihilominus putarint, ac sibi persuaserint, ipsam pænitentiā cum aliqua modica recreatione, haud esse incompatibilem. Concesserunt illam in certis occasionibus non solùm aliis, ùt videre est apud Cassianum, Collat. 24. sed ipsi quoque eâ usi sunt

Sed summâ curâ cavendum est, ne hæc innocens libertas, degeneret in licentiam aliquam vitiosam, & ne occasionem præbeat, ut secundùm carnem vivamus; *cavendum, ne, dum relaxare animum volumus, solvamus omnem harmoniam, & quasi concentum quemdam bonorum operum.* Ait S. Ambrosius Lib. 1. offic. c. 20. Debent lusus & recreationes nostræ, ad hoc, ut innocenter fiant, nec reprehendi possint, honestati congruere, & non contrariari decētiæ professionis nostræ. Ad hunc effectum.

PUNCTUM II. Considera, qualis esse debeat recreatio nostra? hâc uti non debemus, nisi eâ indigeamus; hinc eam aliter

con-

conſiderare non debemus, niſi ùt medium, ad hoc permiſſum, ut ſit ad refocillationem, & ad reparandas vires deperditas, tanquam id, quod infirmitati noſtræ indulgetur, ut majori dein vigore, ad lábores noſtros, redeamus, & ideo aliter nos recreare conceſſum haud eſt, quàm prout; cibô & potu, ſomnô & medicinâ utimur. Quid ſentires de illo, qui continuò vorare vellet, aut dormire, adeo ut nunquam de menſa, aut lecto ſurgeret? quàm talis abuteretur corpore & animâ ſuâ à Deo nobis in hunc finem conceſſis, ut ipſi fideliter ſerviamus? ſed quàm multos invenire nihilominus eſt inter Chriſtianos, imò quod magìs deplorandum, *nunc autem & flens dico*, etiam inter clericos, qui hoc modo vivunt? vix ſciunt, qui ejuſmodi ſunt quid ſit, ſeriò ſe ad aliquid applicare; continuus apud ipſos eſt circulus recreationum, & relaxationum: totum tempus ſuum tranſigunt in luſu, deambulationibus, officioſis, ſed inutilibus viſitationibùs, & ſalutationibus; *æſtimaverunt luſum eſſe vitam noſtram.* Sap. 15. 12. 2. Moderatè inſtitui debet recreatio, & non nimiùm temporis in ea inſumi; nunquam autem illud, quod orationi, ſtudio, & reliquis functionibus ſtatûs noſtri deputatum eſt. Si honeſto quodam luſu uti volumus, hoc fiat cum

æqua-

æqualibus, nunquam autem in publico, ne miniſterium noſtrum vileſcat, aut ſæculares ſcandalum exinde ſumant, *ne clerici publicè ludant, maximè cum laicis; nec pecunia intercedat in ludo, nec quidquam, quod facilè pecuniâ æſtimari poſſit.* Ut loquuntur concilia. Concil. Senon. 1528. Concil. Mediol. 1. p. de ludis. Sed tantùm recreationis gratiâ. 3. Evitare oportet nugas & ineptias, & omnem juvenilem vel puerilem agendi modum, *juvenilia autem deſideria fuge.* Ait S. Paulus ad Timotheum 2. Ep. 2. 22. Non debemus declinare ad jocos vel diſcurſus parùm honeſtos. Turpe eſt videre clericum, qui turpia loquentibus arrideat; adhuc autem turpiùs, ſi ipſe turpia loquendo, aliis riſum movere intendat, *fœdè ad cachinnos moveris; fœdiùs moves.* Ait S. Bernardus; denique abſtinere debemus à certis recreationibus & relaxationibus, quæ ſanctitatem ſtatûs noſtri offendunt, uti ſunt venatio, nundinatio, ſaltatio, comœdiæ, luſus aleatorius, vel ſimilis, præcisè à fortuna dependens, & generaliter omnia illa, quæ gravitati, modeſtiæ & profeſſioni clericali, contrariantur. Examina te modò ſuper defectibus, quos in tuis recreationibus commiſiſti hucuſque, an non plus temporis in iis inſumpſiſti? an non minùs decenter, in iis converſatus es?

an non assuevisti recreationibus, aut ludis prohibitis? quàm scandalosum est videre, clericum ac Dei ministrum, chartas, seu picta folia, continuò in manibus versantē, quibûs tam frequenter corpus Domini nostri Jesu Christi tangit, & tractat, uti & calicem, sanguinem illius pretiosissimū, continentem! quis tam malè jam assuetus sit, ut indifferenter cuilibet ludo se exponat, imò etiam cum personis alterius sexûs, quod tamen adeò expresè prohibitum est à conciliis! quis tempus adeò pretiosum, quod studio S. Scripturæ, traditionum Ecclesiasticarum, ac functionibus sacris ministerii sui impendere deberet, exercitiô hujusmodi infamî miserabiliter consummit! deplora hoc malum, si hucusque ejusmodi lusibus deditus fuisti. Pete â Deo veniam, & resolutionem cape, imposterum, etiam ab aliquibus tibi licitis & permissis, abstinendi, ut præteritos tuos errores compenses.

Pro præparatione ad Missam, roga Christum per ipsius divinam recollectionem, quam in tota vita sua tenuit, ut tibi gratiam hanc donare dignetur, quò te imposterum sanctiùs recreare; & omne id evitare valeas, quod te nimiùm distrahere, & spiritum dissipare, posset. *Qui se illicita meminit commisisse, à quibusdam etiam licitis*

audeat

audeat abſtinere; quatenus per hoc, conditori ſuo ſatisfaciat; ut qui commiſit prohibita, ſibimet ipſi abſcindere debeat etiam conceſſa. S. Greg. hom. 34. in Evang.

FERIA SECUNDA.

Modeſtia veſtra nota ſit omnibus; hominibus Dominus propè eſt. Phil. 4. 5.

De Modestia.

1. Quàm neceſſaria ſit clericis. 2. Præſentia Dei, eſt optimum medium illam acquirendi & conſervandi.

PUNCTUM I. GAudium, quo nobis Apoſtolus primùm commendavit, gaudium ſanctum eſt, ac tale, quod ſemper conjunctum eſſe debet cum aliqua recollectione, gravitate & modeſtia. Item vult Apoſtolus, ut hæc ipſa modeſtia noſtra toti mundo innoteſcat. *Modeſtia veſtra nota ſit omnibus hominibus.* Hæc amabilis & prorſus angelica virtus, neceſſaria quidem eſt omnibus Chriſtianis, elucere tamen debet, modo quodam prorſus ſingulari, in omnibus clericis. Veſtis eorū teſſeraria & inſigne, per quòd ab aliis diſtinguantur, modeſtia eſt; *induite vos, ſicut electi Dei, modeſtiam.* Coloſſ. 3. 12. Virtus iſta clericis tam eſſentialis, eſt, ut S. Ambroſius t. 1. off. c. 18. non obſtante innata ſua ſuaviſſima indole, è clero ſuo duos ejecerit, quorum unus, in geſtibus ſuis indecens

decens, & in oculis vagus erat; alter verò nimìs affectatè, & dissolutè incedebat. Eventus docuit justum fuisse de utroque judicium, quia unus ex illis factus est arianus; alter metu persecutionis presbyterum se esse negavit.

Vide nunc, an hanc modestiam, quam Dominus noster à te requirit, habeas; quãque tibi hìs gravibûs verbîs Tridentinum Seff. 21. de reform. c. 1. commendat; *sic decet omninò clericos vitam morèsque suos componere, ut habitu, incessu, sermone, aliìsque omnibus rebus, nihil nisi grave, moderatum ac religione plenum, præseferant.* Sequerìsne has regulas? an ità componis modũ tuum externum agendi, & vestitum: ut nihil indecens ìbi advertere sit? *habitu?* vultum, oculos, totius corporis gestus? *gestu?* modum incedendi? incessu? discursus tuos, aliaquè omnia? *sermone, aliisque rebus omnibus?* observásne ante omnia modestiã hanc in Ecclesia, & ad altare, ubi omnis populus, oculos in te defigit? ubi vel maximè dicere possumus, *spectaculum facti sumus mundo, & angelis, & hominibus.* O bone Deus! si nos benè examinaremus, inveniremus, quod infinities, contra hanc sanctam virtutem peccaverimus. Si te reum in aliquo nosti, medium te emendandi quære, medìum inquiramus, opportunissimũ suppeditabit.

PUN-

PUNCTUM II. Modeſtia, ad quam nos S. Paulus invitat, non conſiſtit præcisè ac ſimpliciter, in aliqua modeſtia exteriori, id eſt, in compoſitione vultûs, & exterioris habitûs; ſi præter hæc aliud non requireretur, non niſi falſa & phariſaica foret modeſtia, quæ ſub externo decore cor abſconderet depravatum ac vitioſum. Modeſtia, quam nobis commendat Apoſtolus, naſci debet ex fundo animæ; ut ſit quaſi aliqua effuſio & reflexio, interioris & ſolidæ cujuſdam pietatis. Hinc opportuniſſimū medium, illam & acquirendi & conſervandi nobis ſuggerit, nempe exercitium præſentiæ Dei, qui omnia, quæ intra nos fiunt, videt, igitur quàm ſæpiſſimè dicamus: *Dominus propè eſt*, Deus videt me, teſtis eſt omnium mearū actionū; rationē à me exiget cujuslibet verbi, geſtûs, & motûs inordinati. Hæc perſuaſio præſentiæ Dei, conſervare in nobis debet reverentiam, & modeſtiam etsi nullus hominum, qui nos videat, adſit. Includis te in cubiculum tuum, *Dominus propè eſt.* Extincta eſt lampas vel lumen; cubitum concedis. *Dominus propè eſt.* Si quid indecens committere vis, aut immodeſtū, quære locum, quē immenſitate ſua non repleat Deus. S. Bernardus ait, quod cogitatio de præſentia noſtri S. Angeli Cuſtodis profundam reverentiam nobis inſpi-

inſpirare debeat; & quod valde ſit indignū, aliquid tale in ipſius præſentia agere, quod coram homine non auderes. An non igitur Dei præſentia potentior & efficacior erit; audebitne Clericus, de hac ſancta præſentia perſuaſus, non dico, criminoſum quid ſed vel minimū quid, minùs decens, committere? non pudeat ipſum, imitari ſæcularium mores, & ita ſe indecenter gerere, ut aliis riſum moveat; omne malum noſtrum exinde originem trahit, quòd Deum obliviſcamur: *non eſt Deus, in conſpectu ejus inquinatæ ſunt viæ illius in omni tempore.* Pſal. 10 5. O Domine, num te mihi præſentem eſſe cogitavi, quando talia olim feci; quæ modò fateri aut dicere non auderem? ánne modò de hac tua præſentia vivaciter perſuaſus ſum, dum ſpiritum meum horrendo tepore & acedia, quaſi totum evanuiſſe, ſentio? ignoſce Domine, & fac, ut tui impoſterum, non ità ampliùs obliviſcar; & ſiquidem me ſemper vides, fac, ut ego quoque te ſemper mihi præſentem ſtatuam. O quàm felix forem, ſi cum Propheta Regio Pſal. 15. 8. dicere poſſem, *providebam Dominum in conſpectu meo ſemper, quoniam à dextris eſt mihi, ne commovear.*

Pro præparatione ad Miſſam recordare, quòd ad altare non ſolùm in præſentia

Chriſti

Christi sis, sed simul cum ipso sis, qui te suo proprio sanctissimo corpore nutrire vult. Roga Jesum, ut te participē facere dignetur admirabilis modestiæ, quæ ex tota vita ipsius eluxit. Hoc attractivô, seu motivô uti debes ad exemplum Apostoli 2. Cor. 10. 1. ad movenda corda hominum peccatorum, ut eos ad eum trahas; *obsecro vos per mansuetudinem & modestiam Christi.*

FERIA TERTIA.

Et pax Dei, quæ exuperat omnem sensum, custodiat corda vestra, & intelligentias vestras in Christo Jesu. Psal. 4. 7.

De Pace Animæ.

1. Quænam sit hæc pax: 2. Signa, ex quibus cognosci posit, an eam habeamus.

PUNCTUM I. DUm S. Paulus pacē Dei nobis optat, bonum adeò grande & amplum nobis optat, ut sit incomprehensibile; sensus hominis & omnis intellectus illius, eòusque se non extendunt. Quod divinum est, comprehendi non potest, nisi per Spiritum Dei, proinde sensus nostri, eò se extendere non possunt, *exuperat omnem sensum.* Non est ergo pax Dei, id, quod dicunt de illa homines, quod sanctæ & fideles Deo animæ de illa sentiunt, & experiuntur; ideò definiunt illam SS. Patres sic: *sapor Dei*; volunt dicere, quòd oporteat eam gustare ad hoc, ut

ſciatur, quid ſit; quia, quemadmodum dulcedo mellis, per intellectum non cognoſcitur, ſed per guſtum, ità etiam pax iſta, non eſt id, quod à nobis exprimitur, ſed quod intus ſentimus, & experimur. Ut illam poſſideamus, oportet renuntiare paſſionibus noſtris, & elevare nos ſupra ſenſus noſtros, quia anima illa, quæ gaudere vult deliciis hujus mundi, non eſt capax, ut delicias divinas deguſtet, *anima ſaturata calcabit favum.* Prov. 27. 7. Ità etiam S. Paulus teſtatur, pacem hanc omninò internam eſſe; non enim dicit, quòd bona noſtra, corpus & ſanitatem, ſed *cuſtodiat corda veſtra, & intelligentias veſtras in Chriſto Jeſu*, & quidem ità cuſtodit in Chriſto Jeſu, ut eas dæmoni invincibiles efficiat. Et ſanè, quid timere poſſit, vel ab hominibus, vel à dæmone, anima illa, quæ hac Dei pace gaudet? omnes conatus & niſus inferni & mortis fruſtranei ſunt, ſi huic cuſtodi vitæ nos confidamus; nec poteſt eſſe acre bellum ullum, niſi exinde, quia parùm ſolliciti ſumus, ut pacē hanc divinam quæramus. Examina te nunc, utrū eam habeas?

PUNCTUM II. En ſigna quædam, ex quibus cognoſcere poſſis illam. Conſidera primò pacem hanc, quæ eſt fructus incarnationis, & nativitatis Domini noſtri ſalvatoris, non eſſe datam niſi juſtis & ho-

minibus

minibus bonæ voluntatis. *Pax hominibus bonæ voluntatis.* Luc. 2. 2dò. cùm non sit aliud, quàm requies bonæ conscientiæ, ut possideatur, expelli debere è corde nostro peccatum, cùm sit impossibile animam illam Dei pace gaudere posse, quæ bellum cum Deo gerit; hinc admonet nos per Prophetam suum, Is. 7. quòd *non est pax impiis, dicit Dominus.* 3tiò neque sufficit renuntiare peccatis, ut pacem hanc habeamus; oportet insuper debellare, & expugnare passiones nostras, quæ nobis pacem hanc turbare, & eripere volunt. 4tum denique, adèo nos paratos esse oportet, ad observantiam mandatorum, & submissos providentiæ divinæ, ut, quidquid nobis contrarium accidat, nunquam tamen serenitatem & tranquillitatem animæ nostræ perdamus; *pax multa diligentibus legem tuam, & non est illis scandalum.* Psal. 118.

Examina te modò super hoc. Eradicastìne funditùs peccatum è corde tuo, ut pacē hanc bonæ conscientiæ habeas, quā Spiritus sanctus ordinariè conferre solet animabus verè pænitentibus? non es adhuc mancipium passionum tuarum, adeò, ut nec minimam tibi ipsi violentiam inferre velis, ut eas subigas? habèsne illam legis divinæ dilectionem, in qua totum suum gaudium constituebat Propheta regius?

quomodo dilexi legem tuam Domine? tota die meditatio mea eſt. Pſal. 118. Ah! quantum abes adhuc ab iſta perfectione! humilia te coram Deo, & ex toto corde ad eum clama; *da ſervis tuis illam, quam mundus dare non poteſt pacem.* Orat. Eccleſ. Ah! bone Deus! ne deneges nobis hanc beatam pacem! *ut corda noſtra mandatis tuis dedita, & hoſtium ſublata formidine, tempora ſint tua protectione tranquilla.*

Pro Miſſa conſidera, quòd Chriſtus Jeſus, per nativitatē ſuam pacem hanc mundo attulerit, eámque per SS. Euchariſtiā conſervare velit. Hinc à SS. Patribus vocatur ſacramentū hoc, *vinculum pacis*, vinculum tale, quod nos cum Deo, proximo, & nobiſcum ipſis in pace conſervet. Adora Chriſtum, ùt principem pacis; roga ipſum, ut tibi donum adeò pretioſum concedat, & ità perfectè vive impoſterum, ut eam conſerves conſtanter; *perfecti eſtote; idem ſapite; pacem habete, & Deus pacis & dilectionis erit vobiſcum.* 2. Cor. 13. 11.

FERIA QUARTA.

Miserunt Judæi ab Jerosolimis sacerdotes & levitas ad Joannem, ut interrogarent eum, tu quis es? & confessus est, & non negavit; confessus est, quia non sum ego Christus. Joan. 1. 19.

De Cognitione sui ipsius.

1. Nil magìs necessarium. 2. Nihil magìs à nobis negligitur.

PUNCTUM I. Mirare hìc responsum, quod S. Joannes, deputatis Judæorum, qui eum pro Messia habebant, dedit; quò magìs eum elevare conabantur, eò magìs se ipsum deprimebat. Principalis virtus sancti hujus præcursoris, in eo consistebat, ut se ipsum benè cognosceret, quid non sit; excellentiam suam in humiliatione sua ponit, dum dicit, *non sum.* Et hoc dicendo, prout, oportet, id est, cum profunda humilitate, simul nobis manifestat, se esse maximū ex omnibus hominibus, docet insuper, ut si quid apud Deū valere velimus, aliter id consequi non possimus, quám ut nos nihil esse existimemus. Cognitio nostri, id est, nihili nostri, & miseriarū nostrarū, sufficit ad hoc, ut omnes defectus nostros corrigamus. An ne se ipsum extollere possit clericus, ob talenta sua, si ad hoc se reflectat, quòd homo de

ſuo nihil habeat, niſi mendaciũ & peccatũ, prout loquitur certũ, quoddã conciliũ? (Concil. Arauſ. 2. c. 22.) quid aliud faciat quis, in conſideratione tantæ miſeriæ, quàm ut cum propheta *exclamet: vide Dñe & conſidera, quoniam facta ſum vilis?* Thren. 1. 11. hæc cognitio non ſolùm nos humiliat coram Deo, ſed inſuper facit, ne nos ſupra proximũ noſtrũ elevemus, ſiquidem aliud non eſt, quod nos contemnere faciat alios, quàm quia ignoramus nos ipſos; nullus ægrotus alteri ægroto inſultat, niſi obliviſcatur propriæ infirmitatis; nullum unquam deſpiciemus, utut miſerabilis & deſpiciendus videri poſſit, ſi noſtras ipſas imperfectiones, noſtra peccata quibus ſubjacemus, vel quibus ſaltem ſubjacere poſſemus, ſi gratia Dei nos non ſuſtentaret, conſideraremus. Qui ſeipſum benè cognoſcit, infinitos alios defectus evitat, quorum cauſa eſſe ſolet ſuperbia; neque durus neque immiſericors, erga alios eſt, qui ſeipſum reſpicit ùt talem, qui vel talia paſſus ſit, vel pati poſſit; non eſt invidus, quia perſuaſum habet, ſe nihil mereri, proin non putat, honorem, qui alteri exhibetur, ſibi deberi; non eſt vindicativus, quia modica illa, quam de ſeipſo habet, æſtimatio, pro nihilo reputat offenſas ſibi illatas; non eſt

impa-

impatiens, quia dum se minùs habentem respectu aliorum, in propria sua statera invenit, alios suffert, prout ipse ab aliis sufferri cupit; non est ambitiosus, quia attenta sua incapacitate, sua sorte contentus est; neque aliud, aut aliter de seipso sentit, quàm quòd sit pauper; *ego vir videns paupertatem meam.* Thren. 3. 1. En! hisce clarè videre & agnoscere debes, quàm necessaria sit sui ipsius cognitio; interim nil magìs negligitur, prout statim idipsum in 2dò puncto videbis.

PUNCTUM II. Totus mundus recipit, & admittit hoc præceptum: *nosce teipsum*, sed pauci sunt, qui id exequuntur. Ut te ipsum convincas, considera, Deum homini dedisse tria media, ad acquirendam cognitionem sui: *rationem, legem, & conscientiam. Ratio* illi ostendit, quòd sit homo; *lex* quòd sit Christianus; *conscientia*, quòd sit bonus vel malus. Utimúrne hisce mediis? ipsemet judex tuus esto; *ratio* tibi dictat, quòd sis conditionis fragilis & mortalis; interim, dum de morte recogitare deberes, quæ tibi in momenta singula imminet, ità vivìs, quasi nunquam esses moriturus; negotia negotiis implicas, & talia tecum ipso disponis, quibus nec plures vitæ sufficiant; quæ stultitia! plenum esse miseriis & illas ignorare? nescire proprios defectus, quos nemo

alius nescit? ab omnibus planè rideri, nihil tamen de hoc scire velle? O statū planè miserabilem; *lex* docet nos, Christianos nos esse, & ùt tales obligari nos, ad observandas regulas illas quas Deus nobis, ut sancti & hæredes regni æterni evadamus, præscripsit; regulæ istæ, in libris veteris & novi testamenti, continentur; legimùsne illas? observamúsne illas? *conscientia* testis est irreprehensibilis, qui pro, & contra nos, deponit, qui nobis, & id, quod mali, & quod boni facimus, indicat; audimúsne illam? imo hæc ipsa lumina conscientiæ fugimus; hos remorsus retundere & sedare cupimus.

Ah Domine! quàm miser & cœcus hucusque fui; nnnquam meipsum, ùt oportet, cognovi: *revela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua.* Aufer velamen ab oculis meis, ut videam mirabilia, quæ in lege tua abscondita sunt, & ut adimpleam ea, quæ ipsa à me requirit.

Sacramentum Eucharistiæ, sacramentū lucis est; si hodie ad illud accedis, non alio fine id fiat, nisi ut petas à Christo Jesu hanc duplicem cognitionem, quam S. Augustinus tantopere & tam frequenter expetiit: *noverim te, noverim me.* Si me cognovero, nonnisi meipsum contemnam; si te, sine fine laudabo infinitam miseri-

cordiam

cordiam tuam, illíque omne id, quod bonum in me invenero, attribuam, dicámque cum Propheta Regio: *Deus meus, misericordia mea; misericordia mea, quid est?* adjungit hìc Augustinus in Psal. 58. *totum, quidquid sum, de misericordia tua est.*

FERIA QUINTA.

Ego vox clamantis in deserto, dirigite viam Domini Jo. 1. 23.

De Prædicatione S. Joannis Baptistæ.

1. Omnia in ipso prædicabant. 2. Omnia in nobis pariter prædicare debent.

PUNCTUM I. Post elogium â Christo Domino, S. Joanni Baptistæ datum, *non surrexit major inter natos mulierum Joanne Baptista*, non credo, quod quid magìs, quid gloriosiùs, quid magnificentiùs, extollendis meritis, sancti hujus præcursoris, dici possit, quàm responsio ista, quam ad sui humiliationem deputatis Judæorum dedit: *ego vox clamantis in deserto*, ait, se nonnisi debilem vocem esse, nonnisi tonum quemdam, qui ex se subsistentiam non habet; se præcisè nonnisi præconem esse, pænitentiam hominibus annuntiantem; poterátne se humiliare magìs? interim, cum quodam ex SS. PP. (S. Aug. serm. 288.) in certo sensu, dicere possumus, quód illi nil gloriosiùs esse

possit, quàm hæc vox: *ego vox*; quia reipsa vox erat, & omnia in ipso clamarunt; quidquid in Joanne est, loquitur; desertum ipsius clamat, contra enormem dissolutionem, quâ tot homines vitam suam miserabiliter transigunt; silentium ipsius penetrans vox est, quæ condemnat tantam verborū profusionem, originem, ac radicem infinitorum peccatorum, in plerisque hominibus; continua ipsius jejunia invehuntur, in excessus eorum, in sumptuosa convivia, in intemperantiā; pellis ista ex pilis camelorū, quâ tegitur, elevat se, contra luxū & mollitiem tot voluptuosorum, qui nihil carni & corpori suo denegant; denique continua in illo recordatio Dei, oblivionem nostram arguit salutis nostræ, in qua plerumque nos omnes vivimus; ô excellentem prædicatorem! aliud nobis faciendum non est, quàm ut audiamus id, quod nobis, hac sua exteriori tanta humilitate, pœnitentia, mortificatione dicit, ut perfecti christiani ac sancti clerici evadamus; *Joannes vestitu, victu, loco, totus pœnitentiâ formatus incedit.* S. Chrisost. serm. 162. Quam partem ex omnibus hisce virtutibus tu habes? interim,

PUNCTUM II. Ignorare haud debes, quòd omnia in ministro Christi Dñi prædicare debeant; *sacerdotis Christi os, mens, manusque concordent,* ait S. Hier. ad Nepot.

Si

Si autem ſacerdos, ubique debet eſſe vox, talis vel maximè eſſe debet in cathedra, ubi verbum Dei annuntiat; hìc oportet illum clamare ad homines, inſtar S. Joannis, *parate viam Domini;* abrumpite peccaminoſa commercia, mutate vitam veſtram, & facite fructus dignos pænitentiæ: *ego vox clamantis in deſerto; dirigite viam Domini;* declamare debet contra vitia & abuſus; elevare vocem ſuam inſtar tubæ ad excitandum peccatores, & ad illos advertendos, quòd in periculo verſentur, perdendi ſeipſos pro tota æternitate; *clama, ne ceſſes; quaſi tuba exalta vocem tuam, annuntia populo meo ſcelera eorum.* Iſ. 58 1. Ut hoc modo prædices, oportet, ait S. Franc. Saleſius hæc tria habere, *bonam vitam, bonam doctrinam, & legitimam miſſionem.* Habéſne qualitates iſtas? 1. éſne vitæ irreprehenſibilis? quid? audebíſne annuntiare legem Dei, quæ tam ſancta eſt, ore impuro? prædicare virtutem aliis, cùm tu vitiis ſubjaceas? *medice cura teipſum.* Luc. 4. 23. 2. Sequeriſne ſanam doctrinam? perſuaſúsne es, te nonniſi Evangeliū Jesu Chriſti, & non opiniones hominum prædicare debere? *tu autem loquere, quæ decent ſanam doctrinam* Tit. 2. 1. 3. Secutuſne es vocantem Deū, antequā te ad miniſteriū prædicationis applicâſti? conſuluiſtíne Epiſcopū, vel alium

alium quemdam pium sacerdotem, utrum ad hoc capax esses? quæ hæc temeritas, prædicare velle, non vocatū ad hoc? *quomodo prædicabunt, nisi mittantur?* Rom, 10. 15.

Si secutus es has regulas, Deum lauda, & insuper hanc adjunge, quæ tibi servire potest ad benè celebrandum, nimirùm, ut te coram S. altari præpares ad prædicandum, ad eum confugiendo, qui solus debilitatem tuam confortare potest: *ecce dabit voci suæ vocem virtutis.* Psal. 67. 35. Roga ipsum, ut ponat verbum suum in ore tuo, & ut tibi concedat illam sapientiam, cui non possint resistere omnes inimici sui; *ego dabo vobis os, & sapientiam, cui non poterunt resistere, & contradicere omnes adversarii vestri.* Luc. 21. 15.

FERIA SEXTA.

Ego baptizo in aqua; medius autem vestrûm stetit, quem vos nescitis. Jo. 12. 6.

De Cognitione Jesu Christi.

1. Mundus eum non cognoscit. 2. Obligatio Ecclesiasticorum, ut eum mundo manifestum faciant.

PUNCTUM I. MUlti sunt ex hominibus, quibus idipsum exprobrari possit, quod hìc Judæis exprobravit S. Joannes; *medius vestrûm stetit, quem vos nescitis;* venit filius Dei in mundum, ut salvaret illum, & mundus noluit agno-

agnoſcere ſalvatorem ſuum; opus ignoravit factorem ſuum, ſervus Dominum, mancipium liberatorem ſuum; quis hoc credat, niſi Evangelium de hoc certos nos redderet; *mundus per ipſum factus eſt, mundus eum non cognovit.* Jo. 1. 10. Verbum incarnatum, erat veriſſima lux hominum, ſed excœcati à paſſionibus ſuis homines, demerſi in tenebris errorum ſuorum, & peccati, non comprehenderunt, abſconſam ſub velamine carnis noſtræ lucem hanc; eluxit in medio tenebrarum hoc lumen; radios ſuos in omnem partem emiſit per puritatem doctrinæ, per exempla ſanctitatis, per miraculorum opera; nihilominus lux hæc incarnata, quæ à ſynagoga fuerat rejecta, quæque ſe repulſam vidit ab hominibus, eos exemplo animalium inſtruere, & docere hanc veritatem vult; *cognovit bos poſſeſſorem, & aſinus præſepe Domini ſui; Iſraël autem me non cognovit;* dici poteſt hanc cœcitatem Judæorum etiam ad nos tranſiiſſe. Chriſtus Jeſus, in medio eſt noſtrûm, & quidem modo longè clariori, quàm fuerit inter Judæos, toto vitæ ſuæ tempore; eſt ille grande ac magnum objectum fidei noſtræ; primaria & capitalis veritas religionis noſtræ; porta, per quam intramus in Eccleſiam chriſtianam; ſervimus, cognoſcimus, adoramúſne illum ita,

ùt

ùt deceret? fuítne ftabulum illud bethlehemiticum locus adeò frigidus & pauper, ut eft cor noftrum? fuítne ingratitudo mundi; qui eum in nativitate à fe repulit, tanta, ac eft indifferentia illa, in qua plerique chriftiani, imò & Ecclefiaftici, quantùm ad præcipua illius myfteria vivunt? non loquor hìc de tot ignorantibus, qui nequidē fciunt, quid fit Jefus Chriftus, loquor de fapientibus hujus fæculi; examina illos, & invenies, etsi quàm optimè negotia fua tractare fciant, eos nec minimam ideam de Chrifto, de Evangelio, de religione habere; fi illum quandoque ore confitentur, non tamen agnofcunt, ut illi ferviant, & eum imitentur; *confitentur fe noffe Deum, factis autem negant.* ait S' Paulus Tit. 1. 16. Quinam funt autem illi, qui hanc eis adimere ignorantiam debent? clerici funt, quos Deus pro prædicatoribus fuis elegit ac miniftris; *pro Chrifto legatione fungimur.* 2. Cor. 5. 20. Ut autem huic obligationi tuæ fatisfacias, difce.

PUNCTUM II. Primarium hoc effe, ut ipfe priùs Jefum Chriftum benè addifcere & intelligere ftudeas; oportet, ut de te idipfum dici poffit, quod de quodam fancto facerdote olim dicebat S. Hier. Epift. 3. ad Heliodor. *Lectione affidua, & meditatione diuturna pectus fuum, bibliothecam fe-*

cerat Christi. Verus ac bonus Ecclesiasticus in hoc debet gloriari, quod aliud non sciat, nisi Jesum Christum, ut hâ scientiâ Dei pro nobis incarnati & mortui, instructus, paratus & idoneus sit, alios in quacunque occasione idipsum docendi; *non enim judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Jesum Christum, & hunc crucifixum.* 1, Cor. 2. 2. 2. ut ostendat hominibus extremam miseriam, in quam nos adducit peccatum, & necessitatem maximam habendi redemptorem; siquidem *naturâ filii iræ* eramus. Ephes. 2. 3. quo non obstante, Deus nos adeò amavit, ut filium suum unigenitum miserit in mundum, ut salvos faceret nos, *ut servum redimeres, filium tradidisti*; quanta misericordia! 3. explicare debet qualitates hujus salvatoris; & ante omnia explicare, quod sit Deus, qui factus est homo; Deus, plenus bonitate erga nos, qui nos amavit itá, prout ipsum amavit Pater suus æternus: *sicut dilexit me Pater, ità dilexi vos.* Jo. 15. 9. Hinc ultra progredi oportet ad pretium, quod pro redemptione nostra exsolvit; pretiū hoc infiniti est meriti, quia sanguis est Dei, qui ad ultimam usque guttam pro nobis effusus fuit, ut nos lavaret à peccatis nostris; *in quo habemus redemptionem per sanguinem ejus, remissionem peccatorum.* Coloss. 1. 14. *hæc loquere & exhortare.* Tit. 2. 15.

præ-

prædica hoc universo mundo, annuntia hoc populo, clericis & sæcularibus; prædica hoc peccatoribus, prædica personis Deo sacratis, nobilibus & pauperibus, magnis & parvis, ut omnes sciant, quòd *charitas Christi urget nos.* 2. Cor. 5. Quomodo autem sciant se à charitate Christi urgeri, si de talibus nihil unquam loquaris? nihil proponas?

Resolve igitur te hodie, nullam deinceps habendi concionem, quin de eo, quantùm fieri potest, mentionem facias; & pro præparatione ad Missam procide coram Deo, eúmque instanter roga cum S. Paulo, ut tibi hanc gratiam concedat, quò possis comprehendere cũ omnibus sanctis, quænam sit latitudo, longitudo, altitudo, & profunditas, mysterii incarnationis & amoris Jesu Christi erga nos, qui omnem cognitionẽ nostram transcendit, ut ità repletus hâc divinâ scientiâ, etiam aliorum corda eâdem implere valeas; *ut det vobis scire etiam, supereminentem scientiæ charitatẽ Christuti impleamini in omnem plenitudinem Dei.* Ephes. 3. 19.

DIE

DIE SABBATHI.

Ipſe eſt, qui poſt me venturus eſt, qui ante me factus eſt, cujus ego non ſum dignus, ut ſolvam ejus corrigiam calceamenti. Jo. 1. 27.

DE HUMILITATE.

1. In quo conſiſtat. 2. Quanti à nobis æſtimanda ſit.

PUNCTUM. I. POſſibiléne eſt, ut iſta S. Joannis Baptiſtæ humilitas, nos non omninò in nihilum redigat? quo in loco noſipſos peccatores ponere debemus, ſi omnium hominum ſanctiſſimus dignus non eſt, procidere ad pedes Jeſu, nequé ſolvere calceamenta illius? quid aliud poſt hæc cum veritate de nobis ipſis dicere poſſumus, niſi illud prophetæ? Pſal. 38. *ſubſtantia mea, tanquam nihilum ante te.* Non poſſumus aliam facere orationem, quàm ut in abyſſo nihili noſtri, nos contineamus; fateamur tantùm, quòd peccatores ſimus, & quidē majores, quàm ipſi credimus; & taceamus, vel ſi loqui volumus nōniſi ad petendāDei miſericordiā hoc fiat, ut hoc modo ſpem aliquam concipere valeamus, poſtquam illum toties offendimus, *ponet in pulvere os ſuum, ſi fortè ſit ſpes.* Thren. 3. Hoc eligere debet anima, quæ verè humilis ſit; ſed & ipſa humilitas non in eo tantùm conſiſtit, ut quis hoc dicat, ſed ut idipſum exerceat; humilitas, ait S. Bernardus, tract. de grad. Humil.

virtus est, quæ christiano dat oculos spirituales, & dum eum facit cognoscere nihilum suum, ei verum contemptum suiipsius affert; *humilitas est virtus, quâ quis verissima sui cognitione sibi ipsi vilescit.* Quando homo de seipso mensuram suam sumit, quando attendit ad id, quod est, & quod non est; si veros suos defectus comparat cum prætēsis perfectionibꝰ suis, tūc seipsū nihil ampliùs æstimabit; nihil sibi ipsi tribuet; neutiquam in se confidet, sed non nisi se ipsum contemnet. Itaque humilitas non consistit simpliciter, neque in actionibus; neque in verbis; facilè est, incedere inclinato capite, oculis demissis, appellare se peccatorem, & miserabilem; sed hoc nondum est totum; oportet vilem de se ipso habere opinionem, se ipsum cognoscere & despicere. *Tota humilitas tua, ut cognascas te.* Ait. S. Augustinus in Jo. tr. 25. Quot sunt, qui putant se humilitatem possidere, & non nisi umbram & apparentiam illius habent, *multi humilitatis umbram, pauci veritatem sectantur.* Ait S. Hieronymus, Epist. 2. an non ex numero istorum es? si quis tibi obsistat, si quis malè de te loquatur, si quis contemnat, quid cogitas? quid ais? quid non facis, non solùm ad te justificandum, quod quandoque necessarium est, sed ad te vindicandū, quod nunquā permissum

est?

eſt? ut meliùs hanc virtutem cognoſcas, vide in puncto 2do, quantam de illa habere debeas æſtimationem.

PUNCTUM II. Omnia nos trahere debent, ad amplectendam & æſtimandã humilitatem. 1. Ipſa electio Domini noſtri Jeſu Chriſti, qui eam ùt oportuniſſimum medium ſibi elegit, ad confundendam ſuperbiam diaboli, & ut nos reconciliaret Deo Patri ſuo, *ſemet ipſum exinanivit.* 2. Sollicitudo ipſius Dei, qui toties nos hortari voluit, ad exercitium hujus virtutis, quia vix eſt pagina aliqua, in Scriptura ſacra, ubi non dicat, ſe ſuperbis reſiſtere, & humilibus dare gratiam ſuam, prout id ipſum adnotavit S. Auguſtinus de Doctr. Chriſt. l. 3. c. 33. *nulla eſt ferè pagina ſanctorum librorum, in qua non ſonet; Deus ſuperbis reſiſtit, humilibus autem dat gratiam.* 3. Continua adhortatio Apoſtolorum, quâ præ cæteris hanc nobis virtutem inſpirare conantur; *omnes autem invicem humilitatem inſinuate.* 1. Petr. 5. 4. Exemplum ſanctorum, qui omnes amplexi ſunt humilitatem, tanquam viam, quâ ad cœlum pervenitur; *huic te, mi Dioſcore,* ait S. Auguſt. Epiſt. 118. n. 22. *ut tota pietate ſubdas, velim; nec aliam tibi ad capeſſandam & obtinendam veritatem, viam munias, quàm quæ munita eſt ab illo, qui greſſuum noſtrorum tanquam Deus*

 vidit

vidit infirmitatem; ea autem est prima humilitas, secunda humilitas, tertia, humilitas, & quoties interrogares, hoc dicerem.

Benè pondera has omnes rationes, sine dubio te perducent ad veram humilitatē, & ad amplectendam illam, à qua fortè hucusque aversionem nonnisi habuisti; & pro præparatione ad Missam, roga Jesum, qui se ità humiliat, ut ad habitandum in te venire velit, ut tibi hanc gratiam faciat, debitè æstimandi virtutē talē, quam ipse tantopere dilexit, & cujus in se ipso nobis præbuit exēplū, & praxim, *discite à me, quia mitis sum & humilis corde*, Matth. 11. 29. Agnosco, Domine! quod tu solus sis magister, qui docere possis nos hanc lectionem, quam nunquam aliàs benè apprehendere possem. Bone Deus, qui in nihilo meo, simul extremam aliquam superbiam, conjunctam vides, miserere mei; fac me, precor mitem & humilem corde, ut paupertatis ac miseriæ meæ convictus, me ipsum contemnam, & tanquam nihilum, me tractari patiar, sequendo in hoc, hanc cujusdam veri servi tui excellentissimam regulam: *ama nesciri, & pro nihilo reputari.* lib. 1. imit. Christ. c. 2.

DOMI-

DOMINICA QUARTA ADVENTUS.

Sic nos existimet homo, ùt ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. 1. Cor. 4. 1.

De Dignitate Clericali.

1. Quomodo populus honorare clericos. 2. Quomodo ipsi clerici suam dignitatem conservare, debeant.

PUNCTUM I. Ista verba S. Pauli specialiter populum concernunt; docet fideles, qualiter ministros Christi Jesu considerare debeant. Ordinariè judicium de Ecclesiasticis, ex præoccupatione sensuum, juxta qualitates humanas, fertur; & quandoque ex eo, in quātum nobis placent, aut etiam utiles nobis esse possunt, cùm potiùs de iis, ex judicio fidei, & secundùm sublimem, in quo Deus eos posuit, gradum, sentire deberemus. Hic abusus irrepsit, in Ecclesiā Corinthiorum, prout apparet ex ista Epistola, quam Apostolus ad eos direxit; si tamen præsentem plurium Christianorum morem attendimus, inveniemus, sæculum nostrum minimè ab hoc pernicioso errore exemptum esse, quod meritò deplorare deberet; quicunque verè bonū Ecclesiæ, honorē ministrorū ejus, & salutē fideliū cordi habet. Huic igitur grandi malo remediū subministrat S. Paulus, dum vult, clericos, sacerdotes,

& paſtores animarum conſiderari non debere, ùt homines ordinarios, ſed ùt miniſtros Chriſti Jeſu, & diſpenſatores myſteriorum Dei.

Igitur docet nos per hoc Apoſtolus quòd tali miniſterio fungentes, aliter, quàm ex fide judicari non debeant; oportere in iis non niſi eas, quas fides nobis detegit, conſiderare qualitates; nec minori eos habere in honore, quàm prout fides noſtra, de iis judicat. Conſiderandi ergo ſunt, ùt miniſtri Dei, ùt cooperatores magni negotii ſalutis noſtræ; ùt diſpenſatores myſteriorum, gratiarum & meritorum Chriſti Jeſu; ùt homines, qui de authoritate & ſacerdotio Chriſti Domini participant; quorum ſententia, quam in terra pronuntiant, in cælo authoritatē obtinet, poteſtatémque habent, illud & aperiendi & claudendi. Conſiderare oportet, quod, ſi Eccleſia ſponſa eſt Chriſti, ipſi ſint cuſtodes, & conſtituti miniſtri, ut pro defenſione illius, die ac nocte, invigilent; *ſuper muros tuos Jeruſalem conſtitui cuſtodes, tota nocte in perpetuum non tacebunt.* Iſ. 62. 6. Si Eccleſia comparatur navi, clerici navarchi, & rectores illius ſunt, qui hanc navim dirigant, & qui in hanc ſortem vocati ſunt, ut ſint cooperato- Dei ad ſalutem proximi, *Dei adjutores ſumus.* 1. Cor 3. 9. Denique ſi Eccleſia regnum

gnum Deì est, prout sæpiùs hoc in Evangelio asseritur, Eccclesiastici ministri illius sunt, quos magnus iste Rex cœli & terræ elegit, ut essent principes curiæ; *separavi vos à cæteris populis, ut essetis mei.* Livit. 20. 26. Quicunque talì modô Ecclesiasticos consideraverit, facilè sensus suos supergredietur, & nonnisi cum reverentia de illis loquetur, si quos defectus habeant, tacitus apud se ingemiscet; & cum prudentia ac circumspectione eò rem hanc deferet, ubi remedium sperari possit; nunquam tamen eò se adduci patietur, ut quid de æstimatione & veneratione iis debita diminuat, quam character planè divinus, quô præditi sunt, requirit. Ecce documentum, quod populus trahere debet ex iis, quæ S. Paulus hìc dicit, *sic nos existimet homo, ùt ministros Christi &c.* Quantum verò ad nos, qui tales ministri sumus.

PUNCTUM II. Consideremus, cum Petro Blessensi, quod verba ista S. Paulì, etiam ad nos dirigantur; *fratres, verba Pauli sunt, quæ ad nos diriguntur.* Quia, si verum est, quod sumus ministri Dei, ità vivere debemus, ut ministerium nostrum apud populum non vilescat; *si nobis à Deo ministerium creditum est, facite sicut ipse nos exhortatur, & docet: ut non vituperetur ministerium nostrum.* Conservemus eminentiam,

& dignitatem ſtatûs noſtri, non per faſtum quemdam humanum, talémque honorem & reverentiam exigendo, quem potentes hujus ſæculi, nimìs cupidè, & zelosé exigunt, ſed ſanctitate vitæ, quæ nos à reliquo populo diſtinguat. Hoc ipſum eſt, quod Eccleſia deſiderat, ut Epiſcopi clerum ſuum frequenter moneant; *moneant Epiſcopi clericos ſuos, in quocunque ordine fuerint, ut converſatione, ſermone & ſcientia commiſſo ſibi Dei populo, præeant, memores ejus, quod ſcriptum eſt: ſancti eſtote, quia & ego ſanctus ſum.* Concil. Trid, Seſs. 14. de reform. procem. Et ſi ſcire cupis, in quo ſanctitas hæc conſiſtat, en verba concilii Tridentini: *levia etiam delicta, quæ in ipſis maxima eſſent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem.* Allaborare debent, ut non tantùm vitent peccata mortalia, ſed etiam venialia, & quidquid mali ſpeciem habet; & eò tendere, ut virtutem in imminenti gradu acquirant, nec metam, aut finem perfectioni ſuæ ponant.

Eſne talis; credis fortaſſis, quòd magnus ſanctus ſis, quia peccata mortalia non committis, & ex hoc fundamento, nec minimum ſcrupulum tibi facis, ſi ludas, ſi tempus perdas, ſi diſtractus in oratione, parùm modeſtus in peragendis ſacris functionibus ſis; ſi jocos proferas, ſi non adeò benè

de

de aliis loquaris &c. Anne hoc appellas, dignitatem Ecclesiasticam per sanctitatem non vulgarem, tueri? quot sunt sæculares, & laici, qui longè plura faciunt.

Pro præparatione ad Missam, propone deinceps majore zelo laborare, pro adipiscenda perfectione statûs tui, aliàs jure tibi exprobrari poterit, quòd tu ipse sis, qui ministerium tuum vile facias in populo, *dicetur vobis hodie: sacerdotum conversatio est populi subversio.* Petrus Blessensis. Seriò itaquè, de correctione tua cogita, neque expecta, quo usquè te superiores severè corrigere, vel punire debeant; nemo se ipsum, meliùs se ipso, cognoscit. *Emendate igitur, pergit Petrus Blessensis, & corrigite, fratres dilectissimi, actus vestros, nec expectetis correctionem alienam; unusquisque vestrum se novit; discutiat semetipsum, & excolat conscientiam suam, ut in ea colligat fructum vitæ.*

FERIA SECUNDA.

Hic jam quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur. 1. Cor. 4. 2.

FIDELITAS IN MINISTERIO SACRO.

1. Quilibet punietur, aut præmium accipiet secundùm fidelitatem suam. 2. Quisnam sit fidelis dispensator.

PUNCTUM I. NEquè gradus, nequè dignitas, quam minister altaris in Ecclesia obtinet, nec exi-

ſtimatio, quam ſibi apud homines comparavit; neque talenta quæ haauit, ſed uſus horum omnium menſura erit pœnæ vel præmii. Itaque non ſufficit, eſſe Epiſcopum, parochum, presbyterum, prædicatorem aut directorem, vel habuiſſe plurima talenta ad directionem animarum, vel reputationem in populo, ut quis à Deo præmium ſperare poſſit; hoc principale, imò totum eſt, juxta Apoſt. ut quis *fidelis* diſpenſator inveniatur; quia omnes hæ dignitates, omnia iſta talenta, tota hæc exiſtimatio, timoris potiùs, quàm fiduciæ materia & occaſio ſunt, ſiquidem non obſtantibûs, hiſce omnibûs condemnabitur, qui inventus non fuerit *fidelis* diſpenſator. *Dicis mihi* (ſcribebat S. Auguſ. cuidam è ſuis diſcipulis) *ego ſum diſpenſator ſalutis æternæ; verum eſt, quòd talis ſim ſicut innumeri alii, quibus eadem cura familiæ divinæ incumbit; ſi hoc ſum, prout debeo eſſe; ſi debitè fungor officio meo, compenſationem laboris recipiam; ſi autem non niſi coactè, & quia aliter non poſſum; hoc facio, id diſpenſo, quod mihi commiſſum eſt, quin ipſe de hoc participem, quia etſi quis ſit diſpenſator ſalutis, per verbum Dei, & adminiſtrationem ſacramentorum, non tamen propterea ſecurus eſt, ſe de hoc participaturum. Dantur boni diſpenſatores,* pergit S. Pater, Epiſt. 260. ad Audacem

edit.

edit. nov. *aliàs non diceret Apostolus, estote imitatores Dei, sicut & ego Christi, sed dantur etiam mali, aliàs non dixisset Salvator de Scribis & Pharisæis, quæ dicunt: facite; secundùm autem opera illorum nolite facere; dicunt enim, & non faciunt. Multi ergo sunt dispensatores, per quorum ministerium pervenitur ad æternam salutem; sed quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniatur, & inter ipsos fideles, in quorum numero ille, qui non fallitur, me computet; alius est sic, alius autem sic; sicut unicuiqué Deus partitus est mensuram fidei.* Terribilis planè veritas! benè ad eam attende; maximè si tibi cura animarum incumbat; & considera in puncto 2do, quisnam sit fidelis dispensator?

PUNCTUM II. Non est necessarium, ut Deo placeas, & salutem tuam opereris, ditatum te esse magnìs talentìs, aut fungi statu, & officio honorato; tantùm abest, ut potiùs, quò plùs talentorum habes, plùs pariter timoris habere debeas, ne iìs abutaris; quò magìs elevatus, ac in sublimi stas, eò plùs timendum, ne cadas; sed sive parùm, sive multùm possideas; quemcunque locum in Ecclesia Dei teneas, superiorem sive inferiorem (siquidem nihil parvum aut modicum est in Ecclesia; ubi & minimus gradus supra meritum nostrũ est) de hoc solummodo agitur, ut quis

fidelis

fidelis dispensator inveniatur. Quiscunque minister Jesu Christi sit, sufficit illi, si faciat, quod potest, & *fideliter* id exequatur, secūdū mensuram donorum & talentorum, quæ à Deo misericorditer accepit. Hæc *fidelitas* includit respectu omnium ministrorum Dei in se obligationē, ut quis Deo *fidelis* sit in prædicanda veritate cum zelo quodā eandem animosè defendendo, tractando illā prudenter; *fidelis Jesu Christo*, honorando ministerium, quod nobis injunxit, sancta quadam libertate prædicando mysteria, & doctrinam illius, cum authoritate, & incorruptè; applicando sacramenta gratiæ, & sagvinis ejus discretè & cum charitate. *Fidelis erga animas*, eas dirigendo per vias Domini, cum vigilantia, supportando eas sapienti condescendentia & conniventia; eas exhortando fortiter per bonum exemplum; *fidelis denique Ecclesiæ*, non quærendo dominatum, non divitias, non promotionem, sed procurando, ut regnet ille, cujus ministri sumus; & ut quis se semper intra limites servi illius contineat. Felix ille Ecclesiasticus, felix pastor & sacerdos, qui ità *fideliter* ministerium suum implet; sperare enim potest in hora mortis suæ, intraturum se in gaudium Domini sui, *beatus ille servus, quem cùm venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem* Matth. 24. 46.

Sed

Sed eheu! quàm rari ſunt ſervi ejuſmodi prudentes, ſapientes, & fideles! ut adeò meliùs te hodie ad Miſſam præparare non poſſis, quàm ut inſtanter Divinum magiſtrum tuum rogites, ut te unum ex numero paucorum iſtorum facere dignetur: *quis putas eſt fidelis ſervus & prudens, quem conſtituit Dominus ſuper familiam ſuam, ut det illis cibum in tempore &c. Amen dico vobis, quoniam ſuper omnia bona ſua conſtituet eum.* Ibid.

FERIA TERTIA.

Mihi autem pro minimo eſt, ut à vobis judicer, aut ab humano die, ſed neque me ipſum judico: nihil enim mihi conſcius ſum; ſed non in hoc juſtificatus ſum; qui autem judicat me, Dominus eſt. 1. Cor. 4. v. 4.

De Judicio Hominum.

1. Contemnere debemus judicia hominum. 2. Et Dei judicia timere.

PUNCTUM I. QUando S. Paulus hìc ait ſe parúm curare, ſi à quopiam hominum, quiſquis ille ſit, judicetur, non ideò hoc dicit, quaſi indifferens fuerit in ſuo modo agendi, & converſandi reſpectu aliorum. Siquidem alibi aſſerit, *ſe omnibus omnia factum eſſe, ut eos Chriſto lucraretur*, ſed reſpectu ſui ipſius hoc dicebat, nimirùm, quantum ad hoc, quod

quod ipſum in particulari concernebat, parum ſe nimirum curare, quale de ipſo homines formarent judicium.

Eorum, qui alios judicant, ſalutis intereſt, ut non forment temerarium judicium, injuſtum, aut falſum, ſive dein in favorem, ſive in præjudicium illorum ſit, quos judicant; intactos nimirum eos relinquant, & tales, quales in ſe ipſis ſunt; ſi omnes ſimul conveniant ad laudandum nos, nihil prorſus adjicient meritis noſtris; conſpirent etiam ad nos calumniandum, pariter nihil de meritis noſtris auferent; tales ſemper erimus coram Deo, & in nobis ipſis, quales priùs eramus ante tale judicium ſive favorabile, ſive calumnioſum, imò plus boni in nos reſultat, ex malo quám ex bono de nobis formato judicio, quia malè judicantes, conferre aliquid poſſunt, ad nos humiliandos; valdè autem ordinariè, ac frequenter contingere ſolet; ut quis ſupra alios ſe efferat. Quid igitur faciendum tibi? vide ac conare, ut ad exemplum Apoſtoli, ſupra hominum judicia (qui vitam tuam, & modum tuum agendi culpare poſſunt, vel per ignorantiam, vel ex malignitate, vel ex repentino animi impetu; quique adeò propenſi ſunt, ad cenſurandum quidlibet, ut miraculum quaſi ſit, ſi quis eorum cenſuram evadat, te eleves;

menda-

mendaces filii hominum in ſtateris; Pſal. 61. 10. noli eos attendere, ſed operare, ùt decet, bonum miniſtrum; *per gloriam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam* 2. Cor. 6. 8. Sed dum ſpernis judicia hominum, valdè tibi time à judiciis Dei.

PUNCTUM II. Quamcunque favorabile ſit judicium, quod homines de te formant; quamvis conſcientia noſtra nos non reprehendat, nullus tamen eſt chriſtianorū, neque clericorum, qui non ad imitationem S. Pauli, ſibi ipſi dicere, debeat quòd per hoc nondū juſtificatus ſit, *nihil enim mihi conſcius ſum, ſed non in hoc juſtificatus ſum.* Nullus eſt, qui non timere debeat, ne ſi actiones ſuæ, in judicio Dei, examinentur, inveniatur aliquid, quod damnari poſſit; *qui autem judicat me, Dominus eſt.* Ità comparatus erat Apoſtolus; ità omnes ſancti ſentiebant; quod notat S. Gregorius l. 5. in Job. c. 28. *Sæpè, homines multùm æſtimant actus ſuos, quia ignorant, quàm exactum & ſeverum ſit judicium, quod de iis fert Deus; ſi tamen ſe elevant uſque ad ſupremum tribunal Dei, incipiunt perdere hanc ſuam prætenſam ſecuritatem, quam ipſis ſua inſpiravit præſumptio, & tantò magìs in Divino conſpectu trepidant, quantò nec bona ſua digna ejus examine, quem conſpiciunt, penſant. Hinc* (pergit. S. Greg.) *David, qui adeò, in virtutibus & ſanctitate,*

ctitate, profecit, clamabat ad Deum, Pſal. 34. *omnia oſſa mea dicent, Domine, quis ſimilis tibi? acſi diceret, non habet caro mea, quod loquatur in conſpectu tuo, quia cogitur infirmitas manere in profundo ſilentio, coram Tua Divina majeſtate; ſed oſſa mea laudem Tuæ infinitæ magnitudinis perſolvunt; quia ipſa quoqué, quæ eſſe in me fortia credidi, tua conſideratione contremiſcunt.* Ibid. Omnes chriſtiani ad hanc conſiderationem contremiſcere debent; ſed vos ô ſacerdotes & paſtores animarum majori ratione tìmere debetis, quàm alii, ſiquidem in tali ſtatu & officio conſtituti eſtis, quod planè vel ipſos Angelos timore concutere poſſet, in cujus adminiſtratione, etiam ſanctiſſimi obligantur quotidie in Miſſa fateri, ſe reos innumerorum peccatorum, offenſarum & negligentiarum. Time igitur judicium illius, qui, ut te judicet, alium non conſulet, niſi ſuam veritatem, obligationes tuas, uſum gratiarum tìbi conceſſarum, modum tuum vivendi, ac converſationē tuam. Timor iſte ſerviat tibi ad hoc, ut judicia hominum contemnas, & hoc ſolum cures, ut illi placeas, qui te ità judicabit, quin falli poſſit, *quiqué poteſtatem habet & corpus & animam perdere in gehennam.* Accede cum hoc tremore ad altare, & roga judicē tuum, ut tecum faciat miſericordiā; *judica judicium meum & redime me.* Pſal. 118. v. 154.

FERIA QUARTA.

Itaque nolite ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium, & tunc erit laus unicuique à Deo. 1. Cor. 4. 5.

De Judicio Temerario.

1. Quomodo in illud quis cadat. 2. Quàm injustum sit.

PUNCTUM I. NOn prohibet S. Paulus, per hæc verba, judicare proximum, sed, ut non ante tempus, judicemus; *nolite judicare, ante tempus*, id est, antequam de veritate clarè constet. Si Deus nobis rem aliquam clarè demonstret, per ipsum eventum, vel per alias convincentes rationes, tunc permissum est judicare de moribus confratrum nostrorum, quoad omnia, quæ clara & innegabilia sunt, sed non ultra. Qui hanc regulam non observat, non nisi temerariè de proximò judicat, & coram Deo reus efficitur secundùm proportionem & gravitatem rei, de qua judicat. Igitur non licet judicare, de rebus obscuris & incertis; & hæc quidem longè plura sunt, quàm nobis imaginemur, quia ùt ait S. Augustinus, in Psal. 138. n. 16. tempus vitæ hujus est instar noctis, ubi pauca cognoscimus cum certitudine; *nox est enim, quamdiu ista vita agitur*, neque

cognoſcimus ex fundo corda aliorū neque proprium cor noſtrum; intentiones aliorū nobis abſconditæ ſunt; difficulter etiam proprias agnoſcimus; quæ omnia nos inſtruunt; quòd non ſatìs cauti & continentes eſſe poſſimus á judicando proximo; *quia in hac vita difficile eſt, ut nos ipſos noverimus,* pergit S. Auguſtinus. *Quantò minus debemus de quoquā præproperam ferre ſententiam.*

Paſſim videmus etiam eos, qui ſpirituales eſſe videntur, temerè & præcipitanter, ex incertis conjecturis, ex relationibus vagis, & indiſcretis narrationibus, ex quadā naturali inclinatione, & pruritu loquendi, & ſimilia aliis communicandi, alios judicare, eóſque ſpiritualiter occidere, poſtquā ſe ipſos priùs occiderunt. Annon is ipſe tuus quoque eſt agendi modus; pete veniam à Deo imprudentiæ tuæ præteritæ, & in 2do puncto diſce, quid te oporteat facere, ut hunc defectum corrigas.

PUNCTUM II. Conſidera benè injuſtitiam, quæ, in hujuſmodi judiciis temerariis, intervenit; ad judicandum, ùt oportet, duæ qualitates abſolutè neceſſariæ ſunt. Debet quis 1. habere poteſtatem ſeu authoritatē judicādi; *nullus major defectus, quàm poteſtatis.* 2. Debet habere lumen ſufficiens, & bonam cauſæ cognitionem; porrò qui temerè judicat proximum ſuum, nec unam

nec

nec alteram habet; quam authoritatem habet, ut præveniat judicium Jesu Christi, & servos illius condemnet? *tu quis es, qui judicas alienum servum; Domino suo stat aut cadit.* Rom. 14. 4. Quis es tu, ait S. Paulus, ut audeas censurare alienum servum; si cadit, aut firmiter stat, nonne hoc Dominum illius concernit? si benè vel malè facit, non est tuum, illum justificare, vel condemnare, sed Jesu Christi, qui & tuus, & illius futurus est judex: *unusquisque nostrûm pro se rationem reddet.* Ibid. v. 12. Benè nota verbum hoc *pro se*, & non pro aliis, quare ergo occuparis in censurando vitam alienam, cùm potiùs præparare te deberes, ad reddendam rationem de tuâ. *Tu autem, quid judicas fratrem tuum? aut tu, quare spernis fratrem tuum? omnes enim stabimus ante tribunal Christi.* Ibid. v. 10. Secundò, qui temerè judicat, hoc facit, absque sufficienti causæ cognitione; quia cùm foris non appareant, probationes sufficientes, non potest de internis judicare, quorum cognitionem Deus sibi soli reservavit; neque penetrat secreta cordium, neque videt intentionem, quæ quasi anima est actionis; itaquè per suam præcipitantiam & ignorantiam exponit se periculo condemnandi illum, quē Deus justificat; & contemnendi eum, qui

verè apud Deum in honore eſt; ita Chriſtus dixit ad Judæos: J. 8. 49. *honorifico Patrem meum, & vos inhonoraſtis me.* Benè expende has duas rationes; ſufficiunt certè ad agnoſcendam injuſtitiam judicii temerarii. Propone deinde in judicando eſſe paulò exactior, & circumſpectior; *cauſam, quam neſciebam*, dicebat Job. c. 29. 16. *diligentiſſimè inveſtigabam.* Ita & tu fac; *ſi opus non potes, intentionem excuſa*, ait S. Bernardus Serm. 40. in Cant. *puta ignorantiam, puta ſubreptionem, puta caſum, & dicito apud temetipſum, vehemens fuit nimis tentatio; quid de me illa feciſſet, ſi accepiſſet ſimiliter in me poteſtatem.* Pro præparatione ad Miſſam roga Deum, ut effundere dignetur in cor tuum charitatem; cùm illa ſemper benè judicabis: ſine illa non niſi *temerè* & præcipitanter. *Charitas non agit perperam*, ait Apoſtolus & S. Auguſtinus, *charitas eſt, quæ ſola benè operatur.* 1. Cor. 13.

Fe-

FERIA QUINTA

Sub principibus Sacerdotum Anna & Caipha, factum est verbum Domini super Joannem Zachariæ filium, in deserto. Luc. 3. v. 2.

De vocatione.

1. De necessitate vocationis ad statum ecclesiasticum. 2. Quænam sint signa hujus vocationis,

PUNCTUM I. Benedicta sit divina providentia, quæ nobis tam clarè híc indicat necessitatem vocationis ad statum & officium ecclesiasticum. Quid? sanctus Joannes, qui ab utero matris suæ segregatus & consecratus ad obeundum officium præcursoris Messiæ, quique triginta annos transegit, in continua pænitentia, & recollectione spiritûs, qui potiús angelus, quàm homo erat, exspectat nihilominus novam vocationem, & missionem S. Spiritûs, & expressam ordinationem à cælo ad exercenda munia ministerii sui? & nos, qui fortè vitam ab infantia usquè duximus omninò dissolutam, *alienati peccatores à vulva.* Ps. 57. 4. Nos, inquam, audemus nos ingerere in munia ecclesiastica? prædicare evangelium? suscipere in nos curam animarum, & subire periculosissimas functiones vocationis nostræ? deplora hunc abusum nimìs frequentem & communem in eccle-

ſia; & certus eſto, neminem ſalutem ſuam operari, & conſequi poſſe in tali ſtatu, ad quem quis vocatus non eſt; *à Domino diriguntur greſſus viri.* Prov. 20. Etſi directoris ſpiritualis officium tibi incumbit, inſpira aliis, qui pro conſilio ad te veniunt, hanc veritatem, ut per continuas preces inſtanter voluntatem Dei cognoſcere procurēt, eis cum S. Apoſtolo Paulo Ephe. 5. 17. dicendo, *nolite fieri imprudentes, ſed intelligentes, quæ ſit voluntas Dei.* Si autem vocatio ad quemcunque alium ſtatum neceſſaria eſt, & in quacunque vitæ conditione requiritur, ſine dubió multò magìs eſt neceſſaria pro ſtatu clericali. Verba iſta S. Pauli, quæ tam frequenter audiſti, ſufficiant ad te convincendum de hac veritate; *nec quiſquam ſumit ſibi honorem: ſed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* Hebr. 5. 4. Chriſtus Jeſus, Sanctus ſanctorum, non ſe ipſum ingeſſit in honorem Pontificatûs ſui, ſed exſpectavit, ait apoſtolus, quouſque à Patre ſuo ad hanc dignitatem vocaretur; quis non putaſſet, ſi quemquam; certè ipſum Dei filium, circa hoc fore diſpenſatum? nihilominus & ipſe exſpectare voluit, quouſque à Patre ſuo audiret, *tu es ſacerdos ſecundùm ordinem Melchiſedech; ſic Chriſtus non ſemet ipſum clarificavit, ut Pontifex fieret.* Ibid. Eritne poſt
hæc

hæc, qui ſecum ipſo diſpenſare audeat in hac lege, ab ipſo Deo ſtabilita, perveniendi ad ſacerdotium, tam in veteri, quàm novo teſtamento? his perpenſis dic ex animo: *ſcio Domine, quia non eſt hominis via ejus; nec viri eſt, ut ambulet & dirigat greſſus ſuos*, & in puncto *2do* diſce.

PUNCTUM II.

Quænam ſint ſigna hujus vocationis; en aliqua, ſuper quibus te examinare poteris. 1. Qui ad ſtatum clericalem aſpirat, vitæ debet eſſe irreprehenſibilis: *conſiderate viros boni teſtimonii*, dicebant Apoſtoli Act. 6. 3. loquendo de electione ſeptem Diaconorum; talem igitur oportet eſſe *pudicum*, quia deinceps continere debebimus, & ducere vitam caſtam. *Sobrium* & gravem, modeſtum, inimicum litium, ſeu proceſſuum, non intentum lucris, minimè violentum, ſed æquum, moderatum, contentionibus minimè deditum, prout S. Paulus ait. 2. Oportet tales habere qualitates, & talenta tam corporalia, quam ſpiritualia, *qui judicio Epiſcopi ſit utilis aut neceſſarius ſuis eccleſiis*, ait concilium Tridentinum. 3. Debet habere puram intentionem, hoc eſt, non debet amplecti ſtatum clericalem ex ſuperbia, avaritia, amore inordinato ad otium, neque ex ullo alio motivo humano, ſed præcisè

ad eum finem, ut ipſe ſanctus ſit, gloriam Dei promovere, proximum lucrari, & ſe ipſum in ſervitium eccleſiæ inſumere valeat. 4. Oportet habere ſpiritum clericalem, id eſt, debet habere magnam de ſtatu noſtro æſtimationem, ſpecialem propenſionem ad omnes virtutes illas, quæ ipſi conveniunt, magnum amorem erga functiones ejuſmodi, & ut eas facilè & benè exequi valeat. Denique ultimum ſignum, ut accedat electio ſeu approbatio Epiſcopi aut alterius ſapientis & prudentis directoris ſpiritualis, qui quaſi interpres ſit voluntatis divinæ circa nos; *unges eum, quem monſtravero tibi.* 1. Reg. 16. 3. Quicunque nunc demum ſis, quì ſtatum hunc clericalem amplecti vis, examina te ipſum ſuper hoc. O ſi omnes hoc feciſſent, certè eccleſia non tot haberet miniſtros inutiles, à quibus dehonoratur, ubi otioſitas, minimum ex omnibus peccatum apud illos eſt! non tot darentur beneficiati, qui religioni noſtræ, grave præjudicium, afferunt; nec tot paſtores animarum, qui in cauſa ſunt, cur nomen Domini inter infideles blaſphemetur. Ah! Domine, cujus ſolius eſt, eligere tibi miniſtros, fac, ut nullus ſibi ipſi ſumat hunc honorem, ſi non ſit à te vocatus. Hanc à te, o Domine, gratiam peto, pro bono eccleſiæ tuæ; quam adeò di-

dilexisti, ut filium tuum unigenitum elegeris, ut esset Pontifex illius; noli quæso permittere, ut lupi & latrones aut mercenarii societatem ineant cum pastore tam sancto! *protector noster aspice Deus, & respice in faciem Christi tui.* Psal. 83. v. 10.

Præparationem ante, & gratiarum actionem post Missam conformiter ad ista instrue, & dic: *ne tradas Domine sceptrum tuum his, qui non sunt.* Esther. 14. v. 11.

FERIA SEXTA.

Et venit, in omnem regionem Jordanis prædicans baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum. Luc. 3. 3.

DE FIDELITATE, VOCATIONI DEBITA.

1. Non sufficit vocatum esse, sed fidelem vocationi suæ. 2 Media, ut quis se fidelem exhibeat.

PUNCTUM I. S. Joannes, post quam verbum Domini, è cælo audivit, quô functiones ministerii sui aggredi jubebatur, statim obedivit, & incepit á deserto Judææ, ubi vitam suam hucusque transegit, in omnem regionem circa Jordanem prædicare baptismum pænitentiæ, eúmque Judæis administrare, in remissionem peccatorum, quam solus Jesus Christus dare poterat. Mirare hìc *fidelitatem* sancti hujus præcursoris, circa vocationem suam; & scito, minimè sufficere te à Deo vocatum esse ad talem statum, si non exa-

ctè implere ſtudeas ea, quæ vocationis & officii tui ſunt. Saul fuit quidem vocatus, ſed quia voluntati Dei inobediens erat, miſerè fuit reprobatus. Judas fuit quidem ab ipſo Chriſto Jeſu vocatus; ſcis autem, quid de illo dixerit Salvator; Jo. 6. 71. *nonne ego vos duodecim elegi, & ex vobis unus diabolus eſt.* O quot ſunt, qui quidem videntur vocati, & habere bonam intentionem, qui tamen vocationi ſuæ non ſatisfaciunt! vocati quidem ſunt, ùt cuſtodes vineæ Domini, ut eam excolant, tamen idipſum facere negligunt; *poſuerunt me cuſtodem in vineis, & vineam meam non cuſtodivi.* Cant. 1. 5. Quamvis ergo ſigna quædam vocationis tuæ habeas, noli illis acquieſcere; magnæ tibi eſſe debet conſolationis, vocatum te eſſe ad ſtatum tam ſublimem, & ſanctum; ſed quæ damnatio te manet, ſi huic gratiæ non reſpondeas, & infidelis inveniaris; *obſecro itaquè vos, ego vinctus in Domino,* ait Apoſtolus, *ut dignè ambuletis vocatione, quâ vocati eſtis, cum omni humilitate &c.* Et ad hunc effectum conſidera in puncto *2do* media, ut te fidelem exhibeas.

PUNCTUM II.

Media ad hanc tuam vocationem comprobandam, ſunt *1. oratio*; quia Dei eſt, ad finem id perducere, quod per gratiam ſuam

am in te cœpit, *Deus eſt enim, qui operatur, in vobis, & velle & perficere, pro bona voluntate.* Philip. 2. 13. 2. *Praxis* ſeu exercitium virtutum & bonorum operum ſtatui tuo convenientium; hoc eſt documentum, quod tibi Princeps Apoſtolorum dat, quando ait 2. Petri. 1. 10. *Satagite, ut per bona opera, certam veſtram vocationem, & electionem faciatis.* 3. *Fuga* omnium eorum, quæ perfectioni, & ſanctitati ſtatûs tui, obſiſtere poſſent, ùt ſunt, ſocietas, & negotia ſæcularia, ſtudia prophana, modus agendi & vivendi ſæcularis, & mundanus, *fugientes ejus, quæ in mundo eſt, concupiſcentiæ corruptionem.* v. 4. Ultimum denique medium eſt *perſeverantia; unuſquisque: in qua vocatione vocatus eſt, in ea permaneat.* Ibid. Si inconſtans & irreſolutus es, quid boni à te ſperari poſſit; ſi autem fideliter in ſtatu, in quo Deus te poſuit, perſeveraveris, qualis & quanta pro te in hora mortis conſolatio! dicere tunc poteris cum S. Paulo; non utcunque ſtatui & obligationi meæ ſatisfacere ſtudui, ſed ſecundùm menſuram gratiarum, quas accepi, operatus ſum, ad ſalutem aliorum, quin propriam neglexerim; certavi pro juſtitia & veritate; *bonum certamen certavi,* 2. Tim. 4. meum *curſum* fideliter *conſummavi*; adverto, quòd brevi migratu-

rus

rus sim, & similis sum victimæ, quæ jam aspersa est, *ecce enim jam delibor, & tempus resolutionis meæ instat; in reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die, justus judex.* His sanctis cogitationibus munitus, communica hodie, & pro præparatione ad Missam, & gratiarum actione, offer te Jesu Christo, tanquam fidelem ministrum, & paratum in omnibus ei obediendi. O Jesu, per illam tuam, in SS. Eucharistia perseverantiam, quâ non cessas glorificare, & honorificare Patrem Tuum, ac pro nobis orare, concede mihi constantiam & firmitatem in bono. O Domine, potiùs mori volo, quàm ut fidelis esse desistam; hanc à te gratiam peto; neque aliud à te, totâ vitâ meâ, petam; *non dimittam te, nisi benedixeris mihi.* Gen. 32. 26.

PRO VIGILIA NATIVITATIS.

Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus. Luc. 3. v. 4.

Dispositio ad Festum Nativitatis.

1. Obligatio præparandi se ad hoc festum.
2. Quænam sint hæ dispositiones, seu præparatio.

PUNCTUM I. AD utilitatem nostram, trahamus instructionem S. Joannis, quam Judæis dedit, ut eos induceret ad præparandas Domini vias,

as, & ad disponendum se, ad adventum Messiae: *parate viam Domini.* Duae rationes obligant nos, ad ritè recipiendum Dominum nostrum Jesum in hoc magno Nativitatis Domini festo; venit nasci *pro nobis*, en primam! vult nasci *in nobis*; en 2*dam*! si vel parùm attendis, has duas rationes, quid non facies, ad dignè excipiendum tantum hospitem, qui non obstantibûs tot miseriîs nostrìs, nihilominùs dignatur nos visitare; qui se unire vult, naturae nostrae, & esse victima generalis pro toto genere humano; *qui propter nos homines, & propter nostram salutem, descendit de cœlis.* Quasnam dispositiones non requirit à nobis, hoc magnum sacramentum, amoris & bonitatis Divinae erga homines, prout illud appellat S' Paulus? 1. Tim. 3. *sacramentum amoris & bonitatis*, quod evidenter apparuit in carne, quam assumpsit Deus pro peccatis nostris; sacramentum amoris & bonitatis, per quod justitia & sanctitas, quae erant in Deo, nobis communicatae fuerant; cujus angeli primi, & primarii testes fuerunt; quod annuntiatum & publicatum gentibus; cujus fides per totam terram propagata, ac modò in caelo objectum est nostrae aeternae beatitudinis; *& manifestè magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne, justifica-*

catum est in spiritu, apparuit Angelis, prædicatum est gentibus, creditum est mundo. assumptum est in gloria.

Altera ratio, quæ te movere debet, ad sanctè celebrandum hoc festum, & ad te dignum reddendum gratiis, quas Deus, hoc sancto tempore, animabus benè dispositis & paratis communicat, est, quòd Dei filius, non alia de causa, in mundo nasci voluerit, quàm ut nascatur in cordibus nostris, eaque convertat; *in hoc apparuit charitas Dei in nobis,* ait S. Joannes 1. Joan. 4. 9. *quoniam misit filium suum Deus in mundum, ut vivamus per eum.* Omnem igitur conatum adhibe, ut fructum referas, ex hac ipsius Nativitate, *parate viam Domini.*

PUNCTUM II.

Rectas facite semitas ejus' En dispositiones, quas à te requirit Deus! viæ istæ, quas dirigere debes, inclinationes cordis tui sunt, à quibus peccatum abesse debet; si fortè malæ cuidam consvetudini addictus esses, oportet illam abjicere; aliàs nullam partem habebis, ex meritis Nativitatis salvatoris tui, *Christus vobis nihil proderit.* Anne ità cæcus sis, ut audeas cor plenum peccaminosis passionibus, usquè ad pedes sanctuarii afferre? an non idipsũ tibi conscientia tua exprobrat, quod olim

ad

ad infelicem quemdam Diaconum dixit S. Hieronymus, qui ipſum locum ſacrum nativitatis dominicæ in Bethleem dehoneſtavit? O te miſerabiliorem omnibus hominibus! an non formidas, ne infans JEſus teſtis impudicitiæ tuæ, te è cunis ſuis videat, & amaras propterea lacrymas profundat? *O infeliciſſime mortalium! non times, ne de præſepi vagiat infans?* propone igitur, non solùm converſionem tuam, in hoc feſto, ſed quòd velis deſiſtere etiam, ab omni inordinata affectione, ut ità conformis fias Chriſto JEſu, qui ad hoc venit, ut pænitentiam pro nobis ageret, per paupertatem, humiliationes, calamitates, & ærumnas, quas ultrò amplexus eſt, eundem animum & affectiones, etiam pænitentibus inſpira, ſi confeſſarius es. Pro communione, uni te cum illo, qui venit, ut ſe tecum uniret; & offer hunc divinum Filium æterno Patri, ex toto corde, quòd plenum ſit amore, & gratitudine; profundè penetra magnitudinem miſerationum illarũ, quarũ, hac felici nocte, memoriam celebramus, in qua liberati ſumus à tyrannide diaboli, & ſervitute peccati. *O Juda, & Jeruſalem, nolite timere! cras egrediemini, & Dominus erit vobiſcum.* 2. Paralip. 20. 17.

PRO FESTO NATIVITATIS D. N. J. C.

Natus est vobis hodie salvator, qui est Christus Dominus, in civitate David. Luc. 2. v. 11.

1. Adoremus. 2. Et imitemur infantem JEsum.

PUNCTUM I. EAmus in spiritu usquè Bethleem, & conjungamus nos, istis pastoribus, quos verbum incarnatum, pro suis primis adoratoribus, elegit; & adoremus unà cum ipsis, interiorem animæ JEsu Christi dispositionem, in paupertate nativitatis suæ, in contemptu & repulsa, quam à toto mundo passus est; unô verbô, in hac sua infantia, quæ aliud non est, nisi schola humilitatis, ùt ait Augustinus, serm. 13. *omnis hujus nativitatis schola est humilitatis officina*. Prostrati ad pedes divini hujus infantis, discamus esse infantes, ùt ipse; pauperes ùt ipse; amare oblivionem & contemptum nostri, & privationem omnium creaturarum, ùt ipse; rogemus & obtestemur ipsum, ut per gratiam suam, in cordibus nostris, nasci dignetur, ad operandum in nobis omnes hos effectus. Non obliviscamur ante omnia harum primarum suarum lacrymarum, quas effundere cæpit pro peccatis nostris, & quæ solæ nos eripere potuêre à planctu illo æterno, & infructuoso, in quem incurrissemus in inferno, nisi ille factus

factus fuiſſet homo, ut nos inde liberaret. Sed perfectiſſima norma orationis, quam hodie imitari poſſimus; illa eſt, quâ Beatiſſima Virgo & S. Joſeph, uſi ſunt hodie, qui infantem Jeſum contemplabantur, inſtar duorum Cherubin, propitiatorium arcæ reſpicientium, quæ non niſi figura illius erat. Mundus ex toto evanuit, ex illorum memoria; unicè intenti & occupati, erant, in conſideratione verbi, quod ſe ipſũ exinanivit, non verbìs, non canticìs, hoc ipſorum orationis exercitium conſtabat, ſed profunda admiratione, & ſilentiô, præcisè interioribûs motibûs ſuìs, quos ſentiebant, indulgendo, quos Divinus hic infans, in cordibus eorum cauſabat. Studeamus pariter illum honorare. Adoro te, Divine infans, ùt ſupremum magiſtrum, & Dominum meum, ſecundùm omnem relationem, quam mecum contrahere voluiſti; ſecundùm omnes excellentias, & humiliationes tuas, quibus pro ſalute mea, in hac nativitate tè expoſuiſti. *O Nativitas ſupra naturam, ſed pro natura! miraculi excellentiâ ſuperans, ſed reparans virtute myſterii!* S. Bern. in vig. Nat. Serm. 1. Adoro infinitum hunc amorem, qui te de cælo deſcendere fecit, & omnibus miſeriis noſtris expoſuit; agnoſco benè, neceſſarium mihi fuiſſe talem medicum, ut

à vulneribus animæ meæ curarer; *magnus de cœlo venit medicus, quia magnus in terrâ jacebat ægrotus*. S. Aug. Serm. 59. de V. B.

PUNCTUM II.

Poſtquam adoraveris infantem JEſum, applica te ad illum imitandum. Uni igitur illud modicum pænitentiæ tuæ, cum illis, quæ Divinus hic infans paſſus eſt. Naſcitur in ſtabulo, media hyeme, & nocte, privatus omnibûs omninò commoditatibûs hujus vitæ. *Filius hominis non habet, ubi caput reclinet*. Luc. 9. 58. Qualis pænitentia; repulſus eſt, à toto mundo, & à proprio populo ſuo; obligatus ad inhabitandum locum, ab animalibus ſibi accomodatum; *in propria venit, & ſui eum non receperunt*. Jo. 1. Qualis humiliatio! poſitus eſt in præſepio, & captivus inter faſcias tenetur; quanta paupertas; ſed qualis, & quanta inſtructio pro nobis, ait S. Bern. ut eum imitemur! *quantò pro me vilior, tantò mihi carior*; Bernard. ibid. Sinamus nos ſaltem ligari, levibus regulis, & præceptis noſtris, & procuremus nos ita unire, per hanc praxim, cum Chriſto JEſu, pannis involuto, & ligato; ſed ante omnia imitemur ſilentium ipſius, quod non modicum conducet ad continendum nos, in modeſtia & recollectione, quam à nobis tam magnum feſtum exigit; quòd-

que

què ſervire nobis poteſt, ad expianda innumera peccata, per lingvam, quæ eſt univerſitas iniquitatis, commiſſa.

Domíne JEſu, ſiquidem pro me naſci dignatus es, ah fac, ut hæc tua nativitas, ad novam & meliorem vitam, me faciat renaſci, exſpoliet me veteri homine, & illo ſpiritu novo me repleat, quem in terras tecum deportaſti. Extingue in corde meo amorem creaturarum; fac, ut ex integro renuntiem impietati, & ſæcularibus deſideriis; *apparuit enim gratia Dei Salvatoris noſtri, omnibus hominibus, erudiens nos, ut abnegantes impietatem, & ſæcularia deſideria, ſobriè, & juſtè, & piè vivamus, in hoc ſæculo, exſpectantes beatam ſpem.* Tit. 2. v, 11. 12. Eccleſia ad conteſtandum ſuum gaudium ordinat, ut tres, à quolibet ſacerdote hodie legantur Miſſæ; quia vult, ut Dominus JEſus, in manibus ſacerdotis ſacramentaliter naſcens, à nobis adoretur, & triplex illius nativitas repræſentetur. Prima eſt, quâ ab æterno, è ſinu Patris ſui, fuit genitus; 2da, quam hodie è ſinu virgineæ matris, accepit; tertia, quâ in cordibus noſtris per gratiam ſuam naſcitur. Venerare has tres nativitates, per ternam communionem tuam; nihil enim Deo gratius eſt, quàm ſi vera & ſincera

pietate ac devotione ad illum accedas; *calix meus inebrians, quàm præclarus est.* Ps. 22. v. 5.

PRO FESTO S. STEPHANI PRIMI MARTYRIS.

Meditatio.

Stephanus plenus gratiâ & fortitudine, faciebat pròdigia & signa magna in populo. Act. 6.

1. Gratia & fortitudo veritatis in ore Stephani.
2. Gratia & fortitudo charitatis in corde ipsius.

PUNCTUM I. QUamquam acta Apostolorũ expressè non referant, quæ nam fuerint hæc prodigia, quæ fecit S. Stephanus, postquam in Diaconum fuit ordinatus, nihilominus facilè colligi potest, fuisse gratiam & fortitudinem, quâ prædicavit veritates evangelicas. Et verò, quod majus prodigium, quàm persvadere filiis Synagogæ, ut adorent eum, quem paulò antè crucifixerunt, illisquè demonstrare, quòd nulla eorum sacrificia, à peccatis eorum, liberare eos possent; nequè aliud superesse remedium; eorum veniam obtinendi; nisi ut laventur in sangvine JEsu Christi, mediante baptismo illis applicando, Qui adeò felices erant, ut zelosum hunc Levitam audire potuerint,

sint, sentiebant cor suum intus sibi accendi, & inflammari, quando ipsis explicabantur scripturae; & sanctè impatientes erant, quousquè dare possent JEsu Christo reciprocum amoris in illum sui testimonium, reddendo sangvinem pro sangvine, tolerantiam pro tolerantia, vitam pro vita. Quod si S. Stephanus ex una parte, nescio quid attractivi habuit, quô corda, adinstar magnetis ferrum attrahentis, ad se trahere potuit, habebat insuper etiam ex altera parte invincibilem vim adamantis, ad resistendum eis, qui errores suos defendebant, ad detegendum eis imposturas illorum: utut maligni fuerint ejus inimici, minimè tamen resistere potuerunt sapientiae & spiritui, qui in eo lequebatur. Veritas, quam illis annuntiat, eos conturbat, fulminat, ad terram dejicit, & plenum de illis triumphum reportat, Compara jam zelum tuum, cum zelo illius. Quem ardorem habes, in defendenda veritate? ah! quoties eam turpiter deseris, ut hominibus complaceas, eorùmque passionibus peccaminosis, condescendas? deplora hoc coram Deo; & roga illum, ut fortitudinem tibi, in ejusmodi occasionibus, concedat, ut stare & pugnare valeas contra inimicos veritatis & salutis tuae; *nullus enim re-*

prehensor formidandus est amatori veritatis. S. Aug. l. 2. de Trin. Proœm.

PUNCTUM II. Cùm nihil haberent inimici S. Stephani, quod sermoni hujus S. Prædicatoris opponerent, ad hoc se resolverunt, ut illum lapidarent. Mirare hìc gratiam & fortitudinem charitatis, in corde illustrissimi hujus martyris respectu inimicorum suorum. Carnifices eum adoriuntur lapidibûs, ille verò se contra illos non aliter obarmat, quàm precibûs; & quomodo pro eis orat? non satis est, quòd, undique in eum convolantibus lapidibus, tantùm ille animi & liberalitatis habeat, pro iis orandi; oportet, ut etiā sui ipsius oblitus fuerit; ait quidā ex SS. Patrib (Aug. Serm. 29. de verb. Mich. edit. nov.) ut alterius, quàm inimicorum suorum, non esset memor; oportuit eum plus fecisse pro iis, quàm pro seipso, illorùmquè salutem ardentiùs postulasse, quàm propriam; quia non nisi erectus stabat, quando pro se ipso oravit; in genua autem sua procidit, & in terra prostratus orabat pro inimicis suis; per quod clarè indicavit, magìs se tangi peccatis persecutorum suorum, quàm iis, quæ ab ipsis sibi toleranda erant. Et quid petit pro eis, in oratione sua? *Domine, ne statuas illis hoc peccatum.* Obtestatur salva-

to-

torem ſuum, ut faciat illis ſecundùm miſericordiam ſuam, qui adeò inhumaniter ſecum procedebant; vitam eis precatur, qui ei mortem inferebant; ſangvinem ſuum pro iis offert, quem illi effundunt; & oratio illius adeò efficax eſt, ut converſionem Sauli impetraverit, atrociſſimi hoſtis illius, qui veſtimenta illorum, à quibus lapidatus fuerat, cuſtodiebat. *Nam ſi Martyr Stephanus non ſic oraſſet,* ait S. Auguſtinus, Serm. 382. aliàs 4. de SS. *Eccleſia Paulum hodie non haberet; ſed ideò de terra erectus eſt Paulus, quia in terra inclinatus, exauditus eſt Stephanus.* O charitatem, quàm omnes aquæ tribulationũ extingvere non potuerant; quis ſe cohibere poſſit, quin te imitetur? quodnam cor adeò durum ſit, quod poſt tale exemplum odium aliquod contra proximum ſuum, fovere audeat? depone hìc omnem, te ipſum vindicandi ſenſum & animum, qui in corde tuo naſci poſſet contra eos, à quibus te fortè offenſum credis; & ſi accedens ad altare, memineris, quòd frater tuus jure contra te conqueri poſſit, dimitte munus tuum, & reconciliare fratri tuo, ità enim expreſsè ordinat Chriſtus, nequè aliter præparatus unquam celebrare aut communicare potes. *Si offers munus tuum ad altare, & ibi recordatus fueris, quia frater*

ter tuus habet aliquid adversùm te; relinque ibi munus tuum, ante altare; & vade priùs reconciliari fratri tuo, & tunc veniens offeres munus tuum. Matth. 5. v. 23. 24.

PRO FESTO S. JOANNIS EVANGELISTÆ.

MEDITATIO.

Discipulus, quem diligebat JEsus. Jo. 21.

S. JOANNES ERAT DISCIPULUS.

1. Summè dilectus à JEsu. 2. Et summè diligens JEsum.

PUNCTUM I. S. Joannes, quem hodierna die, venerando colimus, agnoscitur in Evangelio ex hac qualitate, quòd sit discipulus, quem JEsus diligebat, &, ut hoc ipsum nobis persvadeamus, aliò opus non est, quàm ut ad id advertamus, quod in ultima cæna, & in monte Calvariæ gestum est. In cæna requiescit supra pectus ipsius Domini JEsu. O quanta felicitas, pedes JEsu hæreditas & pars sunt Magdalenæ; thronus gratiæ & asylum peccatorum: ipsius manus amplecti solebant parvulos, qui ad eum ducebantur; ipsîs leprosos, surdos & cæcos tangebat; oculi ejus unico solo obtutu, cient lacrymas ex oculis S. Petri, & infidelitatis suæ eum admonent. Sed pectus amo-

amorosum JEsu, vera pars. & hæreditas est S. Joannis, & tanquam lectulus, super quo, dilectus Domini discipulus, requiescit, *Dominici pectoris particeps*. S. Aug. de consen. Evang. l. 2. c. 4. O quis edicere valeat, abundantiam luminum, quae ex hoc pectore hausit, quod est sanctuarium amoris, ubi reconditi sunt, omnes thesauri scientiæ, & sapientiæ Dei.

Secundum privilegium, quod à liberalissimo Domino accepit S. Joannes, fuit in cruce, ubi JEsus illi dedit matrem suam pro matre, per tale testamentum, quod omniū erat solemnissimū, & sacratissimū dicit matri suæ *mulier ecce filius tuus; deinde dicit discipulo; ecce mater tua.* Jo. 19. 26. Salvator propediem spiritum exhalaturus, de omnibus, quæ habuit, disponit, spiritum suum Patri consignat, suum sangvinem hominibus, paradysum bono Latroni, gratiam suam Ecclesiæ; sed super est adhuc mater, & hoc erat donum S. Joanni datum; *matrem virginem virgini commendavit.* O magne Sancte! quas gratias & benedictiones ex hac dignitate tua traxisti, quam tibi vel primus Angelorum invideat; quantæ puritatis virginitas tua exstitit, dum pro matre, virginem adeò puram, accepisti; in quantum accrevit amor tuus, dum pro matre, matrem pulchræ dilectionis acqui-

quisivisti! quantum creverunt lumina tua, siquidem mater tua facta est, mater solis justitiæ; esto patronus noster & intercessor ad JEsum, qui tibi prorsus singularia, amoris in te sui, dedit signa, quibus non minori fidelitati respondisti!

PUNCTUM II Si JEsus Joannem specialiter dilexit, S. Joannes pariter, ac reciproçè, ex toto corde & ex tota anima JEsum dilexit. Amor discipuli istius erga magistrum suum, fuit *amor constans*; semper illi fidelis fuit, secutusque est illum, usque ad pedem crucis, dum interim reliqui Apostoli, relicto eo, fugerunt. Amor ipsius semper fuit *ardentissimus*; lege libros sacros, quos scriptos reliquit; nil spirant, nisi sanctum amorem; fermè in omni linea, in omnibus verbis, amorem Dei, & proximi, nobis commendat. Nullum majus habuit gaudium, quàm si charitatem inter fratres regnare vidit; pari voluptate animi hoc repetebat, *filioli diligite invicem*, ac verba ista adeò memoranda, de æterna filii generatione Ecclesiæ reliquit; *in principio erat verbum*. Fornax nimirum erat cor illius, cujus flammæ undique se diffundebant, & totum mundum inundabant; omnes aquæ tribulationum haud sufficientes erant, extingvendi ejus ardorē Ferventis olei dolium, in quod Romæ, ante por-

portam latinam, missus fuerat, minùs ardens erat, quàm charitas ipsius, & zelus, qui ad extremas mundi partes se extendit; & planè eousque audita fuit vox hujus filii tonitrui. Jugo Christi subjecit Parthos; fundavit & rexit omnes Asiæ Ecclesias; infantigabili cura & sollicitudine, commissum sibi à supremo Pastore gregem instruxit. Hier. de Vir. Illust. c. 9. Ecce! quid sit amare JEsum, non verbìs vel cogitatione tantùm, sed in effectu & veritate! itane etiam nos illum amamus? S. Augustini opinio est, in Ps. 88. n. 14. quòd plùs non amemus ipsum, quàm quãtum amamus Ecclesiam ipsius, aut fratres ejus, ex quibus ipsa constat; *nemo offendit unum, & promeretur alterum* Id ipsum nobis S. Joannes insinuavit verbìs istìs: 1. Ep. 4. 20. *qui non diligit fratrem suum, quem vidit, Deum, quem non videt, quomodo potest diligere?* Præparatio tua ad Missam, in eo consistat, ut te ipsum excites, ad amorem JEsu & Ecclesiæ suæ. *Amor Christi in cordibus vestris non refrigescat. Amor matris hujus circa vos non torpescat. Hanc toto corde amate.* S. Aug, tom. 6. Serm. de cultura agri Dom. Accede ad Eucharistiam, ut scintillam hujus Divini ignis extrahas inde, quem è Dominici pectoris sinu hausit S. Joannes; & pro gratiarum a-

ctio-

ctione post Missam pariter in salvatore tuo requiesce, eum instanter rogando, ut quotiescunque, per S. communionem, ad te venire dignatus fuerit, amorem illum, in corde tuo, augere dignetur, quem erga ipsum & Ecclesiam suam te habere oportet, dicendo cum S. Augustino, Conf. l. 13. c. 18. *da mihi te Deus meus; redde te mihi, te enim amo; & si parum est, amem validius.*

PRO FESTO SS. INNOCENTIUM.

Tunc Herodes videns, quia illusus esset à Magis, iratus est valdè & mittens, occidit omnes pueros, qui erant in Bethleem, & in omnibus finibus ejus, à bimatu, & infra, secundùm tempus, quod exquisierat à Magis. Matth. 2. 16.

1. Crudelitas Herodis. 2. Bonitas Dei in jugulatione SS. Innocentûm.

PUNCTUM I. Statue tibi ob oculus, crudelitatem Herodis, in occisione sanctorum istorum infantûm, quorum hodie festum colimus. Considera, ad quantos excessus perveniat, qui cor suum ab ambitione possideri permittit. Tyrannus iste, videns se illusum à Magis, vanitatem consilii sui agnoscere, ac comprehendere debuisset, quòd nihil efficere,

con-

contra sapientiam Divinam, humana prudentia valeat; *non est sapientia, non est prudentia, non est consilium contra Dominum.* Prov. 21. 30. Adeò autem ad hoc non attendit, ut potiùs ad crudelitatem recurrerit, tanquam solum remedium, quòd ipsi superesset; totum furorem suum vertit contra innocentes, & integram aliquam provinciam, sangvine horū infantum, madere fecit, sperans, recens natum regem, cujus nuntio adeò turbatus fuerat, in hac barbara executione fore involvendum. O ambitio! supplicium ambitiosorum! vitium detestandum, quod mala in mundum, & in Ecclesiam infert! *ô præsumtio nequissima, unde creata es, cooperire aridam malitiâ, & dolositate illius?* Eccles. 37. v. 3.

Vide, an non tu ipse, huic vitio subjaceas? an non ardenter concupiscas, ad officia vel dignitates pervenire? an non omnē moveas lapidem, illuc ascendendi? & postquam simile quid obtinuisti, & instar vulpis intrasti, in aliquod officium, an non postea instar leonis regnas, & illud administras? cum Herode quidem quærendo JEsum, sed non ut eum adores, sed ut eum occidas, in animabus, quibus avaritia & ambitio tua, occasio peccati & causa ruinæ est? *fur non venit, nisi, ut furetur, & mactet & perdat.* Joan. 10. 10. Ora Deum.

ut

ut animam tuam à tam periculosa passione, curare dignetur. Et postquam crudelis Herodis ambitionem detestatus es, mirare Dei bonitatem, hanc internecionē SS. Innocentûm permittentis.

PUNCTUM II. Verum est, quod nos omnes debitores simus Divinæ bonitati, & quòd non sit homo super terram, cui suam Deus non exhibeat misericordiam; *misericordiâ Domini plena est terra.* Ps. 32. 5. Sed fateri oportet, sanctos hos innocentes eidem specialiter obligatos esse. Beatos ac felices eos reddit, antequam experti sint unquam quidquam miseriarum; triumphare eos fecit supra mundum, antequam ejus malitiam & corruptionem cognoverint; liberat eos per compendiosam mortem à periculo, in quo nos perpetuò, in hac vita versamur eum offendendi. En! omnes salvi facti sunt; quot autem ex illis fuissent fortè damnati, si diutiùs vixissent? *haberet eos Synagoga filios*, ait S. Petrus Chrysologus, *si hos Ecclesia martyres non haberet.* Lauda Dei providentiam, quæ talî modô, bonum é malo trahere scit, utendo crudelitate Herodis, qui in tanto numero infantûm JEsum occidere volebat; occisi sunt ab eo, ut modò cælum beatis impleant; quos, ut primitias martyrum, & ut dignas infante JEsu victimas

ctimas, honoramus, qui natus in hunc mundum eos cælo nasci fecit. *Deus est, qui natus est, innocentes illi debentur victimæ.* S. Aug. Serm. 219. in Append. alias, de SS. 8. Et disce exinde, persecutiones, & alia hujusmodi mala hujus vitæ, vera bona nostra, & media ordinaria esse, quibûs Deus, ad purificandos & sanctificandos electos suos, utitur. Benè ad hoc attende; unum ex duobus necessarium est; vel tu JEsum, unà cum mundo; vel mundus te, unà cum Christo, persequi debet; elige jam! an non magna pro te sit consolatio, scire eum, qui te ad patiendum invitat, tibi ad hoc & gratiam, & exemplum præbere? accede igitur hodie ad altare, cum ista resolutione, te pro gloria illius immolandi; siquidem ipse se pro te immolare vult; *immola Deo sacrificium laudis; & redde altissimo vota tua.* Ps. 49. 14.

PRO FESTO S. THOMÆ EPISCOPI CANTUARIENSIS & MARTYRIS.

MEDITATIO.

Certamen forte dedit illi, ut vinceret. Sap. 10 12.

1. S. Thomas animatus fuit spiritu fortitudinis & & constantiæ. 2. Eundem spiritum quoslibet Pastores animarum habere, oportet.

PUNCTUM I. VErus ac proprius, sancti huius Archiepi-

piscopi Cantuariensis character, fuit spiritus iste fortitudinis & constantiæ, quô veritatem & justitiam secundùm Deum, sustinuit & defendit, quin se ab hoc abduci passus sit, vel promissis, vel terreri minis hominum. Ab ingressu in suum Episcopatum, continuò ante oculos mentis suæ, hæc verba sapientis versabantur; Ecclesi. 7. 6. *noli quærere fieri judex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates; ne fortè extimescas faciem potentis, & ponas scandalum in æquitate tua.* Ah! quot amaras lacrymas profudit, postquam advertit, se à primo fervore defendendi jura Ecclesiæ suæ, cōtra terribilem, & contra se irritatum regem, nonnihil desciviſſe? ah Domine, exclamabat tunc gemebundus; agnosco me peccasse; & peccatum, quod commisi, tantum mihi timorem incutit, ut me ipsum ad hoc condemnem, ad altare deinceps non accedendi, cujus me indignum reddidi. Custodiæ meæ commisisti Ecclesiam tuam, hanc ego turpiter deserui, ut homini placerem! vit. S. Thomæ p. 40. 41. & Baronius ad an. 1164. unicô verbô, destruxi omnem fructum, pro quo colligendo, prædecessores mei tantùm laborârunt. Januam Ecclesiæ tuæ latronibus aperui, eamque profanationibus hominum exposui. Sed justâ sententiâ, mi Deus, &

tuo

tuo judicio recto, me in tantum dereliquisti, quia non ex schola salvatoris, sed ex media aula, extractus fui, & elevatus ad gubernandam Ecclesiam tuam. Plorabo igitur & in silentio permanebo, quousque me visitaveris ex alto, & animam meam mihi reddideris, per gratiam illius, qui locum filii tui JEsu Christi hìc in terris ut vicarius tenet.

Error, quem sanctus hic Archiepiscopus tam amarè deflebat; alius non erat, quàm quædam subreptio, & præcipitantia; quam tamen tanti ponderabat, & enormem esse putabat, in Episcopo, qui obligatus est, veritatem omninò integerrimè defendendi, ut à S. altari eousque abstinere decreverit, quousque ab Alexandro III. Pontifice Maximo, absolveretur, & ad subeundas de novo Episcopales functiones, mandatum reciperet. Quid dicitis ad hoc, vos timidi & negligentes Pastores animarum! qui tot errores hucusque, ex damnabili hominibus placendi studio, commisistis! exemplum Illustrissimi hujus Ecclesiæ Anglicanæ Primatis, nihil vos commoveat? discite hodie, quìdnam à vobis locus iste, quem in Ecclesia Dei occupatis, requirat.

PUNCTUM II. Pastores Ecclesiarum, ait quidam S. Episcopus, Dominic. Bartholom. de Mart. Stim. Pastor. c. 5. ordi-

nariè obligationes ſuas, ideò negligunt, quia infirmi ſunt, ac hominibus placere ſatagunt; & dum vident, conſangvineos & amicos ſuos conqueri; quòd hac ratione indignationi magnatum hujus mundi, exponantur, tales reſolutiones capiunt, & conſilia audiunt, quibus nec aurem præbere deberent, ne evangelicæ veritati, quam prædicare tenentur, præjudicent, prout Apoſtolus Paulus loquitur; Galat. 2. 5. *quibus, nec ad horam ceſſimus, ut veritas evangelii permaneat apud vos.* Si obligationi veſtræ ſatisfacere cupitis (pergit hìc zeloſiſſimus Præſul) petite à Deo, cor adeò firmum & conſtans, quod inviolabiliter inhæreat illi, quod eum à vobis exigere noveritis; nolite credere cuilibet, quisquis ille ſit, qui contrarium vobis perſvadere nititur; contemnite illorum conſilia, & nihili facite ſolicitationes eorum, quàmcunque violentæ ſint. Nihil eſt, quod in hac vita vel ſperetis, vel timeatis, ſi de implenda veſtra obligatione agatur; nullus hominum eſt, quem timeatis, itaque firmi & cordati eſtote; ſimul tamen ſapientes, & circumſpecti, & nunquam aliud cogitate, quàm ut Deo ſoli placeatis; quia, ùt ait Propheta, Pſ. 52. 7. *Deus confringet oſſa eorum, qui hominibus placent.*

Ut fructum trahas ex hac inſtructione hujus

hujus dignissimi Praesulis; continuò ante oculos mentis tuae habeas hanc S. Gregorii Nazianzeni regulam, seu fundamentum; Orat. 12. *nec quidquam metuendum est, quàm, ne quid magìs, quàm Deum metuamus.*

Pro praeparatione ad Missam, roga Dominum JEsum, ut te imitatorem faciat sancti hujus, quem hodie veneramur; adoro te, Dominum ac Deum meum; laudo & benedico te, quòd S. Thomam, tantâ abundantiâ Spiritûs tui, repleveris; quòd eum tanta fortitudine munieris in praelio, quod tuâ causâ in se suscepit, & quòd denique eum tam gloriosè coronaveris; dona mihi, quaeso, partem aliquam zeli hujus ardentissimi, quem pro justitia & veritate ostendit. Conforta me interius, virtute gratiae tuae, in praelio, quod mihi quotidie, contra inimicos salutis & sanctae legis tuae gerendum est; fac, ut animosè testimoniũ praebeam veritati; quin iram hominum metuam; & ut omni tempore, & in omni loco id ipsum dicere possim, quod tam frequenter sanctus hic Archipraesul cum tuo Apostolo dixit, 2. Cor. 13. v. 8. *non enim possumus aliquid dicere, adversùs veritatem, sed pro veritate.*

PRO DIE TRIGESIMA DECEMBRIS.

Ex Epiſtola Dominicæ infra octavam Nativitatis.

At, ubi venit plenitudo temporis, miſit Deus filium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege, ut eos, qui ſub lege erant, redimeret, ut adoptionem filiorum reciperemus. Galat, 4. v. 4. 5.

De Incarnatione filii Dei.

1. De malis, à quibus nos liberavit. 2. De bonis, quæ nobis procuravit.

PUNCTUM I. MEditare frequenter hoc magnum miſericordiæ Divinæ, pro ſalute hominum, objectum, hoc eſt, incarnationem filii Dei, D. N. J. C. &, ut aliquid de illo comprehendere valeas, quantum nos amaverit Deus, conſidera ſedulò, quid anteà fuerimus. *Eramus enim aliquando,* ait Apoſtolus, *increduli, errantes, ſervientes deſideriis, & voluntatibus variis, in malitia, & invidia agentes, odibiles, odientes invicem.* Et aliquid amplius; & tales adhuc eſſemus, ſi filius Dei incarnatus non fuiſſet. *Primus homo,* ait S. Auguſtinus, *peccatum ſuum toti poſteritati ſuæ communicavit;* traxit hoc peccatum, poſt ſe innumeros errores, & pænas, quas conſecutum fuiſſet ſupplicium æternum, quod ſuſtinere debuiſſent homines, cum deſertoribus Angelis in inferno.

Ma-

Malum hoc, eò gravius & majus fuit, quò erat, sine remedio, quòdque indies augebatur, dum homines, de peccato in peccatum, ceciderunt, & damnationem suam aggravârunt. *Talis erat*, ait S. Doctor, *miserabilis status, quò natura humana redacta erat, quando apparuit bonitas Dei salvatoris, ùt nos ex eo liberaret.* Sed ad cognoscendam gravitatem & magnitudinem hujus beneficii & gratiæ, majori attentione & consideratione, ait S. Bernardus, opus foret, deberemus nos considerare, in hoc mundo, tanquam in exilio, & miseriam nostram agnoscere; quia quicunque illam nō agnoscit, nunquam agnoscet consolationem illam infinitam, quam nobis Christus JEsus, per incarnationem suam, attulit; interim major pars Christianorum, nec minimam de hoc facit reflexionem; toti temporalibus negotiis intenti; non sentiunt miseriam suam, & ità misericordiam Dei obliviscuntur, qui eos exinde liberavit; *dum miseriam non sentiunt, misericordiam non attendunt.* S. Bernard. in Epih. Dom. Serm. 1. Vestrum igitur esto, ò ministri Domini, eos quoad hoc dirigere, prædicando ipsis servitutem peccati & necessitatem salvatoris, qui eos exinde liberavit. *Hæc loquere, & exhortare.* Tit. 2. 15. Exponite populo, in sermonibus & exhortationibus ve-

ſtris publicis,& privatis.graviſſima illa mala, à quibus per incarnationem liberati ſumus; & deinde bona illa, quæ nobis procuravit.

PUNCTUM II. Bona hæc ſunt infinita; & ità videmus, quòd ipſa ſacra ſcriptura, non inveniat terminos ſatis expreſſivos illorum; *ſic enim dilexit Deus mundum*, exclamat S. Joannes c. 3. 16. *ut filium ſuum unigenitum daret. Nos eramus*, ait S. Paulus, Epheſ. 2. 4. *naturâ filii iræ, ſed Deus, qui dives eſt, in miſericordia, & propter nimiam charitatem ſuam, quâ dilexit nos, cùm eſſemus mortui peccatis, convificavit nos in Chriſto, cujus gratiâ ſalvati eſtis.* Et in Epiſtola hujus diei; is ipſe Apoſtolus, docet nos, cùm tempus hoc advenit, quô miſericordia hæc magna ſuper terram apparere debuit, in tota ſua plenitudine, Deum miſiſſe filium ſuum, qui nos à ſervitute peccati liberavit, & tranſtulit, in libertatem filiorum Dei. O quanta gratia! transferre mancipia, & peccatores, quales nos eramus, in filiationem Divinam, per gratiam adoptionis, ac donare nobis Spiritum ſuum, & jus appellandi Deum, Patrem noſtrum; dividendi nobiſcum hæreditatem ſuam, dignos nos reddendo, ut eſſemus ipſius cohæredes. Hæc ſunt beneficia, quæ condignè demirari non poſſumus,

mus, quibusque recolendis continuò occupati esse deberemus.

O JEsu! qui nostri nunquam oblivisceris; qui nos adeò dilexisti, ut te ipsum pro nobis dederis, fac quæso, ut magnitudinem beneficii hujus, constanter recolamus, & ad hoc incessanter intenti simus, ut gratitudinem nostram, eamque infinitam, siquidem possibilis nobis foret, exhibeamus! *o terra tanto rigata sangvine, responde tanto sangvini!* S. August. tom. 6. Serm. de cult. agri Domin. n. 5. Si hodie ad altare accedis, fiat hoc, ut Divino liberatori tuo, gratias agas, qui non contentus, unitum fuisse naturæ nostræ, se certò quôdam modô, nostris corporibus & animabus, per Eucharistiam unit, & nos similì privilegiô beat, quô sanctissima ejus mater gaudebat; quæ causa est, quò SS. PP. mysteryum hoc adorandum, *extensionem incarnationis* appellarint; quodque nobis demonstrat, quanta puritate ad illam accedere debeamus, quia si de purissima, ex omnibus virginibus, dicitur, *tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti virginis uterum*, quid de nobis erit? planè causam haberemus, non accedendi, nisi ipse salvator, securos nos reddidisset, se non propter sanctos, sed propter peccatores venisse, *nō enim veni vocare justos, sed peccatores*. Matth. 9. v. 13.

PRO DIE TRIGESIMA PRIMA DECEMBRIS.

Ecce positus est hic in ruinam, & in resurrectionem multorum in Israël; & in signum, cui contradicetur. Luc. 2. 34.

De Contradictionibus, Quas Passus Est Jesus Christus.

1. Ipse erat signum contradictionis. 2. Veri discipuli ejus similiter talia signa esse debent, quibus homines contradicant.

PUNCTUM I. VEnerabilis Simeon, prædicendo Beatissimæ Virgini, filium suum multis fore in ruinam & resurrectionem, docet nos, adventum JEsu Christi haud esse rem quamdam indifferentem, quæque possit permanere respectu hominum, sine quodam effectu. Oportet nimirum, ut nos, vel salvet, vel condemnet; sublevet vel deprimat; est enim sol, qui oritur, ut illuminet omnem hominem, venientem in hunc mundum; qui oculos sanos habent, gaudent de lumine ipsius; qui verò malè affectos habent oculos, dolorem exinde sentient, & resistent lumini.

Neque solùm dixit Simeon, JEsum Christum, futurum in ruinam, & resurrectionem multorum; adjecit, fore etiam signũ, cui ab hominibus contradicetur; & sanè habebat causam hoc dicendi: quia hic erat cruciatus, ex omnibus, quos passus est

fal-

salvator, maximè diuturnus & universalissimus; reliqua tormenta finem habûere, cum morte illius; sed hæc contradictio hominum, semper adhuc perseverat, & continuabitur, usque ad finem sæculorum, est enim pars & hæreditas, quam reliquit Ecclesiæ suæ, & quidem pars principalior passionum, quam adimplere debeat; *adimpleo ea, quæ desunt passionum Christi*, Coloss. 1. 24. ait Apostolus. Facilè est clericis, si vel parùm luminis, vel experientiæ habeant, videre, quòd totus in eo sit mundus, ut Christo JEsu contradicat; veritates Evangelii corrumpat, vel infirmet; dum alii se opponunt per perversam doctrinam; alii per corruptam vitæ rationem, imò vel ipsi etiam justi quandoque, se ab illo elongant; quod in causa est, quare suspirando sic exclament: *Peccavi; quid faciam tibi, ô custos hominum? quare posuisti me contrarium tibi, & factus sum mihimetipsi gravis*, Job. 7. 20. Et tu quoque coram Deo ingemisce, dum vides, à tam multis, Christo contradici, & in 2do puncto disce, quòd veri ipsius discipuli, hoc ipsum experiri debeant.

PUNCTUM II. Ipsemet Salvator hujus rei nos admonet, *& eritis odio omnibus propter nomen meum.* Luc. 21. 17. En inauditam prophetiam! odio haberi ab ho-

minibus, quando quis illis benè facit, & quidem ſummum illis confert bonum, ex omnibus bonis, id eſt, procurando illorum æternam ſalutem! odio haberi propter Chriſtum, qui mortuus fuit, ut iis mereretur vitam æternam, res eſt prorsùs ſtupenda; id ipſum tamen eſt, quod ferè quotidie veris diſcipulis ſalvatoris contingit. Si chriſtianus vivere vult, ſecundùm regulas Evangelii, contradicitur ipſi, non ſolùm ab infidelibus; ſed inſuper à talibus, qui eandem cum illo profitentur religionem; ſi quis clericorum exactè ſequitur ordinationes & ſtatuta Epiſcopi ſui, & obligationibus ſui ſtatûs ſatisfacere conatur, contradicent ipſi quandoque, vel ipſi ſui confratres; ſi Parochus parochianos ſuos ducere vult, per arctam viam, & à via ſpatioſa eos dehortatur, quæ ad perditionem ducit, tali ſe exponit tempeſtati, quæ fortè, per totam ipſius vitam, duratura ſit; ſi abuſus in parochia ſua regnantes abolere conetur, murmurant alii, & conſurgunt contra illũ; quare hoc? quærit Auguſtinus, l. 10. conf. c. 73. ideo, quia homines *amant veritatem lucentem, oderunt eam redarguentem.*

Si verus es Chriſti Domini miniſter, aliud non exſpecta, quàm, ut ad inſtar illius, tracteris; roga ipſum pro hac gratia, ut te hominum contradictionem, nihil facere

doce-

doceat; offer ad hanc intentionem hodie sacrificium Missæ, & pro gratiarum actione, stude, dignum te reddere approbatione Dei in exequendo ministerio tuo; *sollicitè cura teipsum, probabilem exhibere Deo; operarium inconfusibilem, rectè tractantem verbum veritatis.* 2. Tim. 2. 15.

PRO FESTO CIRCUMCISIONIS EX EPISTOLA.

Apparuit gratia Dei salvatoris nostri omnibus hominibus, erudiens nos. Tit. 2. 11.

Circumcisio Est Mysterium.

1. Humiliationis, pro JEsu Christo. 2. Et instructionis, pro nobis.

PUNCTUM I. Circumcisio erat signum externū, quod Deus olim Abrahamo dedit ad distinctionem Hebræorum. id est, populi Deo dilecti, ab aliis nationibus terræ; & quô ad hoc nil nisi gloriosum habebat, sed simul etiam sacramentum esse voluit, per quod, juxta opinionem plurium SS. Doctorum, S. Th. 3. p. q. 70. a. 1. & 4. peccatum originale delebatur; & quantùm ad hanc institutionem, erat quid summæ humiliationis, siquidem erat character peccatoris; hinc S. Bernardus, ut exprimeret humiliationem Christi Domini, quò ad hoc mysterium, vocat vulnus istud, *cauterium latronis;* cicatrix nimirùm erat vulneris, parùm

rùm gloriosi; medela & remedium morbi, extremè turpis, denique tale quid erat, quod *salvandi potiùs, quàm salvatoris esse videtur.* S. Bern. in circumc. serm. 1. Et quasi non sufficisset tanta humìliatio, adjecit insuper salvator dolorem acerbissimum, & extremè sensibilem, quia nihil dicendo de teneritudine & perfectissima compositione temperamenti hujus sanctissimi corpusculi, ob quam vivacissimè & intimè, quēlibet dolorem sentiebat, anima illius sanctissima pro tunc, non erat minus capax quid patiendi, ac in cruce fuit, dum aliorum infantûm animæ, pro hoc tempore & ætate, quasi incapaces sunt quidquam patiendi, sicut & agendi, utpote totæ quasi demersæ ac sepultæ in sensibus. Gratias age Redemptori tuo, qui hodie incepit gustare calicem illum amarissimum, quem suo tēpore usquè ad fæces bibiturus erat; adora primitias sangvinis hujus sanctissimi, quem pro te effundit, quíque securissimū pignus est abundantissimæ illius effusionis, quæ postea secutura erat, & in 2do puncto considera mysterium istud, magnam pro te instructionem continere in se; *erudiens nos.*

PUNCTUM II. Christus JEsus, sub cultro existens, hócque signum peccatoris, in carne sua, recipiens, docet nos 1. quòd

quòd, cùm nos ipsi simus, qui peccavimus, portare debeamus ignominiam in anima nostra, & pœnam in corpore nostro, quia ista duo debentur peccato juxta S. Paulum: *tribulatio & angustia in omnem animam hominis operantis malum.* 2. docet nos, quòd nos, omni jure, ea subire teneamur, quæ sunt obligationis nostræ, siquidem ille se submisit, cæremeniæ huic adeò dolorosæ & cruentæ, absque ulla obligatione. 3. docet nos aliorum defectus cum gaudio supportare; & si accidat, ut nos de eo accusemur, quod alius fecit, nos ipsos non defendamus, sed gaudeamus, de nostra humiliatione, & quod quid pati possimus ob aliorum defectus & commissos errores, siquidem pro propriis tam rarô mortificamur; & aliunde scimus, quòd JEsus Christus solus sit, qui dicere potuit, *quæ non rapui, tunc exsolvebam.* Ps. 68. 5. Denique Christus Dominus incipiendo hodie officium redemptoris. obligat nos ad nosmetipsos ipsi consecrandos, in principio anni hujus; ad adorandum illum, ùt principium & finem vitæ nostræ; & ad consignandum nos, in manus illius, pro tempore & æternitate, dicendo cum Propheta Regio, Ps. 30. 16. *Deus meus es tu; in manibus tuis fortes meæ.*

O JEsu, per sangvinem tuum pretiosum, quem

quem hac die circumcisionis tuæ fudisti, purifica cor meum à præteritis; & sanctifica annum hunc, quem modò incipio; fac, ut per veram pænitentiam, reparem annos malè transactos, ac mundo & dæmoni impensos, & dedicatos.

Accedens ad altare; hanc ipsam à Deo pete gratiam; tuásque functiones, novô zelô, & fervore repara, & ita incipe, acsi iste ultimus foret annus, quô Deo servire deberes; *& dixi, nunc cœpi; hæc mutatio dexteræ excelsi.* Ps. 76. 11.

SECUNDA JANUARII.

Abnegantes impietatem, & sæcularia desideria. Tit. 2. 12.

Ecclesiastici renuntiare debent 1. impietati & sæcularibus desideriis. 2. ac temporalibus negotiis.

PUNCUM I. VEnit Christus, destruere idololatriam, & stabilire verum Dei cultum, qui in sola Judæa notus erat, in toto mundo, supra ruinam templorum falsorum deorum; in nativitate ipsius cessârunt oracula, & coacti dæmones fateri, se à superiori quadam virtute, ligatos, & in abyssum projectos; antequam quartum sæculum finem habuit, videre erat, quomodo ad invidiam usque, prophana altaria destructa fuerint, ut Deo vi-

viventi de cætero consecrarentur. Sed eheu! quamvis plura, quàm tredicim sæcula abhinc effluxerint, & continuò interim prædicatum fuerit evangelium, novósquè indies progressus fecerit, nihilominus plures etiamnum videre est, idololatras in Ecclesia; & quod magis deplorandum; vel in ipso etiam sanctuario. Quid refert, quòd statua aliqua, ex lapide vel metallo, non ampliùs agnoscatur, pro Deitate; quòd eidem nec vota, nec incensum offerantur, quòd genua coram talibus non flectantur, si pecunia adoretur, & homines ventrem suum pro Deo adorent? S. Paulus docuit nos, Christum JEsum per adventum suum voluisse, ut omnem impietatem à nobis elongaremus; *impietas est*, si Jupiter adoretur; detestabilior autem, si vel ipsi christiani eò se adduci permittant; sed dantur adhuc aliæ & plures, in quas nimis quàm frequenter incurrimus; *non unô modô sacrificatur transgressoribus Angelis*, ait S. Augustinus, l. 1. conf. c. 17. *Impietas est*, si quis sibi ipsi, lex & regula vivendi, esse velit, siquidem magistrum & dominum habemus in cælo; *impietas est*, contemnere minas Dei, nequè moveri promissis ipsius; *impietas est*, credere, posse aliquem propriis viribus acquirere virtutem; *impietas est*. si nos ipsos, ob bonum successum; quem Deus,

us, laboribus noſtris ſpiritualibus, concedit, extollamus, & nobis ipſis exinde complaceamus, cùm Deum potiùs authorem talium agnoſcere deberemus. Has omnes impietates fugere, & abhorrere oportet, ſi non velimus, eadem condemnatione cum idololatris comprehendi; Sanctus Paulus idololatriæ conjungit, *ſæcularia deſideria*, & nos erudit, utraque æqualiter fugere, id eſt, deteſtari mundum, pompas, ſtultitias, & vanitates illius adeò odiſſe, & abominari, ac ſuperſtitiones paganorum averſari ſolemus.

Examina te ipſum modò, utrum huic amori hujus mundi, quæ eſt inimicitia cōtra Deum, ùt ait S. Jacobus, renuntiaveris? promiſiſti hoc in baptiſmo; & adhuc ſolemnius, in ſuſceptione ſacerdotii; ſervaſtìne promiſſum tuum? roga Deum, ut cor tuum immutet, & tale efficiat, quale fuit S. Ignatii, quando ad Romanos ſcripſit, quòd nil magìs, in toto mundo, deſideret, ac, ut quamprimùm ad Chriſtum perveniat; *nunc incipio Chriſti eſſe diſcipulus, nihil de his, quæ videntur, deſiderans, ut JEſum Chriſtum inveniam*, & in puncto 2do.

PUNCTUM II. Cōſidera, quòd clericus, non ſolùm impietati & ſæcularibus deſideriis, renuntiare debeat, ſed etiam

ne-

negotiis temporalibus; hoc eſt documentum, quod S. Paulus Timotheo, 2. Ep. 2. 4. & in perſona illius, omnibus clericis dat; *nemo militans Deo, implicat ſe negotiis ſæcularibus.* Benè pondera iſta verba, vult dicere; quemadmodum miles, curam familiæ & negotiorum domeſticorum, à ſe abdicat & nonniſi ad id intentus eſt, ut ſatisfaciat illi, cui nomen ſuum dedit, ità etiam clericus renuntiare debet negotiis temporalibus; neque aliter ſe occupare, quàm ad procurandam animarum ſalutem, quæ cura & ſollicitudo unicum medium eſt, illi placendi, à quo vocatus eſt ad officium adeò honorificum, *ut ei placeat, cui ſe probavit.* Ah! quàm pauci ſunt, qui taliter ſerviunt eccleſiæ! quàm multos videre eſt, qui aliis omnibus potiùs intenti ſunt, quám huic obligationi ſuæ! quorum cura omnis in eo verſatur, ut ſe negotiis ſæcularibus immiſceant, proceſſus forment, æconomos agant, & vix non publicani ſint! quot videre eſt, qui mercaturam frumenti, vini, equorum &c. exerceant! qui functiones miniſterii ſui negligunt; Bone Deus! qualis hæc mutatio ſtatûs! an non ſimilibus defectibus implicatus es? ſi ita? age pænitentiam; & in poſterum pro regula tene, id, quod olim doctiſſimus Petrus Bleſſenſis ad quemdam Epiſcopum Anglicanum

scripsit, tract. de inst. Epis. *Vacuum à sæcularibus oportet esse animum, Divinæ servitutis obsequio consecratum; magnis addictus es, noli minimis occupari; minima sunt, & vilia, quæcunque ad sæculi quæstum, & non ad lucra pertinent animarum.*

Reflecte te parumper, antequam ad altare accedas, quòd valdè difficile sit, prout S. Bernardus adnotavit, ut quis pietatem unà cum ejusmodi negotiis sæcularibus conservet; *periclitatur pietas in negotiis*, ibid. de conv. ad cler. c. 38. Sacerdos, qui spiritum suum distractum & occupatum habet, rebus ac negotiis sæcularibus, haud aptus est, ut eum cum fructu sumat, qui vendentes & ementes è templo ejecit, quìque hodiedum adhuc dicit nobis: *nolite facere domum Patris mei, domum negotiationis*, Joan. 2, 16.

TERTIA JANUARII.

Sobriè & justè, & piè vivamus in hoc sæculo, exspectantes beatam spem, & adventum gloriæ magni Dei, & salvatoris nostri JEsu Christi, Tit. 2. 12. 13.

1. Vivere oportet in hoc mundo temperanter, justè, & piè. 2. Motiva adità vivendum.

PUNCTUM I. Cursus vitæ hujus, brevis est, sed ab eo de-

dependet æternitas; nil ergo magis nostrûm intereſt, quàm ut ſciamus, quomodo in hoc ſæculo, vivere debeamus; quod ipſum eſt, quod Apoſtolus nos, iſtis verbîs, docet; *ſobriè, juſtè, & piè vivamus in hoc ſæculo.* Verba iſta omnes noſtras obligationes in ſe continent, ait S. Bernardus, de diverſ. ſerm. 54. *Temperantia* in ſe includit, quidquid nos attinet; *juſtitia*, quod proximum; *pietas*, Deum concernit. *Temperantia* in eo conſiſtit, ut exceſſus noſtros moderemur, tam quoad voluptates, quàm quoad curioſitatem; quò ad voluptates, nos intra limites neceſſitatis continendo; quo ad curioſitatem, mortificando nos in omnibus. *Juſtitia*, quam proximo debemus, conſiſtit in eo, ut nullam ei injuriam inferamus, neque quoad perſonam, neque quoad illius reputationem, nec in aliis, quæ ipſius ſunt; ſed potiùs, ut illi omne, quod poſſumus, bonum præſtemus, & id omne faciamus, quod eì debetur, ùt alibi dicit Apoſtolus; *reddite omnibus debita; cui tributū, tributū, cui vectigal, vectigal: cui timorē, timorē; cui honorem, honorem;* Rom. 13. 7. Denique *pietas*, quæ Deum concernit, exigit, ut quis de ſeipſo nec minimum præſumat, ſed omnem & ſolam fiduciam in eo ponamus, certò perſuaſi, nos per ipſum omnia obſtacula, quæ nobis obeſſe poſſent, vincere poſ-

 ſe,

ſe. En debita, à quibus nemo ſe eximere, aut diſpenſare valet, quicunque ille ſit! dives vel pauper; puſilli & magni; oportet omnes homines hanc viam tenere, ut ad cælum perveniant, quia alia haud ſupereſt; ſed quàm pauci chriſtianorum, imò & clericorum has, ad ſalutem, tam neceſſarias & eſſentiales diſpoſitiones, habent! vide, ut tu deinceps illas habeas; & in puncto 2do conſidera motiva illa, quæ te ad hoc movere debent.

PUNCTUM II. Hæc ante oculos nobis ponit S. Paulus, dum dicit: *exſpectantes beatam ſpem. & adventum gloriæ magni Dei, & ſalvatoris noſtri JEſu Chriſti.* Omnes voluptates & deliciæ, quas ſectatoribus ſuis proponit mundus, non ſunt capaces, ut nos ſeducant, ſi firmam hanc ſpē futurorum æternorum bonorum continuò vivam haberemus; exſpectatio hæc beatitudinis hujus ineffabilis, extingveret, in cordibus noſtris, omne vanum gaudium, quod nos corrumpit; horrorem & contemptum talium conciperemus, & in loco exilii noſtri, viveremus *temperanter, juſtè,* & *piè,* ſi pluris, patriam noſtram diligeremus; quia JEſus Chriſtus nominat ſeipſum in S. Scriptura *Patrem futuri ſæculi,* Iſ. 9. 6. Quæſo, ne attendamus, vel expectemus ea, quæ nobis non ſunt promiſſa, volo dicere,

cere, delicias, commoditates, & consolationem hujus vitæ, sed quietem futuræ; & felicitatem illam, quæ nunquam habitura est finem; non dixit, ut exspectemus pingves hæreditates, beneficia, promotiones honorificas, sed unicè, beatitudinem, & gloriam illam cælestem. Intenti igitur simus in hoc mundo, ut calicem ipsius bibamus, & participes passionum ipsius efficiamur; unctio gratiæ ipsius, jam sciet dare temperamentum, & amarorem illius, dulcorare; minimè autem præsumamus, ut ab uno paradyso ad alium, à deliciis terrenis ad cælestes transeamus. Hi, qui volunt hìc ducere vitam mollem & voluptuosam, audient dein suo tempore illud, quod diviti illi infelici dictum fuit; *fili recordare, quia recepisti bona in vita tua*, Luc. 16. 25. Crux pars est, & hæreditas eorum, qui sunt JEsu Christi; felicitas eorũ, solummodò in hac spe, consistit: hoc est, quod frequenter fidelibus prædicare debetis; *hæc loquere, & exhortare.* Sed ut hoc cum fructu facere possitis, ipsi priùs de hoc persuasi esse debetis; quia ùt S. Augustinus ait, Homil. 1. de undecim. in append. *parum est verbum, nisi addatur exemplum.* Pro Missa; roga Christum, ut in sanctissima Eucharistia, dux & socius peregrinationis tuæ esse dignetur, ut sequi va-

leas exemplum, & sanctitatem vitæ ipsius, quò vivendo in hoc mundo, ùt ipse vixit, *justè, temperanter*, & *piè*, dignus efficiaris eidem uniri æternùm in glorioso adventu ipsius. *Domine, deduc me in justitia tua, propter inimicos meos dirigere in conspectu tuo viam meam*, Ps. 5. 9.

QUARTA JANUARII.

Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer. Luc. 2. 21.

De Circumcisione Spirituali.

1. In quo consistat. 2. Media illam exequendi.

PUNCTUM I. SI JEsus Christus, hic se cæremoniæ, subjecit, ideò principaliter hoc fecit, ut finem imponeret carnali circumcisioni Hebræorum, & circumcisionem spiritualem christianorum, introduceret, dum nobiscum dispensavit, in lege circumcisionis, obligavit nos eò arctiùs, ad circumcisionem cordis, quæ est veritas, quam illa præfigurabat; sunt igitur christiani; populus quidam circumcisus; *circumcisi estis, circumcisione non manufacta, in expoliatione corporis carnis, sed in circumcisione Christi.* Coloss. 2. 11. Christus non est salvator, nisi animarum circumcisarum; & qui inter Chri-

stia-

ſtianos, hanc circumciſionem cordis, non habet, delebitur de medio populi ſui.

Sed in quonam conſiſtit hæc circumciſio adeò neceſſaria? conſiſtit in abſciſſione, ſeu rejectione continua omnis illius, quod generatione carnali ex Adam, in nos corruptionis pervenit; & quod ipſi per voluntatem noſtram propriam adjecimus, hoc eſt, oportet circumcidere cor noſtrũ, quò ad omnia perverſa deſideria; inclinationes corruptas, averſiones injuſtas; peccaminoſas intentiones, deſideria inhoneſta, ſuperbas elationes, avaritiam inſatiabilem, ambitionem inordinatam, vanas inquietitudines, ſuperbas indignationes, ſpes frivolas, apprehenſiones ſupervacaneas, ſenſualitates turpes; unô verbô. eradicare oportet, amorem proprium. Felix ille chriſtianus, felix ille clericus; qui hanc circumciſionem cordis recepit; talis verus eſt Iſraelita, verus chriſtianus, verus clericus, qui laudem ſuam, non ab hominibus, ſed ex Deo habet. *Circumciſio cordis in ſpiritu, non litera, cujus laus non ex hominibus, ſed ex Deo eſt*, Rom. 2. 29. Ecce! qualis debeat tua eſſe circumciſio; an de hac unquam cogitaſti? & in puncto 2do.

PUNCTUM II. Diſce, quænam ſint media, illam exequendi; nunquam te ad hoc adduci permittas, quod legi Divinæ

contrarium eſt; *nos enim ſumus circumciſio, qui ſpiritu ſervimus Deo*, ait Apoſtolus, Philipp. 3. 3. hoc eſt, quòd debeamus mortificare paſſiones noſtras; reſcindere voluptates ſenſuales, à quibus illæ nutriuntur; quod ſi non fiat, nunquam verum characterem filiorum Dei, in nobis habebimus. *Si enim ſecundùm carnem vixeritis, moriemini; ſi autem ſpiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis*, Rom. 8. 13. Oportet mortificare propriam noſtram voluntatem, proprium intellectum; proprium judicium; conſulere fidem & rationem, in omnibus, quæ facimus, & non ſequi proprium humorem, propriam phantaſiam, proprias imaginationes; oportet mortificare ſenſus noſtros, qui totidem portæ ſunt, per quas peccatum intrat in animam noſtram, unô verbô, debet chriſtianus, maximè autem clericus, quò ad omnia eſſe circumciſus; *circumciſi per omnia*, ùt Tertullianus loquitur. Habuiſtine curam hanc, ità te circumcidendi? vide, in quo hucúſquè defeceris, & cura illud corrigere; *circumcidimini Domino, & auferte præputia cordium veſtrorum*, Jerem. 4. 4. Quia autem ex teipſo nihil potes, roga eum, quem hodie in S. Cōmunione ſumpturus es, ut hanc myſticam in te circumciſionem, operari dignetur.

Ve-

Veni Domine JEſu! veni, & vive in me, regna, & dominare ſuper omnes meas paſſiones, qui non minùs tui, quàm mei, ſunt hoſtes, & inimici; *dominare in medio inimicorum tuorum*, Pſ. 109. Adjuva me, in hoc conflictu; dona mihi vires & fortitudinem, ità me ipſum circumcidendi, & abjiciendi à me, quidquid veterē Adamum redolet; & fac per gratiam tuam, ut non deficiam quouſque hoſtes iſtos ſalutis meæ debellavero: *perſequar inimicos meos, & comprehendam illos; & non convertar, donec deficiant*. Pſ. 17. 38.

QUINTA JANUARII.

Vocatum eſt nomen ejus JEſus; quod vocatum eſt ab Angelo, priuſquàm in utero conciperetur. Luc. 2. 21.

De Sanctissimo Nomine Jesu.

1. Mirabiles effectus illius. 2. Modus, & ratio illud pronuntiandi.

Poteſt hæc meditatio etiam ſervire, pro feſto SS. Nominis JEſu, quod celebratur Dominica 2da poſt Epiphaniam.

PUNCTUM I. ADoremus Patrem æternum, qui Chriſto JEſu filio ſuo, tam ſpecioſum nomen dedit; *donavit illi nomen, quod eſt ſuper omne*

nomen, Philip. 2. 9. Nomen, per quod humilitas nativitatis, & exinanitio circumcisionis, emendatur, submittendo illi omnia; Angelos, homines, & dæmones; cælum & terram, & infernum; *ut in nomine JEsu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, & infernorum*, ibid. Uniamus adorationes nostras, cum hoc homagio generali, quod ipsi universæ naturæ præstant; & consideremus deinde mirabiles effectus sanctissimi Nominis istius, quos in animabus producit; *lux, cibus, & medicina est*, ait S. Bernardus, in cant. serm. 15. *lucet prædicatum: pascit recogitatum, invocatum lenit & ungit. Unde putas*, ait hic S. Abbas, *in toto orbe, tanta & tam subita fidei lux, nisi de prædicato nomine JEsu? nonne in hujus nominis luce, Deus nos vocavit, in admirabile lumen suum, quibus illuminatis, dicat meritò Paulus; fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino*, qui tanquam vas electionis ad hoc à Deo selectus fuit; qui hoc admirabile nomen coram regibus & gentibus portaret; nonne scimus omnes, ex Apostolorum Principe, quòd in nullo alio sit salus, nisi in Christo JEsu; *nec enim aliud nomen est sub cœlo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri*, Act. 4. 12. *Nec tantùm lux est nomen JEsu, sed est & cibus*, pergit S. Bernardus; *an non toties confortaris,*

taris, quoties recordaris? quid ità exercitatos reparat sensus, virtutes roborat, vegetat bonos mores, atque honestos, castas fovet affectiones? aridus est omnis animae cibus, si non oleo isto infunditur; si scribas, non sapit mihi, nisi legero ibi JEsum; si disputes, aut conferas, non sapit mihi, nisi sonuerit ibi JEsus; JEsus mel in ore, in aure melos, in corde jubilus. Sed est & medicina; in virtute nàmque hujus remedii Apostoli daemonia ejiciebant; *in nomine meo daemonia ejicient*, Marc. 16. 17. ægrotos sanabant; cæcos illuminabant; mortuos suscitabant; & infinita alia miracula patrabant; quæ in Actibus Apostolorum legere est, Act. 3. 6. Si autem remedium hoc adeò efficax est, in curandis corporibus, multò magìs valet, ad curandas spirituales animæ infirmitates; *tristatur aliquis nostrûm? veniat in cor ejus JEsus, & inde saliat in os; & ecce, ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, redit serenum; labitur quis in crimen? currit in super ad laqueum mortis desperando? nonne, si invocet nomen vitae, confestim respirabit ad vitam*, Bernard. ibid. Si autem effectus hujus Sanctissimi Nominis in nobis sentire, & experiri cupimus, discamus nunc in 2do puncto, quomodo illud pronuntiari, & invocari debeat?

PUNCTUM II. Pronuntiari itaque de-

debet 1. *cum reverentia;* eſt nomen ſalutis & ſanctitatis, vel ipſis etiam dæmonibus pertimenſcendum; *ſanctum & terribile nomen ejus,* Pſ. 110. non debemus illud unquam immiſcere ſermonibus profanis, ſed ſemper pronuntiare, cum fide, religione, & pietate; & ut hoc fiat, gratiâ S. Spiritûs indigemus; *nemo poteſt dicere, Dominus JEſus, niſi in Spiritu ſancto,* 1. Cor. 12. 2. *ex corde,* quod Chriſti amore plenū ſit; non ſufficit pronuntiare tantùm nomen JEſu ore, & labiis, niſi ſimul & cor noſtrū idem ſentiat; laudabiliter fit, ſi ſæpiùs ore pronuntietur, oportet tamen ſemper in idem, etiam cor, ſpiritum, & intentionem noſtram, conſentire; *nemo autem ſic dicit, niſi qui diligit,* ait S. Auguſtinus, tract. 74. in Joan. ità pronuntiavit illud S. Paulus, quod toties in Epiſtolis ejus expreſſum invenimus; quique tantùm laboravit, ut illud notum faceret hominibus: continuò in ore ſuo illud verſabat, quia amabat Chriſtum; ſermo, & locutio illius effuſio quædam cordis erat, quod ſaporem ſanctiſſimi Nominis hujus ſciebat; qui cum ſponſa in canticis dicere poterat: *oleum effuſum nomen tuum,* Cant. 1. 2. an ne & ipſe taliter illum amas? 3. pronuntiare oportet hoc ſanctiſſimum nomen, *ex & cum deſiderio ſincero imitandi virtutes JEſu;* quando

do JEſum nomino, ait S. Bernardus *imaginor mihi hominem mitem, & humilem corde, bonum, ſobrium, caſtum, miſericordem, denique ornatum omnibus virtutibus; pariter mihi repræſento Deum quemdam omnipotentem, qui ſanat infirmitates meas, & per gratiam ſuam me ſuſtentat: omnia mihi in mentem veniunt, quando JEſum nominari audio; imaginor mihi hominem ſanctiſſimum, & exinde exemplum ſumo, imitandi illum in virtutibus; item talem, tàmque potentem, cujus ſolius auxiliô ſalvari poſſim; ſumo itaque mihi exemplar de homine, & auxilium à potente.* Experirìsne ſimilem cum S. Paulo devotionem? ah! quàm frequenter hucuſque nominâſti JEſum, & fortè nunquam adhuc cogitâſti, de imitandis ipſius virtutibus; time hanc terribilem Evangelicam ſententiam; *non omnis, qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum; ſed qui facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis eſt, ipſe intrabit in regnum cœlorum,* Matth. 7. 21.

Pro præparatione ad Miſſam; excita in te ipſo ſimiles affectus reverentiæ, amoris & zeli, quales ſancti pro nomine JEſu habuêre. Roga Deum, ut ſanctiſſimum nomen ejus, quod toties in Miſſa repetis, tibi verè ſit nomen ſalutis; *Deus in nomine tuo ſalvum me fac,* Pſ. 53. Utere ô JEſu,

omni

omni illo jure, in cor meum, & suprema potestate tua, quam habes ad me salvandum; *exurge Domine, adjuva nos, & redime nos, propter nomen tuum*, Ps. 43. 26.

PRO FESTO EPIPHANIÆ DOMINI.

Surge, illuminare Jerusalem; quia venit lumen tuum, & gloria Domini super te orta est. Is. 60. 1.

1. Felicitas, quæ hac die Ecclesiæ obtigit.
2. Pars, quam exinde nos sumere debemus.

PUNCTUM I. Legi non potest Epistola hujus diei, quin aliquis quasi extra seipsum rapiatur præ admiratione divinarum expressionum, quibûs Propheta utitur, ad describendam formationem & fundationem Ecclesiæ; docet, ecclesiam non esse opus hominum, sed Dei; & quidem grande; *gloria Domini.* Deus, ut mundum conderet, aliud non fecit, quàm dicendo unum verbum; sed ut formaret & stabiliret ecclesiam suam, factus est homo; judicemus modò, & desumamus magnitudinem operis, ex qualitate authoris, & magnitudine actionis; Ecclesia sponsa est Dei, qui homo factus est, ut eam sibi sponsam haberet; per gratiam suam, eam redemit; per lumen suum, eam illustra-

illuſtravit; per amorem ſuum, eam ſibi univit; *dat ibi, quo redametur amans* S. Proſp. de ing. Prius erat deformis, tenebris cooperta, & nocte infidelitatis ùt totus mundus, ſepulta; *ecce tenebræ operient terram, & caligo populos; ſuper te autem orietur Dominus, & gloria ejus in te videbitur*, Pſ. 75. Quod Propheta adjunxit, ambulaturas gentes in lumine ipſius, & reges in ſplendore ortûs ſui, indicat nobis vocationem gentium; olim verus Deus nonniſi in Judæa notus erat, *notus in Judæa Deus*; ſed hodie Magi, qui ſunt primitiæ gentium, ſupernè inſtructi, veniunt ad adorandum eum; & prima veſtigia dedeſignant, ac initium faciunt converſionis noſtræ, quia memores eſſe debemus, nos idem fuiſſe, quod ipſi fuêre; id eſt, idololatras, ùt ipſi; & etiamnum tales eſſemus, niſi miſericors Deus dignatus fuiſſet, viſitare nos ex alto; *illi erant primitiæ gentium, nos populus gentium*, S. Aug. ſerm. 2. de epiph.

Gratias Deo agamus, quòd nos ad Eccleſiam ſuam vocaverit, per miniſterium horum primorum Apoſtolorum JEſu Chriſti ſilii ſui, dicamus ei cum propheta regio, pari affectu gaudii & gratitudinis; *O Domine, quia ego ſervus tuus, & filius ancillæ tuæ*, Pſ. 115. & in 2do puncto videamus

par-

partem, quam nos in hoc myſterio habemus.

PUNCTUM II. Primum, quod facere bebent clerici hac die, eſt, ut feſtum hoc, ſanctâ quâdam lætitiâ celebrent; *diem primitiarum noſtrarum, & inchoationem vocationis gentium rationabili gaudiô celebremus. Et profanum gaudium mundanum reprehendamus, qui exceſſibus & helluationibus hoc ſanctiſſimo tempore vacant*, S. Leo Serm. in ſolem. Epiph. ubi aliud recogitare non deberent, quàm ingens illud beneficium, & gratias, quas à Domino hodie acceperunt, Secundum eſt; ut renovemus zelum, & amorem noſtrum, erga S. Eccleſiam, Matrem noſtram, laborando pro viribus, ut fidem illius propagemus, eique novos infantes, & filios, ad exemplum Magorum, procuremus, qui è ſtabulo Bethleemitico egreſſi, ubi publicârunt nativitatem Regis Regum, perque omnes regiones Orientis, cognitionem veri Dei & unici filii extenderunt. *Loquentes magnalia Dei.* 3tium denique, quod facere deberent clerici, eſt, ut inſpirent populo obligationem, quam habent, vivendi conformiter ſanctitati baptiſmi ſui; & ut ſæpiùs repetant & renovent quæ ibi promiſerunt, unicè adhærendi Chriſto JEſu. Ecce! quam partem ſumere nos oporteat, de feli-

licitate Ecclesiæ, quæ ei hodie obtigit.

Pro communione & Missa, id nobis faciendum est, ut coram Christo JEsu, instar Magorum, in genua provoluti ad pedes illius, illum adoremus, & omni possibili humilitate sumamus; pro gratiarum actione pariter, ùt illi, per aliam viam revertamur, volo dicére, resoluti aliam deinceps vitam, sanctiorem, & perfectiorem instituendi. *Ità & nos, in novitate vitæ, ambulemus.* Rom. 6. 4.

SEPTIMA JANUARII.

Ecce Magi ab oriente venerunt Hierosolimam, dicentes: ubi est, qui natus est Rex Judæorum. Matth. 2. 2.

1. Sollicitudo Magorum. 2. Negligentia sacerdotum; in quærendo JEsu.

PUNCTUM I. QUam primum natus est JEsus, continuò apparuit in oriente stella extraordinariæ pulchritudinis; quam, cùm Magi (hoc nomine vocabantur apud orientales ipsorum philosophi, seu sapientes) advertissent, crediderunt, eam esse signum infallibile nativitatis regis Judæorum, quam quidam ex illorum prophetis, etsi idololatra, Balaam Num. 24. 17. prædixit, Deo ità permittente, fore illum supremum dominum totius mundi, dicens, prout in Scriptura S. refertur, tredecim ferè sæculis, ante hanc

nativitatem, apparituram ſtellam ex Jacob, cujus lumine illuſtrandus eſſet totus mundus; id eſt, naſciturum ex progenie Jacob, hominem, per ſtellam iſtam præfiguratum, qui univerſum mundum, per doctrinam ſuam, eſſet illuminaturus, ac regnaturus, in univerſa terra. Magi hôc oraculô animati, magîs autem illuſtrati interiori lumine Spiritûs S. quàm ſplendore hujus lucidiſſimæ ſtellæ, ſtatim itineri ſe accinxerunt, adoraturi hunc regem, recèns natum. Mirare hìc quantâ ſollicitudine & curâ, Meſſiam à tam longo tempore, prædictum & promiſſum indagaverint: quomodo patriam ſuam, familiam & regna ſua, deſeruerint, ut in regionem longinquam & incognitam, proficiſcerentur. Incommoda tam longi itineris, & pericula, quibus ſe ipſos, intrando in aulam Herodis, expoſituri erāt, nec quidquam illos abſterrebant. Aliud non curant, nec attendunt hi veri Abraham filii, quàm ut voci Dei obedirent, & filium ejus JEſum Chriſtum, invenirent. O quàm paucos quoad hoc, ſui habent imitatores, æqué inter nos, ac apud Judæos; *apud Judæos Prophetæ loquuntur*, ait S. Maximus, *nec audiuntur; apud gentiles ſtella tacet, & ſuadet.* Apparet ſtella, contra ordinarias leges naturæ; trahit ad ſe gentiles, & eos ad Deum perducit; omnes ſimul

mul prophetæ, imò ipſe Deus, & Dominus prophetarum Judæis loquitur, quin illum audiant; & adverte in 2do puncto, quòd ſacerdotes omnium negligentiſſimi, & quaſi inſenſibiles fuerint.

PUNCTUM II. Herodes auditis Magis congregavit ſacerdotes, & legis doctores, ut ex ipſis intelligeret, ubi Meſſias naſci deberet; reſponderunt iſti unanimiter, in Bethleem, civitate in tribu Juda; & nemo unus, ex illis viæ ſedebat ad illum inveſtigandum. Quanta indifferentia; quantum frigus in his pectoribus! indicant Herodi & Magis locum, ubi JEſum invenire poſſent, minimè tamen hanc difficultatem ſubire voluêre, ut cum Magis eum adoratum irent. *Similes*, ait S. Auguſtinus, de Epiph. Dom. Serm. 1. *fabris arcæ Noë, aliis, ubi evaderent, præſtiterunt, & ipſi diluvio perierunt; ſimiles lapidibus milliariis, viam oſtenderunt, nec ambulare potuerunt.* Tales ſunt multi clerici, qui aliis viam veritatis indicant; qui prædicant, confeſſiones audiunt, alios hortantur, & dirigunt, qui tamen nihilominus à via recta aberrant, *dicunt & non faciunt.* Matth. 23. 3. Explicant aliis legem Dei, quam ipſi violant; viam ſalutis populo digitô monſtrant, à qua ipſi quotidie longè diſcedunt. *Alienati à vita Dei.* Eph. 4. 18. O JEſu! præſerva

me à tali cœcitate; illumina tenebras meas; aperi oculos meos; adauge mihi fidē, & fac, ut ipſe etiam vias illas ambulem, quas aliis monſtravero.

Si hodie communicas, fiat hoc cum ſincero deſiderio quærendi JEſum, majori cum ſedulitate, fidelitate & diligentia. Dic illi, quando ad altare accedis, majori cum devotione, quàm hucuſque feciſti; *utinam dirigantur viæ meæ ad cuſtodiendas juſtificationes tuas*. Pſ. 118.

OCTAVA JANUARII.

Vidimus ſtellam ejus in oriente, & venimus adorare eum. Matth. 2. 2,

1. Fidelitas Magorum in correſpondendo gratiæ.
2. Motiva, cur eos imitari debeamus.

PUNCTUM I. Mirare hìc promptitudinem Magorum, & fidelitatem, quâ ſecuti ſunt vocantem Deum; quamprimum viderunt ſtellam, quæ eis, inſtar cæleſtis lingvæ, annuntiavit hanc nativitatem, itineri ſe accinxerunt, ut ei homagium ſuum præſtarent, eùmque adorarent; *vidimus & venimus*. Intrant metropolim Judeæ, & in ipſum palatium Herodis, ubi in præſentia totius aulæ quærunt, ubi ſit recèns natus Rex Judæorum? quanta generoſitas? quàm intrepidè hoc faciunt? non quærunt de hac

re informari, in quodam angulo terræ, ubi invenirent infantem, quem ſtella illis indicabat; ſed ſine hæſitatione, penetrant in palatium regis, nihil ſibi de hoſtibus timentes, & vel ab ipſo rege Judæorum, ab Herode ſcire volunt, ubi ſit Rex Judæorum? *quærunt regem Judæorum, à rege Judæorum,* ait S. Auguſtinus. Serm. 2. de Epiph. Utuntur, hoc nomine novi Monarchæ, ut Principi, in proprio ſuo principatu, timorem incutiant, eíque in faciem declarent, ipſum eſſe vaſallum, hujus recèns nati infantis. Quid dicis ad hoc exemplum? qui timidus & vecors, adeò times diſplicere hominibus? qui trepidas in præſentia magnatum, neque audes coram illis loqui, de JEſu Chriſto, & de doctrina illius Evangelica? ſcimus equidem reges iſtos per gratiam interiorem fuiſſe confortatos, & à lumine fidei illuſtratos, dum foris in oculis eorum ſtella rutilabat, ùt ait S. Leo; Serm. 4. de Epiph. *quaſi ſtella cæli, lux fidei.* Sed an ex hac parte conqueri potes? an non abundas ex omni parte, gratiis, inſtructionibus, ac bonis exemplis? quomodo iiſdem uteris? eſto impoſterum gratiæ Dei fidelior &

PUNCTUM II. Conſidera motiva, quæ te ad hoc obligant. 1. Eſt, quòd gratiæ Divinæ nobis ad menſuram dentur; i-

Itaque nescimus e. g. an non illa, quam hodie accipimus, ultima sit in vita nostra, à quâ nostra æterna salus, vel damnatio dependeat? non nisi certissimum est, quòd tandem aliqua futura sit ultima, post quam nulla alia sequatur; *unicuique nostrûm, data est gratia secundùm mensuram donationis Christi*. Ephes. 4. 7. 2. Quamvis Deus ordinariè gratiam suam cuilibet det, non tamen dat eam, in æquali gradu seu mensura. *Unusquisque proprium donum habet ex Deo*, ait Apostolus, *alius quidem sic, alius verò sic*. 1. Cor. 7. 7. Differunt inter se gratiæ, vel secundùm differentiam officiorum, vel conditionum, in quibus nos esse voluit providentia Divina, vel secundùm gradum perfectionis, ad quem nos vocat; status autem clericalis, ad quem te vocavit Deus, est tam sublimis, ut dubitare non possis, plùs fidelitatis à te, quàm à laico requiri; siquidem perfectior illis esse debes; *cui multum datum est, multum quæretur ab eo*. Luc. 12. 48. 3. Denique, non correspondere gratiæ Divinæ, idem est, ac opponere se intentioni Divinæ, circa salutem nostram; contemnere fructum passionis & mortis JEsu Christi; & exponere se, instar Herodis & Judæorum, periculo æternæ damnationis. Ah Domine! quantum timere debeo, si me reflecto, supra

ab-

abuſum gratiarum tuarum! inſuper contremiſco magìs, ſi attendo, quàm in præſenti adhuc negligens ſim, circa internas inſpirationes tuas! quoties dixi cum Auguſtino, *modò, modò*, & hæ dilationes nec finem, nec terminum habent. O Domine! quàm juſtè timeo, ne me derelinquas, ùt olim infelicem Babylonem! *curavimus Babylonem, & non eſt ſanata, derelinquamus eam.* Jerem. 51. 9. Ah prolonga, bone Deus! quæſo te, terminum infinitæ miſericordiæ tuæ ſuper me; fac, ut hodie adhuc incipiam, quod à tam longo tempore jam feciſſe debueram, nimirùm laborandi pro ſalute animæ meæ, & ad tibi fideliter ſerviendum. Pete veniam infidelitatis tuæ præteritæ; & ſi hodie ad communionem accedis, cede omninò, tam feriæ & urgenti petitioni, quâ à te petit JEſus cor tuum; & quidem, ut integrum illi des, ſicut ipſe ſe totùm, tibi dat; *præbe, fili mi, cor tuum mihi, & oculi tui vias meas cuſtodiant.* Prov. 23. 26.

NONA JANUARII.

Tunc Herodes, clam vocatis Magis, diligenter didicit ab eis, tempus stellæ, quæ apparuit eis, & mittens illos in Bethleem, dixit: ite, & interrogate diligenter de puero; & cùm inveneritis; renuntiate mihi, ut & ego veniens adorem eum. Matth. 2. v. 7. 8.

De Hypocrisi.

Quam 1. commune. 2. & abominabile sit vitium.

PUNCTUM I. QUis non credidisset, dum ità loquentem audit Herodem, eum revera intentionem habuisse, sequendi Magos, unàque cum ipsis adoraturum infantem JEsum. *O calliditas*, exclamat hìc unus ex SS. PP. (S. Fulgent. Serm. 5. de Epiph.) *ficta, ô incredulitas impia! ô nequitia fraudulenta! sanguis innocentium, quem crudeliter effudisti, attestatur, quid de hoc puero voluisti?* miserabilis hic princeps, figura est hypocritarum, ait S. Gregorius Papa, Hom. 10. in Evang. *cujus personâ: qui alii, quàm hypocritæ, designantur; qui dum fictè quærunt, invenire Dominum, nunquam merentur?* Hypocrisis est mendacium actionum, seu morum; vult hypocrita apparere, sed non esse virtuosus. Hoc vitium adeò commune est, ut omnem statum & conditionem pervadat; reflecte oculos tuos, in omne genus hominum, ait S. Augustinus, & invenies hypocritas. Dantur tales æquè inter cle-

ricos, ac inter ſæculares; inveniuntur ta-
les in ſeminariis, in parochiis urbanis, &
ruralibus, quia ubique dantur mali clerici,
mali paſtores; & qui tales ſunt, plerùm-
que, ac ordinariè hypocritæ etiam ſunt.
Vult, in minoribus conſtitutus clericus, a-
ſcendere ad ordines ſacros, ſimulat devo-
tionem; parochus diſſolutus, non audet
talis, qualis eſt, comparere; omnes eum
deteſtarentur, & fugerent; quid facit? ſpe-
ciem pietatis induit. Anne propterea pec-
catum ſuum minuit? nil minùs, potius
auget; & dupplicat illud, ùt ait S. Augu-
ſtinus; *ſimulata æquitas, non eſt æquitas, ſed
duplex iniquitas.* Cùm ergo hoc vitium a-
deò commune ſit, examina te ipſum, an
non & ipſe reus illius ſis quacumque de-
mum ratione? &c.

PUNCTUM II. *Conſidera*, quid ſit de-
teſtabile hoc vitium. 1. *In ſe ipſo.* Hypo-
crita vertit omnia, etiam ſanctiſſima, in
ſuam propriam perditionem, & damna-
tionem; *ſanctitatem vertit in crimen.* Chry-
ſologus Serm. 7. Profanat ſacramenta,
abutitur verbô Dei, & omni eo, quod ſa-
croſanctum, in noſtra religione, eſt, Con-
ſidera Herodem! conſulit ſcripturam, &
prophetas; quæritne exinde proprium pro-
fectum? non; Chriſtum perdere & occi-
dere cupit; hoc intendunt hypocritæ; o-

ves sunt habitu, astu vulpes; actu, & crudelitate lupi. Bern. Serm. 66. in cant. En! qualiter hypocritas depingat S. Bernardus! *Quô adeffectus,* qui semper sunt funesti, ut nobis, per os Jobi, Spiritus S. indicat, dum dicit: *spes hypocritæ peribit.* Job. 18. Et quidam SS. PP. ita ait: *simulatio, cujus semel animum imbuerit, tota virtutum sinceritate & veritate fraudabit.* Ven. Beda. l. 4. in Lucam c. 52. 3. Ut, quàm detestabilis sit hypocrisis, benè comprehendamus, desumere id possumus ex maledictionibus, quas Christus Dominus, contra Pharisæos, & legis doctores, huic vitio deditos, pronuntiavit; quia dum in Evangelio de servo nequam mentio fit, dicitur: *partem illius futuram cum hypocritis* in illo loco, *ubi erit fletus & stridor dentium.* Matth. 24. 51. O quàm timendum, & abominabile hoc est vitium! væ igitur clericis sacerdotibus, Pastoribus animarum hypocritis, qui sub prætextu longarum precum, devorant domos viduarum, & majorem sibi damnationem, inde procurant. Væ legis doctoribus, & his novis pharisæis, qui *dicunt & non faciunt; qui aliis imponunt onera insupportabilia, quæ ipsi nec digito suo movere audent!* qui exterius, nescio, quàm bellè apparent, intus autem pleni sunt rapiná & impuritate; *sepulchra*

deal-

dealbata, genimina viperarum, quomodo æternam damnationem evadetis? donet Dominus, ut omnes istæ maledictiones, & infinitæ aliæ, quas Christus scribis & pharisæis seu hypocritis imprecatus fuit, ut nobis pro præservativo serviant, contra detestabile hoc vitium, quod Christus adeò abominatus fuit in his falsis doctoribus. Si hodie celebras, aut communicas, fac hoc sincera, & vera devotione; *in azymis synceritatis & veritatis;* cave tibi, tam in ista, quàm in aliis ejusmodi occasionibus, à fermento pharisæorum, quòd adeò displicet Deo nostro, quòdque omnia bona opera nostra corrumpere & dustruere valet; *attendite à fermento pharisæorum, quòd est hypocrisis.* Luc. 12. 1.

DECIMA JANUARII.

Et intrantes domum, invenerunt puerum cum Maria Matre ejus, & procidentes adoraverunt eum; & apertis thesauris suis obtulerunt ei munera, aurum, thus & myrrham. Matth. 2. v. 11.

1. Munera, quæ Magi Christo Domino offerunt.
2. Quid nos illi offerre debeamus.

PUNCTUM I. Vix egressi ex Jerusalem Magi, incredibili gaudio, iterum eandem stellam, in cælo rutilâre viderunt, quam in oriente su-

pra Judæam lucentem, viderunt; quæque ante ipſos, in tali altitudinis diſtantia, movebatur, ut ipſis ſerviret, pro duce; ſtabat deinde ſupra illum ipſummet locum, ubi erat infans JEſus, & quidem tali modo, ex quo clarè deſumebant hunc per illam deſignari; ità igitur à Deo inſtructi, ſtabulum ingreſſi, *non illis ſordet ſtabulum* ait S. Bernardus, Serm. 1. de Epiph. *non pannis offenduntur, non ſcandalizantur lactantis infantiâ, procidunt, venerantur, adorant.* Exhibent ei ſigna liberalitatis, vel potiùs ſervitutis ſuæ, proferendo theſauros ſuos; & offerendo aurum, thus, & myrrham; dona myſteriis plena, quibus ex una parte denotantur qualitates infantis hujus; ex altera parte, quomodo ipſimet, intus in anima ſua diſpoſiti eſſent. Igitur in auro offerunt illi tributum gratuitum utpote magno regi; in thure tributum *laudis*, tanquam vero Deo; in myrrha donum, ut ità dicam, quoddam *mortuale*, ac homini mortali conveniens. Inſuper offerunt illi in hoc auro, totum amorem cordis ſui. In thure, adorationem integram ſpiritûs ſui; in myrrha, omnem uſum ſenſuum ſuorum, & omne, quod in corpore ſuo pati poſſunt. Pondera, & benè expende apud temetipſum, munera hæc, quæ Magi offerunt Chriſto Domino, &

PUN-

PUNCTUM II. Vide, quid tu illi offerre debeas; eadem nimirum munera, & dona eidem offerre debes, quæ ſancti hi reges obtulerunt; & quidem eadem fide, quæ tibi in Chriſto, noſtris miſeriis & infirmitatibus cooperto, plenitudinem Divinitatis detegat. *Aurum*, quod obtulerunt, figura eſt *charitatis*, quam proximo, præſertim pauperibus exhibere debemus. Tam enim obligati ſunt Eccleſiaſtici, ut eleemoſynis, quàm, ut inſtructione & doctrina, illis ſuccurrant. *Talibus enim hoſtiis promeretur Deus*. Hebr. 13. 16. Incenſum ſeu *thus* imago eſt *orationis*, quam peragere debemus, tam pro propria, quàm pro ſalute populi; & quidem adeò ferventem, ut ad cælum aſcendat, tanquam incenſum gratum Deo, ad obtinendam miſericordiam illius; *dirigatur oratio mea, ſicut incenſum in conſpectu tuo*. Pſ. 140. *Myrrha; mortificationem* & ſollicitudinem repræſentat, quam habere nos oportet, ad conſervandam integritatem corporis æquè, ac puritatem animarum noſtrarum, per abnegationem voluptatum, ſi Deo velimus offerre Hoſtiam ſanctam: Deo dignam, talemque, quam nobis præſcribit Apoſtolus dicens: Rom. 12. 1. *obſecro vos fratres, per miſericordiam Dei, ut exhibeatis corpora veſtra, Hoſtiam viventem, ſanctam, Deo pla-*

placen-

centem. Solicitúsne fuisti hæc munera hucusque Christo Domino offerendi? ut autē id imposterum facere possis, illum ipsum roga ut tibi dare dignetur, quod ipsi offerre debeas, O Domine! Tu es Deus meus, qui bonorum meorum omninò non indiges; interim tamen ordinas, & dicis mihi; *ne in conspectu tuo vacuus appaream;* sed quid tibi Domine, indignissima creaturarum tuarum, dare possit? da mihi igitur id ipsum, quod à me exigis, cor contritum, & humiliatum, quod nihil in hoc mundo exquirat, & quod incessanter in laudes tuas, & gratiarum actionem excurrat. Pro Missa, gratias age Deo, quòd tibi donaverit JEsum Christum, qui ei rependat, quod tu debes; uni te, cum hoc Divino mediatore, qui in Eucharistia continetur; quíque solùm, unicum, Deòque dignum donum est, quod ei homo offerre possit. Offer igitur illud, in recognitionem omnium beneficiorum, quæ à Divina ipsius bonitate recepisti; *Dominus retribuet pro me; Domine misericordia tua in sæculum, opera manuum tuarum ne despicias.* Ps. 137. 9.

UN-

UNDECIMA JANUARII.

Et responso accepto in somnis ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam. Matth. 2. 12.

De Itineribus Clericorum.

1. Regulæ, quomodo instituenda sint.
2. Examen supra defectus, qui in illis committi solent.

PUNCTUM I. Modus sanè sanctissimus Magorum, quem in itinere suo observarunt, regulas nobis præscribit, quomodo nostra pariter instituenda & ordinanda sint. 1. Erat iter illorum necessarium, nempe, ut adorarent Christum, & lumen fidei, acquirerent; quod nobis indicat, rescindendi omnem peregrinationem inutilem, & nullam instituendi, nisi secundùm sanam & rectam rationem. Clerici, qui gaudent circumcursare, ex quodam spiritu inconstantiæ & levitatis, ordinariè contemptum incurrunt, & præter dispendium temporis, simul etiam spiritum pietatis prodigunt. 2. Iter Magorum non nisi per inspirationem cælestem susceptum fuit; neque nos aliquod suscipere debemus, nisi priùs consultô Deô. Sæpius nos ipsos, in similibus occasionibus, decipimus, vel proprio amore, vel inquietudine Spiritûs ducti, quando nobis ipsis imaginamur, nos non nisi à charita-

te

te proximi, & zelo gloriæ Divinæ duci. Quamquàm multùm desideraverit Paulus, Romam ire, multa bona ibi peracturus, nihilominus hoc iter aggredi noluit, nisi petito priùs à Deo per orationem consilio, ut voluntatem ipsius intelligeret; *semper, in orationibus meis, obsecrans, si quomodo tandem aliquando prosperum iter habeam, in voluntate Dei veniendi ad vos;* Rom. 1. v. 10. in quo ipso loco nos docet, Deum, quemadmodum principium, ità & finem peregrinationum nostrarum esse debere, ait enim; *desidero enim videre vos, ut aliquid impertiar vobis gratiæ spiritualis, id est, simul consolari in vobis, per eam, quæ invicem est, fidem vestram, atque meam.* Ibid. 3. Ultima instructio, quam ex hoc itinere Magorum ducere debemus, solicitudo & cura est, quâ Herodem evitârunt, & per aliam viam reversi sunt, in regionem suam; per quod nobis indicant, evitandas illas occasiones & societates esse, quæ nobis nocere, aut ad minus distrahere spiritum nostrum possint in via; quòdque nos minimè adjungere debeamus aliis, quàm quibuscum nobis liceat continuare devotiones nostras & exercitia spiritualia. Observastíne hasce regulas? ut hoc cognoscas.

PUNCTUM II. Examina te ipsum, quo-

quomodo te hucuſque geſſeris in itineribus tuis? an non ſæpius itineri inutili te accinxiſti quin illius memor fueris, quod dicitur: *qui multùm peregrinantur, rarò ſanctificantur*? & ſi neceſſarium id tibi viſum fuit; oraſtíne prius, & conſuluiſti Deum, antequam iter tale aggreſſus ſis? qualem intentionem formâſti? quem fructum exinde hauſiſti? amplexúſne es ſocietatem bonorum? miſcuiſtíne cum illis in via diſcurſus ædificatorios? declinaſtíne ſanctâ quadam dexteritate diſcurſus contrarios? renovaſtíne ſæpiùs in via cogitationem de præſentia Dei, juxta monitum ſapientis: Prov. 3. 6. *in omnibus viis tuis, cogita illum, & ipſe diriget greſſus tuos.* Portaſtíne ſemper habitum illum decentem, & modeſtum à conciliis præſcriptum, quèmque boni clerici obſervant? dixiſtíne ante abitum preces illas, quas Eccleſia, itinerarium clericorum, appellat, & ſanctè pro clericis ordinatæ ſunt; nunquam oblitus es orationis? nunquam feſtinanter recitaſti breviarium? nihil unquam, vel in via, vel in hoſpitio, commiſiſti, quod proximo potuiſſet eſſe ſcandalo? pete veniam defectuum iſtorum à Deo, ſi quos hucuſque admiſiſti, & eſto deinceps cautior, & circumſpectior, in itineribus tuis; *nemini dantes ullam offenſionem: ſed in omnibus exhi-*

beamus nos metipsos sicut Dei ministros. 2. Cor. 6. Pro præparatione ad Missam, adora Christum in tot itineribus, quæ durante vitâ suà mortali fecit. O quàm sanctos fines habuit! quàm ædificatoria erant omnia exteriora illius? cura illum imitari. O Domine, qui dedisti nobis filium tuum unigenitum, pro exemplari, largire mihi hanc gratiam, ut ipsum valeam imitari, quemadmodum expressè id nobis præcepit: *qui mihi ministrat, me sequatur,* Jo. 12. 26. Fiat per tuam misericordiam, ut ità ex hoc exemplo proficiamus, quò omnes gressus nostri totidem passus sint versùs cælum, & ubicunque eamus, vel maneamus, semper cum illo uniti maneamus. Ità dispositus esse debet quilibet christianorum, sed multò magìs clerici, qui hac felici sorte gaudent, ut eum toties, in sacra communione, recipere possint; *qui dicit se in ipso manere, debet, sicut ille ambulavit, & ipse ambulare,* 1. Jo. 2. 6.

DUODECIMA JANUARII.

Nolite conformari huic sæculo, sed reformamini in novitate sensûs vestri, ut probetis, quæ sit voluntas Dei bona, beneplacens, & perfecta. Rom. 12. 2.

De Spiritu Hujus mundi.

1. Non debemus nos illi conformare. 2. Sed potiùs laborare, ut reformemus spiritum nostrum.

PUN-

PUNCTUM I. PRæceptum, quod S. Paulus hìc nobis dat, fortaſſis difficillimum ex omnibus, in vita chriſtiana, eſt, præcipit, non, ut nos ab hoc mundo ſeparemus, ſed prohibet, nos mundo conformari, id eſt, vult, ut non amemus ea, quæ mundus amat, nec faciamus ea, quæ mundus facit. Porrò hoc tam facile non eſt, ac quiſquam ſibi ipſi imaginatur; neceſſe enim eſt, ut quis efficaciæ illi reſiſtat, quam exempla habent, & quaſi communis & generalis omnium conſuetudo præſefert; ubi eſt clericus, qui hoc faciat? *Væ tibi flumen maris humani*, exclamat hìc S. Auguſtinus, l. 11. conf. 16. *quis reſiſtet tibi? quamdiu non ſiccaberis? quouſque volves Evæ filios, in mare magnum & formidoloſum, quod vix tranſeunt, qui lignum conſcenderint.* Si quis adhuc dubitat; tantùm oculos aperiat; & videbit, totum mundum permittere ſe trahi ab hoc infelici torrente, ad amandum hoc ſæculum, & ad idipſum faciendum, quod alii faciunt; divitiæ, honores, voluptates, & gaudia hujus ſæculi acclamant nobis continuò; felices nos cum ipſis futuros, & ſine ipſis, non niſi miſeram vitam ducturos. Videmus, quòd hoc quàm plurimis perſuaſerint; aliorum ſequimur exempla, & inſtar illorum, etiam nos gaudere volu-

 mus.

mus. Ah! quot ſunt clerici, qui quamvis nolint haberi pro diſſolutis, tamen ſibi dominari permittunt quaſcunque ſæcularium paſſiones; amant delicias, quærunt pecunias, avidè honoribus inhiant, unô verbô, amore præſentium ineſcati, eorum, quæ æterna ſunt, obliviſcuntur! interim vult S. Paulus, ut omnibus ejuſmodi inclinationibus, & deſideriis reſiſtamus, dum ait: *nolite conformari huic ſæculo.* Anne hoc feciſti? qualiter ſentis de rebus hujus ſæculi, quas S. Joannes Apoſtolus, diligere vetat? *nolite diligere mundum, neque ea, quæ in mundo ſunt,* 1. Jo. 2. Quomodò loqueris de regulis, ſeu præceptis, & modo vivendi hujus mundi? nonne primus es? qui talia defendis, & Authoritatem illis concilias, cùm potiùs impugnare, ùt contraria ſpiritui Chriſti, & Evangelio ejus, deberes; muta hunc tuum modum vivendi & agendi, &

PUNCTUM II Scito ad hoc, ut te ſpiritui hujus ſæculi non conformes, neceſſe eſſe juxta doctrinam Pauli, cuntinuò laborare ad reformationem ſpiritûs noſtri; *reformamini in novitate ſensûs veſtri;* vult dicere, quemadmodum mundus in id toto conatu incumbit, ut denuò in nobis reformet, & reſtituat ſpiritum veteris Adami, ità nos ex parte noſtra extremè conari debere,

bere, renovandi in nobis continuò formam & ſpiritum novi hominis, qui nos contemnere res hujus mundi faciat, amoremquè æternorum nobis ingerat! en transformationem, quam Apoſtolus nobis præſcribit, & medium, ſeu modum ad eam perveniendi, nimirum, ut quæramus in omnibus voluntatem Dei, quid ipſe approbet? quid amet? ut probetis; *quæ ſit voluntas Dei, bona, beneplacens, & perfecta*; hoc eſt, quemadmodum mundus, quaſi ſingulìs momentìs, quid amet, qualiter judicet de rebus, nobis obtrudit, ità nos debere continuò inquirere, quid placeat Deo? quidque à nobis requirat? non deeſt Deus, quin continuò voluntatem ſuam iis notam faciat, qui feriò eam ſcire volunt, ex deſiderio eam ſequendi, qui puram intentionem & ſimplex cor habent; qui aliud non quærunt, conſulendo Dominum, quàm gloriam illius, & ſalutem ſuam: qui hanc diſpoſitionem habent, quam S. Auguſtinùs indicat. conf. l. 10. c. 26. *optimus miniſter tuus eſt, qui non magìs intuetur hoc à te audire, quod ipſe voluerit, ſed potiùs hoc velle, quod à te audierit*; vult dicere, verùm Dei ſervum non deſiderare id audire, quod ſuæ voluntati cõforme eſt, ſed potiùs ſatagere, ſuam cum Divina voluntate, conformare, adeò, ut ſi

 ſta-

ſtatum Eccleſiaſticum, hoc officium, hanc dignitatem, vel curam animarum, ſibi haud congruere ſciret, tam contentus foret, acſi ad hæc omnia vel ab ipſo Deo indignus haberetur.

Anne ità cooperatus es? ſi talis eſſe vis; hodie ſtatim renuntia, omnibus affectionibus inordinatis, ac perverſis moribus veteris hominis; purifica cor tuum ab omni ſecreta cupiditate, & quocunque deſiderio, ad ſtatum vel vitam præcisè commoditati tuæ ſervientem, ut ſic merearis à Deo illuminari ad cognoſcendum, ad quid ipſe te deſtinatum, & applicatum velit; eſto fidelis ad ipſùm audiendum, in orationibus tuis, in receſſu ſpirituali, in ſilentio, tranquillitate & pace paſſionum, & ſenſuum tuorum; dic cum S. Paulo, Act. 9. 6. præſertim, quando ad S. Communionem accedis; *Domine, quid me vis facere?* accede deinde ad Ananiam, volo dicere ad Superiorem vel Patrem tuum ſpiritualem; *& tibi dicetur ibi, quid te oporteat facere*; auſculta illud, quod tibi dicturus eſt, cum docilitate, quæ diſcipulum decet, & inſtar fidelis ſervi, id exequere; *Domine, doce me facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu; ſpiritus tuus bonus deducet me in terram rectam*, Pſ. 142.

DECIMA TERTIA JANUARII.

Dico enim vobis per gratiam, quæ data eſt mihi, omnibus, qui ſunt inter vos, non plus ſapere, quàm oportet ſapere, ſed ſapere ad ſobrietatem; & unicuique ſicut Deus diviſit menſuram fidei. Rom. 12. 2.

De Præsumptione & Bona Opinione de Seipso.

1. Quàm ſit communis error? 2. Quid facere oporteat ad corrigendum illum?

PUNCTUM I. SI hæc verba S. Pauli, attentè legant Eccleſiaſtici, plurimùm documenti exinde trahere poterunt; docent nos, ut nosipſos non ingeramus in miniſterium vel prædicationis, vel alterius cujuſcunque officii clericalis, ſi donis ac gratiis ad illa neceſſariis careamus. Id, quod oſtendit ex proprio ſuo exemplo: *dico enim vobis per gratiam, quæ data eſt mihi;* docet nos evitare præſumptionem, & bonam de nobis metipſis opinionem; quæ in cauſa eſt, cur vires noſtras non menſuremus, ſecundùm gravitatem officii, quod in nos ſuſcipimus; & quòd priùs non ſupputemus benè, juxta conſilium evangelicum; *an neceſſarios ſumptus habeamus, ad perficiendum* tale ædificium. O quàm communis iſte eſt error, non ſolùm quò ad ſæculares, ſed & clericos! nonniſi quàm frequentiſſimè, videre

eſt tales miniſtros, qui de propriis viribus præſumunt; qui non contenti eô locô, in quo Deus eos poſuit; ſe honoratiorî dignos exiſtimant, nec quidquam intermittunt, quò tandem ad talem eluctentur. Vicarius dignum ſe putat ipsá curâ parochialî, & hanc ambit; parochus idoneum ſe credit, qui non unum tantùm ſed plures Epiſcopatus Adminiſtret; & quot ſunt Epiſcopi, qui ultra hanc ſupremam dignitatem tendunt? bona hæc opinio, quam quis de ſeipſo habet, facit, quòd quis ſe ipſum ad omnia capacem putet, nec alios limites admittat altiùs aſcendendi, niſi puram impotentiam. O quot mala, inter Eccleſiaſticos, cauſat hoc vitium! deplora hoc coram Deo; *omne caput languidum, & omne cor mœrens; à planta pedis uſque ad verticem, non eſt in eo ſanitas.* Iſ. 1. 6. Præſumptuoſus homo fiduciam ponit, in ſuis propriis viribus; totus ſeipſo occupatus, proprios conceptus ſuos adorat; nil aliud approbat, quàm quod ipſe facit; nil æſtimat, quàm quod ipſe dicit; nullíque cedere volens, ob obſtinationem & pertinaciam ſuam, omnibus ſe odibilem & inſupportabilem, reddit; vísne, & tu talis eſſe? ô deteſtare potiùs tam gravem errorem, & ſi fortè illi ſubjaceas, vide in 2do puncto, quid te oporteat facere ad illum corrigendum?

PUN-

PUNCTUM II. Ut nos, in moderatione illa, ad quam nos exhortatur S. Paulus, contineamus, debemus considerare 1. quòd præditi non ſimus omnibus talentis, vel omnibus gratiis; *habentes donationes ſecundùm gratiam, quæ data eſt nobis, differentes.* Rom. 12. 6. 2. humiliter agnoſcere dona, quæ à Deo accepimus; inſuper laborare, ut iis benè utamur, ſecundùm ordinationem & inſtructionem, quam à ſuperioribus accepimus, qui ſunt velut interpretes voluntatis & diſpoſitionis Divinæ circa nos; *ſicut diviſit Deus menſuram fidei.* 3. ſæpiùs nobis ipſis applicare ſimilitudinem illam, quâ utitur Apoſtolus, ut nos illo ſtatu contenti vivamus, in quo modò ſumus, ait enim. 1. Cor. 12. 17. *ſicut in uno corpore, multa membra habemus; omnia autem non eundem actum habent, ita multi unum corpus ſumus.* Cur ergò, qui omnes membra ſumus ejuſdem corporis in Chriſto JEſu, tales actiones & functiones obire cupimus, ad quas deſtinati non ſumus? *ſi totum corpus oculus, ubi auditus, ſi totum auditus, ubi odoratus?* væ illis, quorum ambitio, aut avaritia, hanc monſtruoſam difformitatem in corpore myſtico Chriſti Domini, cauſant? humiliabuntur ſuo tempore certò, & horribiliter; ſimus ergo contenti, ſi vel infima pars, in

hoc tam nobili corpore, quod hâc prærogativâ gaudet, habere pro capite Christum ipſum Dei filium, eſſe poſſimus, *non quæras in corpore Chriſti, niſi ſanitatem*, ait S. Auguſtinus ſerm. 137. de verb. evang.

Pro præparatione ad Miſſam, agnoſce hanc de ſeipſo magnificam æſtimationem, eſſe malum tam commune, ut valdè difficile accidat, te ab illo non pariter affici; roga JEſum, ut te ab illo totaliter ſanet; *Deus, qui præſumentes de ſe & de ſua virtute gloriantes humilias*, orat. eccleſ. miſerere mei; ſi præſumptio cauſa fuit ruinæ, in Principe Apoſtolorum; heu! quid fiet nobis, qui neque tam cordati, neque tam firmi ſumus, ac ipſe; fac Domine, ut infirmitates noſtras continuò ante oculos nobis ponamus, & ut in alio non confidamus, quàm in miſericordia tua infinita; *quis non contremiſcet ad illius columnæ cauſam? ſi Petrus lapſus eſt, quis alius de ſe, jure præſumat*, S. Bernard. ſerm. 6. in cæna Dom.

DE

DECIMA QUARTA JANUARII.

Remansit puer JEsus in Jerusalem, & non cognoverunt parentes ejus. Luc. 2. 43.

DE ABNEGATIONE PARENTUM & CONSANGVINEORUM.

1. Obligatio imitandi Christum in hoc puncto.
2. Comparatio inter ipsum, & nos.

Meditationes sequentes servire possunt pro diebus, qui fortè adhuc supersunt usque ad Dominicam 2dam post Epiphaniam.

PUNCTUM I. RAtio & modus iste agendi, quam D. N. J. C. tenuit, respectu suorum parentum, dum insciîs illîs remansit in templo, docet Ecclesiasticos, quòd, à tempore, quô ad sacra mysteria destinati & consecrati sunt, à se pariter abdicare debeant affectum ad suos consangvineos, imò si fieri possit, etiam separare se ab iis, & eorum conversatione, ut eò liberiùs saluti suæ & aliorum, vacare valeant, O Quàm necessaria esset nobis hæc instructio! *oblivíscere populum tuum, & domum patris tui, & concupiscet rex decorem tuum,* Ps. 44. Si vel simplex tantùm christianus, obligatus est, ad renuntiandum immodico affectui erga suos, siquidem Christus ad omnes omninò christianos dixit, Matth. 10. *qui amat Patrem aut Matrem plùs quam me, non est me dignus,* quantò magìs ergo necessaria erit

erit ecclesiastico, talis abnegatio, qui Dominum pro parte & hæreditate sua eligit? visne ulteriorem hujus rei probationem? Considera, quòd, quamvìs sacerdotium judaicum fuerit valdè imperfectum, & maxima illius gloria in eo sita fuerit, quòd fuerit figura sacerdotii novæ legis, nihilominus summo Pontifici prohibitum fuerit, induere vestem lugubrem, & interesse funeralibus patris & matris suæ, ne fortè, dando signa ista doloris, dedecus afferret sacræ unctioni, quam in consecratione sua accepit, *super patre suo, & matre sua non contaminabitur*, Levit. 21. 11. Melchisedech, qui magis expresse præfigurabat Christum, summum pontificem & sacerdotem novi testamenti, proponitur nobis in scriptura, *sine patre, sine matre, sine genealogia.* Quid sibi vult silentium hoc adeò mysteriosum in scriptura, quæ alias genealogias omnes tam exactè referre solet, nisi, quòd personæ Deo consecratæ, per characterem sacerdotii, consangvineos ità æstimare debeant, quasi nullos haberent; quòd obligati sint ad abrenuntiandum illis affectionibus, quas eis inspirat caro & sangvis, à quibus retardari possent, in via perfectionis, quam & ipsi ingressi sunt, pérquè eam & alios quoque ducere debent; sola ecclesia illis esse debet, instar

ſtar patris, matris, fratris, ſororis & conſangvineorum, ad exemplum Divini magiſtri ſui, qui pro ſuis non agnoſcebat alios, quàm qui obedirent ſuo Patri æterno: *quicunque enim fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis eſt; ipſe meus frater, & ſoror, & mater eſt;* Matth. 12. 50. An ſimiliter diſpoſitus, & affectus es, erga tuos? vísne ſcire hoc?

PUNCTUM II. Fac, & inſtitue ergo nunc, comparationem inter te & illum; & confundere, dum te carni & ſangvini adeò addictum invenis. Chriſtus JEſus, ætatis ſuæ annô duódecimô, ſubducit ſe à parentibus ſuis, & manet in templo, ut ibi oraret, & negotia Patris ſui æterni curaret; & tu, qui à tempore primæ tonſuræ renuntiáſti tuis, Deùmque pro parte tua elegiſti, reſolvere te non potes, ad eos relinquendos, ut per ſex menſes vel annum, ſeminarium clericorum inhabites, ad addiſcendū ibi, vitā & mores eccleſiaſticos? Chriſtus JEſus non conſuluit parentes ſuos circa id, quod Patris negotia cōcernebat; & quamquam horum, erga illum affectus, totus ſanctus ac ſpiritualis fuerit, nihilominus talem illis reſponſionem dedit, acſi eos quaſi non noſceret; *quid eſt, quod me quærebatis?* non indigent verba iſta, ut juſtificentur, utpote ab eo, qui ſanctus ſancto-

ctorum est, prolata; sed cave & attende tibi, ne te aliquando condamnent, qui non audes respondere consangvineis tuis, dum te ab exercitio ministerii & officii tui abstrahere conantur; qui alios non consulis, nisi istos, in omnibus tuis negotiis, qui eorum judicio & opinioni, in omnibus cedis; qui aliam vocationem non agnoscis, nisi illam, quam ipsi tibi inspirant; qui ex alio motivo non amplecteris statum ecclesiasticum, nisi ut tui per te ditentur; quíque fortè ex nulla alia causa sacerdotium suscepisti, quàm ut eorum necessitatem sublevares. Quid tibi aliud dicere poterunt, si semper cum illis converseris, quàm ut de suis negotiis, causis, laboribus, curis, tecum loquantur, ità, omnî se curâ liberent; eamque in te conjiciant? ah! quàm turpiter hucusque halucinatus es, ut eorum negotia tractares? quas molestias, inquietudines, & curas sufferre debebas, ne eis displiceres. Examina teipsum super hoc; adhuc hodie renuntia ejusmodi humanis & indignis affectionibus; quæ adeò honori sacri ministerii tui præjudicant. Pro præparatione ad Missam, roga Christum JEsum, quem proximè sumpturus es, pro gratia hac, quatenus itá vivere valeas inter tuos, quemadmodum ipse inter suos vixit in hoc mundo; ut cor tuum ab hac falsa

tene-

teneritudine liberet, ſicuti abſtraxit cor S. Pauli, dum eum ad Apoſtolatum vocavit; *cùm autem placuit ei, qui me ſegregavit, ex utero matris meæ, & vocavit per gratiam ſuam, ut revelaret filium ſuum in me, ut evangelizarem illum gentibus, continuò non acquievi carni & ſanguini,* Galat. 1. 16. O JEſu, operare id ipſum in nobis, ut, *mundi per abſtinentiam, tibi canamus gloriam,* ut ſeparati à mundo, & noſtris, ſanctè tractare valeamus, quæ officii ac vocationis noſtræ ſunt.

DECIMA QUINTA JANUARII,

Dixit mater ejus ad eum: Fili, quid feciſti nobis ſic? ecce Pater tuus & ego dolentes quærebamus te. Luc. 2. 48.

De Jactura Gratiæ.

1. Quàm graviter ſentire debeamus hanc jacturam.
2. Quid nos facere oporteat, ad eam recuperandam?

PUNCTUM I. VErba iſta, quæ beatiſſima Virgo ad JEſum dixit, è corde, intimo dolore repleto, procedebant; deſolatiſſima ex omnibus mater eſt, quæ hìc loquitur, & quæ apud filium ſuum, & apud Deum quæritur, de triſtiſſimo ſtatu ſuo, in quem redacta fuerat propter elongationem & abſentiam filii ſui à ſe; *amaritudine valdè replevit me omnipotens,* Ruth. 1. 20. O quis hìc exprimat,

mat, quaenam fuerit afflictio Mariae & Josephi, durante hoc triduo, quo JEsum deperditum investigabant! oportet scire & agnoscere amorem illum, quô erga JEsum flagrabant; ut quis comprehendere valeret, quàm acerbè hanc jacturam senserint; & quis hoc possit, nisi ille ipse, qui hac ratione probare voluit, fidelitatem illorum? *dolentes quærebamus te.* Solerter expende verba ista, & disce exinde, quo dolore tangi debeas, si tam infelix fuisti, ut JEsum à te elongares, per jacturam gratiæ ipsius. Beatissima Virgo, & S. Joseph, semper adhuc illi uniti erant, quamvis eum apud se non haberent; quia illum nunquam suâ culpâ perdiderunt; sed non ità tecum agitur; iniquitates enim tuæ causa sunt hujus perditionis & jacturæ; *iniquitates vestræ diviserunt inter vos, & Deum vestrum,* Is. 59. 2. Perdidisti JEsum, & gratiam ipsius, ut passionibus tuis satisfaceres, ut mundum sequereris, ac vanitatem illius; quid aliud superest, quam ut plangas hanc jacturam tuam! *quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, & plorabo die ac nocte.* Perdidi te, ô JEsu! unicum thesaurum meum, non ità, prout sanctissima Mater tua, quæ nullam hujus jacturæ causam dedit; non ità, prout te quandoque perdunt Innocentes

ani-

animæ, quas tua consolatione privas, ut earum virtutem probes; patientiam exerceas; humilitatem robores, & fidem illorum perficias; sed, eheu! perdidi ego te, ex mea propria malitia. Fac, ô bone Deus, ut magnitudinem jacturæ hujus comprehendam; ut flumina lacrymarum profundam; ut nullos dolori meo limites ponam; ut sicut illi regi pænitenti, sic & mihi quotidie, ab omnibus creaturis, hoc objici putem, quòd Deum meum perdiderim; *fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte, dum dicitur mihi quotidiè, ubi est Deus tuus!* Ps. 41. 4. Non sufficit autem dolere, de hac gratiæ jactura; oportet insuper, omni possibili modo, curare, ut gratiam deperditam recuperes.

PUNCTUM II. Postquam sanctissima Virgo, & B. Joseph JEsum perdiderunt, absque mora illum inquisierunt; requirebant illum magna solicitudine & labore; tandèmque in templo quærentes, illum ibi invenerunt; idem & tibi faciendum, ut gratiam Dei recuperes, si pretiosum hunc thesaurum perdidisti; 1. oportet illam quantociùs quærere, & eousque quærere, quousque eandem inveneris; documentum hoc est ipsius Dei, quod per prophetam suum nobis dat, Is. 55. 6. *Quærite Dominum, dum inveniri potest, invoca-*

te eum, dum propè eſt, 2. oportet illum quærere ſollicitè, ad exemplum ſponſæ in canticis; *num quem diligit anima mea, vidiſtis?* Cant. 3. 3. negligentia in quærendo Deo, exponit nos periculo, in peccato moriendi, & eum nunquam inveniendi juxta terribilem illam Judæis factam prædictionem; *ego vado, & quæretis me, & in peccato veſtro moriemini,* Jo. 8. 21. 3. oportet eum quærere in templo, mediante oratione, & aliis bonis operibus; non autem inter luſum, in locis publicis, neque in palatiis magnatum; nec in domibus eorum, qui vitam mollem & delicioſam ducunt, inveniri poteſt JEſus; *non invenitur in terra ſuaviter viventium,* Job 28. 13. ſed in templo, in medio Eccleſiæ: in tribunali pænitentimū, ad pedes S. altaris; ibi inveniemus gratiam & miſericordiam Dei; *ſuſcepimus Deus, miſericordiam tuam in medio templi tui,* Pſ. 47. 10. Vide, an tali modo quæſieris Deum? ah! quantæ erant dilationes & retardationes tuæ in hac inquiſitione! quot ſunt ex clericis, qui non ſolùm per triduum, ſed integris menſibus, imò annis patiuntur ſibi abeſſe Deum, dum interim veri ac ſancti pænitentes illum requirunt, cum zelo & fervore, plorando, jejunando, gemendo ſuper jactura gratiæ, quam incurrerunt, *irremediabilibus*

la-

lacrymis, Tob. 10. 4. humilia te, in considerատione teporis & negligentiæ tuæ; resolutio tua sit, quærendi Deum imposterum, majori sollicitudine, & illi majori fidelitate inhærendi; *tibi dixit cor meum; exquisivit te facies mea; faciem tuam requiram Domine*, Ps. 26. Hoc autem in particulari, ac magìs fiet in S. communione, quòd eum invenire possis; adora JEsum, in hoc ineffabili mysterio amoris erga te sui; & si hanc gratiam habeas, ad eum hodie accedendi, uni te cum ipso, ex toto corde, & pro gratiarum actione, promitte, te eum nunquam ampliùs derelicturum; *inveni, quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam*, Cant. 3. 4.

DECIMA SEXTA JANUARII.

Quid est, quòd me quærebatis? nesciebatis, quia in iis, quæ Patris mei sunt, oportet me esse. Luc. 2. 49.

SOLICITUDO SATISFACIENDI OBLIGATIONI SUÆ.

1. Debemus insistere functionibus ministerii nostri.
2. Et evitare ea, quæ nos ab eis impedire possent.

PUNCTUM I. BEnè ponderemus ista prima verba Christi Domini, quæ in templo dixit; verba sunt consecrationis, sacrificii, abnegationis & zeli, quibus nos instruit, debere nos totum tempus nostrum, omniáquè talenta

functionibus ministerii nostri applicare; essèque speciem aliquam furti, aut rapinæ, in Deum & Ecclesiam, si talia ad alios usus, quàm ad hos, transferamus. En! amplam & grandem materiàm meditationis pro clericis; *in iis, quæ Patris mei sunt, oportet me esse;* &; ut de hoc plenè persvasus sis, aliud necesse non est, quàm, ut qualitates & officium Pastoris animarum expendas; *homo Dei est*, ùt ad Timotheum S. Paulus scripsit, 1. Tim. 6. 11. *tu autem ô homo Dei*; cùm ergo *homo Dei* sit, alia negotia tractare non debet, nisi Dei; *est homo orationis*, quem ecclesia ad hoc selegit, ut esset ipsius mediator; & offerat pro ipsa vota, dona, & sacrificia; ut hoc fiat, oportet eum habere spiritum liberum, recollectum, & defæcatum ab imaginibus rerum mundanarum. Denique obligatur; ad annuntiandum populo, voluntatem Dei, mediante prædicatione verbi Divini, & ad sanctificandum illum, per administrationem sacramentorum; quod facere haud potest, cum fructu & benedictione Divina, si se his functionibus non totum applicet; quid? si Apostoli in se suscipere noluerunt curam viduarum, quamvis exercitium aliquod charitatis fuerit, quomodo audebimus nos mille negotiis distrahentibus, & à

voca-

vocatione noſtra alienis, nos ingerere; *nos verò orationi & miniſterio verbi inſtantes erimus*, Act. 6. 4. En applicationem & laborem Apoſtolorum! tales & nos eſſe debemus; occupatùm eſſe orationibus; totum ſe functionibus clericalibus dedere, vita eſt boni paſtoris & boni ſacerdotis; hæc debet eſſe illius temporis diſtributio, & ſi illi, ſtatus ſuus, cordi eſt, omne id à ſe abſcindet, quod cum ſanctis ejuſmodi occupationibus incompatibile eſt.

PUNCTUM II. Quandoquidem bonus clericus, gaudium, delicias & quietem ſuam, in eo tantùm reponere debet, quod Dei cultum & ſanctificationem animarum concernit, ſequitur exinde per ſe, eum evitare debere, omnes alias occupationes, quæ ipſi quoad hoc impedimento eſſe poſſent, ùt ſunt negotia & commercia ſæcularia; ità videmus, quòd eccleſia, miniſtris ſuis, ejuſmodi occupationes expreſsè prohibeat tanquam contrarias ſanctitati profeſſionis clericalis. Tertium Concilium Chartaginenſe Can. 15. ità expreſsè habet; *placuit, ut clerici non ſint conductores, neque procuratores, neque ullo turpi, vel inhoneſto negotio, victum quœrant;* concilium Calcedonenſe Can. 27. ità ſtatuit: *decrevit ſanctum hoc, ma-*

gnùmque Concilium, nullum deinceps clericum, possessiones conducere, aut negotiis sæcularibus se immiscere. Neque tibi imagineris, hæc decreta non amplius esse in usu, sacrum concilium Tridentinum illa omnia renovavit, & S. Carolus fidelissimus illius interpres, in praxim ea deduxit, in prima synodo Mediolanensi, quam pulcherrimis hisce verbis conclusit, quæ cordibus omnium ecclesiasticorum profundè insculpi mererentur. *Non sæculi vos mercatores; non mammonæ ministri estis, sed Christi ministri & mercatores. Nolite vobis thesaurizare thesauros in terra, studete lucrari animas Deo, & cœleste horreum augere.*

Ex his cape resolutionem; neque contentus esto, ut ipse fugias ejusmodi sæcularia negotia, sed fuge etiam illos ex confratribus tuis, qui se ejusmodi immiscent; *negotiatorem clericum, quasi quamdam pestem, fuge,* erat admonitio S. Hieronymi, data Nepotiano Epist. 2. in illa pulcherrima Epistola, quam ad eum scripsit, ut eum ad vitam clericalem formaret. Pro præparatione ad Missam; deplora miserandam plurium clericorum distractionem & dissipationem, qui se ejusmodi negotiis mundanis ultrò ingerunt; & unà cum S. Propheta Jeremia ingemisce:

Thren.

Thren. 4. 1. *quomodo obscuratum est aurum; mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarii, in capite omnium platearum.*

DECIMA SEPTIMA JANUARII.

Et descendit cum eis; & venit Nazareth; & erat subditus illis. Luc. 2. 51.

DE VITA OCCULTA CHRISTI DOMINI.

1. In quo consistat? 2. quomodo ecclesiastici illum, quoad hoc, imitari possint?

PUNCTUM I. ULtima verba Evangelii, quæ meditanda suscepimus, nobis ob oculos ponunt, vitam occultam JEsu Christi, in domo Nazarethana. Abyssus est, in qua non nisi feliciter pereundum nobis erit; si quidem impossibile est, fundum in hac re invenire. Sufficiat nobis adorare, cum profundo silentio, hanc pauperem, humilem, absconditam & incognitam vitam filii Dei, qui sic pænitentiam egit, pro peccatis hominum. Totum quod de hac vita Divina scimus, est, quòd fuerit admirabilis, tota sancta; digna proin æternâ reverentiâ omnium hominum & Angelorum. Verùm, quia te utpote clericum decet, mysterium hoc populo explicare; considera; quòd per vitam occultam JEsu Christi, totum illud tempus intelligatur, quod ab anno duodecimo ætatis suæ, usque ad trigesi-

mum, transegit, ubi prædicationem suam incepit, & de hoc toto temporis spatio, aliud non inveniemus in evangelio, nisi subjectionem & laborem illius; super omnia autem silentium, omni adoratione dignissimum, quod extraordinarium & incredibilem pruritum nostrum garriendi, nos ipsos monstrandi, nos ipsos commendandi, nimis clarè condemnat. An aliquid pulchrius, aliquid majus, aliquid utilius, denique quid divinius sit, quàm vita Christi JEsu? & tamen octodecim ipsos annos transegit, in oblivione & obscuritate quadam impenetrabili. Discamus exinde, nos ipsos occultare, amare silentium & solitudinem. Discamus ità internè mori omnibus rebus terrenis; ità vivendo in mundo, ac si ibi non essemus; *factus sum tanquam vas perditum.* Ps. 30. 24. Ut adeò homines, nostri aliter non meminerint, quàm si essemus mortui, & sepulti; *sicut vulnerati, dormientes in sepulchris, quorum non es memor amplius.* Ps. 87. 6. An ità dispositus es? ut talis sis; vide in 2do puncto, in quo imitari valeas hanc occultam vitam Christi JEsu?

PUNCTUM II. Non erit necesse exire in sylvas & deserta, ad ibi inveniendam solitudinem, & ducendi vitam absconditam; propriæ domus nostræ, erunt

an-

antra, & deſertum noſtrum; ibique inveniemus, ad exemplum JEſu Chriſti, nos ipſos vel in medio civitatum occultandi, ſi fideliter nos oculis hominum ſubtrahere, vel ab ipſis ignorari velimus, & vivere in perfecta recollectione. Id, quod principale, in vita occulta Chriſti, fuit, erat vita iſta tota interna, & verè abſcondita animæ illius Deo conſtanter unitæ, conſtanter apud ſe recollectæ, conſtanter magis viventis vitâ Dei, quâm ſuâ propriâ & naturali. Et hanc vitam totam divinam, hanc infatigabilem aſſiduitatem, in oratione, & in laboribus, poſſunt clerici imitari, vel in mediis etiam functionibus publicis miniſterii ſui. Offeramus ergo nos Chriſto JEſu, ad hanc vitam occultam, laborioſam, & pænitentem; & ſiquidem, æquè nos, ac ille, corpore & anima conſtamus, faciamus corpus noſtrum continuò occupari in labore pænitentiæ; ſuper omnia autem conſervemus animam noſtram, in vita omnino ſpirituali & recollecta, in præſentia Dei, memores iſtorum verborum Pauli: Coloſſ. 3. 3. *mortui eſtis, & vita veſtra abſcondita eſt in Deo cum Chriſto.* Accede ad S. communionē, cum fervore & deſiderio perveniendi ad talem ſtatum perfectum. Chriſtus JEſus eſt in S. Euchariſtia Deus abſconditus; *ve-*

rè tu es Deus abſconditus; Iſ. 45. 15. ſi eum ſumamus, ùt oportet; id addiſcemus; & ſi in nos ipſos deſcendamus, noſque recolligamus, hoc ipſum inveniemus, aſſerente hoc ipſum evangelio; Luc. 17. 21. *ecce enim regnum Dei intra vos eſt.* O JEſu, vive, & regna in me, ut hoc internum regnum inveniam, quod in eo conſiſtit, ut tibi ſemper uniti maneamus; *mihi adhærere Deo bonum eſt.* Pſ. 12. 8.

* *

DECIMA OCTAVA JANUARII.

Vidit Joannes JEſum venientem, ad ſe, & ait: ecce agnus Dei, ecce, qui tollit peccata mundi. Jo. 1. 29.

1. De baptiſmo Chriſti. 2. De gratia, quam nos in ſacramento baptiſmi conſecuti ſumus.

PUNCTUM I. ADmirare hic humilitatem ſalvatoris, qui ſe peccatoribus immiſcet, ut unà cum ipſis baptiſmum pænitentiæ recipiat. O quàm iſte modus procedendi, docet nos, ultro confiteri peccata noſtra, & confuſionem nobis propterea debitam cum amore ſupportare! S. Joannes agnovit eum, ſub hac à peccatoribus deſumpta apparentia, quâ tegere & occultare voluit Dominus id, quod erat hinc ſubitò exclamavit, dum eum vidit; *ecce agnus Dei! ecce! qui tollit peccata mundi!* & accedens

ad

ad JEſum, cùm tali reſpectu & reverentia, quâ ſe indignum credebat, qui ei corrigiam calceamentorum ſolveret; ait illi: Domine! ego habeo à te baptizari, quid ità facis? JEſus autem præcepit ei, ut in functione ſua pergeret, quia *oportet*, ait, *nos implere omnem juſtitiam.* Dum autem Dominus noſter taliter ſe geſſit, ac ſi eſſet peccator, Pater æternus manifeſtavit ſanctitatem illius, dum è cælo vocem audiri fecit dicentem, hunc eſſe filium ſuum dilectum, in quo ſibi ſummoperè complaceret; & Spiritus ſanctus, ut appareret oculis hominum, qui non niſi res materiales videre poſſunt, formam columbæ aſſumpſit, & ſuper illo requievit.

Adora redemptorem tuum hìc in flumine Jordanis; gratias illi age, pro eo, quòd recipiendo baptiſmum Joannis, ſe ſimilem nobis fecerit, & quidem nobis ùt peccatoribus. Ex amore noſtri, in ſtatum noſtrum ſe redigit, ſpoliat ſe ipſum, ſi ità loqui fas eſt, ſuâ juſtitiâ, & meritîs, ut illîs nos veſtiat. O quàm differt à nobis, in ſuo iſto modo agendi; ipſe ſanctus ſanctorum, pro peccatore haberi vult; & nos, qui non niſi miſerabiles peccatores ſumus, non niſi juſti videri volumus; *quaſi gens, quæ juſtitiam fecerit.* En materi-

am,

am, quæ ſola integram meditationem facere poſſet; quia autem juxta opinionem SS. PP. per hanc cæremoniam, per contactum ſanctiſſimi corporis ſui, aquas iſtas ſanctificare voluit, pro baptiſmo noſtro, quem poſtea inſtituit, quìque longè efficaciùs animas noſtras purificat, quàm baptiſmus corpora Hebræorum, faciamus hìc reflexionem aliquam circa gratiam hujus primi & primarii ſacramenti novæ legis.

PUNCTUM II. Ad ſublimem de hoc ideam nobis formandam; ſufficeret in memoriam revocare, quòd ſcriptura baptiſmum noſtrum, incarnationi filii Dei, in ſanctiſſimo utero Beatiſſimæ Virginis, comparet; ſi quidem idemmet eſt Chriſtus JEſus, qui tam in uno, quàm altero producitur; idèmque Spiritus S. qui hæc myſteria cauſat; qui obumbravit Sanctiſſimæ Virgini, reddendo illam Matrem Dei, quemadmodum hodiedum, virtute & gratia ſua, aquas ſacratas baptiſmi replet, fæcundáſque reddit, & idoneas, producendi Chriſtum Dominum, in animâ baptizati. Sed dicamus adhuc aliquid majus; baptiſmus non ſolùm facit in anima Chriſtiani, naſci Chriſtum, ſed facit ex baptizato alterum Chriſtum; eum Chriſto incorporat ità, ut verum membrum hu-

jus

jus Divini capitis evadat, & eadem cum illo res. *Admiramini, & gaudete,* exclamat hìc S. Augustinus, in Joan. tract. 21. *Christus facti estis;* quid mirum igitur, si audiamus, per Sacramentum istud, Deum fieri Patrem nostrum, & nos filios ipsius; quòd Pater æternus, in consideratione Filii sui JEsu Christi, nos non aliter, quàm filios suos charissimos consideret; in quibus sibi complaceat; & quòd veniat Spiritus S. requiescere super nos, per communicationem gratiarum suarum, & donorum. O quàm pretiosus Thesaurus est gratia baptismi; sed ubinam est ille Christianus, imò, quod plus est, ille ecclesiasticus, qui curam gerit illam conservandi? ipsi de hoc judicemus; & videbimus, an consolationem aliquam habere possimus de hoc bono, quod perdidimus, & de malis, quæ commisimus? heu Domine, quàm turpiter me ipsum dejeci, ab augusto & honorifico statu filiationis tuæ, & factus sum filius diaboli, adimplens voluntatem illius, ac peccaminosa illius desideria secutus! passio illa, quam erga creaturas habui, destruxit omnem pulchritudinem in anima mea; nil aliud amplius in oculis tuis sum, nisi corruptio, scio equidem, quòd non supersit novus & alter baptismus, postquam turpiter primo

ba-

baptismo abusus fui; sed misericordia tua, de alio mihi remedio providit in laborioso illo baptismo pœnitentiæ, qui ex sangvine tuo, & lacrymis meis, constat; fac ò Domine, ut me in hunc immergam, ibìque lavem iniquitates meas; *ampliùs lava me, ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Ps. 50. Pro communione vel Missa, roga Dominum, ut per sanctissimũ Eucharistiæ Sacramentum renovet in te gratiam illam' quam tibi olim, in sacramento baptismi, contulit; dic ad eum cũ lacrymis & gemitu; *num unam tantùm benedictionem habes, Pater?* Gen. 27. 38.

HEBDOMAS SECUNDA POST EPIPHANIAM.

Habentes donationes, secundùm gratiam, quæ data est nobis, differentes, sive prophetiam, secundum rationem fidei, sive ministerium, in ministrando, sive, qui docet, in doctrina; qui exhortatur, in exhortando. Rom. 12. v, 6. 7. 8.

1. Dona clericis propria. 2. Examen, ad cognoscendum, utrùm illa habeamus?

PUNCTUM I. IN Epistola, quam hodie in Missa legimus, instruit S. Paulus, fideles, qua ratione uti debeant donîs diversîs, quæ à Deo acceperunt; initium facit ab illis, quæ ecclesiasticorum sunt propria; uti sunt sacrum mi-

ministerium, donum prophetiæ; doctrinæ, & exhortationis. Per *ministerium*, oportet intelligere, characterem, quem Deus nobis donare dignatus est, elevando nos ad sacerdotium, officia, & dignitates ecclesiasticas. Orig. l. 9. in c. 12. ad Rom. *Per prophetiam* intelligitur, non donum prædicendi futura, prout communiter apprehendere solemus hoc verbum, sed donum declarandi & explicandi secreta & mysteria S. Scripturæ juxta regulam fidei, nihil proponendo, quod huic non sit conforme. *Doctrina* est donum clarè explicandi veritates Christianas; *exhortatio* autem efficaciter inducendi homines, quibus loquimur, ad praxim & exercitium bonorum operum, & ad satisfaciendum suis obligationibus; en! dona, quæ clericis conveniunt. Sed, quàm pauci sunt, qui hæc dona possideant, siquidem major pars illorum in eo deficit, quod Apostolus ab eis exigit, tanquam fundamentum reliquorum, id est, ut se seriò, ministerio suo applicent, ad quod à Deo vocati sunt, *sive ministerium in ministrando.* Attendere deberent officio suo, ipsi autem aliis longè rebus intenti sunt. Hæc deberet esse unica ipsorum occupatio; ipsi verò aliîs omninò se occupant; an igitur mirum sit, si major pars illorum, nec sint *prophetæ*

nec

baptismo abusus fui; sed misericordia tua, de alio mihi remedio providit in laborioso illo baptismo pænitentiæ, qui ex sangvine tuo, & lacrymis meis, constat; fac ò Domine, ut me in hunc immergam, ibìque lavem iniquitates meas; *ampliùs lava me, ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Ps. 50. Pro communione vel Missa, roga Dominum, ut per sanctissimũ Eucharistiæ Sacramentum renovet in te gratiam illam quam tibi olim, in sacramento baptismi, contulit; dic ad eum cũ lacrymis & gemitu; *num unam tantùm benedictionem habes, Pater?* Gen. 27. 38.

HEBDOMAS SECUNDA POST EPIPHANIAM.

Habentes donationes, secundùm gratiam, quæ data est nobis, differentes, sive prophetiam, secundum rationem fidei, sive ministerium, in ministrando, sive, qui docet, in doctrina; qui exhortatur, in exhortando. Rom. 12. v, 6. 7. 8.

2. Dona clericis propria. 2. Examen, ad cognoscendum, utrùm illa habeamus?

PUNCTUM I. IN Epistola, quam hodie in Missa legimus, instruit S. Paulus, fideles, qua ratione uti debeant donîs diversîs, quæ à Deo acceperunt; initium facit ab illis, quæ ecclesiasticorum sunt propria; uti sunt sacrum mi-

ministerium, donum prophetiæ; doctrinæ, & exhortationis. Per *ministerium*, oportet intelligere, characterem, quem Deus nobis donare dignatus est, elevando nos ad sacerdotium, officia, & dignitates ecclesiasticas. Orig. l. 9. in c. 12. ad Rom. *Per prophetiam* intelligitur, non donum prædicendi futura, prout communiter apprehendere solemus hoc verbum, sed donum declarandi & explicandi secreta & mysteria S. Scripturæ juxta regulam fidei, nihil proponendo, quod huic non sit conforme. *Doctrina* est donum clarè explicandi veritates Christianas; *exhortatio* autem efficaciter inducendi homines, quibus loquimur, ad praxim & exercitium bonorum operum, & ad satisfaciendum suis obligationibus; en! dona, quæ clericis conveniunt. Sed, quàm pauci sunt, qui hæc dona possideant, siquidem major pars illorum in eo deficit, quod Apostolus ab eis exigit, tanquam fundamentum reliquorum, id est, ut se seriò, ministerio suo applicent, ad quod à Deo vocati sunt, *sive ministerium in ministrando.* Attendere deberent officio suo, ipsi autem aliis longè rebus intenti sunt. Hæc deberet esse unica ipsorum occupatio; ipsi verò aliis omninò se occupant; an igitur mirum sit, si major pars illorum, nec sint *prophetæ*

nec

nec *doctores*, nec *efficaces* in suis exhortationibus, sed potiùs aulici vel politici, mercatores, publicani, eò quòd magìs se applicant ad hoc, ut placeant mundo. Mercaturæ, & bonorum suorum curæ ac venditioni potiùs se dedunt, quàm lectioni sacrarum scripturarum, aut studio fundamentorum nostræ religionis, vel ut idonei & potentes evadant, ad persvadendum odium vitiorum, & amorem virtutis illis, quibuscum loquuntur. Sed non tam sollicitus esto de aliis, quàm ut te ipsum examines, si hæc dona possideas, de quibus hic Apostolus loquitur; quia, si, ea, saltem non in aliquo gradu, habeas, quod servitium præstare poteris Ecclesiæ? & ad hunc finem.

PUNCTUM II. Vide, utrum *Propheta* sis, in eo sensu, quem paulò antè explicavimus, id est, probè versatus, in sacris scripturis, ad penetrandum sensum, & mysteria inibi contenta; ad solvenda dubia, & diffilcutates, quæ tibi opponi possent? habèsne donum *doctrinæ*? èsne in statu, explicandi populo, modo quodam securo, & claro, & intelligibili, veritates fidei, tam quó ad mysteria religionis nostræ, quæ scire debent, quàm quò ad præcepta, quibus tenentur? habèsne dona *exhortationis*? prædicásne validè, aliud non quærendo,

quàm

quàm, ut corda auditorum permoveas, & convertas; *loquimini ad cor Jerusalem.* If. 40. 2. Potèsne idipsum dicere, quod S. Paulus, quòd sis legatus JEsu Christi, & quòd nomine & authoritate ipsius loquaris; quòd sis vox & organum Dei, per communicationem, quam cum ipso in oratione habeas & meditatione? *pro Christo legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos.* 2. Cor. 5. 20. Denique applicàsne te seriò, ministerio & officio tuo, quod est unicum medium perficiendi in te dona ista, & ut utilis evadas Ecclesiæ? si vel simplex tantùm clericus fores, obligareris tamen vivere, ùt clericus, & nec minimas clericatûs functiones respuere: si in ordinibus sacris, seu majoribus es, debes hoc ipsum tibi summo honori ducere, & obligatum te scire, exercendi functiones tuas, cum omni devotione, & omni possibili attentione; quia per bonum usum ministerii sui ascendere merentur ministri inferiores, ad gradum ulteriorem & superiorem. *Qui enim benè ministraverint,* ait Apostolus 1. Tim. 3. 13. *gradum bonum sibi acquirunt.* Propone igitur, te ex integro functionibus sacris ministerii tui applicare. Quemcunque locum vel gradum in ecclesia teneas, laborare debes ad perfectionem sanctorum, & ad ædificatio-

nem corporis JEsu Christi. Ephes. 4. 12. Tale officium sine dubio satis nobile, & tam sublime est, ut honorificùm planè tibi sit, illud exercere; tamque magni momenti, ut te totum sibi jure vendicet. Christus JEsus nulli alteri rei se applicavit, durante vitâ suâ mortalì; potèsne quid melius facere, quàm ut exemplum illius sequaris, cujus ministerio decoratus es? quid? Deus totum se dedit, & homines audeant se ipsos dividere in partes? estne hoc tolerandum?

Pro præparatione ad Missam; pete à Deo veniam, quòd functiones ministerii tui hucusque adeò neglexeris; conare, obligationi tuæ deinceps meliùs satisfacere, ut cum Apostolo dicere possis, te, quamdiu victurus es, honoraturum ministerium illud, cujus honore Deus te insignivit; *quamdiu quidem ego sum gentium Apostolus, ministerium meum honorificabo.* Rom. 11. 13.

FERIA TERTIA

Qui præest, in solicitudine: Rom. 12. v, 8.

De vigilantia.

1. Quàm necessaria sit illis, qui curam animarum habent. 2. Rationes, quare ad illam sint obligati.

PUNCTUM I. QUi curam fratrum suorum in se suscepit, faciat hoc cum vigilantia, ait S. Pau-

lus,

lus, materia hæc eſt pro meditatione, quæ paſtores, ſuperiores, eccleſiaſticos, & generatim omnes illos, concernit, quibus cura aliorum incumbit. Apoſtolus omnes hos hortatur, ut neceſſitatibus eorum invigilent, quos Deus eorum curæ commiſit, ut nihil ſollicitudinis omittant. *Qui præeſt, in ſolicitudine*, id eſt, quòd diu noctùque aliud cogitare non debeant, quàm ut provideant neceſſitatibus animarum illarum, quas dirigendas in ſe ſuſceperunt. Magnus hic Apoſtolus, tam erat perſvaſus de hac veritate, ut in 2da Epiſtola ſua ad Timotheum, in perſona diſcipuli hujus, omnes animarum paſtores, inſtruens, hanc vigilantiam, tanquam principalem illorum obligationem illis commendet, & inculcet; *tu verò vigilia, in omnibus labora; opus fac Evangeliſtæ, miniſterium tuum imple;* 2. Tim. 4. paſtor nūquam ex integro obligationi ſuæ ſatisfaciet, niſi vigilet in omnibus, & omni tēpore; in hoc puncto deficiat, tantùm alicui parti officii ſui ſatisfaciet; hoc non ſufficit, ut ſalvus fiat. Sit exemplaris & ædificatoria vita ipſius. Nondum propterea coram Deo juſtificabitur, ſi ſe cum infatigabili vigilantia non applicet, ut ſcandalis provideat, ut abuſus irrumpere non ſinat, ut regnum diaboli deſtruat, ut

animabus medeatur. *Tu verò vigila*, oportet, ut eorum saluti invigilet, qui curæ ipsius commissi sunt. Vigilantia ista, quam ab ipso S. Scriptura requirit, est tam magna, ut quasi omnem quietem excludat; *discurre, festina, suscita amicum tuum, ne dederis somnum oculis tuis, nec dormitent palpebræ tuæ.* Pro. 6. 3. O pastores animarum, comprehenditísne benè hanc veritatem? convincítne intellectum vestrū? an ex modo vestro agendi elucet, quòd de illa benè persvasi sitis? quia autem res summi momenti hæc est.

PUNCTUM II. Examinate hic in particulari rationes illas, quæ vos ad hanc vigilantiam obligant. 1. Non potest in aliqua parochia bonus ordo stabiliri, absque labore & difficultate. Pastores obligati sunt, ut bonum procurent, siquidem illis omnibus in persona Apostolorum dictum fuit à Christo Domino, Jo. 15. 16. *posui vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat.* Certum est, ejusmodi fructum afferri haud posse, sine aliqua contradictione, & consequenter sinè solicitudine & vigilantia. Parochus, qui nullam curam habere vult, sed quemlibet juxta placitum suum vivere permittit, pastor est, solo nomine talis; *O pastor! & idolum! derelinquens gregem.* Zach. 11.

17. Qui verò obligationi suæ satisfacere satagit, & laborando pro salute animarum propriam suam salutem quærit, facere hoc non potest, nisi erectus & vigilans sit. *Diligenter agnosce vultum pecoris tui, tuosque greges considera.* Prov. 27. 23. 2. ratio est, quòd abusus, incredibili quadam facilitate, introducantur; bonus verò usus quantocyus abrogetur! hinc parochus obligatur ad incessanter invigilandum! explorator nimirùm, & custos est, à Christo JEsu positus, qui in omnē partem invigilet, quò ad scholas, quō ad capellanos, si quos habet, quò ad ecclesiam suam, ut nimirum omnia fiant *dignè Deo*; quò ad ægrotos, quò ad pauperes, circa administrationem sacramentorum; unô verbô, in omnibus. quæ quoquô modô ad animarum salutem conferunt; *custos, quid de nocte? custos, quid de nocte?* If. 21. 11. 3tia ratio est, quòd errores, qui à negligentia pastoris proveniunt, fermè omnes sint irreparabiles. Infans moritur sine baptismo, ægrotus sine sacramentis, quis talibus malis medeatur? si aliquis mortem meretur, qui vitam corporalem proximo suo ademit, quid non mereatur pastor ille, qui animas, per suam negligentiam absque subsidio, mori permittit? cede igitur hisce

rationibus! *non dormiamus, sicut & cæteri, sed vigilemus*, 1. Thessal. 5. 6. & pro præparatione ad Missam, roga Pastorem Divinum, quem brevì de altari sumpturus es, ut te participem faciat vigilantiæ suæ, ut ipse quoque in hora mortis tuæ id ipsū dicere possis cum illo: Jo. 17. 12. *Pater sancte, quos dedisti mihi, custodivi, & nemo ex eis periit, nisi filius perditionis.* Da mihi, ò Domine, oculos vigilantiæ pastoris, tam raræ, tam necessariæ! conserva illos semper apertos, ut nunquam obdormiam ampliùs; largire quæso hanc ipsam gratiam, omnibus omninò pastoribus animarum, & universis ministris ecclesiæ tuæ, ut inimicus nostræ salutis, qui sine cessatione, perditioni animarum, invigilat, nos nunquam improvisos adoriatur; *illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte; ne quando dicat inimicus meus; prævalui adversùs eum.* Ps. 12. 5.

FERIA TERTIA

Solicitudine non pigri, spiritu ferventes, Domino servientes. Rom. 12. 11.

De fervore in servitio Divino.

1. Obligatio, quam habemus, Deo serviendi cum fervore. 2. Cur illi tam negligenter serviamus?

PUNCTUM I. JUre hortatur nos S. Paulus ad serviendum Deo, cum fervore spiritûs, siquidem destina-

ſtinati ſumus ſervituti, tam magni Domini, qualis eſt ipſe Deus. *Dominus eſt, cui ſervimus* totum hoc eſt, quod dici poteſt, nec poſſumus nimiùm ſolicitudinis oſtendere ad ſerviendum tanto Domino. Cum quanta cura ſerviunt homines, regi cuidam terreno? etiam potentiſſimi ac magni aliàs Domini, honori ſibi ducunt, ac obligationis ſuæ eſſe credunt, ad invidiam uſque demonſtrandi, quiſnam inter illos plus affectionis & ſervitii, regi ſuo exhibere poſſit; continuò illum circumſtant, & ſua obſequia ei deferunt. Pro nihilo habent, ſtatum adeò alligatum & incommodum, quem ultró elegêre, tota ferè vita ipſorum, in quadam ſpecie ſervitutis, cōſumitur, quin de hoc conquerantur; ſæpiùs ab ipſo Principe moleſtiſſimas repulſas patiuntur, & quandòque etiam, vel ab ipſis etiam comminiſtris ſuis; nihil tamen valet, ardorem eorum extingvere, quem oſtendunt, in ſervitio Principis ſui; unde hoc? quia ille, cui ſerviunt, rex eſt; homo equidem eſt, ac illi, ſed præditus eſt ſuprema poteſtate; & hoc ſufficit, ut ſe illius ſervitio, inviolabiliter & incredibili ferè ardore addicant; *oportet negotia regis impleri, ajebat* impius Nicanor. 2. Machab. 15. v. 5.

Bone Deus! unde hoc, quod tibi tam

negligenter ac somnolenter serviamus? reges terræ, quamvis homines sint, ùt cæteri, nihilominus plures quandoque, quàm velint, reperiunt, qui se eorum servituti inviolabiliter & unicè mancipant, & rex cæli, vix aliquos invenit fideles servos? reges terreni, duras imponunt conditiones, & terribiles suis aulicis, hoc tamen neque numerum neque affectum illorum, erga eos diminuit; tu non nisi svaves & dulces; quia jugum tuum svave & leve est; & quot sunt, qui illud sine murmuratione portent? reges terreni non promittunt, nisi recompensationes incertas, & modicæ considerationis de via ordinaria, nihilominus totus ferè mundus post eos currit, & eorum servitio se addicit; tu promittis nobis, quód ipse velis esse nostrum præmium: *ero merces tua magna nimis*. Gen. 15. 1. Promittis bona æterna & infinita; ais, te nos facturum reges in cælo, si tibi fideliter hìc in terris servierimus, & tamē à te discedimus, & vix est, qui tibi cum fervore & devotione serviat? quæso, unde tam insolitus & stupendus agendi modus? hoc ipsum examinandum nunc est in 2do puncto.

PUNCTUM II. Ratio, quare Deo nostro tam negligenter serviamus, hæc est; quòd parùm nos reflectamus supra hono-

rem

rem illum, qui in nos ex ſervitio Dei redundat; *Domino ſervientes.* Ne quæramus, quæſo, aliam cauſam torporis noſtri, quàm iſtam. Obliviſcimur, quòd Chriſtus JEſus ſit, cui ſervimus, quòd negotia regni ipſius ſpiritualis nobis tractanda ſint; quòd materialia huic Divino architecto præparemus, prò ſtructura templi illius, quod pro gloria Patris ſui erigit; en cauſam, quare tam tepidè ac negligenter obligationibus noſtris ſatisfacere ſtudeamus. Si quis paſtorum ſæpiùs apud ſe expenderet, ſe Chriſtum JEſum viſitare, quando ægrotum inviſit, certè aliter ad illum non accederet, niſi cum ſumma reverentia, devotione & fide; ſed quia hoc à nobis tantùm ex conſvetudine fit, etiam valdè diſtractè & negligenter fit. Si benè perſvaſum nobis eſſet, Chriſtum JEſum in perſona pauperis reſidere, nemo eos tam durè vel adeó contemptim tractaret, ſi quis attentè cogitaret, Deo nos ſervire, dum prædicamus, dum inſtruimus alios, dum aliam miniſterii noſtri functionem peragimus, haud dubiò, majori cum fidelitate & zelo, talia fierent. Sed nonne frequenter loquimur de Deo, & ùt miniſtri illius operamur? verùm eſt, quòd os multorum plenum ſit Deo, quorum corda Deo vacua ſunt; loquuntur de Deo, ſed os tan-

tum eſt, quod loquitur; cor autem nequaquam; occupatur potiùs rebus terrenis, conſequenter valdè elongatum à Deo eſt. *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè eſt à me.* Matth. 15. 8. Time ſtatum adeò periculoſum; & vide nunc, an non ipſe ſis, ex numero iſtorum tepidorum, quibus Deus ità minatur: *utinam frigidus eſſes aut calidus; ſed quia tepidus es; & non frigidus, nec calidus, incipiam te evomere ex ore meo.* Apoc. 3. 15. Noli me, ò Domine,, à te rejicere, ſecundùm meritum teporis mei, & negligentiæ meæ præteritæ, *ne projicias me à facie tua, & Spiritum ſanctum tuum ne auferas à me*, Pſ. 50. Pro Miſſa; roga Chriſtum Dominum; ut per communicationem ſanctiſſimi corporis ſui, accendat in corde tuo ignem amoris ſui; & expellat ab eo longè, ac pro ſemper, omnem teporem & negligentiam, ut ei, tali cum fervore, ſervire poſſis, quem S. Paulus à ſuo diſcipulo poſcebat, dum ait: *admoneo te, ut reſuſcites gratiam Dei, quæ eſt in te, per impoſitionem manuum mearum.* 2. Tim. 1. 6.

DIE

FERIA QUARTA.

Spe gaudentes, in tribulatione patientes, orationi instantes. Rom. 12. 12.

MEDIA, CONSERVANDI SPIRITUM FERVORIS & DEVOTIONIS.

1. Gaudium, quod affert spes. 2. Patientia in afflictione. 3. Perseverantia in oratione.

PUNCTUM I, TRia media suppeditat nobis S. Paulus, ad conservandum fervorem devotionis, ad quem paulò ante nos hortabatur. Primum est *gaudium* illud, quod in nobis causat spes æternorum bonorum, quæ à Domino nostro, cui servimus, exspectamus, *spe gaudentes*. Ut hoc intelligas, aliô opus non est, quàm ut consideres; quid sit devotio? *devotio*, ajunt SS. PP. (S. Th. 2. 2. q. 3. 2. a. 1.) est bona voluntas, quæ nos promptos reddit, ad omnia, quæ servitium Dei & gloriam illius, concernunt; est certa quædam sedulitas, quà pro salute nostra, ac proximorum nostrorum, laboramus, ignis quidam cælestis est, qui omnes actiones novi hominis, animat; calcar quoddam est, quod eum urget, & nunquam in tædium aliquod, vel otiositatem, cadere permittit. Facilè exinde videre est, quòd ut quis veraciter *devotus* sit, in suis piis exercitiis simul conservare debeat, internum aliquod animæ gaudium, quæ sibi

sibi complacet in eo, quòd servire Deo possit; *servite Domino in lætitia.* Ps. 99. 2. Hæc animadversio & instructio majoris momenti est, quam nobis imaginemur. Quia, si quis sibi non caveat, recordatio peccatororum præteritorum, & sensus præsentium miseriarum, quas patimur, insensibiliter ac facilè in animum nostrum inducunt, tristitiam aliquam, quæ sæpiùs degenerat deinde in quamdam amaram morositatem, hanc igitur tristitiam, quæ mortem etiam afferre potest, evitare oportet, & servire Deo, in & cum tali gaudio, quod nobis fiducia, in ipsius misericordiâ & continua experientia, de ipsius infinita bonitate inspirare potest; *delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui.* Ps. 36. Conservemus itaque nos in hoc sancto gaudio, ut longè sit à corde nostro tristitia, quæ est obstaculum omnis boni; *omnis plaga, tristitia cordis est,* Eccl. 25. 17. ait Sapiens.

PUNCTUM II. Secundùm medium, conservandi in nobis fervorem pietatis, est *patientia* in adversitatibus. *In tribulatione patientes.* Nil magìs nos roborat, quàm crux, siquidem illam portemus cum Christo, & in Spiritu Christi; hinc hortatur nos Ecclesiasticus: *conjungere Deo, & sustine* Eccles. 2. 3. Sustineamus igitur, cum humili

mili submissione, erga Dei voluntatem, tribulationes, afflictiones, adversitates, morbos & alia ejusmodi mala, à Dei providentià, ideo nobis permissa, ut in hac vita habeamus, quod patiamur. Si totum hoc patienter feramus, perfectionem virtutis ibi reperiemus, juxta pulcherrimam hanc S. Jacobi sententiam: *patientia opus perfectum habet.* Non datur perfectio sine patientia, sicut neque patientia, sine adversitate. Perfectio, quam nos tribulatio invenire facit, in & per patientiam; non est perfectio aliqua tantùm idealis, sed probata in fornace, tanquam aurum, quæque nos cõsolatur, per internum, & tam efficax testimonium Spiritûs S. ut dicat, esse nos filios Dei, utpote æquè ad passionem ac fidem Christi JEsu vocatos; *quia vobis donatum est, pro Christo, non solùm, ut in eum credatis, sed, ut etiam pro illo patiamini.* Philipp. 1. 29.

PUNCTUM III. Tertium medium cõservandi nos in spiritu fervoris, *est oratio*; sed talis, quæ fiat sine intermissione, *orationi instantes.* Quemadmodum id, quod in causa est, quòd sagitta procul, ac quam fortissimè protrudatur; ab arcu benè, & validè intenso provenit; sic etiam afflictiones & adversitates, stringendo aliquo modo, & arcendo cor nostrum, vim conferunt oratio-

rationi nostræ, & faciunt, ut ad cælum usque pertingat, & in vitam æternam, oratio, sine tristitia compunctionis; sine timore; sine magna fiducia & grandi desiderio peracta, cadit in terram; si autem prædicta intus in nobis sentiamus, orationem nostram faciunt esse continuam. Non possumus sine intermissione persolvere preces vocales, neque semper orare mentaliter, sed amare possumus semper & continuò, semper timere, semper sentire pondus & onus miseriarum nostrarum, æquè, ac beneficia Dei, quibûs, in momenta singula, obruimur; & cor nostrum nunquam vacuū debet esse, ab his instantiis & internis affectibus. *Per omnem rationem & obsecrationem, orantes omni tempore, in spiritu, & in ipso vigilantes, in omni instantia.* Ephes. 6. 18. Curæ & solicitudines hujus vitæ, in causa sunt, quare in cordibus sæcularium, sæpiùs extinguatur ignis iste; sed in corde clericorum nunquam extingvi debet, qui talibus curis & inquietudinibus tam distracti & divisi non sunt. Propone igitur deinceps esse assiduus in oratione, ut illum decet, qui tanquam minister ecclesiæ ratione statûs & professionis suæ, ad cultum Dei, & ad servitium altaris, destinatus est; & pro præparatione ad Missam, pete à Deo etiam reliqua duo media, quæ prius ex-

pen-

pendisti, ut ei, majori cum fervore, servire valeas. O Domine, qui vis, ut tibi serviamus, *in spiritu & veritate*; quique potiùs cor, quàm manus respicis, largire nobis, hoc sanctum *gaudium*, hanc in adversitate *patientiam*; hancque in oratione *perseverantiam*, ad quam nos Apostolus tuus hortatur, & tanquam propriissima media, ad pergendum in via perfectionis præscribit. *Terveamus in itineribus bonorum operum; hoc est enim ambulare nostrum*. S. August. in Ps. 32. ennarat. 3. n. 10.

FERIA QUINTA.

Necessitatibus sanctorum communicantes; hospitalitatem sectantes. Rom. 12. 13.

De cura pauperum.

1. Zelus, quem clerici habere debent, ut eos solentur.
2. Qua ratione id facere debent.

PUNCTUM I. PRædicat hìc nobis S. Paulus curam ac solicitudinem, quam circa pauperes habere debemus; appellat illos *Sanctos*, ut nos ampliùs moveat, & ostendat, quòd æquè reverentiam nostram mereantur. Vult, ut eos non solùm consolemur, sed insuper etiã cor nostrum illis concedamus, & partem aliquam, in eorumdem miseriis habeamus; *non dicit, necessitatibus illorum subvenite*, ait S. Chrysostomus, *sed necessitatibus illorum com-*

communicantes. Zelus, quem circa pauperes Apostolus iste habuit, tam magnus erat, ut nullam ex ejusdem epistolis inveniamus, ubi eorum non meminerit, prout ipsi à S. Petro, S. Jacobo, & S. Joanne fuerat demandatum, *tantùm, ut pauperum memores essemus; quod etiam sollicitus fui, hoc ipsum facere.* Galat. 2. 10. Negotium istud adeò ipsi cordi erat, ut plus quàm trecentas leucas, itinerando confecerit, quò pauperibus Jerosolymitanis, eleemosinas collectas afferret. An non satìs sit hoc exemplum, ad accendendum in nobis ignem charitatis nostræ? quilibet ergo clericorum, verba ista prophetæ non aliter attendat, ac si sibi dicta forent; *tibi derelictus est pauper; orphano tu eris adjutor;* Ps. 9, 38. sed magìs adhuc in particulari, ac singulari quodam modo, pastores animarum, sibi ea applicent; quia cùm sint patres populi, & successores Apostolorum, in cura animarum, obligatio magìs stricta iis incumbit, pauperes consolandi, illisque de necessariis providendi; & hic vocantur à SS. PP. *provisores pauperum.* S. Justin. Ap. 2. id est, quòd omnibus eorum indigentiis, subvenire debeant, nec unquam lassari, tū ut per se ipsos illos iuvent, tum ut aliis idipsum commendent. Quia omnibus eorū necessitatibus ipsi satisfacere nequeunt, debent

bent ad exemplum S. Auguſtini, Serm. 58. de B. V. in ipſorum favorem, vices ſubire legatorum apud fideles; & in hunc finem adhibere preces, exhortationes, obſecrationes, quò illis ſubveniant; *quia ergo ad eorum neceſſitatem explendam idonei non ſumus, ad vos legati ipſorum ſumus.* Examina te modò, quem zelum hucuſque circa pauperes habueris? anne negotium hoc, tanquam glorioſiſſimum, ad miniſterium tuum, pertinens, conſideraſti, ut eorum neceſſitatibus ſubvenires juxta pulcherrima verba iſta S. Hieronymi? Epiſt. ad Nepot. *gloria ſacerdotum eſt pauperum inopiæ providere.* Domus tua, aſylum illorum eſt, tenéſne apud te indicem illorum, qui in tua Parochia ſunt, ut nulli debitum ſubſidium deſit; quemadmodum S. Carolus, & tot alii ſancti paſtores fecerunt? ſolicitúſne es, illos conſolari, in eorum miſeriis, viſitare illos, dum ægrotant; inſtruere ignorantes, ad exemplum noſtri divini magiſtri, qui declarat ſe à Patre ſuo æterno ſpecialiter ad hoc fuiſſe deputatum ac miſſum? *pauperibus evangelizare, miſit me.* Luc. 4. 18. Ah quoties defuiſti hucuſque obligationi tuæ circa pauperes! pete veniam à Deo; & ut te corrigas.

PUNCTUM II. Audi nunc modum, quem nos tenere vult S. Paulus, in illis

consolandis, duas circa hoc nobis præscripsit regulas in epistola, quam hìc explicamus. *Qui tribuit, in simplicitate.* En primam! oportet eleemosynam dare in & cum *simplicitate*, id est, non sibi ipsi applaudere de bono, quod fratribus nostris præstamus; neque exinde laudem hominum quærere, sed unicè gloriam Dei, & solatium pauperum; quicunque hanc rectitudinem intentionis non habet, non agit *simpliciter*, ait quidam è PP. (Origenes l. 9. in c. 12. ad Rom. *non est ergo simplicitas, si aliud videatur agi in manibus, & aliud quæratur in corde.* Hæc *simplicitas* juxta S. Chrysostomum consistit non solùm in eo, ne quis proprium suum interesse, vanitatem, complacentiam quærat, aut acceptor personarum non sit, sed, ut insuper illas frivolas humanas ratiocinationes rejiciat, quæ impedire solent, ut quis in largitione eleemosynæ tam largus & effusus non sit, ac oportet esse; *non enim sufficit dare; oportet & largiter illud facere.* 2do vult Apostolus, ut eleemosyna detur *cum gaudio, qui miseretur in hilaritate.* Qui non nisi coactè, & quasi per vim dat, non potest Deo placere; ad hoc, ut illi eleemosyna placeat, debet esse effectus charitatis; & non donum tale, quod quasi ab avaritia extorqueri debeat, ùt alibi docet Apostolus; *hilarem*

enim

enim datorem diligit Deus. 2. Cor. 9. 7. Enim verò, an non materia vel causa magni gaudii sit, quòd Deus nostrô ministeriô uti velit, ad succurrendũ filiis suis, & membris vivis filii sui? quòd nos instrumenta faciat providentiæ suæ, & pro solutione debitorum nostrorum, acceptare dignetur dona talia, quæ non nisi ipsius sunt? felix ille dives, qui veritates hasce apprehendit, & regulas istas apostolicas sequitur! dando nempe eleemosynam, acquirit thesaurum in cælo, qui nunquam finem habiturus est.

Pro præparatione ad Missam; roga JEsum, ut cordi tuo ejusmodi sensus inspirare dignetur. Domine JEsu, qui toties in cordibus nostris, per sanctam communionem habitas, fac nos misereri fratrum nostrorum; &, ut hôc contenti non simus, toties te de altari sumere, sed ut te in super, in domos nostras, recipiamus, in persona pauperum, ut tandem etiam nos illud audire mereamur, in extremo die judicii, quod tũc ad electos tuos dicturus es; *hospes eram, & collegistis me; nudus, & cooperuistis me; & amen dico vobis, quamdiu fecistis uni, ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Matth. 25. 36. 40.

FERIA SEXTA.

Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ, & erat Mater JEsu ibi. Joan. 2 1,

De Matrimonio.

1. *Sanctitas* hujus sacramenti non in sufficienti honore est apud eos, qui illud recipiunt.

2. Instructio, quam ecclesiastici iis de hoc dare debent.

PUNCTUM I. PRincipalis intentio, quam ecclesia habet, dum nobis proponit evangelium, de nuptiis in Cana Galilææ, est ut nos inducat, ad instruendum populum circa ea, quæ sacramentum matrimonii concernunt, cujus sanctitas, neque satìs cognita, neque satìs in honore est illis, qui illud recipiunt. En! quàm obligati sint clerici, & inter eos præcipuè pastores animarum, ut è cathedra, maximè autem in confessionali verba ista S. Pauli Hebr. 13. 4. proponāt: *honorabile connubium in omnibus, & thorus immaculatus;* matrimonium quoad omnia, cum honestate tractandum, & thorum nuptialem sine macula esse debere. Non est mirum, si pagani, qui ignorant Deum, se totos brutalitati passionum suarum dedant; propriáque sua corpora inhonorant, & deturpant, ex motivis purè carnalibus, invicem sibi copulentur; sed quòd Christiani, qui filii Dei, & secundùm vocationem suam, sancti esse deberent, sta-

tum

tum istum amplectantur, corde omninò impuro, res est prorsus abominabilis coram Deo; & nihilominus idipsum est, quod quotidie fieri cernimus. Quot sunt, qui nonnisi ex motivo proprii interesse, & ambitionis, matrimonium ineunt, vel ad satisfaciendum sensualitati? quot sunt, qui sacramenti hujus gratiam negligunt? qui ad illud accedunt, sine requisitis, ad dignam illius susceptionem, dispositionibus? anne mirum deinde fit, si in matrimonio, instar infidelium vivant? si in plerisque familiis & domibus, nil aliud videre sit, quā divisiones, dissēsiones & morū perversitatē? quomodo salutē suā quis operari valeat, in tali statu, à quo JEsum prima statim die, quâ illum amplectitur, excludit? dum loco castitatis, orationis, & eleemosinarum, quæ media illa sunt, divinum hunc hospitem invitandi, aliud non videtur inter conjuges christianos, quàm impuritates, saltationes, crapulæ, & ebrietates. Bone Deus! an non sufficiant tanti abusus; accendendi zelum ecclesiasticorū, præsertim parochorum, qui per se obligati sunt, ad instruendum populum, circa sanctitatem matrimonii?

PUNCTUM II. En tibi duo, vel tria capita principalia, in & de quibus, oporteat christianos instrui? 1. oportet eos scire

& benè comprehendere, quòd ad statū matrimonialem, indigeant vocatione Dei; omnes in hoc conveniunt, quòd qui statum clericalem, vel claustralem amplecti- vult, particulari vocatione indegeat; quātùm verò ad statum conjugalem, pauci sunt, qui vocationem singularem necessariam putent, ut quis eum amplectatur; popularis hic error est, quem dedocere oportet christianos, dicendo illis cum S. Paulo, quòd, qui matrimonium inire cupit, faciat hoc christianè, ac nonnisi consultô Deô; *nubat in Domino*, 1. Cor. 7. Dei est, destinare certos homines huic statui, quemadmodùm aliis statibus; & si quis illum amplectitur, contra ipsius voluntatem, timendum illi est, ne totâ vitâ suâ infelix sit; quod ipsum insinuare nobis vult scriptura, dum ait, Prov. 19. 14. *domus, & divitiæ dantur à parentibus; à Domino autem propriè uxor prudens.* 2. Proponi & demonstrari, illis debet, qui conjugium inire volunt, quòd ad id fine honesto duci, & moveri debeant; e. g. ut unus alteri subveniat, ut eò faciliùs hujus vitæ incommoda tolerent, & majori cum utilitate, propriam salutem, operari valeant; hoc motivum videtur insinuari per hæc verba Genesis cap. 2. *non est bonum, hominem esse solum; faciamus ei adjutorium si-*

mile

mile sibi. Aliud motivum, quod sponsi habere debent, quòdque etiã, sancti Patriarchæ habuêre, est, desiderium procreandi liberos, non tam, ut hæredes bonorum suorum habeant, quàm, ut eos ad pietatem forment, quò suo tempore inter electos computentur in regno cælorum; *hæc debet esse piorum conjugum intentio,* ait S. Augustinus contra Julian. *ut regenerationis generatio præparetur:* 3. est, ut benè instruantur, circa usum matrimonii, *ut sciat vas suum unusquisque possidere in sanctificatione & honore, non in passione desiderii, sicut & gentes, quæ ignorant Deum,* 1. Thessal. 4. 4. Oportet eos sapienter & prudenter monere, ut castè utantur matrimoniô, ut sibi invicem fidem servent, ut Deum timeant, & soliciti sint, circa educationem liberorum suorum; *bonum ergo sunt nuptiæ,* ait S. Augustinus de bono conjug. c. 19. *in quibus tantò meliores sunt conjugati, quantò castiores & fideliores Deum timent; maximè, si filios, quos carnaliter desiderant, etiam spiritualiter nutriant.* Itáne instruxisti eos, qui antequam matrimonium inirent, curæ tuæ se commiserunt? si quoad hoc obligationi tuæ, in re tanti momenti, nõ satisfecisti, cape hodie adhuc resolutionem, rem istam deinceps accuratiùs pertractandi; sed memor esto semper, quòd

hoc tantò majori circumspectione fieri debeat, quantò magìs cavere debes, ne propriam animam inquines, dum laborare vis, ad sanctificandos alios. Hanc gratiam hodie petere potes, pro præparatione ad Missam; ô Domine, qui ipse vis, ut sancti simus, si ad te accedere volumus, conserva nos, quæso, omni tempore, & loco, in sanctitate illa, quam à nobis requiris. Illi clerici, quibus cura non incumbit instruendi sponsos, vel personas conjugatas, possunt meditationem hodie instituere, de nuptiis spiritualibus, & illam intimam conjunctionem considerare, quam Dei filius, cum illis, in & per S. communionem contrahit. O quantam hìc materiam inveniunt, seipsos humiliandi, si considerent, non solùm improportionē infinitam, quæ inter illos intercedit, & divinum animarum suarum sponsum, sed insuper etiam infidelitatem suam, circa hoc, hucusque commissam; *vide Domine, & considera, quoniam facta sum vilis*, Thren. 1, 11. Miserere mei! & compatere vilitati, ac paupertati meæ: converte aquam in vinum, id est, imperfectiones & defectus meos, in virtutes: *citò anticipent nos misericordiæ tuæ, quia pauperes facti sumus nimis*, Ps. 78. 8.

DIE

DIE SABBATHI.

Vocatus est autem & JEsus, & discipuli ejus ad nuptias. Jo. 2. 2.

De conviviis.

1. Cur JEsus interesse voluerit nuptiis in Cana.
2. Cur ecclesiastici convivia evitare debeant?

PUNCTUM I. QUamvis D. N. J. C. interesse voluerit huic covivio, unà cum discipulis suis, non tamen exinde sequitur, clericos pariter iisdem interesse posse, ut adeò nonnisi prudentissimè illis talia convivia, & societates interdixerit ecclesia. Habuit divinus servator noster, suas particulares rationes, cur nuptias istas suâ præsentiâ honorare voluerit; præterquàm quòd, cùm fuerit ipsa sanctitas, capax non fuerit, vel minimam maculam exinde contrahendi; volebat, ait S. Augustinus, serm. 123. nov. edit. & tract. 9. in Joan. ostendere, quòd esset author matrimonii, & in futurum condemnare errorem quorumdam hæreticorum, qui illud, ùt rem malam, detestabantur; volebat illud elevare ad dignitatem sacramenti, & illi tales conferre gratias, quæ sufficerent, ad sanctificandos eos, qui statum, tot tentationibus expositum, amplecti vellent; item intendebat nobis exponere mysterium, in hoc magno sacramento, abscon-

ditum, & docere, quòd esset figura, & imago unionis, & ineffabilis conjunctionis, quam cum natura nostra, & ecclesia, inire, & contrahere voluit; intendebat palàm facere potentiam suam, per quoddam miraculum, ut sic confirmaret fidem discipulorum suorum; item sublevare necessitatem consangvineorum sanctissimæ Matris suæ; lucrari insuper corda affinium suorum, eos abstrahendo à rebus istis terrenis, ut secum uniret, inspirando eis amorem virginitatis; insuper hoc addere possumus, quòd generaliter omnibus christianis, exemplum modestiæ, ac temperantiæ, in ejusmodi occasionibus, præbere voluerit; siquidem de isto nuptiali convivio, idipsum verè dicere possumus, quod Tertullianus de convivio primorum christianonum, *agape*, dicto, dixit, apolog. ad gentes; quòd non tam cõvivium fuerit, quàm lectio, seu doctrina sobrietatis, & frugalitatis; *ut non tam cœnam, quàm disciplinam gustâsse videantur.* Vide nunc obiter, qualiter te hucusque in conviviis, quibus interfuisti, gesseris, &

PUNCTUM II. Disce modò rationes, cur talia evitare debeas. Prima desumitur ex sollicitudine, quam habere debes, de propria tua reputatione, & servando honore ministerii tui, apud sæculares, qui or-

ordinariè illos clericos contemnere solent, qui convivia amant, & ventri suo deserviunt; *facilè enim contemnitur clericus, qui sæpè vocatus ad prandium, ire non recusat*, ait S. Hieronymus epist. ad Nepot. Alia ratio est, quòd virtus clericorum, nimis magno periculo, exposita sit; & quòd bonum, fortè illorum præsentiâ præstandū, vel mala per eos impedienda ibi, in comparationem venire non possint, cum inconvenientiis, quæ ibi accidere solent, quæque toti mundo nimiùm constant ab experientia, cnm magno scandalo ecclesiæ; hinc plures edidit canones, in quibus clericis talia convivia, præsertim nuptialia, interdicuntur; rationes in compendio refert quoddam concilium Gallicanum, (concil. Agath. ann. 506 can. 23. refertur dist. 34. cap. presbyter.) *Præsbyter, diaconus, subdiaconus, vel deinceps, quibus ducendi uxores licentia non est, etiam alienarum nuptiarum evitent convivia; nec his cœtibus misceantur, ubi amatoria cantantur, & turpia; aut obscæni motus corporum, choreis, & saltationibus efferuntur, ne auditus, & obtutus sacris mysteriis deputati, turpium spectaculorum atque verborum contagione, polluantur.* Ejusmodi igitur conventui, ubi plerumque levitates, unà cum aliis, committuntur,

ver-

verba liberiora, ludicra, scurrilia, proferuntur, quæ inter sanctos audiri, vel saltem tolerari non deberent; ejusmodi, dico, societatibus, ubi neque Dei; neque obligationum nostrarum, ampliùs memores sumus, non tantùm interesse noli, sed deplora potiùs, illorum mundanorum ecclesiasticorum cæcitatem, qui quasi continuò conviviis intersunt, vel in propriis domibus, vel alibi; qui ejusmodi occasiones quærunt; qui è domo sua academiã quasi lusuum & helluationum, faciunt; qui primi sunt ad provocandum alios, ad æquales haustus; quique post transactam noctem integram, in excessivo potu, temerario ausu, manè ad altare accedunt, absque ulla peracta priùs confessione. Fuge societatem talium perversorum clericorum; audi Apostolum, Rom. 16. 18. *declinate ab illis; hujuscemodi enim Christo Domino non serviunt, sed suo ventri, & per dulces sermones & benedictiones seducunt corda innocentium.* Pro præparatione ad Missam, totus esto occupatus, & intentus sanctissimo Eucharistiæ convivio; quia tam felix es, ut toties hoc cælesti pabulo nutriri possis; nauseare & contemnere debes, cepe & allia Ægyptiorum; volo dicere, tales delicias, & voluptates, quæ in ejusmodi conviviis inveniuntur; si ta-

ſi tamen quandoque, ex honeſtate & decentia, iis ineſſe cogaris, ità modeſtè & temperanter ibi te gere, prout à te miniſterium tuum requirit, nempe, ut Deo placeas, & proximum ædifices; *ſicut in die honeſtè ambulemus, non in commeſſationibus & ebrietatibus: ſed induimini Dominum JEſum Chriſtum*, Rom. 13. 13.

DOMINICA TERTIA POST EPIPHANIAM.

Nolite eſſe prudentes apud voſmetipſos, Rom. 12. 17.

REGULÆ PRUDENTIÆ CHRISTIANÆ.

1. Proprio ſuo judicio diffidere. 2. Cōſulere alios.

PUNCTUM I. PRæſcribit hìc nobis S. Paulus, regulas ſapientiæ, ac prudentiæ chriſtianæ; inſtructio, quam nobis deſuper dat, hæc eſt, ut nobis ipſis non ſimus ſapientes; eſtque idipſum, quod nobis Spiritus ſanctus interdicit his verbis; *ne innitaris prudentiæ tuæ*, Prov. 3. 5. O quàm neceſſarium hoc eſt documentum, non ſolùm omnibus hominibus, ſed vel maximè clericis, qui nunquam ſatìs ſibi ipſis diffidere poſſunt, in tot difficultatibus, quæ ipſis in exercitio miniſterii ſui, occurrere poſſunt. Aſſume hoc pro materia meditationis tuæ; *ne ſis ſapiens apud tempſum*, ibid. v. 7. ecce! circa

quod

quod te quàm utilissimè occupare possis; sibi ipsi sapientem videri, ac proprio lumini, seu scientiæ fidere, præsumptio est tam periculosa, ut scriptura sacra de illa non aliter loquatur, nisi cum indignatione, & malè ominando; *væ, qui sapientes estis in oculis vestris; & coram vobismetipsis prudentes*, If. 5. 21 Quò magìs sibi complacet Deus, lumen suum in eos effundere, qui parvuli sunt, in oculis suis; qui de sua modica intelligentia & scientia persuasi sũt; qui propriam infirmitatem suam agnoscunt; tantò magìs etiam complacet sibi, tenebras effundere animabus illis superbis, quæ de viribus suis, de proprio lumine, temerè præsumunt; citiùs convertet hominem, gravibus & infamibus sceleribus oppressũ, quàm aliquem, ex ejusmodi falsis sapientibus, qui cum illo Episcopo, in apocalypsi dicunt, cap. 3. 17. *dives sum, & locupletatus, & nullius egeo.* Neque difficile est rationem hujus rei detegere; quia ejusmodi infamia scelera secum ipsis portant, & causant horrorem; illi, qui talia in se considerant, se ipsos horrori & abominationi habent, faciliùs se ipsos humíliant; & odorando & sentiendo putredinem quasi, ac saniem, quæ ex vulneribus eorum provenit, cælestem medicum inclamant; plus docilitatis habent, & cæca quasi, ac inte-

gra

gra ſubmiſſione, ſe ab eis duci permittunt, qui eos dirigunt; quid autem faciet medicus iis, qui ſe ipſos curare volunt, vel potiùs, qui ſe ægrotos eſſe minimè credunt? qui alios contemnunt, vel aliorum compaſſione non tenētur, & propriam cæcitatem ignorant? qui vident feſtucam in oculís fratris ſui, & trabem in proprio non aduertunt; tales erant phariſæi. Erant ipſi turpi vanitate inflati; ſolos ſe habiles, vel ſaltem habiliores aliîs credebant; nullius, niſi propriam ſententiam, ſequebantur; ſe ipſos, tanquam magiſtros in Iſraël, conſiderabant; duces cæcorum ſibi ípſis videbantur, & lux eorum, qui in tenebris erant, ac clavis ſcientiæ; ſed quid cum his omnibus lucrati ſunt? publicani, & meretriciæ mulieres convertebantur, & cælum intrârunt; à quo ipſi excludebantur. Deus avertat, ne id ipſum adhuc hodiedum in eccleſia accidat, ut, dum ſimplices fideles ac chriſtiani, verbum Dei audiunt, & alios conſulunt, regnum cælorum ad ſe rapiant; multi ècontra clericorum, dum ſibi ipſis ſapientes videntur, per ſuam ſuperbiam & præſumptionem non ſeipſos perdant, & damnent. Diffide igitur proprio tuo ſenſui; & memor eſto, miniſterium tuum, quod exerces, miniſterium eſſe humilitatis; & quamvis neſcio quæ talenta,

lenta, ſtudium, aut ſublimem intellectum, habeas, te in infinitis quaſi occaſionibꝰ cæcum tamen eſſe experieris, conſiliique alieni indigum, ut prudenter agere poſſis; *conſilium cuſtodiet te, & prudentia ſervabit te;* Prov. 2. 11.

PUNCTUM II. Quamprimum clericus de hoc perſvaſus fuerit, non poſſe ſe abſque temeritate, proprio lumini, ſeu judicio fidere, per ſe ſequitur, illum debere audire confratres ſuos, & ab iis conſilium capere, qui idonei ſunt, ad aliquod dandum; *audiens ſapiens ſapientior erit; & intelligens gubernacula poſſidebit,* Prov. 1. 5. Æquè ad eccleſiaſticos, quàm ad alios, ſequentia dirigit ſapiens; *fili, ſine conſilio nihil facias, & poſt factum non pœnitebis,* Eccleſ. 32. 24. en regulas, à quibus nullus hominum eximi poteſt! examina te ipſum, quomodo eas obſervaveris? an non nimiùm proprio ſenſui tuo adhæſiſti? ità quidem, ut omnes actiones tuas, ipſe ſolus regere & ordinare volueris, abſque reflexione ad hanc regulam ſeu doctrinam ſanctorum? *qui ſe ſibi magiſtrum conſtituit, ſtulto ſe diſcipulum ſubdit* S. Bernard. epiſt. 87. An non illa bona de te ipſo opinio, in cauſa eſt, cur negligas eligere bonum quēdam directorem, pro neceſſitatibus & dubiis conſcientiæ tuæ? *conſiliarius ſit tibi unus*

nus ex mille, Ecclef. 6. 6. An non ità temerarius fuisti, ut statum, ac officia ecclesiastica amplexus fueris, absque consilio, tuum proprium judicium pro magistro, & arbitro vocationis tuæ statuendo? denique in tot difficultatibus, quæ in ministerio tuo, & functionibus tuis ferè quotidie occurrunt, nunquam credidisti, te sufficienti lumine præditum, quin necesse habeas alios consulere? neque considerans, quòd nec sapiens, ac multæ experientiæ homo, totum videat, quod videre deberet; quòdque utilissimum sit, etiam illos consulere, qui minùs sapientes, & experti videntur? *salus autem, ubi multa consilia*, Prov. 11. 14. Humilia te itaque, quòd quò ad hoc punctum, tam parùm exactus fueris, fortè hoc ipsum, quòd hucusque in omnibus, proprium tantùm sensum tuum, secutus fueris, quin à Deo, vel iis, qui te hac in parte instruere potuissent, consilium exquisieris, origo fuit omnium errorum tuorum, quos commisisti? *os Domini non interrogaverunt.* Roga veniam de præterito; & in posterum nihil age, absque consilio virorum prudentum; roga Christum JEsum, magni consilii angelum, quem in sanctissima Eucharistia sumpturus es, ut hanc tibi gratiam concedat; prostratus in genua, coram sacro altari, pete ab ipso, hunc spi-

ritum sapientiæ tibi adeò necessarium; *da mihi Domine, sedium tuarum assistricem sapientiam; mitte illam de cælis sanctis tuis, & à sede magnitudinis tuæ, ut mecum sit, & mecum laboret; ut sciam, quid acceptum sit apud te,* Sap. 9. 4. 10.

FERIA SECUNDA.

Providentes bona non tantùm coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus, si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes. Rom. 12. 17.

QUA RATIONE, & MODO, VIVERE DEBEANT CLERICI, INTER, & CUM SÆCULARIBUS.

1. Debent illos ædificare, & pacem habere cum illis. 2. Pax ista eos impedire non debet, ab impugnandis, & debellandis eorum vitiis.

PUNCTUM I. OMnes homines generaliter, pusilli & magni, divites & pauperes, obligati sunt, præceptum hìc ab Apostolo nobis datum, observandi, ut sint soliciti benè faciendi, non solùm coram Deo, sed etiam coram hominibus, & vivendi in pace, quantùm fieri potest, cum omnibus. Si autem hæc obligatio indispensabilis est, respectu fidelium, cujuslibet statûs, aut conditionis sint, infinitè magìs stringit clericos; sunt enim *lux mundi*; neque ob alium finem positi sunt supra candelabrum ecclesiæ, quàm ut

ut ſublimiùs luceant, quó major illorum bonis exemplîs, Deo reddatur gloria, & homines eorum exemplô ad exercitium virtutum inducantur. Præpoſiti nempe ſunt fidelibus, tanquam exemplar; *forma facti gregis ex animo*, 1. Petri. 5. 3. radiare debent inſtrar aſtrorum, ut in tenebris vitæ hujus luceant, & quaquaverſum bonum odorem Chriſti JEſu de ſe ſpargant; hinc non ſatis eſt, ſi in ſanctitate, solùm in præſentia Dei, ambulant; debent tales etiam apparere coram hominibus; non debent contenti eſſe, ſi nihil faciant, quod oculos hujus interioris teſtis divini, cujus oculi tam perſpicaces ſunt, offendat, ſed tam regulariter, & ordinaté coram hominibus, qui omnes greſſus eorum tam ſolicitè obſervant, ambulare, ut nihil ab eis fiat, quod proximo eſſe poſſet in ſcandalum; *providentes bona, non tantùm coram Deo, ſed etiam corām hominibus.* Bonum exemplum, quod clerici populo dare, obligantur, debet eos etiam ad hoc urgere, ut cum ipſis, in pace vivant; *cum omnibus hominibus pacem habentes*; memores eſſe debent, ſe eſſe à Domino electos, tanquam angelos pacis, qui eam, quocunque vadant, ſecum afferant, & ſtabiliant; *in quamcunque domum intraveritis, primùm dicite; pax huic domui*, Luc. 10. cùm per

eminentiam gradûs sui, in ecclesia aliis excellant, ideò specialiter laborare debent, ut pacem & bonum ordinem ubique conservent, ut ait S. Augustinus, in Ps. 17. *excellentes quippe in ecclesia, paci debent, vigilanti intentione, consulere.* Illi sunt, qui controversias, inter parochianos suos, cōponere; dissensiones inter familias tollere; patrem cum filio, maritum cum uxore, vicinum cum vicino, conciliare debent; uno verbo, omnibus id ipsum dicere debent quod S. Paulus ad Hebræos scripsit; *pacem sequimini cum omnibus, & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum,* Hebr. 12. 14. Hæc est obligatio clericorum, si utiliter, ad salutem animarum, laborare velint. Examina te ipsum modò, qualiter in hoc puncto, usque in præsens, te gesseris? serváśne ipse bonum ordinem? dáśne bonum exemplum? amáśne & quæris sincerè pacem? nil tibi inter parochianos tuos componendum restat? férśne injurias cum patientia? evitáśne omnia, quæ hanc sanctam pacem turbare possent, adeò nobis ab Apostolo commendatam; & sine qua, nihil boni procurare potes inter eos, qui directioni tuæ commissi sunt; quia autem S. Paulus hic exceptionem adjicit, dicendo; *si fieri potest: & quod ex vobis est,* hinc adverte in 2do puncto, quòd

pax

pax illa, de qua hìc loquitur, minimè impedire te debeat, quin peccatores reprehendas, & vitiis eorum bellum indicas.

PUNCTUM II. Scias igitur, duas esse species pacis; ûnam *internam*; alteram *externam*; *interna* consistit in illa tranquillitate animi, quæ in fundo cordis conservatur; quæ semper conjuncta est cum vera charitate, id est, quód sincerissimè diligamus JEsum Christum, & fratres nostros, quamvis, nescio quomodo, irritati contra illos videamur; *externa* consistit, in quibusdam signis exterioribus unionis, & amicitiæ, proximo à nobis datis, vel quæ ab ipso recipimus, quidquid accidat; primam illam pacem nunquam licet interrumpere, siquidem nunquam permissum est, amicitiam seu charitatem erga fratres nostros tollere. Quantùm ad alteram, & si omnia, quæ à nobis dependent, impendere debeamus, ut hæc conservetur, nihilominus plurimæ dantur occasiones, ubi ab ea cessare debemus; & hoc accidit toties, ait S. Gregorius, quoties id proximi salus, & Dei gloria, & honor exigit; *pacem cum eo exteriorem solvite; sed interiorem circa illum medullitùs custodite; ut peccantis mentem sic vestra discordia feriat, quatenus pax à cordibus vestris nec abnegata, discedat*, Pastoral. p, 3. admon. 23. Si pastor e. g. tole-

raret in sua parochia, tales excessus, quibûs mederi posset per suam admonitionem, falsus esset pastor, & prævaricator ministerii sui, si talia dissimularet, ex apprehensione, quòd eorum inimicitiam incurreret, qui talibus infecti sunt, & qui scandalo suo reliquum gregem inficiunt; si vel ipse dominus loci, vel honoratiores in parochia sic offenderentur, dum ordinationem Episcopi sui exequeretur, & choreas, diebûs dominicìs & festìs, excessus in hospitiis committi solitos, vel similes abusus abrogare deberet, nequáquam hæsitare deberet; aliàs negligeret præceptū Domini, qui ait: *exalta, quasi tuba, vocem tuam*; item, *nolite timere eos, qui potestatem habent in corpora*, & bona temporalia; imò nec illi ad hoc silere debent, quibus ex officio non incumbit, opponendi se, & sistendi, cursum ejusmodi scandalosum; *ferveat in nobis*, ait S. Bernardus, svavissimus aliàs, & moderatissimus sanctorum Patrum, serm. in nativ. S. J. Bapt. *amor justitiæ, odium iniquitatis; nemo, fratres, vitia palpet, peccata dissimulet nemo; quod in se est, æquanimiter ferat, cùm viderit ordinem disperire; minui disciplinam; est enim consentire, silere, cùm arguere possis, & scimus, quia similis pœna facientes maneat, & consentientes.* Cuilibet hoc incum-

bit.

bit (salvâ tamen prudentiâ & charitate) ut studeat eradicare vitia, rescindere malas consvetudines, non obstante contradictione, & offensione phreneticorum ægrotorum, qui medicum verbis injuriosis invadunt. An ità hucusque dilexisti fratres tuos? & vitiis bellum indixisti? roga Deum pacis, quem hodie de altari sumpturus es, ut te talem faciat. O Domine, qui nos mittis in mundum, tanquam agnos inter lupos, dona nobis spiritum pacis, ut semper uniti maneamus, cum fratribus nostris, non solùm illis, qui boni sunt, & mansveti, sed iis etiam, qui graves nobis sunt, & molesti, sequendo in hoc verbum prophetæ tui, *cum iis, qui oderunt pacem, eram pacificus*, Ps. 119. sed simul etiam nobis inspira, tantum animi & fortitudinis, ut non toleremus in ipsis tales defectus, ad quos corrigendos, charitas nos urget; fac, ut eos ità diligamus, quò simul in iis odio habeamus peccatum, quòd & tuus, & noster est inimicus, juxta mẽtem cujusdam S. Patris; *diligite homines; interficite errores*, S. August. Hom. 6.

FERIA TERTIA.

Non vosmetipsos defendentes charissimi, sed date locum iræ; scriptum est enim, mihi vindicta, ego retribuam, dicit Dominus. Rom. 12. 19.

De vindicta.

1. Quàm dedeceat clericum.
2. Remedia contra illam.

PUNCTUM I. Non potest quidquã efficacius afferri, ad reprimendam vindictæ cupiditatem, quàm allegata ex S. Paulo verba: *non vosmetipsos defendentes &c.* auditâ enim hâc sententiâ, quid dici posset de tali christiano vindicatio, nisi, quòd monstrum quoddam sit christianæ religionis, utpote quæ tota ex charitate constat; quid? anne audeat vermiculus terræ, usurpare jus, & potestatem divinam? quanta hæc temeritas? quid? anne audeat discipulus Christi JEsu se moveri odiô, & ad vindictam trahi? quis furor! quæ rabies? sed quid cogitandum de clerico, qui mancipium sit hujus tam turpis passionis? quale scandalum! si videamus eos, quos oportet prædicatores esse mansvetudinis, & moderationis christianæ, plus habere fellis, & iracundiæ, quàm ipsos paganos, & gentiles philosophos? Interim, nonnisi plùs quàm verum est, dari ejusmodi clericos (quod sanè deplorandum) sunt nimirum, qui tam infelices sunt, ut vel ipsâ cathedrâ veritatis, & authoritate, quam habent administrandi sacramenta, utantur, vel potiùs abutantur, ad satisfaciendum suæ iracundiæ,

cundiæ, & ad demonſtrandum, ſe fuiſſe offenſos; & cathedra, & prædicta authoritas, in eum finem ipſis commiſſæ ſunt, ut juſtam Dei iram in peccatores, ab iis avertant, ipſis autem ſervire debent, ad ſatisfaciendum propriis paſſionibus injuſtis; heu! in quantum probrum, & infamiam cedit hoc religioni noſtræ! quàm deteſtanda res in ſe ipſa! quam abominabilis in oculis Dei! quàm ſcandaloſa, coram hominibus! ò Domine! qua ratione id tolerare potes? miniſtri indigni! qui, cùm cathedram veritatis conſcendere deberetis, ad reaccendendam charitatem inter chriſtianos ferè extinctam, eam ideó conſcenditis, ut magis impunè, contra inimicos veſtros, declamare poſſitis, ſive deinde eos expreſsè nominando, ſive eos taliter deſignando, ut ſatìs dignoſci poſſint; an non meminiſtis, cathedram veſtram fundatam eſſe in cruce JEſu Chriſti, & ab hac, omnem ſuam authoritatē, trahere? neſcitis, Chriſtum JEſum, crucem ſuam, quaſi cathedram, conſcendiſſe, ut ex illa, tam exemplô, quàm verbô, vos hortaretur, ad ignoſcendum inimicis veſtris? & vos, qui abutimini authoritate illa, quam character veſter vobis dat in ſacramenta, repellitis, vel accedere non permittitis eos, qui vobiſcum litem & cō-

troversias habent? an ignoratis, quòd per hæc sacramenta, tanquam per sacros canales, supra fideles decurrat sangvis ille, quem Deus pro inimicis suis profudit? quìque adhuc, quasi recenter fumans, in manibus vestris, vobìs acclamat, ignoscite inimicis vestris, sicut ego ipse vobis ignovi? quomodo, hanc vocem audientes, potestis adhuc somniare vindictam? cur aspectus hujus pretiosissimi sangvinis, à tam nefando abusu non absterret? bone Deus! aperi oculos, cæcis hisce voluntariis; fac, ut proprium suum malum agnoscant, & da illis omnem illum horrorem, quem de tanta, ac tam detestabili passione, eos habere oporteret. Sed quia non sufficit aversionem aliquam contra illam concipere, disce in 2do puncto, media, quomodo ei sit resistendum?

PUNCTUM II. Tria valdè utilia nobis suppeditat S. Paulus. 1mum est, ut primos motus, & iracundiæ ardorem, aliquantulum remittere sinamus, *date locum iræ*; quousque ratio habenas arripere valeat; vel prout S. Chrysostomus explicat, *date locum iræ divinæ*, qui vindicare sufficienter te poterit. Sed cave, ne ab ipso punitionem inimici tui petas; quin potiùs in secreto, & apud temet ipsum dole, quod incidat in manus Dei vindicativi, dicendo

cum

cum Apoſtolo: Hebr. 10. 31. *horrendum eſt, incidere in manus Dei viventis.* 2. Oportet, ut inimicum noſtrum lucrari conemur, & per orationem, ac bona opera noſtra, iram illius exarmemus; *ſi eſurierit inimicus tuus, ciba illum; ſi ſitit, potum da illi, hoc enim faciens, carbones ignis congeres ſuper caput illius.* En potens remediū, lucrandi inimicum tuum, eùmque convertendi! ſed benè adverte expreſſionem, quâ utitur Apoſtolus; *carbones*: opus eſt carbonibus; oportet eos benè accenſos eſſe igne S. Spiritûs; debent inſuper applicari, in magno numero. Si contenti tantùm eſſemus, certo numero carbonum, nihil efficeremus, hoc eſt, omnes actiones noſtræ, inflammatæ eſſe debent charitate, & omnem viam, & modum tentare oportet, quò inimicum noſtrum lucremur, ſic enim fiet, ut durities cordis illius emolliatur; propriam ſuam malitiam perhorreſcat, & ſeipſum recolligat, ſiquidem, ùt S. Auguſtinus de Cathechi. rud. c. 4. dicit, *nulla major ad amorem invitatio, quàm prævenire amando.* 3. tam parùm diſpoſiti, & proni eſſe debemus ad vindictam, ut potiùs omnem conatum adhibeamus, ut ſic malum bonô convincamus; *noli vinci à malo, ſed vince in bono malum.* Non ſufficit tantùm vincere odium, quod natu-

naturaliter in corde noſtro naſcitur, & exſurgit contra eos, qui injuriâ aliquâ nos affecerunt, ſed inſuper in corde ipſius inimici noſtri illud vincere debemus; ubi locus nativitatis illius eſt, ex quo nos aggreditur. Igitur haud contenti ſimus, ut illum præcisè non odiamus, ſed ità eum amare debemus, ut eum etiam ad nos redamandum obligemus. *Vince in Chriſto.* O quàm dignæ ſunt tantô apoſtolô hæ regulæ, quas hic nobis ſuggeſſit! vide, dum legis hanc ipſius epiſtolam, quomodo eas ſecutus fueris? roga Deum, qui eſt charitas, quèmque proximè ſumpturus es, de altari, ut eas cordi tuo imprimat. Pete ab eo gratiam hanc, qui pro ſuis inimicis in cruce oravit, & mortuus, fuit; crucem tuam, ad pedes ipſius crucis, pone; recogita illum infinitum quaſi numerum injuriarum, quas tibi remiſit, & condonavit. Tunc planè pro nihilo reputabis illas, quibus tu afficeris. Exinde naſcitur, quòd tuæ tibi illatæ injuriæ, tibi inſupportabiles videantur, quia oculos tuos, ab opprobriis, quæ Chriſtus ſuſtinuit, avertis. O JEſu! fac, ut nobis continuò, ante oculos noſtros verſeris; certus ſum enim, tunc nec ſomniaturos nos ampliùs vindictam ullam: *in te inimicos noſtros ventilabimus cornu: & in nomine tuo ſpernemus inſurgentes in nobis* Pſ. 43. 6. FE-

FERIA QUARTA.

Ecce leproſus veniens adorabat eum; dicens; Domine, ſi vis, potes me mundare; & extendens JEſus manum, tetegit eum, dicens: volo, mundare; & confeſtim mundata eſt lepra ejus. Matth. 8. 1.

Methodus bene orandi.

1. Debemus nos ſiſtere coram Deo, tanquam ægrotos coram Medico. 2. Et accedere ad illum cum fiducia.

PUNCTUM I. INvenimus in Evangelio præſenti, modum quemdam orandi, qui omnibus ſanè congruit; quia cujuſcunque demum dignitatis, & conditionis ſimus, ſumus nihilominus peccatores, & conſequenter miſeri ægroti; qui neceſſe habent, recurrere ad medicum, eìque exponere mala noſtra, quibus premimur. *Effundo in conſpectu ejus orationem meam, ante ipſum pronuntio.* Pſ. 141. Nonne ſcriptura ſacra docet nos, peccatum nil aliud eſſe, quàm lepram, per quam anima deformis, & inſenſibilis redditur? quid ergo aliud facere poſſumus, ad talem ſtatum redacti, quàm ut ad pedes Chriſti JEſu proſtrati, ipsùmque adorantes, dicamus, cum hodierno leproſo: ah, Domine! vides utique, quiſnam ſim? ſi vis, potes me ſanare; plagis & vulneribus plenus ſum: *à plantà pedis uſque ad verti-*

verticem non est sanitas, If. 1, 6. Et tantò magìs confundor, & mala mea erubesco, quòd ipse sim causa illorum. *Heu mihi Domine, miserere mei; heu mihi; ecce vulnera mea non abscondo: medicus es, æger sum; misericors es; miser sum.* S. Aug. l. 10. conf, c. 39. Ostende mihi extremam necessitatem meam, Domine, quòd non nisi à te curari valeam; & da mihi sincerum desiderium, id à te consequendi, quia, si hoc desiderium mihi desit, possétne inveniri super terram, miserabilior ægrotus, quàm ego! non mereor gratiam istam, quâ indigeo; imò, vix illam à te postulare audeo: totum, quod mihi superest, est; ut coram te prostratus permaneam, dicamque tibi: *Domine, si vis? potes me mundare.* Orastiné hucusque sic; conatùsne es, te ità humiliare coram Deo, exponere illi miserias tuas? indigentiam tuam? interiores plagas, & vulnera animæ tuæ, ut eum ad præstandam tibi misericordiã flecteres, prout propheta regius faciebat? *inclina Domine aurem tuam, & exaudi me, quoniam inops & pauper sum ego.* Ps. 83. Cùm nihilum tuum, ac miserias tuas agnoscère & fateri debuisses, an non potiùs unus ex illis falsis devotis fuisti, qui de se ipsis præsumunt, & divites se esse in virtutibus credunt; neque advertunt,

ùt

ùt apocalypticus ille Epiſcopus, quòd pau. peres ſint, & miſerabiles? *neſcis, quia tu es miſer, & miſerabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.* Deteſtare hanc præteritam ſuperbiam tuam; & poſtquam didiciſti, te humiliare.

PUNCTUM II, Accede cum fiducia ad eum, qui ſolus te curare poteſt; conſilium hoc tibi dat apoſtolus, Hebr. 4. 16. *adeamus cum fiducia ad thronum gratiæ, ut miſericodiam conſequamur,* Compareamus cum integra fiducia, coram throno gratiæ illius, qui ipſemet miſerias noſtras in ſe ſuſcipere dignatus eſt; appropinquemus huic divino ſalvatori ſine hæſitatione; ipſe omnes languores noſtros portavit; expertuſque in ſe ipſo eſt remedia illa, quibûs nos indigemus, ut illa redderet utiliora, & efficaciora; exhibeamus illi humiliter totum id, quod ſumus, dicamùſque ei, *reſpice in me, & miſerere mei, quia unïcus & pauper ſum ego.* Pſ. 24. 16. Si hunc Pontificem Divinum pro mediatore habemus, qui ideò in cælum aſcendit, & continuò ſe coram Deo, pro nobis ſiſtit, *ut appareat nunc vultui Dei pro nobis.* Quid non ſperemus de precibus interceſſoris & advocati adeò potentis, qui jam dudum, totum pretium exſolvit pro gratiis illis, quas unquam à Deo conſequi poſſimus.

Ecce!

Ecce! quàm graves, & justas causas fiduciae, in amore illo, quem hic divinus salvator nobis exhibuit, & in illis effectibus, quos hucusque, sui in nos amoris, experti sumus, fundatas! si, nunc in tempore, accedimus ad thronum illius, inveniemus thronum gratiae & misericordiae, & non rigoris, aut justitiae, *nunc est sedes gratiae; non sedes judicii.* ait S. Chrysostomus in Ep. ad Hebr. 4. si autem nimìs diu expectemus, & tardemus, in vanum accedemus; quia veniet tempus, ubi in throno suo non sedebit, nisi ut judicium exerceat, & justitiam. Utamur ergo ad profectum nostrum, hoc tempore misericordiae suae; an autem aliquod aliud, in comparationem venire queat, cum tempore S. communionis, ubi nobis pro medicina dat carnem & sangvinem suum? accede igitur ad illum, novo cum fervore; offer te Christo JEsu, talem, qualis es, ut te reddat talem, qualem te esse vult. Dic cum omni simplicitate: ô Domine; en aegrotum! tu es medicus! *vide humilitatem meam, & laborem meum: & dimitte universa delicta mea.* Ps. 24. 18. Plura non addo, ô JEsu! amor in me tuus satìs intelligit silentium cordis mei; quia miseria mea satìs per se ipsam loquitur; *sufficit, ut noveris; non enim amas, & deseris.* S. Aug. Tract. 49. in Joan.

FE-

FERIA QUINTA.

Vade, ostende te sacerdoti. Matth. 8. 4.

De Sacramento Pænitentiæ.

1. Commoda, atque utilitates illius.
2. Quænam ad illud requirantur dispositiones.

PUNCTUM I. DUm Christus huic leproso, prout omnibus aliis, quos curavit, præcepit, ut se sacerdoti sisterent, satis clare indicat, & docet, quàm necessariū sit, ut sacris ministris, seu sacerdotibus, statum conscientiæ nostræ detegamus. Ipse solus, magnus, & supremus medicus est animarū nostrarum, prout eum appellant SS. PP. *sanctus ægrotæ animæ incantator, & medicus.* S. Clem. Alex. pædag. l. 1. c. 2. Sed bonitas illius adeó se extendit, ut ministerio sacerdotum uti velit, ad nobis medendum, instructo ad hunc finem, ex proprio suo sangvine balneo salutari, in sacramento pænitentiæ, per quod lavari, ac mundari possemus, à peccatis nostris, & primam innocentiam recuperare. Gratias age amabilissimo huic salvatori, quòd nobis de remedio tam efficaci prospexerit, adeò ut neque proprio sangvini & vitæ, pepercerit; *de suo sanguine medicamentum fecit ægrotis* S. August. in Ps. 58. Et hanc resolutionem cape, toties ad illud recurrendi, quoties conscientiæ tuæ necessitas,

 tas,

tas, id postulaverit. Omnes Christiani sepiùs ad id accedere debent, sed specialiter clerici, qui, cùm continuò res sacras tractent, magìs indigent, ut se continuò purificent. *Mundamini, qui fertis vasa Domini.* Is. 54. 11. Porrò non potes melius invenire medium, conservandi te, in statu gratiae, quàm frequentem usum sacramenti paenitentiae. Omnes boni de hoc persvasi sunt, ùt Concilium Tridentinum Sess. 14. de paenit. c. 5. advertit, quòd, quidquid sanctitatis, & pietatis in ecclesia inveniatur, in particulari, huic sacrae confessioni, attribuendum sit; per hanc tranquillitas conscientiae nostrae semper restitui potest; per hanc disponitur poenitens, ut pacatiùs admittat correctiones, quas ibi audit, ut patientiùs toleret labores paenitentiae; ut ardentiùs diligat Deum; ut vigilantior evadat, supra seipsum; humilior in consideratione peccatorum suorum; gratias, quas recipit, gratanter agnoscat, & solicitior fiat ad eas conservandas. Ah! utinam haeretici ritè secum perpenderent omnia haec! possèntne tot bona prae oculis habere, quin summè dolerent, & damnum illud deplorarent, quod patiuntur? quin reformationem illam detestarentur, quae illis praxim tam sanctam, tam salutarem, & ecclesiae adeò ne-

necessariam, sustulit? deplora hìc illorum cœcitatem; quia autem non sufficit, tantùm recurrere ad hoc sacramentum, vide in puncto 2do.

PUNCTUM II. Dispositiones illas, quas afferre debes, ad dignè recipiendum hoc sacramentum. Prima est, sufficiens, & requisitum *examen* conscientiæ nostræ; &, ut hoc fiat omninò exactè, prout negotium tanti momenti id requirit, roga Deum, ut tibi donare dignetur cognitionem peccatorum tuorum, quæ commisisti. *Quantas habeo iniquitates, & peccata; scelera & delicta mea ostende mihi.* Job. 13. 23. Altera est *vera contritio*, quæ anima est pænitentis; sine qua, neque confessio, neque absolutio, neque indulgentiæ, neque jejunia, neque eleemosyna, vel quidquid aliud, delere potest ullū peccatū. *Fuit quovis tēpore, ad impetrandā peccatorum veniam, hic contritionis motus necessarius.* Conc. Trid. ibid. c. 4. Tertia est *integra & fidelis confessio* omnium peccatorum; quæ fieri debet, sine excusatione, sine simulatione, sine ambagibus, sine occultatione; *sine ullo velamine occultationis, excusationis, palliationis,* ait S. Bonaventura, Memor, de conf. Quarta consistit in sincera voluntate & desiderio *satisfaciendi* justitiæ divinæ, pro peccatis, quæ con-

fessi sumus, cum serio proposito adhibendi omnia media, nunquam in eadem recidendi. *Verebar omnia opera mea, sciens quòd non parceres delinquenti.* Job. 9. 28.

Accessistinè, cum omnibus hisce dispositionibus, ad sacramentum pænitentiæ? an non deliquisti, in non faciendo sufficienti examine, ex eo, quod tanto tempore distuleris accedere ad confessionem? qualis erat dolor tuus? tuum propositum? qualem curam & solicitudinem adhibuisti, corrigendi superbiam, iracundiã, maledicentiam tuam, detractiones &c. quomodo confessus es? an non hoc factum fuit superficialiter, & omninò festinanter? habuistìne zelum quemdam, & fervorem satisfaciendi justitiæ divinæ? potèsne dicere cum propheta regio: Ps. 37. 18. *ego in flagella paratus sum; & dolor meus in conspectu meo semper?* Si fortè errores commisisti, in materia tanti momenti, eos quantocyus reparare stude, & prior idipsum exequere, quod alios docere prætendis. Si difficile tibi accidat, ad hoc te resolvere, considera ignem infernalem, quem peccata tua promeruerunt; *si de exomologesi conquereris, gehennam in corde considera, quam tibi exomologesis extinguet; & pœnæ prius magnitudinem imaginare, ut de remedii adeptione non dubites.* Tert. de

de pænit, c. 11. Pro communione, vel Miſſa; pete à Chriſto JEſu ſpiritum pænitentiæ: ò JEſu, qui benè noſti, quam ſim culpabilis; concede mihi, ut te offeram Patrì tuo divino, tanquam cautionem æternam, ut per te, ipſi ſatisfaciendo, per te ipſum, merear ſalvari; Domine! vim patior; reſponde pro me. Iſ. 38. 15.

FERIA SEXTA.

Domine, puer meus jacet in domo paraliticus, & malè torquetur, & ait illi JEſus; ego veniam, & curabo eum. Matth. 8. 67.

De visitatione infirmorum.

1. Obligatio, quam habemus, eos inviſendi.
2. Modum, quem in tali viſitatione tenere debeamus.

PUNCTUM I. Mirare hic charitatem D. N. J. C. qui ſe in viam dedit, ut pauperem & ægrotũ ſervum inviſeret. O quàm hoc exemplo ſuo, valdè nos monet & docet, nequaquã negligendi curam, & viſitationem infirmorum! ſi vel ſimplices tantùm Chriſtiani eſſemus, fieri, ſeu dari poſſet occaſio, ut omiſſio hujus exercitii charitatis, nobis in grave peccatum imputari poſſet, ſiquidem evangelium expreſsè dicit, quòd in extremo die judicii Dominus æterno ſuplicio puniet eos, qui neglexerint, ipſũ, in perſonâ infirmorum, viſitare; ubi è con-

trariò ait, quòd mercedem recepturi sint illi, qui huic suæ obligationi satisfecerint; *infirmus eram, & visitâstis me: venite benedicti Patris mei; possidete paratum vobis regnum à constitutione mundi &c. Infirmus eram, & non visitâstis me; discedite à me maledicti in ignem æternum.* Matth. 25. 36. 43. Stante ista formalî, tam clarâ, & terriblî sententiâ, possitnè pastor aliquis adeò cæcus esse, ut prætendere audeat, visitationem infirmorum, opús non nisi supererogatorium esse? si tamen respectu laicorum; vel etiam eorum, quibus non nisi cura propriæ salutis incumbit, tale esset; certè curatus, qui de omnibus animabus, curæ suæ commissis, in extremo judicio, Deo rationem reddet, dubitare minimè potest, hanc ex principalioribus unam, esse obligationem officii ac ministerii sui? *parochus,* ait Rituale Romanum, *imprimis meminisse debet, non postremas muneris sui partes esse, ægrotantium curam habere.* Omnia statuta synodalia, id ipsum habent, & si ulteriorem rationem, quæ te convincat, requiras, quid dicturus esses de pastore, cui cura gregis incumberet, si morbidas oves relinqueret, aut lupo auferendas exponeret, vel nullam solicitudinem adhiberet, eas salvandi, & eidem eripiendi? sine dubio condemnares illum; & tamen,

men, *tu es ille vir*, si ægrotos & infirmos parochiæ tuæ negligis. Christus JEsus oves suas curæ tuæ commisit; idem tibi dixit, dum curam hanc in te suscepisti, *custodi virum istum, qui, si lapsus fuerit, erit anima tua pro anima ejus.* 3. Reg. 20. 39. Et tu parochiam tuam deseris, dum ægrotos in illa habes? discedis ab eis, eo ipso tempore, quo maximè operâ tuâ indigent? in illo ipso terribili instanti, quo de æternitate res agitur? ubi dæmon crudelis animarum hostis, quàm maximè vigilat, ut eis noceat? putásne, te ità satisfacere obligationi pastoris? si autem hanc tibi Deus concessit gratiam, ut obligationem tuam, ægrotos visitandi, agnoscas, 2dum punctum docebit te modum, quem tenere debeas, ut huic tuæ obligationi sasisfacias.

PUNCTUM II. 1. Debes invisere omnes, absque distinctione; divites & pauperes; omnes inspicere debes, & toties, quoties indiguerint; sic enim affectum & amorem illorum erga te, tibi cenciliabis; *non te pigeat visitare infirmum; ex hoc enim in dilectione firmaberis.* Eccles. 7. 39. 2. Ut visitationem hanc utilem & fructuosam efficias; si pauperes sunt; vide, quomodo eos etiam subsidio temporali juvare valeas, vel procurando eis eleemosinas à

piis & devotis fidelibus; vel, si malè vixerint, hoc tempore utendo, ubi magis dispositi sunt ad admittendas correctiones, ut sic eos, ad meliorem frugem, reducere possis. Si graves dolores patiantur, consolare eos verbis bonis; ad patientiam eos exhortando; *verba bona, verba consolatoria.* Zachar. 1. 13. Ora pro illis, commenda eos publicis precibus, si scias, inimicitias cum aliis habere, vel aliena bona possidere, hortare illos, ut quàmprimum in amicitiam redeant; restitutionem faciant, & suis rebus maturè provideant. 3. Dispone illos ad benè suscipienda sacramenta; & si vis mali, seu infirmitatis, incrementum sumat, solicitudinem & curam tuam pariter auge; visita eos majori assiduitate, eòsque dispone, ad sanctiùs moriendum. Quòd si eos toties invisere non potes, ac ipse optares, trade, & commenda eos, cuidam charitativæ personæ, quæ coram illis subinde renovet, actus amoris Dei, contritionis, patientiæ, fiduciæ in Deum, submissionis, & resignationis in divinam voluntatem. Examina te ipsum nunc, an talem curam infirmorum habueris? an non contempsisti & neglexisti pauperes? an non de nocte recusàsti venire? aut alium prætextum, illos invisendi, habuisti? nullùsne mortuus est è tu-

is

is ſine ſacramentis ex tua culpa? ò ſi feciſti hoc! qualem conſolationem habere poteris, ſi hanc Dei comminationem tecum perpendas? *ille quidem in iniquitate ſua morietur; ſanguinem autem ejus de manu ſpeculatoris requiram.* Ezech. 33. 8. Pete à Deo veniam negligentiarum tuarum præteritarum; roga JEſum, ut eas abluere dignetur per virtutem infinitam ſangvinis ſui, quem brevi ſumpturus es; & infuturum, acuratius huic tuæ obligationi ſatisfacere ſtude. *Religio munda & immaculata apud Deum & Patrem hæc eſt, viſitare pupillos & viduas, in tribulatione eorum.* Jac. 1. 27.

DIE SABBATHI.

Domine non ſum dignus, ut intres ſub tectum meum, ſed tantùm dic verbo, & ſanabitur puer meus. Matth. 8. 8.

De sacra Communione.

Ut JEſum in S. communione dignè ſumas, oportet cum centurione agnoſcere 1. dignitatem illius, 2. indignitatem noſtram.

PUNCTUM I. QUàm admirabile eſt hoc centurionis exemplum! haud miror, quòd eccleſia illud aſſumat, pro norma & regula, quam in S. communione ſequi debeamus. Verba iſta in os noſtrum ponit, antequam ſanctiſſimum corpus Chriſti nobis ſumendum

præbeat, quæ centurio hic, salvatori nostro, dixit, ad impetrandam ab eo, servi sui sanitatem, ut nos eadem profundius in corde nostro expendamus. Considera ergo cum centurione, quinam sit ille, qui ad te venire velit? *Domine Deus virtutum, quis similis tibi?* Ps. 8. 8. filius est Patris æterni; victima novi testamenti; sponsus ecclesiæ. Quid te facere oportet, ut te disponas, ad illum benè recipiendum? *ecce sponsus venit: aptate vestras lampades; exite obviam ei.* Matth. 25. Si Beatissima Virgo præ horrore contremuit, dum angelum ita ad se loquentem audiit, quod filium altissimi, in sino suo conceptura esset, an non tu præ nimio terrore, totus perhorrescas, qui eum quotidie in S. altari gignis? qui eum in manibus tenes? & tam frequenter intra te sumis? si S. Joannes Baptista, præcursor illius, eum attingere, & baptizare non audet; si S. Petrus, princeps Apostolorum, eum rogat, ut à se, tanquam peccatore, recedat, dum miraculum aliquod, corā se, ab eo, patrari videt, si mulier fluxu sangvinis laborans, coram eo comparere non audet, eùmque solùm retrò tangit, in fimbria; si denique centurio non audet, ipsi in persona propria loqui, dicitque, se indignum esse, quem, intra domum suam, recipiat; Luc. 7. 6. quis

es

es tu, ut ad eum accedere audeas, eùmque quotidie in ſacrificium offeras? *magna eſt & ſuperminens cœleſtis dignitas ſacramènti, & quis poterit ad eam,* ait Petrus Bleſſenſis Epiſt. 123. ad London. epiſcop. & tamen quotidie cernimus clericos, ignorantes, rudes, carnales, in tanto numero, qui nullam ad hæc attentionem & reflexionem faciunt. *Video autem hodie, quod & flens dico, innumeros illiteratos, aut potius idiotas, & nihilominus carnaliter converſantes, uſurpare tanti officii gradum; ità, quòd ſacramenti dignitas, ex indigna numeroſitate, vileſcit, & evenit, quod Osée propheta conquerendo deplorat, & dicit: multiplicavit populus altaria ad peccandum; factæ ſunt ei aræ in delictum.* Osée 8. 11. Et poſtea ſubjungit hic piiſſimus Archidiaconus iſta verba, quæ benè notanda ſunt. *Ex inordinata & indiſciplinata multitudine ſacerdotum, hodie datur oſtentui, noſtræ redemptionis venerabile ſacramentum.* Ne & tu quoque tanti abusûs reus inveniaris, ſæpè & cum viva fide, conſidera infinitam illius majeſtatem, quem ex altari ſumpturus es; poſtea conjice oculos tuos ſupra propriam tuam indignitatem.

PUNCTUM II. Quæſo te! poſsètne illa eſſe major? datùrne in toto mundo, habitatio magìs indigna, pro ſanctitate ſalvato-

vatoris tui, quàm ſit cor tuum, etſi fortè non ſit corruptum peccaminoſo amore creaturarum, quæ omnino ſacrilega foret profanatio. Negligentia tua, cum qua vivis; & modica ſolicitudo, quam adhibes, præparandi te ad recipiendum hunc divinum hoſpitem, meritò tibi timorem incutere, & facere deberent, ut, in conſideratione indignitatis tuæ, exclames; *Domine, non ſum dignus, ut intres ſub tectum meum.* Ah Domine; non eſt, niſi ſolus, æterni Patris tui, ſinus, & habitatio, quæ te digna ſit; & dum dignatus es deſcendere, in virginalem Mariæ uterum, per myſterium incarnationis, obſtupûere deſuper omnes cæleſtes, ac angelicæ intelligentiæ; ſiquidem adeò profundè te humiliâſti, & quaſi annihilâſti, quamvis ſanctiſſimum corpus tuum, per virtutem Spiritûs S. fuerit formatum. Non contentus hac tua ſubmiſſione, vis inſuper in medio noſtrûm habitare. Quid? tu ò Domine, venis ad me? tu, qui es Deus vivus & ſupremus cæli, terræque Dominus? ad me, qui maximus ſum omnium peccatorum? ah! quâ ratione ego dignus ſim, comedere panem angelorum! ego, qui nequidem mereor, vel ipſum tantùm panem communem, & uſualem comedere, quem pro ſuſtentatione, & nutrimento hominum, no-
bis

bis donâsti; *non enim est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus.* Marc. 7. 27. Quia tamen Dominus (cujus misericordia infinities excedit merita nostra, de quo canit ecclesia; *qui merita supplicum excedis & vota:* Orat. eccles.) se tibi dare, & communicare ultró vult, quamcunque sis miser, & miserabilis, ideò accede ad eum cum aliquo, ac debito rubore, & erubescentiâ, quod mensæ angelorum assidere tibi liceat. Et quidem eò magìs talis debet esse sensus tuus de te ipso, quó non solùm propriis peccatis onustus accedis, sed insuper peccatis populi, ac gregis tui. Ut adeò causam habeas exclamandi cum Esdra: cap. 9. *Deus meus confundor, & erubesco levare faciem meam ad te.* Pro præparatione ad Missam; roga JEsum, ut suis te divinis virtutibus vestire, & ornare dignetur; & pro gratiarum actione, admirare effectus infinitæ illius in te bonitatis; *confiteantur Domino misericordiæ ejus, & mirabilia ejus, filiis hominum; quia satiavit animam inanem, & animam esurientem satiavit bonis.* Ps. 106. 8. 9.

DOMINICA QUARTA POST EPIPHANIAM.

Nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis; qui enim diligit proximum, legem implevit. Rom. 13. 8.

De pietate seu devotione.

Vera devotio consistit in eo, ut quis satisfaciat 1. obligationi justitiæ, 2. Et charitatis.

PUNCTUM I. VEram, substantialẽ, ac solidam devotionem reducit Apòstolus, ad praxim & exercitium, harum duarum virtutum, & obligationum. 1. Ut nemini quidquam debeamus; 2. ut nos invicem amemus; *nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis.* Si quis satisfaciat his obligationibus, justitiæ & charitatis, ille verè, & solidè pius seu devotus est; secùs, non datur vera devotio; si ergo sincerum habes desiderium exercendi te in pietate & devotione, quemadmodum Apostolus hortatur: *exerce te ad pietatem.* 1. Tim. 4. 7. applica te ad cognoscendum, quæ tua sit obligatio, erga Deum; erga proximum; erga temetipsum. *Quoad Deum*; debes illi hunc supremum cultum, & venerationem, ut non solùm eum, *in spiritu & veritate* adores, sed ut insuper illum ames super omnia, juxta mentem & verba ista S. Augustini Epist. 119. *pietas, cultus Dei est; nec colitur ille, nisi amando. Quoad proximum*; oportet dare cuilibet, quod suum est; *reddite ergo omnibus debita; cui tributum, tributum; cui timorem, timorem; cui honorem, honorem;* denique *quoad se ipsum;* obli-

obligaris adimplere ea omnia, quæ Deus in ſtatu ac vocatione tua, à te requirit; ſacerdos ſacerdotalia, curatus quæ curæ ſuæ commiſſa ſunt, curare debet &c. Igitur pietas ſeu devotio, nequaquam conſiſtit, prout plurimi ſibi imaginantur, in certis actionibus exterioribus, quibus quis ex proprio guſtu afficitur; ſed in adimpletione obligationum ſuarum; mulier e. g. fallit ſe ipſam, ſi putet ſe valdè devotam, quia totam diem in eccleſia tranſigit, ac interim domi ea negligit, quæ marito liberis, ac domeſticis ſuis debet; paſtor pariter ſeipſum decipit, qui ſe multùm in virtute profeciſſe putat, ſi tempus ſtudio tranſigat, vel meditationibus inſumat, ſi interim adminiſtrationem ſacramentorum, & inſtructionem parochianorum ſuorum, negligat. Si, quod abſit, hucuſque paris opinionis, & erroris fuiſti, corrige, & eſto potiùs in contrarium perſuaſus, quòd omnes inordinatæ, inſolitæ, obſtinatæ, & in proprio judicio fundatæ devotiones aliam originem non habeant, niſi, quia non ſatìs præceptum illud apoſtoli; *nemini quidquam debeatis*, attendimus; quia autem vera devotio & pietas, inſuper comprehendit obligationem charitatis; quouſque hæc ſe extendat, diſce ex 2do puncto.

PUNCTUM II. Diſtingvit Apoſtolus obligatio-

obligationem charitatis, ab obligationib9 justitiæ, ex eo, quòd quoad istas, si quis iisdem satisfecerit, nemini quidquam ultrà debeat; sed quoad obligationem charitatis, non potest quis, juxta ipsius mentem, huic suæ obligationi ità satisfacere, quasi totum hoc debitum, ex integro sit solutum; *charitas semper debetur*, ait S. Augustinus, epist. 92. ad cœlestin. *& nunquam exsolvitur.* Debemus illam omnibus hominibus, amicis, sive inimicis; debemus illā omni tempore; nunquam cessare debemus à diligendo proximum; & dum illum amamus, novam contrahimus obligationem, eum plùs amandi, & quod singulare est, ipse JEsus Christus, cui infinitè obligati sumus, reliquit nobis proximum, pro depositario juris sui, quod in nos habet; quod illi damus, & facimus, tanquam sibi datum & factum reputat; quod illi rependimus, sibi refusum habet; itaque non nimiùm progredi possumus in amore proximi, neque id æquare, quod ipsi debemus; reliqua debita per solutionem extingvuntur; debitum autem charitatis semper manet; *semper debeo charitatem, quæ sola, etiam reddita, semper detinet debitorem*, ibid, Vide, ut benè cōprehendas hanc veritatem, quæ grande illud fundamentum pietatis, seu devotionis christianæ est; diligenter illam populo ex-

pli-

plicare ſtude, ità, ut tibi, & tuis pro regula ſerviat; docebit te, quòd non ſufficiat, aliquam eleemoſynam erogâſſe; ſed debes eam continuare; non ſatìs eſſe, in certa aliqua occaſione, patientiam te exercuiſſe; oportet eam habere in omnibus; non potes dicere; hoc, & hoc patiar, & non ultra, ſed tunc me ulciſcar; oportet charitatem tuam invincibilē eſſe quoad omnes injurias, cujuſcunque demū generis ſint & nominis; ſic etiam, dum Petrus à Chriſto ſcire voluit, quoties fratri ſuo ignoſcere, & dimittere debeat? utrum ſufficiat, ſi ſepties? Chriſtus ei reſpōdit, non ſatis eſſe, ſi tātùm ſepties dimittat, ſed uſque ſeptuagies ſepties, id eſt, oportere tantam habere charitatē, quæ nullos limites ſciat. En! quid ſit veram habere pietatē, ſeu devotionem; heu! quàm rara eſt hæc! pete illam inſtanter à Deo, per JEſum Chriſtum filium ejus, quem eidem hodie in ſacrificium oblaturus es; expone illi grandem neceſſitatem tuam, & quantum hac *devotione* indigeas; eſt enim tibi neceſſaria, ut eccleſiæ ſervire, proximum ædificare, & teipſum ſanctificare, ſeu perfectum reddere poſſis; illa eſt, *quæ ad omnia utilis eſt, promiſſionem habens vitæ, quæ nunc eſt, & futuræ*, 1. Tim. 4 8.

FERIA SECUNDA.

Dilectio proximi malū nō operatur. Rō. 13. 10

DE AMORE PROXIMI.

1. Consistit primò in eo, ut nihil mali ei facias.
2. Ut omne bonum, quod in potestate tua sit, ei procures.

PUNCTUM I. CHaritas proximi, duas magnas obligationes imponit nobis, quæ in scriptura indicantur; prima, in illis verbis Tobiæ; *quod ab alio oderis fieri tibi, vide, ne tu aliquando alteri facias*, Tob. 4. 16. altera per hanc sententiam Christi, in evangelio, contentam; *omnia ergo quæcunque vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis*, Matth. 7. 12. Ista duo præcepta, ait S. Gregorius Papa, in Job. l. 10. c. 4. nobis necessaria æqualiter erant; *per unum malitia compescitur, per aliud benignitas prærogatur*; igitur; ut proximus verè diligatur, debet dilectio ista in nobis omne illud reprimere, quod ei nocere posset; in intellectu nostro, omnia judicia temeraria, & præjudiciosa; omnes cogitationes despicientiæ, quæ in nobis exsurgere possent; in voluntate nostra, omnes motus iracundiæ, invidiæ, odii, vindictæ; in memoria, recordationem injuriarum, contumeliarum &c. in ore nostro, omnia verba duriora, dicteria, detractiones &c. uno verbo, oportet dilectionẽ proximi, adeò regnare, seu prævalere, in omnibus actionibus nostris, ut proximò

no-

nostro ne minimum quid mali inferamus; *dilectio proximi malum non operatur.* O quàm multa in se includunt, & dicere volunt verba ista! intelligis? comprehendisne plenam illorum significationem? toties violatur charitas proximi; & quidem tam diverso modo, & viis; & quis est, qui ad hoc advertat? qui rem istam, ut deberet, intelligat? quòd, qui in hoc delinquit, totius legis violatæ, se reum faciat, ùt S. Augustinus, post Apostolum, notavit, epist. 29. *qui contra charitatem facit, unde tota lex pendet, reus fit omnium, faciendo contra eam, de qua pendent omnia.* Vide, in quo hucusque peccaveris? &

PUNCTUM II. Considera, non sufficere, evitare ea, quæ proximo nostro nocere possunt; oportet in super ei exhibere, omnem assistentiam & servitium, quantũ à nobis dependet; *non diligamus verbô. nec linguâ, sed opere & veritate,* 1. Jo. 3. 18. Oportet e. g. ut pastor & ecclesiæ minister, omnibus tam spiritualibus, quàm temporalibus miseriis & necessitatibus proximi, tangatur, ut iis, omni meliori, quo potest, modo succurat, qui ab aliis opprimuntur, aut in aliqua miseria sunt; ut discordes ad concordiam, & pacem reducat; ut viã justitiæ eos doceat, qui ab ea aberrant; ut mitiget per verba consolatoria dolores eo-

rum, qui in afflictione aliqua sunt; ut monitis salutaribus passiones eorum reprimere, & corrigere studeat, qui concupiscentia, & mundano amore tenentur; ut se tanquam clypeum patientiæ, iis opponat, qui bono resistunt; ut patientiæ suæ, svavitatem disciplinæ, adjungat, contra eos, qui pleni sunt, occultâ quâdam superbiâ; paucîs oportet errores eorum, qui curæ suæ commissi sunt, tali cum temperamento & discretione, corrigere, ut neque mansvetudo, quæ zelum illius moderetur, nimia severitate justitiæ tollatur; neque zelus, quo ad puniendos aliorum defectus animetur, limites misericordiæ aut moderationis transgrediatur, S. Greg. Hom. 17. in evang. Felix ille ecclesiasticus; felix pastor ille, qui hôc modô solicitus est, & laborat! talis verè amat proximum suum, & sic amando, legem Dei plenariè observat; *qui enim diligit proximum, legem implevit.* Pro præparatione ad Missam; roga Dominum, ut talem te efficiat; recordare, quòd non sis simplex tantùm sacerdos, quò præcisè hanc consolationem habeas, ut sacrificium Missæ offerre possis; sed te ipsum sacrificare debes variis necessitatibus proximi tui; non possumus quieti nos dare, nisi quousque, nullus ampliùs ignorans, instruendus adsit, vel peccator convertendus,

dus, vel ægrotus, quem consolemur; & in hoc laborare debemus, juxta talenta nostra, & lumina à Deo accepta; non habemus ullum jus vivendi de oblationibus fidelium, & de pretio peccatorum, nisi inquantum laboramus ad expianda peccata populi, per preces, & pœnitentiam nostram, & ad cavenda, seu prævenienda, per crebras exhortationes, scandala gregis nostri; *pensemus fratres, cujus damnationis sit, sine labore, hìc percipere mercedem laboris*, ait S. Gregorius, Hom. 17. in evang. *ecce ex oblationibus fidelium vivimus, sed numquid pro animabus? fidelium laboramus? illa in stipendium nostrum sumimus, quæ pro redimèndis peccatis suis, fideles obtulerunt, nec tamen contra peccata eadem, vel orationis studio, vel prædicationis officio, ùt dignum est, insudamus*; dicamus itaque cum eodem sāctissimo pontifice: *Oremus, Deus, qui nos pastores in populo vocare voluisti; præsta, quæsumus, ut quod humano ore dicimur, in tuis oculis esse valeamus, per Dominum nostrum &c.* ibid.

FERIA TERTIA.

Plenitudo ergo legis, est dilectio. Rom. 13. 10.

Plenitudo seu extensio charitatis.

1. Omnia continentur in hac virtute.
2. Solicitudo & cura, quam adhibere debemus, ad

hanc acquirendam. conservandam, & augendam.

PUNCTUM I. NOn aliter discipulus loquitur, quàm magister; Christus JEsus dicebat, legem & prophetas contineri in dilectione Dei & proximi; S. Paulus id ipsum nobis hìc dicit; ut nimirùm benè hoc capiamus, totū in charitate includi, & ad hanc, omnia reliqua mandata, reduci; *omne mandatum de sola dilectione est, & omnia, unum præceptum, sunt; quia quidquid præcipitur, in sola charitate solidatur*, Hom. 27. in evang. Neque conqueri potes, ait alius quidam S. Pater, de multitudine mandatorum, *semel breve præceptum tibi præcipitur; dilige, & quod vis, fac; sive taceas, dilectione taceas; sive clames, dilectione clames; sive emendes, dilectione emendes; sive parcas, dilectione parcas; radix sit intus dilectionis; non potest de ista radice, nisi bonum existere*, S. Aug. tract. 7. in 1. Jo. 4. num. 8. Qui plenum charitate cor habet, pergit S. Pater, sine errore, totum comprehendit, quod tam abundanter scriptura de religione dicit; observat absque difficultate totum, & omne, quod præcipitur; plus dico; *ille itaque tenet, & quod patet, & quod latet, in divinis sermonibus, qui charitatem tenet in manibus.* Idem serm. 39. de temp. Ministri Domini! estote, quàm optimè de hac veritate persva-

si,

si, quòd nunquam scripturas sacras, ùt oportet, intellecturi sitis, neque observaturi mandata divini magistri vestri, prout servari deberent, si hanc charitatem non habueritis, *quæ est plenitudo legis;* finis omniū mandatorum; & quæ nascitur de puro corde, *conscientiâ bonâ, & fide non ficta,* uti alibi dicit apostolus, 1. Tim. 1. 5. qui hāc possidet, dignus erit pastor, qui ecclesiæ serviat; siquidem sola est virtus, quam Dominus in & à S. Petro exigebat, dum illi curam ovium suarum commisit; si autem hæc virtus desit; si nequaquam Dominum ac Deum suum amat; ex tota fortitudine, ex toto corde, & ex tota anima quascunque demum alias qualitates & talenta possideat, indignus erit, ut non tantùm sit pastor, & ecclesiæ minister, sed nequidem in numerum ovium seu fidelium venire mereatur; *adde charitatem, prosunt omnia; detrahe charitatem, nihil prosunt cætera; quale bonum est charitas? fratres, quid pretiosius, quid luminosius? quid securius?* Idem serm. 50. de V. D. Si res ità se habeat, ah! quo ardore non oportet te allaborare, ut virtutem hanc possideas?

PUNCTUM II. Quia charitas res est tam pretiosa, sequitur, quòd omnem conatum adhibere debeamus, illam acquirēdi, conservandi, & augendi. Outinam tam

felices essemus, ut tantum donum possideamus, nihil planè difficile nobis accideret ampliùs in exercitio, & functionibus, ministerii nostri, continuò in gaudio & deliciis versaremur; incessanter festùm diem ageremus; siquidem, ùt Augustinus ait, tract. 10. in 1. Joan. *ubi est charitas, ibi non sunt angustiæ.* Apostolus, pergit ulterius hìc S. Pater, agnovit latitudinem, quam cor, charitate plenum, sentit, dum ad fideles Corinthios, ità scripsit: *os nostrum patet ad vos, ó Corinthii! cor nostrum dilatatum est, non angustiamini in nobis; angustiamini autem in visceribus vestris*, 2. Cor. 6. 11. si hæc ipsa charitas, animas ecclesiasticorũ occuparet, pariter cor illorum aperiret, & dilataret erga pauperes, qui eâ præ aliis indigent, sint minùs grati, imò ingratissimi; denique eos Deo lucrarentur. Ministri Domini! quærite igitur totâ solicitudine hanc divinam virtutem! *sectamini charitatem*, 1. Cor. 14. 1. Hoc omni curâ, & sine intermissione fecerant sancti omnes; & quia hoc ab ipsis factum fuit, cum omni applicatione, & perseverantia, eam acquisierunt; neque ullum genus bonorũ operum fuit, utut difficilia fuerint, quod non executi sint; lege vitas tot sanctorũ Patrum & pastorum, & mirare mirabilia, quæ in eis charitas ista operata est; vide

Pau-

Paulos, & Barnabas, hominès amore Dei prorſus inflammatos, quìque ſe totos nomini Chriſti JEſu ſacrificârunt; *tacuit autem omnis multitudo*, ait S. Lucas, Act. 15. 12. *& audiebant Barnabam & Paulum, narrantes, quanta Deus feciſſet ſigna, & prodigia in gentibus, per illos.* O Domine, ah dona mihi cor S. Pauli, & talium virorū apoſtolicorum, qui toti ardebant præ amore tui, ut dignus efficiar paſcere gregē tuum, & ſervire eccleſiæ tuæ tanta cum fidelitate, ac ipſi ſervierunt, quidquid demum occurrere poſſit grave, difficile, oneroſum, quòd me ab hac mea obligatione impedire poſſet. Accede hodie ad altare, ut hoc grande donum à Chriſto JEſu petas; dic illi cum ſponſa in Canticis: *indica mihi, ubi paſcas; ubi cubes in meridie*, Cant. 1. 6. O JEſu! ſatìs intelligo, quòd in Euchariſtia, tanquam in meridie amoris, recumbas; ah! ne patere, ut ad illam accedam, quin aliquid, de hoc igne divino, participem, quem veniſti mittere de cælo in terram; accende me hoc igne, quem propediem accenſurus ſum ſupra altare; tu ſolus, ô JEſu! me docere potes, quomodo te amem! poſſum quidem habere, alios etiā in hoc magiſtros, ſed cor meum nonniſi voci tuæ obedit; tu vis in corde meo requieſcere; patere igitur, ut me, in tuum

cor, projiciam; sic enim fiet, ut ego in te, & tu in me maneas juxta verbum dilecti discipuli tui: *Deus charitas est, & qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo,* 1. Jo. 4. 16.

FERIA QUARTA.

Ecce motus magnus factus est in mari, ità ut navicula operiretur fluctibus. Matth. 8. 24.

DE STATU ECCLESIÆ HIC SUPER TERRAM.

1. Exposita est magnis tempestatibus.
2. Quàm graviter & dolenter id sentire debeant ecclesiastici.

PUNCTUM I. NAvis ista, quam Dominus unà cum discipulis suis intrat; imago est status ecclesiæ super terram, qui est status periculorũ, timoris, tentationum, turbinum, & tempestatum, Tertul, lib. de bapt. c. 12. Aug. enarr. 2. in Ps. 23. Postquam sponsus ipsius cœlos ascendit, Judæi, gentiles, magnates hujus mundi convenerunt in unum, & simul conspirârunt, illam quasi adhuc in cunis vagientem suffocandi, destruendi, annihilandi; sed prima ista persecutio repulsa & repressa fuit per patientiam martyrum, quorum sangvis copiosissimè effusus, fœcundum semen Christianorum fuit. Nunquam magìs effloruit, quàm primis hisce sæculis; hanc consolationem demum

mum consecuta, ut vel ipsi persecutores & tyranni protectores illius evaserint; illi, qui priùs dixerant; *exinanite, exinanite usque ad fundamentum in ea:* muros illius ædificârunt ex saphiro & aliis lapidibus pretiosis; filii eorum, qui eam humiliaverunt, inque ruinam illius jurârunt, honori ac gloriæ sibi duxerunt, quòd nutritii illius esse potuerint; suscitavit dein diabolus hæreticos, qui omni subtilitate Philosophorum, gentilium, & ratiócinii humani, armati, diuturnũ ei bellum intulerunt. Hic secundus assultus retundebatur, per sapientiam sanctorum Patrum, ac Doctorum; & ecclesia, contra quam portæ inferi nunquam prævalebunt, victrix permansit, de mendacio, mediante lumine, & efficaciâ veritatis; post has omnes persecutiones, quas experta est, & sustinuit ecclesia, aliam modò patitur, ait S. Bernardus, serm. 33. in Cant. quæ tantò magìs digna est lacrymis, & gemitu nostro, quòd vel à propriis suis filiis, eam pati cogatur. *Olim prædictum est, & nunc tempus impletionis advenit: ecce in pace amaritudo mea amarissima; amara priùs in nece martyrum; amarior pòst in conflictu hæreticorum; amarissima nunc in moribus domesticorum. Hæc plaga ecclesiæ,* pergit hìc S. Pater, *intestina est, & insanabilis; & ideo in pace amaritudo ejus amarissima; sed*

in qua pace? & pax est, & non est pax; pax à paganis & ab hæreticis; sed non profectò à filiis; filios enutrivi, & exaltavi; ipsi autem spreverunt me; spreverunt & maculaverunt me à turpi vita, à turpi quæstu, à turpi commercio, à negotio denique perambulante in tenebris. Neque sperandum, hanc speciem persecutionis, unquam cessaturam, aut defuturam; quin, quò magìs, ad finem sæculorum, propinquamus, magis augebitur, & accrescet; ista enim prædixit salvator: *quoniam abundavit iniquitas, refrigescet charitas multorum,* adeò ut in 2do adventu suo, vix reperturus sit fidem super terram; filius hominis veniens, putas, inveniet fidem in terra? Luc. 18. O! materiam seriâ meditatione planè dignissimam! quia autem clericos res ista magìs concernit, & tangit.

PUNCTUM II. Si ecclesiam diligimus, ut eam diligere debent clerici, qui non solùm filii illius sunt, sed insuper ministri, debemus sanè intimè commoveri, & valdè dolenter, cum S. Bernardo, hoc malum sentire, & affligi ob ea, quæ ab infidelibus & hæreticis, & malis christianis, ei patienda occurrunt; hic erat S. Augustini in ecclesiam amor, nimirum erat, *dominicis lucris gaudens; & damnis mœrens,* Possid. vit. S. Aug. c. 18. sit igitur etiam noster. Imitemur S. Theresiam, quæ, cùm

à reli-

à religioſo quodam, qui ex India, & ab alio, qui ex Gallia, rediêre, edocta fuiſſet, grandem illum numerum animarum, propter idololatriam, & hæreſim, pereuntium nonniſi ingemuit; & ſacrificium lacrymarum, pro ſalute & converſione peccatorū Deo obtulit; væ nobis! ſi nos mala iſta eccleſiæ nequidquam tangant; cauſam certò habemus timendi, ne nobis etiam, ſponſus illius amare id ipſum exprobret, *nihil patiebantur, ſuper contritione Joſeph*, Amos. 6. 6. Parem igitur affectum, & ſenſum doloris, cum ſancta eccleſia, matre noſtra, in nobis excitemus; gratius nobis ſit, eſſe cum illa in dolore & afflictione, quàm ſine illa in gaudio; ſi ergo videmus, quòd peccent fratres noſtri; ſi cernimus, quòd ii ipſi etiam, penes quos authoritas & poteſtas eſt, ſuæ obligationi deſint, ſaltem nos non obliviſcamur obligationis noſtræ, ploremus cum illa; intimè ſentiamus lapſus ſimiles, & dicamus cum Apoſtolo, 2. Cor. 11. 29. *Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis ſcandalizatur, & ego non uror?* Pro præparatione ad Miſſam conſidera, quòd pro univerſis eccleſiæ neceſſitatibus hoc grande ſacrificium Deo offeras; ora Deum, ut tibi tales oculos concedat, quos vocat Apoſtolus, *illuminatos oculos cordis*, ut omnia illa videre poſſis,

quæ

quæ illa patitur; *hi viderunt mala, quæ fiebant in populo Juda & Jerusalem*, 1. Mach. 2. scriptum est de Matathia & de filiis ejus. An non æquum foret, ut id ipsum de nobis dici posset, nimirum pari nos, ac intima commiseratione eorum tangi, quæ ecclesia patitur, ac illi, ob ea, quæ in Jerusalem fiebant; certè melius quid facere haud possumus, quàm ut ecclesiam amemus; ut ecclesiæ serviamus; ut pro illa oremus; & omne id, quod eam affligit, etiam nos excruciet. Ah Domine! dona nobis cor Matathiæ, & sentire nos fac mala populi tui! tunc enim pariter cum illo dicere poterimus; *væ mihi! ut quid natus sum videre contritionem populi mei, & contritionem civitatis sanctæ*, Machab. 2. v. 7.

FERIA QUINTA.

Ipse verò dormiebat. Matth. 8. 24.

De dormitione, seu somno.

1. Dispositio exterior. 2. Et interior, ut christianè cubitum ire, & dormire quis possit.

PUNCTUM I. Non tam leviter transiliamus verba ista evangelii: *ipse vero dormiebat*; omnis actio Salvatoris nostri JEsu Christi, nostra instructio est; sic enim nobis & obligationes nostras, & suam voluntatem declarat; *quia ipse Christus verbum Dei est*, ait S. Augustinus tract. 24. in Joan. *etiam factum verbi*

bi.

bi, nobis verbum est. Adora, mirare divinum hunc Salvatorem, & gratias illi age, quòd licèt verus Deus fuerit, nihilominus somno se subjicere voluerit, ut eum, in sua persona, sanctificaret, gratiámque nobis mereretur, ut & nos sanctè dormire possemus; *somnum capit*, ait S. Gregorius Nazianzenus, *ut somnum benedicat, fatigatur, ut fatigationem sanctificet*, Orat. 31. ut igitur sanctè somnum capias, prout decet ecclesiasticos, primò cura, ut dormitum semper eas, & iterum surgas illâ ipsâ horâ, quam in privata tua distributione temporis assignâsti, aut quæ in communitate tua præscripta est; si hoc exactè observes, obedientiam exercebis, & simul voluntatem Dei perficies, qui, dum tibi necessariam aliquam quietem indulsit, simul tamen vult, ut excessum in somno evites tanquam rem nocivam animæ tuæ; *nos à quiete noxia, mersos sopore libera*, Hymn. Eccles. 2dò nunquam cubitum concedas, nisi peracta prius oratione, & aliqua lectione S. scripturæ, vel alterius cujusdam libri spiritualis; *tenenti codicem somnus obrepat, & cadentem faciem pagina sancta suscipiat*, Hieron. epist. 22. instructio est S. Hieronymi ad virginē Eustochiam. 3tiò. exuere te stude tali cum modestia, ut vel minimam etiam nuditatem evites; ùtque nunquam videaris sine tuni-

tunica clericali, quae ultimò deponatur; memor interim esto obligationis tuae exuendi veterem hominem, & induendi novum; *expoliantes vos veterem hominem cum actibus suis, & induentes novum*, Coloss. 3. 9. 4to. non debes in & per somnum aliud quaerere, quàm necessitatem corporis, non autem sensualitatem vel molitiem; hinc volunt sancti, ut simplici lecto utamur, & ibi cum modestia cubemus; *simplici cubili, & frugali utendum est, quòd habeat id, quod nos juvet, moderatum & conveniens; si aestus sit, quod protegat; si sit frigus, quod foveat*, Clem. Alex. pedag. l. 2. c. 9. Observâstine has regulas? id ipsum est, supra quod te modò reflectere debes; & quantùm ad dispositionem interiorem, quam dormitioni adjūgas.

PUNCTUM II. Debes somnum tuum tam sanctè capere, ut sit quaedam oratio ad Deum; *sanctis etiam ipse somnus est oratio*, Hieron. epist. 22. ad Eustoch. Debes quamprimum à te repellere tentationes, & laqueos diaboli, qui incessāter nos perdere cupit, quìque assultus suos de noctu geminare solet; ad hunc effectum, asperge te aquâ benedictâ, arma te quadam cogitatione sancta; offer Deo somnum tuum in unione illius, quem ipse etiam Christus admisit; *et reliquiae cogitationis diem festum agent tibi*, Ps. 75. Lectum tuum tanquam se-

ſepulchrum conſidera; linteamina tua mortalia eſſe cogita; ſomnum pro imagine mortis habe; & ora Deum, ut te ab omni peccato præſervare dignetur; *ne unquam obdormiam in morte; ne quando dicat inimicus meus, prævalui adverſus eum*, Pſ. 12. S. quidam Abbas, cnjus opera inter opera S. Bernardi leguntur, ità te hortatur: *Iturus ergo ad ſomnum, ſemper aliquid defer tecum; in memoria vel cogitatione, in quo placidè obdormias, quod nonnunquam ſomniare juvat; quod etiam evigilantem te excipiens, in ſtatum heſternæ intentionis reſtituat*, Guil. Abb. ep. ad FF. de monte Dei c. 11. Denique quia non tota & integra nox ſomno deſtinata eſt, hinc conſulunt SS. PP. ut quandoque etiam de nocte ſurgamus; *ſæpè etiam è lecto ſurgendum eſt, Deúſque laudandus*, ibid. Bone Deus! quàm ſæpè hucuſque deliqui contra tam ſanctam praxim! fiat per gratiam tuam, ut deinceps fidelior in obſervātia illius ſim; ut ejuſdem cum ſanctis ſim opinionis; ídque faciam, quod ipſi, quoad ultimam hanc diei actionem fecerunt; quò temporalis iſta quies mihi deſerviat, ut ad illam magnam requiem perveniam, qua electi tui per totam æternitatem in te conſummati gaudebunt; *exultabunt ſancti, lætabuntur in cubilibus ſuis*, Pſ. 149. Pro Miſſa; adora Chriſtum JEſum in cruce penden-

tem; pete ab eo veniam defectuum commiſſorum, in capiendo ſomno; & ut eoſdem emendes, & repares, vide, & cura, ut hac occaſione utaris ad præſtandum aliquod homagium, myſteriis mortis, & ſepulturæ dominicæ; *in pace in idipſum dormiam, & requieſcam*, Pſ. 4.

FERIA SEXTA.

Domine, ſalva nos; perimus. Matth. 8. 25.

De cura animarum.

1. Quàm terribile onus ſit. 2. Quid facere oporteat, antequam quis huic curæ ſe ingerat.

PUNCTUM I. SI navis iſta, in qua Chriſtus cum diſcipulis ſuis erat, figura eſt eccleſiæ, prout ex S. Auguſtino, ſerm. 63, de verb. evãg. conſtat, poſſumus etiam hoc addere; periculum. in quo ſe apoſtoli conſtitutos videbant, repræſentare nobis difficultatem illam, quæ in cura animarum reperitur; onerare ſeipſum præter peccata propria, etiam peccatis aliorum, bone Deus! quantum periculum! *res difficilis & ardua eſt* exclamat Petrus Bleſſenſis, epiſt. 123. ad Epiſc. Londin. *miniſtrare in ſacerdotio, animas regere, & juxta verbum Salomonis mittere ſe in turbam populi, & alligare ſibi peccata duplicia*; qui tamen pauci ex clericis iſta apprehendunt, ut hoc ipſum melius tibi perſuadeam, probé conſidera, gravitatem

tem oneris iſtius; *impoſuiſti homines ſuper capita noſtra*, Pſ. 65. 11. Homines ſunt valdè diverſi in moribus, & conditione differentes, quos Deus non ſolùm brachiis, vel humeris noſtris impoſuit ſed inſuper capiti noſtro, quod demonſtrat, pondus iſtud exigere, à nobis laborem capitis, & totalem ſpiritûs, ac intellectûs noſtri applicationem, animæ ſunt, ſangvine JEſu Chriſti redemptæ, id eſt, pretio infinito, quarum ratio reddenda tibi eſt ſub comminatione jacturæ propriæ animæ; *erit anima tua pro anima ejus*, 3. Reg. 20. Tam arduum nobis bellum indicitur in hoc miniſterio, ut Salomon dicat, idem quaſi eſſe, hìc congredi, & vinci; *illaqueatus es verbis oris tui, & captus propriis ſermonibus*, Prov. 6. 2. Ità scimus, excellentiſſimos paſtores contremuiſſe ſub hoc infinito quaſi pondere officii ſui; S. Gregorius Nazianzenus ait, curam hanc æquè periculoſam eſſe, ac inambulare ſupra funem in altum elevatum, & extenſum; eſſeque onus hoc adeò grave homini, qui ratione uti velit, *ut ſit tinea oſſium viro prudenti.* Orat. 1. Alter Gregorius, nempe Magnus, & pontifex maximus, illud pro loco tempeſtatum & naufragii habet; *veni in altitudinem maris, & tempeſtas demerſit me*, ait ſcribens ad Anaſtaſium epiſcopum Antiochenum, l. 1.

epistol. 7. hinc concludit; *periclitanti igitur mihi, orationis vestræ manum tendite.* Nolo hìc adducere omnes, magnasque illas conditiones, quas S. Paulus à tali pastore requirit, quàmque enucleatè referat omnis generis virtutes, quas habere debeat, siquidem alibi locus opportunus occurret, de his tractandi; satìs sit hìc advertere, apostolum, in genere omnes pastores animarum, & superiores alloquentem, extraordinariam ab iis solicitudinem & curam exigere; *ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri,* Hebr. 13. 17. Benè nota vim hujus verbi: *pervigilant*; non sufficit solicitudo communis; neque lapsus aliquis puerilis est, prout sibi multi ex clero imaginantur, qui se temerariè cœco quasi modo in regimen animarum ingerunt, quin de periculo, cui se exponunt, cogitent. De hoc ergo tu cogita, & time, & si defacto jam huic negotio implicitus es, adhuc magìs time, sciens, quãta tibi reddenda sit ratio de animabus, quæ curæ tuæ commissæ sunt; *commissa tibi est villicatio gravis, villicationis hujus rationem exactissimè requiret terribilis in judiciis suis Deus,* Petrus Bless. epist. 132. quia autem cessare non debes à labore & servitio ecclesiæ debito, si Deus te ad hoc vocat,

PUNCTUM II. Principale, quod observa-

ſervare debes, hoc eſt, ut te huic negotio non implices, nec curam animarum in te ſuſcipias, niſi ſpiritu priùs replearis in & per aliquem receſſum ſpiritualem, ſeu exercitia; *nemo enim aptus eſt miniſteriis ſpiritualibus, donec ſancti ſpiritûs ardore purgetur*, ibid. Pergit ulterius Petrus Bleſſenſis; erat hæc regula continuò in eccleſia obſervata, ut nemo ad ſacerdotium vel officia clericalia promoveretur, niſi quis per longum & diuturnum exercitium virtutum, & ſervitia priùs fuiſſet probatus; hinc originem traxerunt interſtitia præſcripta; interim ad confuſionem ſæculi hujus, ac temporum noſtrorum dicere debemus, ingerere ſe magno numero neophytos in ſacerdotium, & munia paſtoralia. Ah! quot dantur, qui adhuc infantes in pietate, invitum quaſi epiſcopum cogunt, ut eos in numerum Patrum admittat? quì vix diſcipuli eſſe cœperunt, velint eſſe doctores? prout S. Hieronymus epiſt. ad Ruſtic. loquitur; *miles, antequam tyro, prius magiſter, quàm diſcipulus;* ſi hoc fiat ex avaritia, aut ambitione, quòd in talia ſe officia intrudant? ſunt latrones & lupi, qui non intrant in ovile, *niſi ut furentur, & mactent*, Joan. 10. 10. ſi ex præſumptione? ſuperbia eſt. quæ eos exaltat; ipſi verò cadent in damnationem illam, de qua apo-

ſtolus, 1. Tim. 3. 6. *non neophytum, ne in ſuperbiam elatus, in judicium incidat diaboli.* Si verò ex zelo quodam in diſcreto charitatis fiat, qui eos ad laborandum in cura animarum alliciat, tunc diſcant prius à SS. PP. zelum ſuum moderare ſecundùm ſcientiam; *ſi ſapis*, ait S. Bernardus, ſerm. 18. in Cant. *concham te exhibebis, non canalem; implere prius, & ſic curato, effundere &c. de cumulo, ſi vales, adjuva me; ſin autem; pax citò tibi.* En regulam, quam ſequi debeas! Pro præparatione ad Miſſam; roga ſupremum animarum paſtorem, qui ſe quotidie per manus tuas immolat, ut hanc tibi gratiam exhibeat, quâ benè penetrare, & capere valeas has rationes, ut eas aliis quoque communicare poſſis; interim deplora cœcitatem tot juniorum eccleſiaſticorum, qui ſe violenter ingerunt in curam animarum, quin ſe prius ad eandem præparaverint per exercitia, ſtudia, & frequẽtem orationem. Quid? miratur hìc S. Gregorius: *nulla ars doceri præſumitur, niſi intentâ prius meditatione diſcatur; ab imperitis ergo paſtoribus officiũ paſtorale ſuſcipitur, quadam temeritate, quoniam ars eſt artium, regimen animarum*, Paſtoral. l. 1. c. 1.

DIE SABBATHI.

Dixit eis JEſus, quid timidi eſtis modicæ fidei?

fidei? tunc ſurgens imperavit ventis & mari, & facta eſt tranquillitas magna. Matth. 8. 26.

De Fiducia in Deum.

1. Omnem fiduciam in Deo collocare debemus.
2. Et ab ipſo exſpectare conſolationem, & tranquilitatem noſtram.

PUNCTUM I. Adora redemptorem tuum JEſum Chriſtum, qui, dum diſcipulos, ob modicām fidem illorum, reprehendit, invitat nos, teneritudine ſanè paternâ, ut omnem noſtram fiduciam in eo collocemus; ſcit, nos habere graves neceſſitates, & inimicos ſeu adverſarios potentes, ut ab illis nos liberet, ab iſtis verò ſecuros reddat, ipſe vult eſſe fortitudo noſtra, ſecuritas noſtra, ſpes noſtra; *factus es ſpes mea, turris fortitudinis, à facie inimici,* Pſ. 60. 4. Gratias agamus divino huic redemptori; ad eum confugiamus, ìnque brachia ipſius nos conjiciamus, prout S. Auguſtinus loquitur, *fugemus ad ipſum;* non eſt præter ipſum, qui poſſit eſſe refugium noſtrum, & qui nos à corruptione, quæ eſt in nobis, & ab ea, quæ in mundo eſt, quam fugere debemus, liberare queat; ſcimus, quòd nil boni in nobis ſit; *ſcio, quia non habitat in me bonum,* Rom. 7. Facile etiam nobis eſt, id cognoſcere in tempore gravis tentationis, quia id experimur; ſed hoc non ſufficit, oportet, ut a-

byſſus miſeriarum noſtrarum, quas patimur, faciat nos recurrere ad Deum, in quo inveniemus abyſſum miſericordiæ; ſecundùm quod ſcriptum eſt; *abyſſus abyſſum invocat*; an hoc ipſum faciamus nos? Examina te nunc coram Deo, an omnem tuam, ut oportebat, in eo fiduciã poſueris; qui in virtute hac benè fundatus eſt, unicè tam pro præſenti, quàm quoad futurum, bonitati divinæ innititur; ne timeas defecturã fortè ſanitatem, vires, vel fundum, unde ſubſiſtere, vel te alere poſſis; ſiquidem perbenè ſcit, nunquam defuturum, quod neceſſarium eſt illi, qui Deum timet, & ei fideliter ſervit; *quoniàm non eſt inopia timentibus eum*, Pſ. 33. Qui totam fiduciam ſuam in Deo ponit, non turbatur in ulla adverſitate, ſi vel totus mundus contra eum inſurgeret; immobilis permanebit, dicètque cum propheta; *Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo?* Pſ. 26. pro nihilo reputat gratiam principum, favores magnatum, & ſimilia aliorum ſublevamina, & ſi quandoque neceſſe habeat, ad talia recurrere, nonniſi, ut inſtrumenta providentiæ divinæ reſpicit, quibus quandoque uti licet, ſed non in iis ſe fundare, ſeu confidere, juxta verba prophetæ; *maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium ſuum*, Jerem. 17. 5. Eſnè
itá

ità comparatus? quot timores, diffidentias non oſtendiſti tempore afflictionis tuæ? excita fidem tuam, renova fiduciam, *quid timidi eſtis? modicæ fidei?* en! quomodo Salvator, *imperavit ventis, & mari, & facta eſt tanquillitas magna!* Diſce ex hoc, quòd ab eo tranquillitatem & conſolationem tuam exſpectare debeas, & poſſis juxta hæc verba Salomonis; *qui timetis Dominum, ſperate in illum, & in oblectationem veniet vobis miſericordia,* Eccleſ. 2. 9. & ſanè

PUNCTUM II. Poſt incarnationem filii Dei, in quo Pater æternus nos amat, eùmque propter nos afflixit, non eſt amplius reſpectu, & erga fidéles, quando eos etiam graviter affligit, ſeverus, aut rigoroſus judex, ſed Pater miſericordiæ, & Deus totius coſolationis. Adeò igitur non murmurare vel conqueri debes, ſi quid mali pateris, ut potiùs cum S. Paulo, illum benedicas, & omnem ab eo conſolationẽ exſpectes, quam impertiri ſolet iis, qui pro gloria ſua quidquam patiuntur; *benedictus Deus, & Pater Domini noſtri JEſu Chriſti, Pater miſericordiarum, & Deus totius conſolationis, qui conſolatur nos in omni tribulatione noſtra,* 2. Cor. 1. 3. O quam benè notanda, & ponderanda ſunt verba iſta, quæ ecclesia martyribus pontificibus attribuit! dum apoſtolus ait, quòd Deus nos

consoletur in omni tribulatione, indicat, & docet nos juxta S. Chrysostomum in hunc locum, quòd Deus nos non ab una vel altera tantùm afflictione, sed generatim ab omnibus liberet; *in omni tribulatione nostra;* non salvat nos tantùm in uno prælio, ità ut nos derelinquat in alio; sed semper, & per omnia. Nil magìs confortare debet christianum, super omnia autem clericū, quàm promissio ista, & spes, quam habemus; nimirum Deum secundùm proportionem fidelitatis nostræ erga se in tribulationibus nostris, etiam daturum consolationem; sed satìs non est, quòd ipsi tantùm de hac veritate simus persvasi; oportet, ut eandem populo etiam annuntiemus, ac prædicemus; siquidem juxta mentem ejusdem apostoli æque sumus canales, per quos de via ordinaria Deus consolationes suas, ac alias gratias in eos derivari vult: *ut possimus & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, quâ exhortamur & ipsi à Deo*, ibid. quod S. Hieronymo causa fuit dicendi in Isai c. 40. Deum quoad hoc expressum nobis mandatum dedisse, quando per prophetam suum dicit; *consolamini. consolamini popule meus, dicit Deus; sacerdotes loquimini ad cor Jerusalem; consolamini eam, quia repleta est humilitas ejus.* Felix ille pastor! felix sacer-

cerdos! si hnic suæ obligationi satisfaciat; meretur per hoc, ut & ipsum in tribulationibus suis consoletur Deus, & ut id ipsum tunc experiâtur, quod David in medio afflictionis suæ ad Deum dixit: *secundùm multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætifficaverunt animam meam,* Ps. 93. 19. Pro Missa; scias te accedere ad divinum consolatorem tuum, qui in sanctissima Eucharistia requies est, & tranquillitas animarum sanctarum. Pete ab eo veniam modicæ fiduciæ tuæ, quam in ejus bonitate hucusqne collocâsti. Protestare, te deinceps firmius & fiducialius eidem inhæsurum; *miserere mei Deus, miserere mei, quoniam in te confidit anima mea.* Ps. 56. 1.

DOMINICA QUINTA POST EPIPHANIAM.

Induite vos, sicut electi DEI sancti & dilecti, viscera misericordiæ, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam. Coloss. 3. 12.

De mansvetudine.

1. Æstimatio, quam de hac virtute habere debemus.
2. Fructus, atque commoda illius.

PUNCTUM I. O! Quem non moveant prima ista verba hujus epistolæ! quàm sublimia! quàm effica-

efficacia! quàm divina! quàm digna tali apoſtolo, qui ſpeciali titulo, vocari meretur, Doctor charitatis! qui nequaquam amplius vivebat vitâ humanâ & mortalî, ſed vitâ Chriſti JEſu, ùt ipſemet dicit; *vivo autem, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus.* Galat. 2. 20. Præbe te docilem verbis adeò ædificatoriis; roga Deum, ut per ſuam benedictionem hæc doctrina illius in te ſolvat glaciem cordis tui, & hodie adhuc incipe virtutes has amplecti, quas hìc adeò commendat apoſtolus; *induite vos, ſicut electi &c.* Si autem non vales omnes ſimul & ſemel aggredi, roga Deum in hac meditatione, ut tibi manſvetudinē donare dignetur, adeò nobis in S. Scriptura commendatam, ut, ſi graviſſimis, & ſummis viris, præſertim, quibus cura alios dirigendi, & regendi, incumbebat, elogium aliquod dare velit, nonniſi de manſvetudine eorum loquatur, omnium quaſi aliarum qualitatum, & virtutum tantorū virorum, oblita. Vide, quid de Moyſe populi Iſraelitici duce dicat; *erat enim Moyſes vir mitiſſimus ſuper omnes homines, qui morabantur in terra.* Num. 12. 3. Tacet de mirabilibus, quæ ille operatus eſt, ut nobis, eum omnium hominum manſvetiſſimum fuiſſe, indicet. Idipſum fecit Davidi, Pſ. 131. homini planè ſecundùm cor Dei;

me-

memento, Domine David, & omnis mansvetudinis ejus. Conclude ergo ex hoc, quomodo placeat DEO virtus ista; & quàm divinam æstimationem habere debeas. Quæ interim tua est de illa idea? agnoscisnè meritum, & necessitatem illius? quam curam & sollicitudinem affers virtutem talem acquirendi, quam SS. PP. & Doctores adeò commendant ecclesiasticis, maximè iis, quibus cura & spiritualis directio aliorum incumbit? *erudimini, qui judicatis terram,* ait S. Bernardus serm. 23. in cant: ad illos, *discite subditorum matres vos esse debere, non dominos; studete magis amari, quàm metui; & si interdum severitate opus est, paterna sit, non tyrannica. Matres fovendo, patres eos corrigendo exhibeatis; mansvescite; ponite feritatem, suspendite verbera, producite ubera, pectora lacte turgescant, non typho turgeant. Quid jugum vestrum super eos aggravatis, quorum potiùs onera portare debeatis?* verùm si particularia motiva desideres, ut virtutis hujus amore capiaris,

PUNCTUM II. Considera commoda, & emolumenta, quæ ex praxi seu exercitio hujus virtutis nascuntur. 1mo per hanc amabilem virtutem, gratum & charum te reddis Deo & hominibus; illis luminibus, & gratiis divinis, iis, qui admi-

niste-

nisterium ecclesiæ à Deo vocati sunt, tam necessariis, idoneum te præbes, quæque ordinariè talibus, qui spiritûs cujusdam turbulenti sunt, non conceduntur; quia, ùt ait scriptura, non complacet sibi Dominus in turbinibus, seu homine, passionibus iracundiæ, agitato; *non in commotione Dominus*, 3. Reg. 19. 11. sed in serenitate animæ tranquillæ & pacificæ; *factus est in pace locus ejus.* Ps. 75. 2. 2dò per hanc mansvetudinem possidebimus pacificè animas nostras, longè à corde nostro, proscribendo omnem angorem, mœstitiā, inquietudines, impatientias. Gaudio illo solido fruamur, quod in servitio divino invenitur, & quod Spiritûs sanctus effundit in animas secum unitas; *mansveti hæreditabunt terram; & delectabuntur in multitudine pacis.* Ps. 36. 11. 3tiò hoc spiritu, qui est proprius Christi JEsu spiritus, & caracter novæ legis, nos regendo, utiliter & fructuosè, pro salute animarum, laborabimus, & digni ministri evangelii, evadimꝰ; *ecce ego mitto vos sicut oves in medio luporum* Matth. 10. 16. en! quid salvator nobis dicat, in persona apostolorum! mittit nos in mundum, tanquam oves, & agnos inter lupos, nec alia nobis arma assignat, nisi mansvetudinem & patientiam. Propone igitur, quòd mansvetior & benignior de-

inceps

inceps esse velis, quam usque in præsens fueris; & quia virtutem hanc propriis viribus acquirere nequis, ùt te ad Missã præpares, pete illam à Christo JEsu, quia ipsemet te ad hoc invitat, qui in se ipso tibi illius exhibuit exemplum; *discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Matth. 11. 29. Agnosco ô JEsu, quòd homines nimìs feri, truculenti & superbi sint, quàm ut me docere possint veram mansvetudinem & humilitatem cordis, tu solus mihi talem lectionem dare vales, mihi adeò necessariam, & utilem; ad te igitur, dulcissime salvator, confugio; tu solus magìster ille es, quem audire debeo; loquere, ô JEsu! loquere ad cor meum, & converte illud; ero deinceps unus ex veris discipulis tuis; si harum divinarum virtutum tuarum fuero imitator. *Audiam, quid loquatur in me Dominus Deus; quoniam loquetur pacem in plebem suam, & super sanctos suos, & in eos, qui convertuntur ad cor.* Ps. 84. 9.

FERIA SECUNDA.

Supportantes invicem, & donantes vobis metipsis, si quis adversùs aliquem habet querelam, sicut & Dominus donavit vobis, ità & vos. Coloss. 3. 13.

De mansvetudine.

1. In

1. In quo consistat mansvetudo ecclesiasticis necessaria. 2. Mediá, illam acquirendi.

PUNCTUM I. NOn contentus, nos ad mansvetudinem invitâsse, vult insuper S. Paulus nos scirè, in quo illa consistat, nihìlque tam necessarium est ecclesiasticis, quàm ut hoc addiscant. Mansvetudo ista non consistit in quadam abjectione animi; neque est, quædam vecors condescendentia, & compassio, quæ (ut quis sibi gratiam populi conciliet, comis, commodùsque estimetur) toleret, ut leges ecclesiæ violentur, & sanctissimæ illius regulæ, susdèque vertantur hæc adeò non est mansvetudo, & patientia laudabilis, ut potiùs sit detestanda crudelitas juxta S. Bernardum, qui de indulgentia Heli, erga filios suos, ità ait: *patientia omni digna impatientiâ; non possum, fateor, non irasci huic patientiæ.* Igitur non consistit in simili effeminata complacentia, mansvetudo, ecclesiastico conveniens, sed in tali pace & tranquillitate animi, quâ quis reformet ea, quæ reformanda, coram Deo, judicet; stabilitòque, in quantum fieri potest, bono ordine contra neminem amaro sit animo; nemini irascatùr, nullam personam offendat, quamquam ex omni parte reperiat obstacula, quæ bono, quod inducere cupit, opponantur; quamvis gravissi-

mas

mas etiam ſuſtinere cogatur injurias. Conſiſtit in eo, quòd quis magna compaſſione, erga peccatores, teneatur; quantumvis graviſſima commiſerint crimina, ut eos obviis & expanſis brachiis, recipiat ad portandum, & deferendum, eos, in viſcera D. N. J. C. qui pro ſalute peccatorum mortuus eſt. Conſiſtit in eo, ut quis utatur omni condeſcendentiâ chriſtiana, ad reducendum eos in viam bonam, qui ab ea ſe elongaverunt, non parcendo, neque verbis, neque precibus, ut errorem ſuum agnoſcant; eoſque demum progrediendo, ſi neceſſe foret, ut quis ſe, ad pedes eorum, abjiciat, dicatque cum lacrymis; *obſecramus pro Chriſto; reconciliamini Deo*. 2. Cor. 5. 20. Denique manſvetudo iſta conſiſtit in eo, ut ſe affabilem præbeat, omnibùſque facilē ad ſe acceſsū cōcedat; *ſtude amari & amere*, ait S. Bern. Serm. 1, de SS. Petro & Paulo. *Blandū & affabilē exhibere; ſupportare non ſolùm patienter ſed & libenter, infirmitates fratrum, tam morum, quàm corporum.* Vide nūɔ an verā manſvetudinē habeas? & in puncto 2do diſce media, eam acquirendi.

PUNCTUM II. En aliqua! primum eſt, ut nunquam iraſcaris ex quacunque demum cauſa; ut abſtineas ab omni amariori verbo, & ſenſim aſſueſcas, omnia tua peragere in, & cum ſpiritu pacis & chari-

tatis, juxta consilium sapientis; Eccles. 3. 19. *fili, in mansvetudine opera tua perfice, & super hominum gloriam dilegêris.* 2dum ut svavis sit & comis conversatio tua; neminem cotemnendo; neminem repellendo; sed cum omnibus officiosè loquendo; *nec adversus plebeium quemquam, & infirmi ordinis hominem, supercilium attollimus*, ajebat S, Gregorius Nazianzenus, orat. 20. statue tibi hunc modum agendi pro regula. 3tium si pastor es, considera, quòd grex Christi non regatur per rigorem, & coactè, aut violenter, sed svavi quodam modo, qui eos leniter ad se trahat; id, quod ulterius nos docet idem Gregorius; *ut grex non coactè*, ibid. sed spontè & libenti animo pascatur. Medicus es in populo, quantum ad infirmitates spirituales illorum; consolator in eorundem afflictionibus; refugium in miseriis; pacificator in eorum litibus, & controversiis; depositarius secretorum ipsorum; quomodo ergo tecum loqui audebunt, si sis genii nimiùm iracundi, aut mirabilis? an non amittunt omnem confidentiam, quam in te ponere debuissent? si ergo ministerium tuum feliciter exequi cupis; amplectere mansvetudinem, & omnia illa media, quæ te ad acquisitionem hujus virtutis juvare possunt. Pro Missa; roga divinum agnum, quem propediem oblaturus

es

es ad altare, ut te participē faciat mansvetudinis suæ; ut à tuo modo agendi longè repellat omnem asperitatem, dominationem & duritiam, ut ità eidem conformis fias. Considera, quomodo in hunc mundum adveniens deposuerit omnia nomina potentiæ, vel majestatis cujusdam, quæ eum hominibus formidabilem reddere poterant; assumendo potiùs nomen Patris & Pastoris animarum, ut itá per mansvetudinem suam eos lucraretur, quos splendor majestatis, & terror patestatis suæ ab eo elongâsset. O qualis hoc est lectio pro te! vide, ut exinde proficias, ità nimirum protectionem illius tibi conciliabis; *suscipiens mansvetos Dominus*, Ps. 146. 6, sicque dignus evades, ut in viis ejus ambules, in iisque etiam alios dirigere valeas; *diriget mansvetos in judicio; docebit mites vias suas.* Ps. 24. 9.

FERIA TERTIA.

Super omnia autem charitatem habete, quod est vinculum perfectionis. Coloss. 3. 14.

De charitate fraterna.

1. Est vinculum perfectionis.
2. Quid nos facere oporteat, ut ad eā pertingamus.

PUNCTUM I. COmmendavit nobis S. Paulus mansvetudinem & alias virtutes, quæ eandem

comitantur; sed quia facilè in exercitio harum virtutum nos ipsos fallere possumus, dicit nobis hìc, quòd ante omnia charitati studere debeamus, quæ est vinculum perfectionis. Quamcunque demum mansvetudinem proximo nostro foris exhibeamus, sine fructu erit, nullámque nobis utilitatem afferet, sine charitate. Charitas enim anima & vita hominis novi est, & totum in religione christiana; S. August. in Joan. tr. 2. omnia alia, quæ aliàs benè facta essent, pereunt, & nihil valent; si charitas illis desit; sed, ut te magìs adhuc cōvincam, considera, quòd dum apostolus charitatem, vinculum perfectionis, appellat, nil aliud dicat, nisi, quod à suo divino magistro didicit, qui hanc ipsam fraternam charitatem pro charactere stabilivit, ex quo discipuli sui essent agnoscendi. Sic enim ait: *in hoc agnoscent omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.* Joan. 13. 35. Et dum proximus morti erat, hæc erat illius pro omnibus, qui in eum credituri erant, ad Patrem suum oratio; *ut omnes unum sint.* Joan. 17. 20. 23. *Sicut tu Pater in me, & ego in te; ut sint consummati in unum.* Pondera verba ista benè apud temetipsū. Majus certè exemplar unionis, quam cum fratribus nostris nos habere oportet, dari non potest, nisi illa, quæ est inter personas divi-

divinas. S. apoſtoli veſtigia ſalvatoris ſecuti nunquam ceſſârunt virtutem illam prædicare populo, recèns ad fidem converſis omnes idem dixerunt cum S. Petro: 1. Ep. 4. *ante omnia autem mutuam in vobismet ipſis charitatem continuam habentes.* Admiratione ſanè dignum eſt id, quod de S. Joanne Evangeliſta refertur; cùm ſanctus hic vir non poſſet ampliùs longas habere conciones ob extremam ſuam ſenectam, tantum̃odo hoc diſcipulis ſuis repetebat, & inculcabat; *filioli diligite invicem*; quia autem illi tœdio afficiebantur, quòd ſemper idem audire deberent, rogârunt eundem, ut tandem aliquid novi afferret; ille *reſpondit dignam Joanne ſententiam*, ego ità loquor, & ſemper antiqua repeto, *quia præceptum Domini eſt, & ſi ſolum fiat, ſufficit.* S. Hieronymus lib. 3. in Epiſt. ad Galat. c. 6. hanc pulcherrimam vitæ ipſius circumſtantiam, ſcriptam reliquit, quæ integrum ſanè librum valet; quia autem ſatìs non eſt, ſcire, vel etiam prædicare, charitatem eſſe vinculum perfectionis, hinc omnem conatum adhibere debemus illuc perveniendi; hinc

PUNCTUM II. Si volumus, ut fraterna charitas in nobis ſit vinculum perfectionis, oportet primò, ità vivere, & tam concordes invicem eſſe, ut inter nos & fra-

tres nostros non sit, nisi unum cor, & anima una, prout scriptum est de primis Christianis: *erat cor unum & anima una*, Act. 4. 32. id est, curare debemus, ut habeamus eandem opinionem, easdem inclinationes, eandem voluntatem, in quantum id nobis permittunt lex divina, & conscientia nostra. Hæc est regula, quam nobis dat apostolus; *unusquisque proximo suo placeat in bonum, & ædificationem*. Rom. 2. 2dò Neminem pungere, vel tale quid dicere, aut facere, quod proximum contristare posset, sed potiùs accomodare nos illius genio, & omnia fieri, juxta exemplum S. Pauli, ut omnes Christo lucremur; *factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucri facerem; omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos*, 1. Cor. 9. 22. 3tio excusare eorum defectus, supportare illorum corporales, & spirituales, tegere illorum imperfectiones pallio charitatis, ità agere & conversari cum illis, ac si nihil tale adverteremus, *cum omni humilitate & mansuetudine, cum patientia, supportantes invicem in charitate*. Ephes. 4. An talem te hucusque exhibuisti erga proximum tuum? vide, in quo deliqueris, & pro præparatione ad Missam propone emēdationem. O Domine, qui me tanto jam tempore supportas, annon meritò timeam, te tandem defatigandum miseriis meis, si-

qui-

quidem ego adeó facilè aliorum infirmitatibus me defatigari fino? verum tamen quia ad me venire dignaris adauge quæſo per hanc S. communionem, amorem proximi, in me, ità quidem, ut quoſcunque illius defectus ſupportem, quàmcunque demũ moleſtũ mihi id accidat juxta monitum apoſtoli: *debemus autem nos firmiores imbecillitates infirmorum ſuſtinere, & nobis non placere.* Rom. 15. 1.

FERIA QUARTA.

Commonentes vos metipſos, in pſalmis, hymnis, & canticis ſpiritualibus, in gratia cantantes, in cordibus veſtris. Coloſſ. 3. 16.

De cantu ecclesiastico.

1. Modus cantandi benè.
2. Defectus, quos evitare oportet.

PUNCTUM I. PRædicta verba S. Pauli ad Colloſſenſes oſtendunt, recitationem & cantum pſalmorum, ordinarium fuiſſe primorum chriſtianorum exercitium; hæ erant caſtæ ipſorum deliciæ; innocens occupatio; ſacræ quædam illecebræ, quibus miſerias peregrinationis ſuæ dulcorabânt, & ad perſecutiones ſe parabant; verùm hodie, poſtquam refriguit charitas, pſalmodia inter laicos ferè ex toto ceſſavit, totaque tranſiit ad religioſos, & clerum, quibus eccleſia

legem statuit, & obligationem imposuit. Delegati nimirum sunt, & deputati ab ea, ut nomine omnium filiorum suorum, qui nimis distracti, & occupati sunt, solicitudine rerum temporalium, preces purissimas, & frequentissimas instar tributi laudis, & incensi, majestati divinæ, convenientis offerant. Quia ergo per nos fideles Christiani, huic suæ obligationi, satisfacere intendunt, fiat id à nobis tali modo, qui ad excitandam eorum devotionem valeat. Oportet in hunc finem valde exactos nos esse ad assistendum choro, ibique psallendi, & canendi laudes divinas, cum magna reverentia, & devotione, & expressione. *Omnes compellantur &c. in choro ad psallendum instituto, hymnis & canticis, Dei nomen reverenter, distinctè, devotèque laudare.* Conc. Trid. Sess. 24. de refor. c. 12. Omnia complectitur hoc verbum *reverenter.* Oportet psallere, & canere cum tali modestia, quæ reverentiam omnibus adstantibus inspiret; vocem quamdam naturalem & non affectatam assumendo; omnia exteriora nostra ità componendo, ut nihil sit, quod non respondeat sanctitati loci, in quo sumus, & functioni angelicæ, cui tunc vacamus; *vocis sonum vibret modestia.* Ambros. l. 1. offic. c. 18. *Distinctè* oportet canere servare pausas intermedias; non transilire verba,

vel

vel tantùm dimidiata pronuntiare, ùt ait S. Bernardus Serm. 44. in cant. *non præcidentes verba dimidia; non integra transilientes; non effractis, & remissis vocibus, muliebre quiddam balbâ de nare sonantes; sed virili, ut dignum est, sonitu & affectu, voces Spiritûs S. depromentes.* *Devotè* oportet psallere; magis spiritu & corde, quàm ore; *psallam spiritu, psallam & mente.* 1. Cor. 14. 15. *Non quærentes sonum auris, sed lumen cordis.* ait S. Augustinus; in Psal. 46. 8. debemus in animo versare cogitationem quamdam sāctam, vel accomodare affectus nostros sensui mirabili, qui in psalmis continetur. *Si orat psalmus, orate; si gemit, gemite; si gratulatur, gaudete; si sperat, sperate; si timet, timete;* ait idē S. Pater serm. 3. *omnia enim, quæ hic conscripta sunt, speculum nostrum sunt.* An ita conatus es functionem hanc ecclesiasticam peragere? ut id melius adhuc agnoscas,

PUNCTUM. II. Considera, maximam partem clericorum recitare, vel cantare, sanctum hoc officium, tanta cum somnolentia, distractionibus, tædio, displicentia, ut non tantùm non mereantur populo christiano ullam benedictionem, quam à ministerio nostro sperare posset, & deberet, sed eam ab illo elongent, ac Deum ad iracundiam provocent, quem mitigare debuissent,

ſent, non attendentes ad iſtam maledictionem, contra tales pronuntiatam, qui opus Dei negligenter faciunt; *maledictus, qui facit opus Dei negligenter.* Jerem. 48. 10.

Quot ſunt, qui cùm aſſiſtere deberent officio divino, cum & ex intentione, honorandi Deum, per cantum ſuum, & excitandi populum, ut Deum pariter ſuis precibus glorificent, non niſi ex conſvetudine accedant, vel, quòd adhuc pejus eſt, ex ſpiritu quodam avaritiæ, aut vanitatis, non aliud quærendo, niſi ſtipendium, aut plauſum humanum? quot ſunt, qui cum omni reverentia, modeſtia & devotione canere deberent, prout eccleſia ab ipſis id exigit, pſalmodiam per verba inutilia, per indiſcretum riſum, & geſtus, ac mores indecentes, interrumpunt, aut neſcio qualem ſonum vocis affectant, tamque mundanum & profanum, ut potiùs comicum in theatro, quàm clericum in eccleſia deceret. Quot ſunt, qui locò diſtincti cantûs & pronuntiationis accuratæ & expreſſæ, ſeipſos invicem adeò urgent, & verba præcipitant, ut ſatìs clarè indicent, ſe aliud non intendere, quàm ut ſe quàm citiſſimè expediant, abſque omni ſpiritu pietatis & religionis; prout tales perſtringit celebre illud concilium Aquiſgranenſe, ſub Leone pio ad. 816. Reg. canon. *pſalmi in eccleſia*

non curſim, & excelſis atque inordinatis, ſeu intemperatis vocibus, ſed planè, & dilucide & cum compunctione cordis, recitentur, ut & recitantium mens, illorum dulcedine paſcatur, & audientium aures, eorum pronuntiatione, demulceantur. Denique ubi inveniuntur inter cantores eccleſiaſticos tales, apud quos devotionem quamdam reperire ſit? deberēt illi vice aliorum benedicere, & laudare Deum, à quibus inhonoratur, & contemnitur, prout ipſi tam frequenter indicant per hunc verſum; *non mortui laudabunt te Domine; neque omnes, qui deſcendunt in infernum: ſed nos, qui vivimus, benedicimus Domino.* Pſ. 113. Sed eheu! ſitnè hoc ab illis, quibus cor adeò durū & inſenſibile eſt. Durum & adeò inſenſibile, ut nunquam, ex hoc ſuo miſero ſtatu, egredi velint; vide, utrum non aliquem, ex primùm notatis defectibus, incurreris? fortè etiam in ipſo altari? noli ad illud deinceps redire, niſi facto priùs propoſito, ſacrum altaris miniſterium perfectius deinceps obeundi; *benè pſallite ei in vociferatione.* Pſ. 32. O Domine, ah quàm confundor! quàm me pœnitet defectuum & errorum, quos hucuſque in cantu, & precibus eccleſiaſticis commiſi, ſcio, quòd ibi in ſocietate angelorum pſallamus & cantemus; ſcio, quòd ipſe ibi ſis præſens; neque ignoro mercedem

illam,

illam, quam iis promittis, qui in hoc diligentes & accurati ſunt; fac mihi hanc gratiam, ut functionem hanc meam, tam ſanctã, tali modo peragam, ut tu glorificeris, populus ædificetur, & ego fructum exinde referam, ut hìc in tempore feliciter id inchoare valeam, quod me unà cum ſanctis, per totam æternitatem, continuaturum ſpero; *repleatur os meum laude, ut cantem gloriam tuam, tota die magnitudinem tuam.* Pſ. 70. 8.

FERIA QUINTA.

Omne, quodcunque facitis, in verbo aut in opere, omnia in nomine Domini JEſu Christi, gratias agentes Deo, & Patri per ipſum. Coloſſ. 3. 17.

De modo peragendi actiones nostras.

1. Oportet eas referre ad DEI gloriam.
2. In unione D. N. J. C.

PUNCTUM I. INſtruit nos S. Paulus per verba citata, quomodo actiones noſtras peragere debeamus, ut ſint meritoriæ, & ſanctitati vocationis noſtræ conveniant. Id ipſum etiam habet in ſua prima epiſtola ad Corinthios; *ſive ergo manducatis, ſive bibitis, ſive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite.* 1. Cor. 10. 31. Deo gratias, qui per apoſtolum

lum ſuum, tanti momenti doctrinam nobis dedit, & diſcamus exinde, quemadmodum omnia in nos ex ſuo amore deſcendunt, ità pariter omnia in eundem referri debere; ſi Deum diligimus, omnia in gloriam illius faciemus; quia omnia Deum honorant, ſi fiant propter ipſum; quemadmodũ omnia eum inhonorant, ſi ad alium finem, quàm ad gloriam ipſius dirigantur. Obſervatio hujus doctrinæ, faciendi omnia propter Deum, vel ſola ſufficeret ad reddendum nos ſanctos; ſi fideliter hoc exequeremur, vita noſtra plena foret bonis operibus, & exempta ab omni peccato; actiones etiam viliſſimæ in oculis hominum, & quæ purè narurales ſunt, ùt ſunt bibere, comedere propter excellentiam tam nobilis finis, dignæ evaderent æternitate. Valdè igitur infelices forent Chriſtiani, ſi ad manum habendo medium tam facile proficiendi in ſanctitate, illud negligerent. & nullam ex eo utilitatem traherent. Clericorum eſt, eos quoad hoc inſtruere, quẽadmodum S. Paulus hìc inſtruit Coloſſenſes; eorum eſt, ad particularia quòad hoc deſcendere ad exemplum apoſtoli, eòſque docere, quòd Deum non tantùm glorificemus canendo laudem ipſius, ſed etiam eũ laudare & glorificare poſſimus in omni alia re, ſi Deum pro objecto, & fine habeamꝰ;

juxta

juxta hanc S. Augustini sententiam in Ps. 43. *quidquid egeris, benè age; & laudâsti Deum.* Verùm si clerici hanc principalem, in ecclesia moralem doctrinam populo persvadere velint, debent ipsi esse primi, qui eam exsequantur, memores, se esse ministros filii Dei, qui non aliud spectavit in omnibꝰ actionbꝰ suis, nisi gloriã Patris sui; neque aliud quæsivit, nisi ut placeret illi, prout ipsemet dixit: *quæ placita sunt ei facio semper.* Joan. 8. 29. Adora puritatem hanc divini magistri tui; meretur ille hanc omnem reverentiam, & honorem. Ut ergo illum imiteris.

PUNCTUM II. Non tantùm omnes actiones tuas pro gloria DEI; sed insuper etiam, in unione meritorum JEsu Christi, filii ejus facias, oportet. Hoc ipsum est, quod nobis insinuat ecclesia, quando hanc orationem suggerit, dum officium divinum inchoamus; *Domine, in unione illius divinæ intentionis, quâ ipse in terris laudes Deo persolvisti, has horas tibi persolvo.* Ante oculos igitur tuos continuò versetur hoc divinũ originale; solicitè cura, ut omnia illius lineamenta cordi tuo benè imprimas, & postea, in actionibus tuis, exprimas ad exẽplum S. Bernardi Serm. 16. in cant. Anima mea! tui omnes in JEsum, & sensus dirigantur, & actus. Ajebat hic devotissimus

mus Pater. Conſidera cum ipſo non ſolùm in generali, ſed & in particulari, quid divinus hic ſalvator, toto vitæ ſuæ tempore, egerit? quomodo inter homines converſatus ſit; qualem reverentiam, religionem, pietatem erga Deum Patrem ſuum habuerit; quàm charitatem erga proximum; quã averſionem ab omni peccato; fugam á mundo; contemptum voluptatum, honorum, & bonorum terrenorum? imitare imaginem iſtam, & exemplar divinum ideò nobis datum, ùt Tertullianus adversùs Marcio. l. 2. c. 27. loquitur ut exinde actiones noſtras omnes divinè peragere diſceremus; *converſabatur Deus, ut homo divina agere doceretur.* In Euchariſtia autem præcipuè, hoc grande ſecretum, unionis iſtius cum illo, diſcere poſſumus, ſi ad eam accedamus, prout oportet; ibi dicere ad illum poſſumus; *omnia tua mea ſunt, & mea tua ſunt;* quia ergo totus noſter eſt, æqvum eſt, ut & nos toti illius ſimus; quotidie ad altare in nomine ipſius loquimur; igitur etiam in omni occaſione in nomine illius agamus, *omne, quodcunque facitis, in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini JEſu Chriſti.* Domine Deus meus, qui non niſi à JEſu Chriſto gloriam obtines, neque tibi aliquid placere poteſt, niſi ad ea referantur, quæ tibi à tuo divino filio exhi-

exhibentur, noli permittere, ut actiones nostræ alio spiritu animentur, quam suo, ut illo in, & per nos agente, & nos ejusdē voluntatem sequendo, in ipso, & per ipsū, & cum ipso tibi plenitudinē honoris, laudis, & gloriæ dare possimus, quæ tibi debetur, & quam aliunde accipere non potes, nisi per ipsum; *per ipsum, & cum ipso, & in ipso, est tibi Deo Patri omnipotenti, omnis honor, & gloria.* Can. Missæ.

FERIA SEXTA.

Simile factum est regnum cælorum homini, qui seminavit bonum semen in agro suo; cùm autem dormirent homines, venit inimicus ejus, & superseminavit zizania, in medio tritici, & abiit. Matth. 13. 25.

De ignorantia Ecclesiasticorum.

1. Nocet ipsismet. 2. Nocet ecclesiæ.

PUNCTUM I. Potest parabola ista intelligi, de ecclesia universali, quam Christus in mundo stabilivit, in eáque seminavit bonum semen, nimirum tot animas electas, quas in ea posuit, Chrysost. & Hieron. ibi. Nam, quis est, qui dubitet, ecclesiam repletam esse optimis & perfectissimis christianis; interim, dum clerici, qui ministri & servi sunt Christi JEsu, qui fervorem & puritatem religionis conservare debuissent, in laboribus

suis

ſuis negligentes fuêre, & dormierunt; & neque ſe neque alios inſtruxerunt, dæmon, qui occaſione ignorantiæ hujus, ad ſuam utilitatem, uſus fuerat, ſeminavit errores, & falſas doctrinas, per quas mores chriſtianorum fuerant corrupti. Quis dicere valeat, quanta mala eccleſiæ cauſaverit per miniſterium hæreticorum, & Novatorum? deplora hoc coram Deo! ſed ſcito, malum hoc ab ignorantia originem trahere, quam eccleſiaſtici tanquam fontem omnium errorum evitare debent, prout quartum concilium Toletanum loquitur; *ignorantia mater cunctorum errorum, maximè in ſacerdotibus Dei vitanda eſt; qui docendi officium in populis ſuſceperunt; ſacerdotes enim legere ſanctas ſcripturas, frequenter admonet Paulus, dicens ad Timotheum, intende lectioni & exhortationi. Doctores ſemper manere, in his ſe ſciant; igitur ſacerdotes ſcripturas ſanctas & canones meditentur, ut omne opus eorum in prædicatione divina & doctrina conſiſtat. atque ædificent cunctos tam fidei ſcientiâ, quàm operum diſciplina.* Hæc ſola doctrina pro integra meditatione valet; optandus eſſet, ut trabalibus literis in omnibus cubiculis & manſionibus ſeminariorum ſcriberetur, & ut omnes benè ſe ſuper eam reflecterent, tunc planè non tot ſe in eccleſiam & functiones ec-

clesiasticas intruderent, qui neque talenta, neque sufficientes dispositiones habent, ut ei servire possint, ac proinde eam dehonestant per malam ac perversam suam conversationem; nam quia vivunt, ùt ignorantes ecclesiastici; qualiter Missam legent, aut breviarium recitabunt? nullam affectionem erga exercitia pietatis habent; studia perhorrescunt; lusus, venationes, luxus, & debachationes, ordinaria talium sunt occupatio; & qui minus mali ac perversi sunt, saltim tempus suum otiosè transigunt, vel in talibus laboribus insumunt, qui eis non conveniunt. *Otiositas autem inimica est animæ*, ait Petrus Blessensis tract. de inst. *si non legeris, si non studueris dormitabit anima tua præ tædio, & hostes tui animæ, sabbatha tua, deridebunt.* Verùm si ignorantia clericis adeò nociva est; multò adhuc magìs populo, religioni, & toti ecclesiæ damnum affert; ut hoc capias.

PUNCTUM II. Considera, quòd exinde nascatur profanatio sacramentorum, contemptus rerum sanctarum, confessiones sacrilegæ, communiones indignæ, absolutiones præcipitatæ, ingressus simoniaci in beneficia ecclesiastica, susceptio sanctorum ordinum temeraria, siquidem ignorantia, irregularitas quædam est juris

ris naturalis & divini, in qua nulla potestas, vel authoritas, quæcunque illa sit, dispensare valet; *quia tu repulisti scientiam*, ait Deus per prophetam Osée 4. 6. *repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi.* Ignorantia clericorum causa est omnium abusuum, & malorum, quæ in populo regnare cernimus, qui cùm non sint instructi in veritatibus fidei & doctrina evangelica, alii libertatem vivendi sectantur; alii in hæresim, imò quandoque in atheismum cadunt; alii totam vitam suam in sceleribus consumunt. Nescientes, quid lex divina præcipiat; quid prohibeat; omnes denique laborant fame, & siti verbi divini; proin iram Dei & maledictionem in totam parochiam provocant; *propterea captivus ductus est populus meus, quia non habuit scientiam, & nobiles ejus interierunt fame, & multitudo ejus siti exaruit.* If. 5. 13. Ità vel ipse Deus apud Isaiam conqueritur. Quem non intimè commoveat! bone Deus; si vel parùm diligimus ecclesiam, calidissimas profunderemus lacrymas ob perditionem tot animarum, cujus se reos faciunt per suum silentium sacerdotes & pastores ignorantes, ùt loquitur S. Gregorius Hom. 12. in Ezech. *tot occidimus, quot ad mortem ire, quotidie tepidi, & tacentes videmus.* Pro præparatione ad Missam; cape resolutionē

ad pedes altaris impugnandi & destruendi ignorantiam istam, tam in te, quàm in aliis. Da igitur quotidie aliquot horas studio, non ex curiositate, vel ad proprium gustum aut satisfactionem, sed ut alios instruere & exhortari possis juxta consilium & monitum S. Pauli datum Timotheo; *attende lectioni, exhortationi & doctrinæ.* 1. Tim. 4. 13. Si tibi etiam cura animarum non incumberet, necessarium tamen tibi est studium ad propriam tuam perfectionem; si autem cura aliorum tibi incumbit, adhuc magis & ferventius studio incumbere debes, ut aliis esse possis utilis, quia ùt ait S. Hieronymus, Epist. ad Ocean. *nihil prodest conscientiâ virtutum frui, nisi & traditum sibi populum possit instruere.*

DIE SABBATHI.

Domine; nonne bonum semen seminâsti in agro tuo? unde ergo habet zizania? & ait illis, inimicus homo hoc fecit. Matth. 13. 27.

De vigilantia pastorali.

Extendere se debet 1. Supra nos ipsos. 2. Et super alios.

PUNCTUM I. HOc lolium, superseminatum in agro patrisfamilias, ab inimico homine, dum dormirent homines, indicat, quomodo clerici, maximè pastores animarum, vigilare debeant, tum supra semetipsos, tum su-

pra alios; ne inimicus, ſeu adverſarius, damnum iis afferat, quos divina providentia, curæ eorum commiſit; id, quod nobis S. Paulus adhuc clarius dicit per hæc verba, quæ ad omnes omninò paſtores dirigit; *attendite vobis, & univerſo gregi &c.* Act. 20. 28. Debent ergo clerici, maximè, quibus cura animarum incumbit, primò vigilare majorî curâ & ſolicitudine ſupra ſe ipſos: conſiderent, & meditentur ſæpiùs, quòd diabolus ſingulariter ipſis inſidietur; crudelis hic inimicus animarum tentat eos omni modo; perbenè enim ſcit, finem à ſe intentum, aliter ſe non obtenturum, ac ſic faciliùs gregem ipſorum diſperſurum; *percutiam paſtorem, & diſpergētur oves gregis.* Matth. 26. En! quid nobis oculos noſtros aperire, & movere nos debeat, ut continuò ac inceſſanter nobismetipſis invigilemus, & cor noſtrum purum conſervemus, ut nihil ſit, quod puritatem illius inficere, aut corrumpere valeat. Agricola non tenetur ſemper vigilare; poteſt etiam quietem admittere, & ſomnum, poſt ſemen terræ mandatum; ſatìs eſt vinitorem vineam ſuam quandoque viſitare; Chriſtianus verò, maximè autem clericus omni tempore vigilare, & in omni loco, animæ ſuæ, providere debet, quæ eſt vinea illa particulari curæ ſuæ commiſſa:

vigilate itaque omni tempore. Luc. 21. 36. Vigilantia haec eousque se extendere debet quousque vita ipsius; incessanter è corde suo evellere, noxios illos surculos peccaminosae cupiditatis & plantare surculos charitatis, ùt ait S. Augustinus serm. 12. de V.O. c. 3. *extirpa cupiditatem, planta charitatem*; debet oculos suos continuò ad caelum elevatos habere, Deùmque rogare, ut perficiat in ipso, quod coepit; ut semen gratiae, quod in illud jecit, fructificet, & impediat. ne daemon illud per sua zizania corrumpat; *vigilantes in omni instantia & obsecratione.* Ephes. 6. 18. Anne ità hucusque super temetipsum vigilasti? sed quia talis particularis, & privata vigilantia non sufficit, ut quis sit bonus ecclesiasticus,

PUNCTUM II. Adverte, quod illa se extendere debeat etiam supra alios, maximè si cura animarum ipsi incumbat, tam sollicitè vigilare debet super gregem sibi concreditum; ut id ipsum aliquando Christo JEsu dicere possit, quod Jacob. ad Laban: *diu noctùque aestu urebar & gelu, fugebàtque somnus ab oculis meis.* Gen. 31. 40. Oculi pastoris evangelici nunquam clausi esse debent super necessitatibus gregis sui; imitari debet, in quantum fragilitas humana permittit, vigilantiam infatigabilem ipsius Dei; cujus locum tenet, & qui se a-

pud

pud prophetam virgæ vigilanti comparat; *virgam vigilantem ego video.* Jerem. 1. 11. Deus poſuit illum pro cuſtode domûs Iſraël *Si ergo viderit gladium, & cecinerit buccinâ, & annuntiaverit populo; audiens autem, quiſquis ille eſt, ſonitum buccinæ, & non ſe obſervaverit; veneritque gladius, & tulerit eum, ſanguis ipſius ſuper caput ejus erit* Ezech. 33. 3. Si autem obdormierit cuſtos, ſeu ſpeculator, tunc ipſe dignus eſt morte; & Deus vindictam de eo ſumet, pro anima illa, quam diabolus per incuriam illius ſeduxit & abduxit; *ſanguinem autem ejus de manu ſpeculatoris requiram.* Ratio illi reddenda erit de ſtrage animarũ, quæ exinde ſecuta fuerit.

Contremiſcite hìc miniſtri Domini; nec unquam è memoria veſtra elebantur obligationes veſtræ, neque pondus illud, quod vobis impoſitum eſt! examina te ipſum breviter circa præteritum, quam nam vigilantiam adhibueris? ô quantum zizaniorũ & apud te, & apud tuos invenies! quot abuſus irrepſêre per tuam negligentiam; quot crapulæ, ebrietates, profanationes feſtorum! *ſpeculatores cæci &c. canes muti non valentes latrare; videntes vana, dormientes & amantes ſomnia;* Iſ. 56. 10. ecce! qualis fortaſſe hucuſque fueris! pete veniam à Deo, & inpoſterum vigilantior eſto.

Vigila fide, vigila spe, vigila charitate, vigila operibus. S. Aug. Serm. 23. de V. D. Omni modo & ratione vigila; sit tua vigilantia cotinua, qualis erat illa sanctorum pastorum. S. Augustinus refert aliquid notabile valdè de S Cypriano; ait serm. 309. in natal. Cypri. Mart. n. 4. edit novæ, sanctum huncepiscopum, postquam audiit executionem mortis suæ, unum diem adhuc dilatam esse; ingentèmque multitudinem fidelium concurrisse, ità, ut totam noctem, ante januam domûs, in quâ asservabatur, insomnem, ac vigilando, traducerent, præcepisse, ut diligens cura virginum haberetur. O admirabilem Pastorem! exclamat hìc S. Augustinus; ibid. *viciná corporis morte, non moriebatur in animo, pastoris vigilantia pastoralis, & cura tuendi gregis, usque ad extremum vitæ hujus diem, mente sobria tenebatur.* Timor carnificis, cujus gladium jam capiti suo imminentem cernebat, non potuit in illo, delere memoriam obligationis suæ, tanquam fidelis dispensatoris & minìstri; *ità se martyrem cogitabat futurum, ut esse non oblivisceretur episcopum; magìs curans, quam rationem, pastorum principi, de commissis sibi ovibus, redderet, quàm quid infideli proconsuli, de fide propria, responderet.* ibid. Et nos timidi, & negligentes ministri omnia negli-

gi-

gimus; vel minimum quid, oblivisci nos facit curæ nostræ, quam & propriæ, & aliorum saluti debemus. Pro Missa; roga supremum pastorem, ut dignetur visitare terram, seu agrum, quem ipse coluit, & toties irrigavit proprio suo sangvine, non est præter illum, qui noxias herbas evellere possit, quas tu in illo crescere sinis. O Domine, tempus est, ut vinea hæc putetur, quam adeò turpiter neglexi! *tempus putationis advenit.* Cant. 2. 12. Fac bone JEsu, fac istud! quia si tu manum tuam non ingeras, semper dormire pergam; converte igitur me, quæso, ut tandem laborem pro conversione aliorum. *Deus virtutum convertere; respice de cœlo, & vide; & visita vineam istam; & perfice eam, quam plantavit dextera tua.* Ps. 79. 15.

DOMINICA SEXTA POST EPIPHANIAM.

Gratias agimus DEO semper pro omnibus vobis; memoriam vestri facientes in orationibus nostris sine intermissione, 1. Tessal. 1. 2.

De GRATITUDINE.

1. Quàm sollicitè gratias egerit DEO S. Paulus pro gratiis populo per suum ministeriũ ab illo cõcessis.
2. Curare debemus, ut illum imitemur.

PUNCTUM I. VErba, à quibus hodierna incipit episto-

 la,

la, magnæ ædificationis ſunt, pro clericis, qui in cura animarum occupati ſunt. Diſcimus hìc á S. Paulo gratias agere DEO, ſine intermiſſione, pro gratiis per miniſterium, & laborem noſtrum, aliis collatis, & ut nunquam illorum obliviſcamur in precibus noſtris, quos è cathedra inſtruximus. Non poſſumus habere illuſtrius quoddam exemplum gratitudinis, quàm iſtud hujus apoſtoli; tantummodo legere ſufficit epiſtolas illius, ut quis cor iſtud planè admirabile miretur, quod tam amplum erat, ut ad univerſam eccleſiam ſe extenderit; & ſanè tota eccleſia in corde erat S. Pauli, una cum omnibus bonis & malis ſuis; ſpatium illic erat pro toto mundo; orat DEUM, & gratias non ſolùm in generali pro eccleſia ait, ſed pro omnibus eccleſiis in particulari: *gratias ago Deo meo ſemper,* ait ad Corinthios, 1. Ep. 1. 4. *pro vobis, in gratia Dei, quæ data eſt vobis in Chriſto JEſu; quod in omnibus divites facti eſtis in illo.* Quod ad Romanos ſcribit notatu dignius eſt; *primùm quidem gratias ago Deo meo per JEſum Chriſtum, pro omnibus vobis, quia fides veſtra annuntiatur in univerſo mundo.* Rom. 1. 8. En! quomodo gratiarum actio, primaria & maxima illius cura, & ſollicitudo fuerit! en! quomodo neminem ab eo excludat, *pro omnibus vobis*

bis. Advertè, quòd non solùm gratias Deo agat, quia fidem receperunt, sed, *quia fides vestra,* ùt ait, *annuntiatur in universo mundo.* Nullius prorsus circumstantiæ oblivi-scitur, donorum DEI. Erat quasi thuribulum in manu tenens, ut, ubicunque super ecclesiam effundebantur. Deus gloriam sanctissimo nomini ejus propterea debitam consequeretur; en! quomodo ad Ephesios scribat? cap. 1. 16. *non cesso, gratias agens pro vobis, ego audiens fidem vestram.* Id ipsum etiam ad Colossenses c. 1. 3. scribit; *gratias agimus DEO, & Patri Domini nostri JEsu Christi, semper pro vobis orantes, audientes fidem vestram.* Si quid ei innotuit de virtutibus fidelium; etsi testis ocularis ipse non fuerit illi jam erat, & sufficiens ratio Deum laudandi; neque, semel tantum Deum laudavit; sed laudem & preces suas continuabat; hinc dicebat; *ex qua die audivimus, non cessamus pro vobis orantes.* Ibid. v. 9. Ignis iste jugiter ardebat in corde ipsius, nec unquam destitit, offerre Deo hoc sacrificium laudis, Ministri Domini, en exemplar; discite in 2do puncto curam & solicitudinem, quam habere debetis, ut eum quò ad hoc imitemini.

PUNCTUM II Hinc cogita frequenter, quó nil magis divinos amores ad se trahat, qnám humilis agnitio & confessio, om-

nium,

nium, quæcumque bona, & bené facere possumus, non nisi áDeo in nos derivari. Flumina de mari veniunt, ut illuc iterum revertantur, *ut iterum fluant*, ait Sapiens, Ecclesiastis 1. 7. *ad locum unde exeunt, revertuntur flumina gratiarum*, notat S. Bernardus, in cant. Serm. 1. 3. *remittatur ad suum principiū cœleste profluvium, quo uberius terris refundatur*. Quò magis gratos nos ostendimus Deo, tantó uberius gratias suas super nos effundet, & laboribus nostris dabit benedictionem. Credimus hoc? facimúsne sic? vita apostolica consistit in imitatione S. Pauli; jam vidimus, quemadmodum vita hujus admirabilis apostoli non nisi continuum sacrificium laudis fuerit, & gratiarum actio non interrupta; charitas ipsius complectebatur totum mundum; integras civitates, & etiam quosdam in particulari. Ah ubi nostra est charitas quàm soliciti sumus, eum imitandi? quid respondebimus Christo Domino in judicio extremo, quando nobis objiciet, apostolum hunc gratias sibi egisse pro salute omnium eorum, quos per prædicationem ad sui cognitionem perduxisset? & quòd non obstantibus suis continuis laboribus, persecutionibus, peregrinationibus, diversis negotiis, & occupationibus, solicitudine, labore manuum suarum necessaria sibi comparandi, nihilominus

nus continuò perſeveraverit orando, ut dignaretur illud complere, quod per ipſum cœpiſſet, donando iis magnum illud donū perſeverātiæ; quòd nos èontra adeò negligentes fuerimus, & aliud ad agendum, nihil habentes, niſi hoc ſolum; liberi à curis & negotiis mundanis & ſæcularibus, ut ſic eò expeditiùs ſervitio eccleſiæ intendere poſſemus, ad talia non tantùm non attenderimus, ſed meliorem & potiorem partem temporis, etiam illius, quod orationi deſtinatum erat, in longè aliis conſummaverimus. Reſolve te inpoſterum melius huic tuæ obligationi ſatisfaciendi; ſanctiſſima Euchariſtia, ad quam toties accedis, excellens tibi medium ſubminiſtrat, ſiquidem illud offerendo, vel ſumendo, talem Deo gratiarum actionem exhibemus, quæ ex omnibus illi gratiſſima, acceptiſſima, perfectiſſimaque eſt. Uni te Chriſto JEſu, qui ſe in hoc ſanctiſſimo Sacramento recondidit, ut noſtram gratitudinem ſuppleat, & continuò Patri ſuo æterno, pro nobis gratias agat. Roga ipſum, ut talem tibi ſenſum & affectus det, ut nunquam ceſſes illum laudare, & benedicere pro beneficiis omnibus, & ſingulis, cùm interea tot ingrati exiſtunt, qui eorum planè obliviſcuntur. *Salva nos fac Domine Deus noſter; congrega nos de nationibus,*

ut

ut confiteamur nomini sancto tuo; & gloriemur in laude tua. Ps. 105. 47.

FERIA SECUNDA.

Memores operis fidei vestræ, & laboris, & charitatis & sustinentiæ spei Domini nostri JEsu Christi ante DEum, & Patrem nostrum. 1. Tessalon. 1. 3.

De sanctitate primorum Christianorum.

1. Quales illorum fuerint virtutes.
1. Quàm longè ab iis nos absimus.

PUNCTUM I. ELogium, quod S. Paulus hic Thessalonicensibus tribuit, materiam nobis ad meditandum valdè utilem prœbet; quia in illo invenimus, unde nos humiliemus, & confundamnr, in comparatione vitæ nostræ adeò nobis sensualis, & laxæ, cum fervore, contemptu rerum præsentium, patientia, & vitâ plenè cœlesti istorum primorum Christianorum. Isti non erant ministri altaris, vel ad alias sacras functiones destinati, aut personæ tales, quæ ab omni commercio mundi fuissent separati, quorum virtutes Apostolus hic recenset; homines erant vinculo matrimoniali alligati; qui uxores habebant, quasi non haberent; qui utebantur hoc mundo, tanquam non utentes; qui continuò ad cœlum suspirabant; qui incessanter orabant; qui

qui in tribulationibus gaudebant, semper parati; & prompti vitam pro Christo JEsu & Evangelio illius immolandi; adeò à divitiis abhorrentes, ut ad pedes Apostolorum pretium bonorum suorum attulerint; adeò temperantes in suo agape (ita vocabantur convivia ipsorum) ut fuerit schola sobrietatis; adeò pœnitentiæ dediti, ut continua habuerint jejunia; adeò submissi, & obedientes pastoribus suis, quasi ipsi Christo Domino; ita orationi dediti, ut bonam partem noctis eidem insumpserint; uno verbo, adeò fuêre sancti, ut ex horrore, & fugâ vitiorum solummodò ab aliis discerni potuerint; prout Tertullianus l. ad Scapulam. c. 2. de Christianis, etiam sui temporis, loquitur *in silentio, & modestia agimus, nec aliunde noscibiles, quàm de emendatione vitiorum.* Id, quod etiam reperimus in illa pulcherrima epistola Ecclesiæ Lugdunensis & Viennensis ad Ecclesiam Smirnensem, dum sanctam Blandinam, quæ erat mancipium, ad hoc adigere volebant, ut prætensa, & Christianis falsò imposita crimina fateretur. Illa inter gravissima tormenta constanter respondit: *Christiani sumus; apud nos nil criminis admittitur.* En! qualis fuerit primorum Christianorum virtus, quos benè appellare possumus *primos religiosos*

Christi

Christi JEsu; verùm quantùm nos ab iis distamus!

PUNCTUM II. Si benè consideremus sanctitatem, & puritatem morum, qui in primis istis ecclesiæ sæculis floruêre Christianorum, necesse erit agnoscere & fateri, nos nequidem nomen Christianorum mereri, qui sumus de stirpe Cánaan, & non de progenie Juda; adeò nimirum ab illa decidimus. Ubi est illa perfecta renuntiatio propriorum commodorum, ille contemptus divitiarum, illa voluntaria paupertas, illa unio cordium; illa patientia in persecutionib6, ille ardor martyrii, illæ preces cōtinuæ, jejunia, vigiliæ, austeritates &c. ad quorum vel solum nomen contremiscimini? *quid ad hæc nos sumus? ventris animalia*, ut verbis S. Hieronymi utar, quæ nobis magìs conveniunt, quàm sancto huic, qui vitam adeò austeram vivebat, & qui insuper vicinus erat huic aureo ecclesiæ sæculo. An non justissimam ingemescendi causam hic habent omnes Clerici, quòd tantam inter Christianos relaxationem, disciplinam adeó debilitatam, impuritatem & scelera ferè ubique impune regnare videamus. Eheu! quomodo accidit tanta mutatio! quæ illius causa? *quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus.* Thren, 4. 1. Pasto-

res

res & ministri Ecclesiæ Jure merito sibi timere debent, ut, si populus hodiedum adeò perversus est, id non ex illorum negligentia & defectu accidat, siquidem quēadmodum Propheta ait, grex ordinariè suo se Pastori accomodat; *& erit sicut populus, sic Sacerdos.* If. 24. 2. Primi Christiani non erant adeò, ac tam excellenter perfecti; nisi quia illorum pastores tales fuêre; sint etiam nostri tales, & qnamprimum etiam populus illos sequetur, & imitabitur. Pro præparatione ad Missam; recogita seriò, quàm perfectus esse debeas. Et time hanc terribilem comminationem scripturæ. *Sacerdotes, qui accedunt ad Dominum, sanctificentur, ne percutiat eos Dominus.* Exod. 19. 22. Oportet vitam, actiones omnes, & dispositiones sacerdotum, in oblatione corporis, & sangvinis Christi, quamdam habere relationem & similitudinem cum statu divinæ hujus victimæ, quam Patri æterno offerunt, id est, quemadmodum JEsus Christus hostia est Deo digna, quia infinitè sanctus est, infinitè purus, infinitè elongatus est, ab omni vel minima sorde, ità etiam vita sacerdotis, qui minister est, hujus divinæ oblationis, esse debet vita pura, sancta, irreprehensibilis, & ab omni macula peccati exempta. Hæc tecum recogita, antequam ad altare

accedas; en! quibus te occupare debeas tam ante, quàm poſt Miſſam. *Qui paſſionis Dominicæ myſteria celebramus, debemus imitari, quod agimus; tunc enim pro nobis hoſtia erit, cùm nosmetipſos Deo Patri hoſtiam fecerimus.* S. Gregorius M. l. 4. Dialog. c. 8.

FERIA TERTIA.

Evangelium noſtrum non fuit ad vos in ſermone tantùm, ſed & in virtute, & in Spiritu ſancto, & in plenitudine multa, ſicut ſcitis, quales fuerimus in vobis propter vos. 1. Theſſal. 1. 5.

De prædicatione S. Pauli.

1. Quare apoſtolus iſte adeò fructuosè prædicaverit.
2. Et cur nos tam modicum fructum afferamus.

PUNCTUM I. EN! materiam meditationis non minùs utilem, quàm præcedens fuerit, ſiquidem pariter nos humiliandi nobis præbet anſam & cauſam. Indicat nobis S. Paulus maximos illos fructus, quos prædicatione ſua apud Theſſalonicenſes attulit id, quod planè nos ſummopere confundere debet, qui tam modicum fructum afferimus. Exhibuit hunc felicem ſucceſſum non ſolùm miraculis, quibus miniſterium ſuum Deus condecoravit, ſed inſuper bono ſuo exemplo, & vita irreprehenſibili, & ædificatoria, quam inter eos duxit. *Scitis, quales fuerimus in vobis, propter vos.* Aſſerit, populum hunc, fidem veram, tanto cum

ardore, amplexum, tantùmque ſplendorē virtutum & ſanctitatis emiſiſſe, ut tanquam veri imitatores ſui apoſtoli, imò ipſius JEſu Chriſti, potuerint omnibus aliis eccleſiis, tanquam exemplar, & norma perfectionis proponi. *Imitatores noſtri facti eſtis, & Domini &c. Ità, ut facti ſitis forma omnibus credentibus in Macedonia, & Achaja.* Ibid. v. 6. 7. Collige exinde, quàm efficax ſit prædicatio evangelii, ſi bono inſuper exemplo ſuffulciatur. Si vitam vivas vere eccleſiaſticam, vix neceſſe erit, ut aliquid dicas, prout apoſtolus id ipſum notavit; *ità, ut non ſit nobis neceſſè, quidquam loqui.* Erant Theſſalonicenſes âdeò confirmati in fide, per exemplum S. Pauli, & in amore JEſu Chriſti taliter accenſi & ferventes, ut ſine prædicatione, & quin pedem aliquem è Patria ſua extulerint, ipſi fuerint apoſtoli & prædicatores evangelii per totam Græciam, & per totum mundum; *à vobis enim diffamatus eſt ſermo Domini; non ſolùm in Macedonia, & in Achaja, ſed & in omni loco fides veſtra, quæ eſt ad Deum, profecta eſt*, En! grande illud ſecretum, quo apoſtolus uſus fuit, ut animas Deo lucraretur, & ex cordibus hominum idola illa aufferret, quibus immolabant, volo dicere, paſſiones, quibus adeò tenaciter inhærebant; & eò induce-

ret, ut unicè deinceps servirent Deo vero, & JEsu Christo filio ejus; sed quæso, unde hoc accidit, quòd eandem veritatem prædicantes, quam prædicavit apostolus, tam parùm fructum afferamus nos? rationem hujus rei dabit.

PUNCTUM II. Hanc facilè detegimus; nimirùm discursus & conciones plurimorum, qui se in hoc officium ingerunt, consistunt *in sermone tantùm, non autem in virtute multa;* prædicatio illorum non fulcitur, neque per orationem, neque per vim & efficaciam boni exempli, prout illa S. Pauli; illi non amant Deum, neque JEsum Christum filium ejus. sicut apostolus iste; non faciunt id ipsum, quod alios docent; en! quare verba illorum non sint nisi merus & vacuus sonus; cymbalum tinniens, nullam autem cordibus audientium impressionem faciens; *dabis voci tuæ vocem virtutis,* ait S. Bernardus, serm. 54. in Cant. *si, quod suades, tibi prius cognosceris persvasisse; validioris operis, quàm oris vox &c. vox oris sonat, vox operis tonat.* Lingva oris, dicebat S. Franciscus Salesius, ad aurem corporis loquitur; verùm lingva cordis, ad corda audientium loquitur; vis, ut verba tua sint efficacia, vide, ut ipse priùs ab iis movearis, quæ alios docere & persvadere cupis; item esto primus, quiid exequeris, quia ad omnes omninò

minind prædicatores ſpectat, quod de divino magiſtro noſtro ſcriptum eſt, *cœpit JEſus facere & docere*, Act. 1: Deplora hic cæcitatem tot clericorum, qui per indiſcretam quamdam præcipitantiam, hunc ordinem invertunt, & alios docere feſtinant, quod ipſi nunquam in praxim reduxêre. O quàm rarum eſt, quòd ejuſmodi prædicatores magnas converſiones evincant; *facere & docere* ſymbolum eſt omnium prædicatorum, qui in ſuo miniſterio ſancti evadere cupiunt; qui aliam viam ingreditur, meretur potiùs conſiderari, ùt ſucceſſor phariſæorum, quàm apoſtolorum, ſiquidem imponit aliis jugum, quod ipſe ferre recuſat; *ſit igitur rector operatione præcipua*, concluſio eſt, quam facere debemus cum S. Gregorio Papa, l. 2. Paſtor. c. 3. *illa vox nàmque libentius auditorum corda penetrat, quam dicentis vita commendat.* Felix paſtor! felix prædicator! qui huc pervenit! & cujus vita continua ad virtutem exhortatio eſt; magnus erit in regno cælorum; *qui autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in regno cœlorum*, Math. 5. 19. Ipſe Dominus JEſus per hæc verba canonizavit omnes illos, qui in ſuo miniſterio ità victuri ſunt. Roga illum, ut te talem reddat; celebra aut communica hodie ad hanc intentionem; prædicator, qui

Deum in corde suo possidet, verba Dei habet, & vox ipsius etiam maximos peccatores dejiciet, præfiguratos per cedros Libani, de quibus propheta loquitur: *vox Domini in virtute; vox Domini in magnificentia; vox Domini confringentis cedros, & confringet Dominus cedros Libani &c. vox Domini præparantis cervos: & revelabit condensa; & in templo ejus omnes dicent gloriam*, Ps. 28. 4. 5. 8.

FERIA QUARTA.

Simile est regnum cœlorum grano sinapis; quod accipiens homo seminavit in agro suo. Matth. 13. 31.

De doctrina evangelica.

1. Parvitas. 2. Magnitudo. 3. Et virtus seu efficacia doctrinæ evangelicæ.

PUNCTUM I. DAt nobis Dominus JEsus in parabola ista, de grano sinapis, imaginem quamdã doctrinæ suæ, modo quodam sensibili, & propriis quasi oculis cernere facit, progressum, quem evangelium suum in & per totum orbem facit, ad eum ferè modum, quô modica illa planta sinapis crescit, quæ cùm sit minima ex omnibus plantis, tandem in arborem excrescit, quæ latè ramos suos extendit. Quid magìs modicum? quid infirmius, quid contemptibilius coram oculis hominum, quàm prædicatio evangelii in suo principio? credere in JEsum

Chri-

Christum, qui totam vitam suam transegit, in paupertate, in obscuritate, in humiliationibus; adorare Deum crucifixum, gentibus stultitia, Judaeis scandalum, philosophis causa & objectum derisionis, principibus occasio persecutionum; fuit id, quod Paulus 1. Cor. 1. 23. insinuabat; *praedicamus Christum crucifixum; Judaeis quidem scandalum: gentibus autem stultitiam;* quid abjectius, quâm ferre injurias; inimicis ignoscere, portare crucem suam, semetipsum abnegare; contemnere divitias, & honores hujus mundi? haec ipsa autem erat doctrina Christi, quam annuntiare & evangelizare oportebat hominibus superbis; & qui nam hoc fecerant? duodecim pauperes piscatores; gens invalida, absque litteris, sine eloquentia, quos Deus elegit, ut confunderent potentes & sapientes hujus saeculi; ùtque totus mundus cerneret, suum hoc esse opus & negotium; *non de oratore* ait S. Augustinus in Psal. 36. serm. 2. n. 14. *piscatorem, sed de piscatore lucratus est oratorem; de piscatore lucratus est senatorem; ac piscatore lucratus est imperatorem.* Adora hunc modum agendi Divinae providentiae; & postquam vidisti doctrinae evangelicae modicitatem seu parvitatem in suo principio.

PUNCTUM II. Considera magnitudinem

nem & extensionom illius, in progressu; hoc divinum granum in arborem excrevit; in cujus ramis volucres cæli svaviter quiescebant; dum potentes hujus mundi principes, sapientes, ac philosophi, in ecclesiam intrârunt, & sub umbra ipsius se occultaverunt, atque fructibus illius se refecerunt. Apostolorum voce, & sono per totum terrarum orbem sparso, turmatim accurrerunt populi ad ovile Christi; imò ipsimet reges & magnates hujus mundi, gloriæ ac honori sibi duxerunt, si pertare possent jugum evangelii, eíque obedire. Rem miram! prædictum & præfiguratum longè antea hoc fuit in Daniele, per illum parvum lapidem, qui decisus crevit in montem magnum; *lapis factus est mons magnus; & implevit universam terram*, Daniel. 2. 35. & per illum fontem parvum, quem Mardochæus per somnium vidit: *fons parvus crevit in fluvium maximum, & in aquas plurimas redundavit*, Esther. 11. 10. Nullum tam grande, tàmque admirabile, quàm tale spectaculum, pro iis, qui diligunt decorem & pulchritudinem domûs Dei; extra se rapi se experiuntur, & prægustum aliquem talis gaudii capiunt, quali fruuntur beati in cœlo, dum ità exclamant; *magna & mirabilia sunt opera tua Domine Deus omnipotens; justæ & veræ sunt viæ tuæ rex sæculorum, quis non magnificabit*
nomen

nomen tuum? Apoc. 15. 3. ſed admiratione iſta haud contentos nos eſſe oportet ſuper doctrina evangelica; videamus inſuper in tertio puncto vim & efficaciã illius.

PUNCTUM III. Hæc ipſa indicatur nobis pariter in & per proprietates grani ſinapis, quod ex omnibus ſeminibus plurimum acrimoniæ habet, ſi conteratur; quod indicat efficaciam & vivacitatem doctrinæ evangelicæ, quæ, ſi benè expendatur, & maſticetur, etiam induratas in malo animas movere, & graviſſimis peccatoribus lacrymas ciere, & lapidea corda conterere valet; *nunquid non verba mea ſunt quaſi ignis, dicit Dominus, & quaſi malleus conterens petram?* Jerem. 23. 29. Audi, quid de hoc dicat Paulus Hebr. 4. 12. *vivus eſt ſermo Dei, & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti; & pertingens uſque ad diviſionem animæ & ſpiritus: compagum quoque & medullarum, & diſcretor cogitationum & intentionum cordis.* Pondera benè vim & virtutem illius; gladius eſt ex utraque parte acutus, in intima ſecreta cordis penetrans; *dicit de temporalibus*, prout S. Auguſtinus in Pſ. 49. 12. notavit, *dicit de æternis, in utroque probat, quod dicit, & eum, quem ferit, ſeperat à mundo.* Vide, quàm acutus ſit gladius, qualem, quã-

tàmque divisionem facere valeat? separat sanctos, dividit impios, separat à te, quod impedimento saluti tuæ est; vult, se consecrare Deo filius; Pater hoc non vult; verbum Dei unum ab altero separat; vult clericus, servire Deo; statui ac vocationi suæ satisfacere; non approbant hoc consangvinei ejus; gladius iste utraque parte acutus quæstionem hanc decidit. Sacerdotes Dei! quotidie ad manum habetis gladium hunc spiritualem, ut rescindere possitis, quod in aliis malum esse cognoscitis, utere tu illo primùm pro te ipso; quia quantumcunque perfectus sis, semper invenies in temetipso, quod abscindas; roga Christum JEsum, quem in S. communione sumpturus es; quique advenit, ut gladium hunc, in mundum secum afferret, ut gratiam tibi conferat, benè illô utendi, & omne illud à teipso separandi, quod te impedire possit, ne ex integro ipsius sis; *non veni pacem mittere, sed gladium; veni enim separare hominem adversùs patrem suum & filiam adversùs matrem suam, & nurum adversùs socrum suam,* Matth. 10, 35.

FERIA QUINTA.

Simile est regnum cœlorum fermento, quod acceptum mulier abscondit, in farinæ satis tribus, donec fermentatum est totum. Matth. 13. 33.

De usu rerum modicarum.

1. Qualiter contemnantur.
2. Quomodo æstimari debeant.

PUNCTUM I. Parabola de fermento idem significat, quod granum sinapis, volo dicere, vim & foecunditatem verbi Dei; nova igitur non indiget expositione, Hier. ibi, admirabimur cum SS. PP. modum agendi & prædicandi Salvatoris nostri, qui duabus similitudinibus hìc utitur, quas à rebus minimis & vilissimis desumpsit, ut doceret nos haud contemni, aut negligi debere res minimas, nam si iis benè uti sciamus, nonnisi maximam nobis afferre possunt utilitatem; sufficiat itaque hìc advertere, quod error sit valdè communis, & ordinarius, quòd nonnisi magnis uti velimus; contemnuntur parva & modica; & nonnisi sublimia placent; si quis sublimi orationi vacare nō possit, nullam amat; si grandem pænitentiam subire non valemus, tunc nullam arripimus; & sic de aliis: iste putatur esse zelus; & nihilominus in isto apparenti fervore sæpiùs plus vanitatis, plus de proprio amore, aut ambitione, invenire est, quàm devotionis & pietatis solidæ. Abstinere á modica quadam curiositate; ab inutilì aliquô verbô; in re quadam modica obedire, vel alteri servire &c. quid refert? dicere solemus;

mus; an operæ pretium ſit, talibus intendere? interea nos ipſos per hunc contemptum rerum modicarum fallimus, & haud advertimus; quòd ſenſim per illum trahamur ad majora mala, juxta illud Sapientis; *qui ſpernit modica, paulatim decidet,* Eccleſ. 19. 1. cùm per fidelitatem noſtram, in ejusmodi minimis, quaſi inſenſibiliter ad perfectionem pertingere potuiſſemus. Teſtatur S. Thereſia de ſe ipſa, quòpriùs quã Spiritus S. in corde ipſius illud magnum incendium amoris accenderat, à quo feliciter conſumpta fuit, ſe priùs in rebus modicis exercuerit, & in ejuſmodi ſponſo ſuo amorem ſuum conteſtari quæſierit; illis horis, quas olim in rebus vanis conſummebat, ſcopabat; chorum accedebat, dum nulla alia inveniebatur, ut ibi aliqua in ordinem componeret, & ſe felicem reputabat, quòd ſororibus ſuis, ſponſis agni immaculati, quæ ad pſallendas Dei laudes conſecratæ erant, hoc modicum ſervitium exhibere poſſet. Talia nobis videntur modica, ſed fortaſsè illud ipſum fuit, per quod ad tam altam contemplationem aſcendit, quam in illa admiramur; diſce exinde æſtimationem, quam de rebus modicis facere debeas.

PUNCTUM II. *Magnus eſſe vis,* ait S. Auguſtinus, ſerm. 69. de verb. evang. aliàs 10. de Verb. D. *à minimo incipe.* Incipe

pe à rebus parvis; ſed benè inchoa, ut continuare poſſis; arripe minimas occaſiones orandi, & te humiliandi, quæ tibi ſe offerunt, & brevì in perfectum chriſtianum & eccleſiaſticum evades; res iſtæ modicæ non ſunt magnæ; quaſi per ſe placere magnoperè poſſint Deo; ſed magnus ille amor, ex & cum quo fiunt, eas magnas reddit; Deus non quærit, niſi amorem ſui; nihil magni facis, ſi parùm ames; nihil modicū & parvum, ſi multùm ames; vaſculum aquæ frigidæ pauperi datum ex amore Dei, vel ipſum cælum promereri valet. Nota, quando Chriſtus Dominus ſervum bonum invitat, in gaudium Domini ſui intrare, hoc non ideò factum eſſe, quaſi in carcerem miſſus, & ad mortem ob fidem damnatus fuerit, ſed quia in minimo fidelis erat; *quia ſuper pauca fuiſti fidelis, ſuper multa te conſtituam*, Matth. 25. 21. *intra in gaudium Domini tui*, quod S. Bernardo anſam præbuit dicendi, in ſolemn. SS. omnium: *In minimis eſſe fidelem non parvum eſt; hoc parvum non parvum eſt, ſed ferè totum.* Examina te nunc, qualis fuerit tua in rebus modicis fidelitas? ah! quoties neglexiſti Deo dare illud modicum, quod à te petiit, in iſta, vel illa occaſione, ubi potuiſſes avertere oculos tuos, reprimere ligvam tuam, refrenare proprium amorem tuum &c.?

roga

roga illum pro hac gratia, ut deinceps nil amplius contemnas, quod ad gloriam ipsius, & ad tuam propriam sanctificationem quoquo modo aliquid conferre potest; si hodie communicas, haud dubium est, quòd rem magnam feceris; sed cave, ne modica tua præparatio hocipsum non faciat quid parvum & infructuosum; quod in se adeò grande quid, & excellens est. Igitur benè te ad illam præpara, & postquam omnes vires adhibuisti; tua gratiarum actio in eo sit, ut admireris Deum, quòd dignatus sit ad te venire; *ergòne credibile est, ut habitet Deus cum hominibus super terram; si cœlum & cœli cœlorum non te capiunt, quantò magis domus ista, quam ædificavi.* 2. Paralip. 6. 18.

FERIA SEXTA.

Hæc omnia locutus est in parabolis ad turbas. Matth. 13. 34.

De modo instruendi populum.

1. Debent hoc ecclesiastici facere solidè & familiariter.
2. Motiva, cur ità fieri debeat.

PUNCTUM I. Adora verbum æternũ, sapientiam DEI Patris, prædicantem populo in parobalis, atque utentem exemplis familiaribus, ut ità veritates salutares toti mundo tedderet intelligibiles. O quàm admirabilis est iste mo-

modus? & dignus planè attentione & reflexione noſtra! docet nos per hoc, quòd eccleſiaſtici, ſi utiliter pro ſalute animarũ laborare velint, familiares ac vulgares ſe exhibere debeant in ſuis inſtructionibus; debent eſſe perſvaſi cum apoſtolo, quòd omni generi hominum debitores ſint; *Græcis ac barbaris, ſapientibus & inſipientibus debitor ſum*, Rom. 1. 14. Cum gaudio & guſtu loqvimur de religione & fide noſtra cum perſonis, quæ perſpicacis ingenii, ac rerum intelligentes ſunt, quia facilè id capiunt, quod illis dicitur; ſed nonniſi cum repugnantia id à nobis fit reſpectu rudiũ, quia difficultatem patimur, ut eis perſvadeamus veritates illas, quas docendi ſunt; & tamen hæc ipſa eſt in particulari occaſio, ubi zelus eccleſiaſticorum elucere debet; ut dicere valeant cum apoſtolo; *væ mihi, ſi non evangelizavero*, 1. Cor. 9. Paſtor totum ſe debet gregi ſuo; hic autem conſtat & compoſitus eſt ex ſapientibus & ſimplicibus; æquè uni, ac aliis debitor eſt; ſed certa quadam ratione, plus ſimplicibus & rudibus, quàm ſapientibus & ſcientibus; quia hi ultimi poſſunt per ſuam ſcientiam ſupplere inſtructionem paſtoris ſui, ubi ſimplices hoc non valent; ergo exactius iſti debent inſtrui, & eadem ipſis ſæpiùs repeti, cùm habeant intellectum valdè tardum,

dum, & non velocem, *ea, quæ ſunt inſtru-ctioni neceſſaria. ſæpius oportet inſinuare ru-dioribus,* ait S. Auguſtinus. de baptis, con-tra Donat. l. 2. c. 1. Tot diverſis modis & viis, talia ipſis proponi debent, donec tandem aliquid capiant. Neque hoc ipſum abſque fructu eſt, eorum quibus hoc onus incumbit; neceſſitas iſta, quam experiun-tur, unam, eandémque rem toties incul-candi, quouſque eā intelligibilem reddant, ejuſmodi tardis intellectibus ipſis ſervit, ad acquirendam magnam facilitatem, in publico loquendi. Inſtruxiſtíne tuos hôc modô? quot clerici ab hac methodo rece-dunt, qui, cùm deberent ſe applicare, ad tractandas materias utiles, & neceſſarias, talia gaudent ex cathedra proponere, quæ ſunt curioſa, extraordinaria, ſublimia; quæ tranſcendunt intellectum tertiæ ferè par-tis auditorum ſuorum? qui conciones ſu-as implent ſubtilitatibus & ratiociniis philo-ſophicis? an nondicas, tales non prædi-care, niſi ut auditores ſuos confuſos red-dant; quíque totam gloriam ſuam in eo po-nunt, ut non intelligantur, niſi à valdè paucis? evita hunc defectum, & errorem; & ad hunc effectum.

PUNCTUM II. Examina rationes & motiva, cur ſtudere debeas, modo alicui ſolido, ac familiari. Primum eſt, exemplum

Chri-

Christi JEsu, qui nobis in evangelio testatur, se specialiter venisse, propter instructionem pauperum. *Spiritus Domini super me, evangelizare pauperibus, misit me.* Luc. 4. 18. Visne tu negligere eos, qui principale objectum erant, missionis divini magistri tui? 2dum est, intentio ecclesiæ, quæ hoc ipsum pastoribus animarum præscribit: *diebus saltem dominicis & festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & eorum capacitate pascant, salutaribus verbis, docendo, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem; annuntiandòque eis cum brevitate & facilitate sermonis, vitia, quæ eos declinare; & virtutes, quas sectari oporteat; ut pœnam æternam evadere, & cœlestem gloriam consequi valeant.* En! quomodo Tridentinum de hac re loquatur! en regulam, quam sequi debes! 3tium desumitur ex ipsa natura veritatum, quas prædicamus, quæ hoc requirunt. Non indigent arte, neque præceptis eloquentiæ ut persvadeantur; sufficit, ut simpliciter explicentur, *ut fides vestra non sit in sapientia, sed in virtute Dei.* 1. Cor. 2. 5. Non opus est discursibus sublimibus, neque figuris rhètoricis, ut hominibus persvadeatur; illorum beatitudinem, & totam felicitatem consistere unicè in eo, ut cognoscant Deum, & quem misit, filium suum; principalem illorum obligatio-

nem esse, ut ament Deum super omnes alias res, & evitent omne id quod ei displicere posset; quòd solummodo unicam animam salvandam, unicum cælum sperandum, unum infernum timendum habeant &c. Simplex expositio harum veritatum majorem intellectui auditorum impressionem facit, quàm alii vel eloquētissimi discursus. Quos fructus non afferunt tot homines apostolici, qui talia cum aliquo zelo & simplicitate prædicant! propone, quòd eos imitari velis; tunc enim cum S. Paulo dicere poteris; *sermo meus & prædicatio mea non in persuasibilibus humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus, & virtutis.* 1. Cor. 2. 4. Pete à Christo Domino hanc gratiam, in præparatione tua ad Missam; offer illi te ipsum, ut aliquid conferre valeas ad hoc grande negotium, nimirum perducendi homines ad agnitionem veritatis per prædicationem evangelii; & si te ad tam sublime officium vocavit, talem modum prædicandi assumere stude, qui toti mundo utilis esse valeat; *prædicate evangelium omni creaturæ.*

DIE SABBATHI.

Sine parabolis non loquebatur eis, ut impleretur, quod dictum erat per prophetam, dicentem; aperiam in parabolis os meum; eru-

ructabo abscondita à constitutione mundi.
Matth. 13. 35.

De Catechismo.

1. Necessitas illius.
2. Modus Catechizandi.

PUNCTUM I. ISta abscondita, ab initio mundi, & quæ nobis revelata fuêre à JESU Christo, sunt mysteria, & veritates evangelicæ, quas Dominus noster apostolos suos, eorùmque successores jussit annuntiare in universa terra. *Euntes docete omnes gentes.* Matth. 28. Considera, quàm fideliter exsecuti sint apostoli hanc sibi datam commissionem maximi momenti; nec unum diem intermittebant, ait S. Lucas, quin pluries de die, de Christo, loquerentur; *omni autem die non cessabant, in templo, & circa domos, docentes & evangelizantes Christum JEsum,* Quid dicitis ad hoc ministri ecclesiæ; qui locum tenetis apostolorum? non petitur, ut quotidie, quemadmodum illi, catechismum tradatis, sed ad minus ad hoc, ecclesiæ obedire debetis, ut dominicis, & festis diebus id fiat. Trid. Sess. 24. c. 4. Anne obligationem vestrã circa hoc ignorare potestis? præsertim si cura animarum vobis incumbit? *nonne greges pascuntur à pastoribus?* Ezech. 34. quomodo prætenditis, ut tot pauperes & mise-

miseri rusticani, tot mechanici & alii similes; qui neque legere, neque scribere sciunt, veritates illas addiscant, quorum scientia ad salutem est necessaria? si vos eorum curam non habetis? *paucissimis datum est, ut nullo sibi prædicante homine doctrinam salutis accipiant*, ait S. Augustinus de bono persev. c. 9. Quamdiu ignorantes in tua parochia inveniuntur, obligatus es, ut illos instruas, nisi incurrere velis hanc reprehensionem, quam per prophetam suum facit, quæque in extremo die judicii, tot ecclesiasticis & pastoribus ad confusionem erit, qui nullam curam adhibuêre, ut ignorantes instruerent; *parvuli petierunt panem, & non erat, qui frangeret eis.* Thren. 4. 4. Quia autem non sufficit convictum esse de necessitate catechismi, disce in 2do puncto modum, illum tradendi.

PUNCTUM II. Non tam facilè est, benè ac fructuosè tradendi catechismū, ac nobis imaginamur; est una ex principalioribus inter functiones ecclesiasticas, quæ summam applicationem meretur, & plus difficultatis, patientiæ, mansvetudinis, unctionis spiritualis, discretionis & perseverantiæ requirit; non est communis quidam labor, sed ad sapientem architectum pertinet stabilire fundamentum

religi-

religionis ſeu fidei noſtræ, ait S. Hieronymus, in cap. 1. epiſt. ad Titum. *fundamentum nemo poteſt ponere, niſi ſapiens architectus.* Ut proſperè & ex ſententia procedat, oportet primò aliquem priùs benè inſtructum eſſe in veritatibus fidei noſtræ, antequam in ſtatu eſſe poſſit, ut illas modo claro & intelligibili per quæſtiones & reſponſiones, breves & faciles aliis explicare queat. *Optimus docendi modus,* ait S. Auguſtinus, l, 4. de Doctr. Chriſt. c. 10. *quò fit, ut, qui audit, verum audiat, & quod audit, intelligat.* 2dò ſequi certam methodum; reducere doctrinam chriſtianam ad certa quædam capita principalia, ùt ſunt ſymbolum apoſtolorum, ſacramenta, præcepta Dei & eccleſiæ, oratio dominica &c. Oſtendere dein, quanti momenti ſint veritates inibi contentæ, ut majori cum aviditate audiantur; eáſque ſæpius repetere, ut quilibet eas capere valeat. Da infanti integrum panem; ſi illum non frangas, fame morietur; idem ſentiendum de veritatibus chriſtianis, ſi non ſolicitus ſis, ut eās diggeras, & perceptibiles reddas, multùm loquèris, neminem autem inſtrues, ſeu docebis. 3tio accomodare ſe captui audientium; inſtruere magnos & parvos, quemlibet juxta ſuam capacitatem, quod S. Paulus docet, ſcribens ad

Corinthios 1. ep. 3. 2. *lac vobis potum dedi, non escam.* Et ad Thessalonicenses 1. Ep. 2. 7. *facti sumus parvuli in medio vestrûm, tanquam si nutrix foveat filios suos,* Oportet omnes instruere, æquali charitate; abstinere ab omnibus quæstionibus curiosis & inutilibus; historiis incertis vel dubiis, & aliud non amplecti, nec proponere, nisi quod fidem & mores perficere possit; hujus rei iterum nobis dat exemplum apostolus, quando ait: Act. 20. 20. 21. *vos scitis, quomodo nihil subtraxerim utilium, quo minus annuntiarem vobis, & docerem vos publicè & per domos, testificans Judæis atque gentilibus in Deum pœnitentiam, & fidem in Dominum nostrum JEsum Christum.* An ità catechismum hucusque tradidisti? vide, in quo erraveris? & pro præparatione ad Missam, pete veniam à JEsu Christo de præterito; promitte illi; quòd exactior deinceps futurus sis, in satisfatiendo obligationi tuæ, & peragendâ functione hac, adeò sibi gratâ, quamque ipse etiam obire dignatus est, dum in terra versabatur. O Domine! qui adeò amas animas, & qui benè nosti, quod quotidie pereant per ignorantiam veritatum ad salutem necessariarū, & ob modicam curam & solicitudinem catechistarum, da mihi, quæso, omnem illum amorem, pro labore

isto,

isto, quem meretur hæc functio, quam ipse filius tuus non est dedignatus, quàmque etiam discipuli ejus, tanto zelo, obière, & habita semper fuit pro una ex præcipuis functionibus ecclesiasticis; fac ut eam deinceps itá strenuè exerceam, ut illam mercedem recipere merear, quam promisisti eis, qui alios instruxerint; *qui autem docti fuerint, fulgebunt quasi splendor firmamenti; & qui ad justitiam erudiunt multos, quasi stellæ in perpetuas æternitates.* Dan. 12. 3.

DOMINICA SEPTUAGESIMÆ.

Nescitis. quod ii, qui in stadio currunt; omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium? sic currite, ut comprehendatis. 1. Cor. 9. 24.

De perseverantia in virtute.

1. Oportet exercere se in virtute usque in finem, ut quis bravium accipiat.
2. Qualiter jure timere debeamus, in consideratione excellentissimorum virorum, qui lapsi sunt.

PUNCTUM I. Considera in epistola hujus diei, quòd vita christiana sit quasi studium seu cursus ubi omnes fideles currunt, ut bravium obtineant; verùm eheu! pauci sunt, qui currunt, prout oportet, & ut remunerationem propositam accipere mereantur!

omnes, qui ludos olympicos intrârunt, ad quos hìc alludit S, Paulus, currebant, & aliqui quidem, aliquanto tempore, prout oportebat; sed quia non perseverârunt, usque ad terminos & limites præfixos, præmium cursûs non meruerunt. Idem sentiendum de iis, qui stadium virtutum ingrediuntur; omnes ibi currunt; & similiter aliqui ex iis, prout oportet, certo tẽpore; quia autem ad finem usque non perseverant, pariter bravio privantur; quod Deus, pro hoc cursu, proposuit. O quàm terribilis est hæc comparatio; parumper te reflecte super illam! igitur non sufficit, dum in ministerium ecclesiasticum intras, ut magnam sedulitatem, in peragendis functionibus tuis, præ te feras, magnum zelum ostendas, in satisfaciendo obligationibus tuis, ac extremam exactitudinem etiam in minimis adhibeas. *Zelus* iste non debet esse ignis quidam transitorius, illíque similis, qui in spinis exardescit, *exarserunt sicut ignis in spinis.* Ps. 117. Oportet, ut semper sit æqualis & uniformis; ut ejusdem semper sit consistentiæ; & subsistat in mediis vel adulationibus vel contradictionibus mundi; quem nullum interesse, seu commodum, nulla prætensio; nulla formido alterare vel extinguere valeat; cujus fidelitas nunquam inutilis evadat;

&

& nullam laboris sui mercedem quærat; siquidem sola perseverantia est, cui Deus præmium promisit. Visne, ait Spiritus sanctus ad eppiscopum Smirnæ; accipere coronam vitæ? *esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ.* Apoc. 2. Si zelum Apostolorum patientiam martyrum, puritatem virginum possideres; si tandem remittas, & à via justitiæ aberres, omnium bonorum operum tuorum non recordabitur Dominus; *si avertit se justus à justitia sua, & fecerit iniquitatem, omnes justitiæ, quas fecerat; non recordabuntur.* Ezech. 18. Meditare sedulò hanc grandem veritatem, & & ut adhuc magis de ea convicaris;

PUNCTUM II. Conjice oculos tuos, non dico, super communes homines seu vulgus, sed super eos, qui virtuosissimi apparebant; qui omnium erant illuminatissimi, & gratiæ donis magìs cumulati; quot invenies, quibus perseverantia defuit, *sine quâ, nec qui pugnat, victoriam, nec palmam victor consequitur,* ùt S. Bernardus ait Serm. in cant. Ardentes & fervidi studium virtutis intràrunt, sed non continuârunt cursum suum usque ad terminum præfixum, insensibiliter lassati fuère in cursu, & fidelitati in satisfaciendo obligationibus suis, defuerunt; et quia gratiis à Deo acceptis non responderunt, priva-

tos se denique viderunt bravìo cursûs sui. Bone Deus! quis non contremiscat post tot & tanta exempla fragilitatis, & infirmitatis humanae, quae desuper habemus! sumùsne sapientiores Salomone? interim cecidit Ille;. & lapsus illius adeò deplorādus est, ut siquid adhuc boni de illo praesumere valeamus, id solum sit, quod salus illius saltem incerta sit. Sumùsne melius, & certius vocati, quàm Judas? & tamen hic apostolus, ab ipso Christo vocatus, evasit in filium perditionis. Sumùsne subtilioris scientiae, quàm Tertullianus advers. Haeret. cujus opera in tanta aestimatione erant apud SS. PP.? de quibꝰ etiam dicit Vincentius Lirinensis, *cujus quot verba, tot sententiae sunt. Quot sensus, tot victoriae.* Nihilominus postquam unus ex principalioribus Dei defensoribus fuit, tandem finiit per infamem Montani haeresim. Sumùsne melius instructi ipso Origene, qui taliter in S. Scripturis versatus erat? & innumeri alii, qui adeò zelosi in; & pro fide nostra apparebant? qui tamen adeò felices non fuêre, ut pervenire potuissent ad praemium ab ea promissum. Contremisce, in consideratione lapsuum tam funestorum; disce tibi ipsi diffidere, & in spiritu sincerae humilitatis ad JEsum recurrere. Pro praeparatione tua ad

Mis-

Missam; pete instanter à Deo hoc grande donum perseverantiæ, quæ est consummatio omnium meritorum nostrorum, & principium æternæ felicitatis nostræ, ùt S. Augustinus ait, de dono persev. c. 6. *magnum Dei donum, quo cætera dona conservantur; sola est*, æternitas redditur, vel potiùs, quæ hominem æternitati *reddit*. Communica hodie, cum novo fervore, & devotione, ut hoc cælesti nutrimento suffultus, ambulare possis, usque ad finem viæ virtutis, quin deficias, aut lasseris; anima te ipsum bravio tibi proposito & promisso, quæ est corona incorruptibilis, & gloria immortalis. Ah! quàm benè meretur merces ista, ut tibi ipsi violentiam quamdam inferas; sic ergo curre, ut eam de manu Dei recipere merearis; *sic currite, ut comprehendatis*. O Domine! qui me ad tantā mercedem vocas, fac me per gratiam tuam in tantum laborare, ut eam recipere merear. Dirige gressus meos, adjuva infirmitatem meam; & conserva me usque in finem, ut ad promissam recompensationem curram, prout oportet. Comple, ô Domine, in me miserationes tuas divinas! *mirifica misericordias tuas, qui salvos facis sperantes in te.* Ps. 16. 7.

FERIA SECUNDA.

Omnis autem, qui in agnone contendit, ab omnibus se abstinet; & illi quidem, ut corruptibilem coronam accipiant; nos autem incorruptam. 1. Cor. 9. 25.

De temperantia.

1. Obligatio ecclesiasticorum quoad temperantiam.
2. In quo cosistat?

PUNCTUM I. Comparat apostolus vitam præsentem cursui & conflictui; & christianos athletis; comparat vitam hanc cursui, ut ostendat nobis, quàm velociter & citò transeat; & obligationem nostram, quam habemus, quotidie progrediendi in via versus cælum, per praxin & exercitium virtutum, præcipuè temperantiæ, quæ est medium efficacissimum, eò perveniendi, & ut quis victor de conflictu exeat: proponit in hunc finẽ nobis exemplũ athletarũ ad imitandũ. Quid faciunt homines isti, ut in publicis lusibus insigne quoddam specimen dent? observant exactam temperantiam; abstinent à cibis exquisitissimis, & delicatissimis, ne fortè mollescant, infirmentur, delicati & effæminati evadant, frigus tolerare assuescunt, & contra omnes aëris injurias indurescunt. Quare se ipsos adeò coarctant? ad quid vitam tam duram & laboriosam assumunt? *illi quidem, ut corru-*

ptibi-

ptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. Et nos, qui pugnamus & confligimus pro corona incorruptibili & immortali, non privabimus nos aliquibus, quæcunque demum ſint? nos non tolerabimus, nec minimam moleſtiam, vel mortificationem? addiſcamus hìc igitur obligationem noſtram temperanter vivendi; virtus hæc neceſſaria eſt omnibus chriſtianis, ſiquidem regnum cælorum violentiam patitur; & ad illud perveniri non poteſt, niſi quis propriis deliciis ac commoditabus renuntiet, juxta doctrinam Chriſti Matth. 11. 12. *regnum cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.* Sed ſingulariter neceſſaria eſt eccleſiaſticis; profeſſio ipſorum, quæ eos de hoc ſæculo evocavit, ad hoc eos obligat, ut deliciis ac voluptatibus hujus ſæculi renuntient; *clerici à vulgari vita ſecluſi,* ait conclium Moguntinum, Can. 10. *à mundi ſe voluptatibus abſtineant.* Nam, quomodo talibus perſonis permiſſum ſit, partem habere in ejuſmodi voluptatibus, dum per primam tonſuram clericalem, Deum pro ſua parte, & hæreditate elegerunt, & mundo renuntiârunt; *raſio capitis* ait S. Hieronymus, Epiſt. 3. *eſt temporalium omnium depoſitio.* Quando-quis ſemel ad partes eccleſiæ acceſſit, non debet ſe ampliùs immiſcere concupiſcen-

scentiis & deliciis hujus sæculi. Hæc ipsa causa est, cur quartum Concilium Cartaginense, etiam ipsis episcopis, sequentia ordinarit: *episcopus vilem suppellectilem, & mensam, ac victum pauperem habeat, & dignitati suæ authoritatem, fide, & vitæ meritis quærat,* Et ut ad praxin veniamus,

PUNCTUM II. Considera, in quo consistat temperantia christiana? virtus hæc non solùm prohibet excessus, quos in cibo vel potu committere possumus, sed præscribit insuper justam moderationem, quā in omnibus aliis rebus nos observare oportet; ordinat convivia nostra, vestitum, utensilia, habitationem, verba, aspectus, gressus, conversationem nostram; coërcet propensionem nostram erga voluptates honores, & bona hujus mundi; impugnat rebellionem carnis nostræ, & inordinata cordis nostri desideria crucifigit; claudit oculos nostros & aures nostras, ut nec videant, nec audiant, quòd prohibitum est. Ligat lingvam nostram & pedes nostros, ut ultra id, quod permissum est, non egrediantur; uno verbo, est abstinentia quædam generalis, ait S. Basilius, reg. fus. disp. interr. 16. ab omnibus. iis, quæ perfectioni nostræ possent esse obstaculo. Clericus, qui exempli gratia, perfectè temperans est, non contentus est, si præcisè vē-

tri

trì suo dominetur, sed omnem curam adhibet, ut nulla in eum passio dominetur, quarum mancipia sunt, qui mundum amant. Temperans est respectu vanœ gloriæ; & non sinit se seduci laude & adulationibus sæcularium; temperans est in divitiis, & exactè paupertatem evangelicã observat; temperans est; in iracundia, ejusque motus per veram patientiam reprimit; temperans est, in usu omnium sensuum suorum; frœnum injicit lingvæ suæ; præscribit limites oculis suis; & auribus suis non permittit, ut quidquam mali audiant. Estne hæc tua imago? interim temperantia, ùt Basilius primùm dixit, ad omnia se extendit; & quicunque regulas hasce transgreditur, ùt intemperans haberi debet; *extra quos cancellos, qui egressus sit; ille incontinens ac petulans est.* Ibid. Examina hìc tuum modum agendi; & invenies, quòd nondum ad hanc perfectam temperantiam perveneris; pete illam à Domino JEsu Christo, qui eam tantopere dilexit, & qui tibi illius tam excellens exemplum in tota vita sua dedit. Pro præparatione tua ad Missam, roga illum; ut per sacramentum sanctissimi corporis sui, ubi memoriam passionis suæ & mortis renovat, doceat te mortificare propriam carnem tuam; & dic ei, vivâ fide, quæ toties

ex

ex Sapiente in breviario repetis; *Domine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitatu maligno; extollentiam oculorum meorum ne dederis mihi; & desiderium malignum, averte à me concupiscentiam, & animo irreverenti & infrunitc, ne tradas me.* Eccles. 23.

FERIA TERTIA.

Ego igitur sic curro, non quasi in incertum; sic pugno, non quasi aërem verberans, 1, Cor. 9. 26.

De intentione, quam nobis præfigere debemus.

1. Puritas intentionis.
2. Defectus intentionis.

PUNCTUM I. EXemplo S. Pauli discere debent christiani & clerici, quomodo currere debeant, in studio salutis, & virtutum; qui illum non nisi in incertum currit, & aërem verberat; non faciet mognos passus; vel si facit, cùm sint extra viam, aliò non conducent, quàm ut longius à cælo aberret; non ut ei appropinquet. Non currebat hic apostolus in incertum, quia continuò ante oculos suos sibi statuebat gloriam Dei; progressum Evangelii & sanctificationem animarum; *omnia facio propter evangelium,* dicit, 1. Cor. 9. 23. *ut particeps ejus efficiar.*

ciar. Non verberabat aërem, quia semper Spiritu JEſu Chriſti agebatur, in omnibus ſequendo normam, & modum agendi illius; nunquam gloriam propriam, ſed unicè divini magiſtri ſui quærebat, prout ipſum Deum in teſtem vocat; ità loquens ad Theſſalonicenſes; 1. ep. 2. 4. 5. *ità loquimur, non quaſi hominibus placentes, ſed Deo; qui probat corda noſtra; neque enim aliquando fuimus in ſermone adulationis, ſicut ſcitis. neque in occaſione avaritiæ; Deus teſtis eſt.* Auderemúsne hoc ipſum teſtari de nobis? ſcrutemur cor noſtrum, & videbimus, utrum eandem puritatem intentionis cum Apoſtolo habeamus? ex alia intentione ſeu fine laborare, eſt currere in incertum; non eſt, niſi bona intentio, quæ pretium & meritum actionibus noſtris tribuere poſſit, quemcunque ſplendorem in oculis hominum præſeferant; ſi Deus illarum finis non eſt, non nihilo reputabuntur; & nos aliquandò ùt hypocritæ, tractabimur; *amen dico vobis, receperunt mercedem ſuam.* Matth. 6, Econtrario, quàm parùm etiam à nobis fiat pro gloria Dei, e. g. dare pauperi potum aquæ frigidæ; inſtruere puerulũ; recipiemus propterea mercedem noſtram, *amen dico vobis, non perdet mercedem ſuam.* Matth. 10. 42. Collige exinde, quam neceſſarium ſit,

ut rectam intentionem in omnibus, quæ facimus, habeamus; hæc est oculus ille simplex, de quo evangelium loquitur, qui totum corpus actionum nostrarum vel tenebrosum vel lucidum reddit; hæc est pyxis illa nautica, quæ dirigit evangelicū Nauclerum; quæ bonos pastores à malis discernit; ædificia ex auro, argento, & lapidibus pretiosis constructa, & solido fundamento innixa, ab iis, quæ ex ligno, fœno & paleis constant, seu fundamento ruinoso innituntur. Interim

PUNCTUM II. Quot errores & defectus intentionis non solùm inter christianos, sed & inter sacerdotes & ministros ecclesiæ reperire est? eheu! quám pauci directè Deum respiciunt; qui nonnisi honorem illius intendunt, sive dum amplectuntur statum ecclesiasticum, sive dum functiones illius peragunt? ubi sunt illi, qui cum propheta regio Ps. 17. 21. dicere possint; *retribuet mihi Dominus secundùm justitiam meam, & secundùm puritatem manuum mearum in conspectu oculorum ejus?* ô quàm majori jure defacto exclamare possemus cum S. Augustino, in Joan. Evang. c. 6. tract. 25. quàm ipse in diebus suis? *vix quæritur JEsus, propter JEsum!* aliqui amplectuntur statum ecclesiasticum nonnisi ex intentione quadam mercena-

cenaria; ſacerdotium pro arte & opificio tenent, unde ſibi victum, & alia neceſſaria procurent; alii conſiderant divitias & pingues reditus beneficiorum, ex quibus conſangvineos ſuos & affines ditare, & ad altiora promovere valeant; alii ſtatum eccleſiaſticum ùt talem aſpiciunt, per quē à communitate & vulgo diſtingvantur, & ut per oſtentationem talentorum ſuorum naturalium magnam apud homines ſibi famam & reputationem comparare valeant. Alii per hoc propriam familiam ſtabilire, vel altiùs extollere intendunt; alii quietem quærunt, ut magìs commodé & deliciosé vivere queant; & ſic tot clerici ſe ipſos fallunt; ſi ad dexteram reſpexiſſent, ait S. Auguſtinus, in Pſ. 141. vidiſſent, quid ab iis Deus requireret; ſed quia ad ſiniſtram reſpexerunt excœcati ſunt; *attendiſti ad ſiniſtram excœcaberis.* Examina te nunc, quales tuæ fuerint intentiones? *ſcrutare ſpiritum tuum, te ipſum interroga; & dic, ad quid veniſti?* S. Bernard. Quare ſacerdos factus es? cur intrâſti in hoc beneficium? quare Miſſam legis? quare alias functiones clericales peragis? ô quàm multos defectus & errores in tuo modo vivendi invenies! ô quàm viles intentiones proprii intereſſe, amoris proprii, æſtimationis hominum? quæ edificium tu-

um periculo exponunt, ne in ultimo diè judicij igni adjudicentur, qui unius cujuſque opera probabit. Nullum ex iis ſubſiſtet, niſi quod factum fuerit ex intentione Deo placendi, & ex motivo gloriæ ipſius. Time, ne judex tuus de hoc ipſo te reprèhendat ac illum epiſcopum apocalypticum; *non invenio opera tua plena coram Deo meo.* Apoc. 3. 2. Miſſam legiſti per plures annos; per plures adventus vel quadrageſimas concionatus es; aſſiduus fuiſti in choro; exactus in adminiſtratione ſacramentorum in parochia tua; multùm laborâſti; multùm ſudâſti in officio tuo; interim omnia iſta vana, vacua, ſterilia, infructuoſa ſunt, & pro nihilo illa habet Deus. Quare hoc? quia non niſi humanos fines ſpectâſti, non niſi ex proprio amore laborâſti; non quæſiiſti aliud, niſi applauſum, hominum æſtimationem, tuas commoditates, & propriam tuam ſatisfactionem; hinc nil minùs, quàm de Dei gloria & honore cogitâſti; *non invenio opera tua plena coram Deo meo.* Humilia te coram Deo, & ab eo veniam pete; & eſto impoſterum fidelior; in quærenda illius gloria, *quæritis me propter aliud; quærite me propter me.* S. Auguſtinus in Joan. Tract. 25. Pro præpatione ad Miſſam; uni intentiones tuas cum iis, quas Chriſtus JEſus habuit;

buit; & roga illum, ut purificet illas ab omni eo, quod in iis posset esse defectuosum; ità ut imposterum aliud non quæras, nisi ut ipsi placeas, quemadmodum ille in omnibus Patri suo placeré studuit. Ecce oleum, quod ad altare apportare debes, ait S. Augustinus, lib. ad Honorat. seu Epist. 140 n. 75. ut ad exemplum virginum prudentum lampas tua non extingvatur; *ideo non deficiunt lampades, quia interiori oleo vegetantur, id est, intentione bonæ conscientiæ, quâ coram Deo fit in ejus gloriam, quidquid coram hominibus, in bonis operibus, lucet.*

FERIA QUARTA.

Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forté, cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar. 1. Cor. 9. 27.

De timore.

1. Qualem timorem nobis ingerere debeat hic modus S. Pauli secum agendi.
2. Motiva timoris.

PUNCTUM I. E*Lecti quique,* ait S. Gregorius M. lib. moral. in Job. 203. *quamdiu in hac vita sunt, securitatis sibi confidentiam non promittunt; horis enim omnibus contra tentamenta suspecti, occulti hostis insidias metuunt.* Hujus rei exemplum nobis hìc dat apostolus, quan-

do ait: *castigo corpus meum &c.* qualem terrorem non incutiant verba ista clericis etiam perfectissimis! quà præsumptione, quâ fiduciâ, in nostris bonis operibus stare audebimus contra hoc exemplum humilitatis & patientiæ? quid? S. Paulus, qui potiùs angelus, quàm homo est; illud vas electionis à JEsu electum; ut nomen ipsius portaret coram regibus & populo terræ; iste operarius indefessus, qui tot provincias, regnaque peragravit; maria trajecit; deserta perlustravit? qui tot pericula expertus, tam malè habitus, carceres & naufragia pertulit, ut homines ad ovile Christi perduceret; iste doctor totius universi, &, ut omnia uno verbo dicam, S. Paulus? (nam hoc solum nomen plus valet, quàm quæcunque dici possent) castigat corpus suum? illud tractat, ùt inimicum suum, & in servitutem redigit? & nos ministri tepidi, indigni, perversi, negligentes, servi, qui nihil adhuc pro Christo JEsu fecimus, & pro ecclesia ipsius; quique fortassis per fenestram tantùm ingressi sumus in ovile, non tantùm non castigamus corpus nostrum ob peccata, in quæ nos hucusque induxit, & quibus nos adhuc quotidie exponit, sed delicatè nutrimus? commoditates suas illi procuramus? & per crudelem quamdam indul-

gen-

gentiam, quietem suam illi concedimus? qualis confusio pro nobis! ille, qui inter tium cælum elevatus fuit, vivit in timore & tremore, & nos, quorum conversatio adhuc super terram est, vivere audemus in securitate? exclamat hic S. Gregorius hom. 4. in Ezech. *adhuc timet, qui in cælum ducitur, & jam timere non vult, qui adhuc in terra conversatur?* Estne S. Paulus nimiùm scrupulosus? an nos nimiùm temerarii? examinemus hoc in 2do puncto, & videamus motiva, quæ in nobis hunc timorem excitare debeant.

PUNCTUM II. S. Gregorius, qui specialem attentionem habuit, & reflexionē fecit super citata verba, notat, quòd duæ causæ, seu motiva induxerint S. Paulum ad ità severè tractandum proprium corpus suum. Recordatio peccatorum præteritorum, & consideratio divinorum judiciorum. Nunquam è memoria sua dimittebat antiqua peccata sua; *ego sum minimus apostolorum*, dicebat, 1. Cor. 15-9. *qui non sum dignus vocari apostolus, quia persecutus sum ecclesiam Dei.* Cogitatio de judiciis divinis pariter in illo hunc timorē conservabat; *castigo corpus meum, & in servitutem redigo*, ait hic, *ne fortè, dum aliis prædicavero, ipse roprobus efficiar.* Quid aliud reperimus, ait hic S. Pontifex, in verbis

bis istis, quàm manifestam convictionem & condemnationem duritiæ cordium nostrorum! *quia ipse plangit, quod ante baptisma commiserat; nos verò & post baptisma, multa commisimus, & tamen flere recusamus.* ibid. Sacerdotes, pastores, ministri Dei, quicunque sitis, & quemcunque demum zelum pro salute animarum vos habere, vobis imaginamini! vivite in timore & diffidentia de vobismetipsis; ac in continua praxi pœnitentiæ. Exemplum S. Pauli ad hoc vos inducere debet; sed consideratio divinorum judiciorum, defectuum innumerabilium, quos commisistis, & adhuc in dies committitis, in ministerio vestro, contra obligationes vestras, exercitium hoc vobis facit esse necessarium. Ne fatigemini igitur, in castigando corpore vestro, ut ea puniatis, ad quæ vobis ansam dedit; reducite per continuam quamdam mortificationem vestrorum sensuum carnem vestram in servitutem, ne contra spiritum denuo rebellare præsumat; exercete vos in operibus pœnitentiæ, ne, dum ea aliis prædicatis, vos ipsi autem ea refugitis, reprobi efficiamini. Plurimi, qui ea neglexerunt, perière; & vos etiam peribitis, si eorum exemplum exemplo S. Pauli præferre audeatis. Pro Missa; pete à JEsu hunc saluta-

tarem timorem, qui ex S. Paulo fecit tam magnum pœnitentem; si timor iste verè ac vivaciter configat carnes tuas, omnem conatum adhibebis cum hoc S. Apostolo, ut æternam beatitudinem consequaris; & tunc cum ipso pariter dicere poteris; *ad destinatum persequor, ad bravium supernæ vocationis Dei, in Christo JEsu.* Philip. 3. 14.

FERIA QUINTA.

Conventione autem facta cum operariis, ex denario diurno, misit eos in vineam suam. Matth. 20. 2.

De obedientia Episcopo debita.

1. Ad ipsum pertinet mittere inferiores ministros.
2. Hi debent ipsi obedire.

PUNCTUM I. UT nos non detineamus in referendis diversis explicationibus, parabolæ hujus evangelii; quas aliunde addiscere, & scire possumus, sufficiat nobis hoc dicere, animam nostram, vineam istam esse, ad cujus perfectionem nos laborare oportet, usque ad finem diei, id est, usque ad finem vitæ nostræ, si à Domino Deo nostro accipere volumus denarium vitæ æternæ; præter hanc vineam particularem autem, cujus cura, cuilibet in particulari, incumbit, aliam adhuc dari, cujus servi-

tio se consecrârunt clerici; nempe ecclesiam JEsu Christi. Hæc vinea amplius se extendit, & difficilioris culturæ est, quàm prima; ut quis in ea laborare valeat, prout oportet, nullus se ipsum ad eam vocare, vel nominare debet, etsi etiam sanctus foret; opus hìc est aliqua missione: *misit eos in vineam suam.* Oportet expectare vocationem divinam, quæ nobis manifestatur per missionem superiorum, præcipuè episcoporum, qui sunt apostolorum successores; quos Spiritus sanctus posuit, ut ecclesiam Dei gubernent; ad hos igitur recurrendum, ut cognoscamus, quid de nobis Deus apud semetipsum constituerit. Episcopus, ait S. Cyprianus, Epist. 55. tenet in ecclesia locum judicis nomine Christi; *Judex vice Christi.* Ipse de ministris inferioribus judicare, & cuilibet locum, & officium suum assignare debet; & ideo sacrosancta concilia, sanctionem fecerunt, ut episcopi nullum clericum ordinent qui non sit necessàrius vel utilis ecclesiis suæ dioecesis. *Cùm nullus debeat ordinari;* verba sunt Tridentini, Sess. 32. de reform. c. 16. *qui judicio episcopi non sit utilis vel necessarius suis ecclesiis; sancta synodus, vestigiis sexti canonis concilii Calcedonensis inhærendo, statuit, ut nullus imposterum ordinetur, qui illi ecclesiæ aut pio loco, pro cujus necessitate*

aut

aut utilitate assumitur; non adscribatur, ubi suis fungatur muneribus, nec incertis vagetur sedibus. O quàm benè fieret, si hæc ordinatio fideliter observaretur! sine dubio non esset videre tot sacerdotes vagabundos, & inutiles. Ora Deum pro episcopis, pro collatoribus beneficiorum, & aliis superioribus, quibus cura incumbit eligendi oprarios evangelicos, ut huic suæ obligationi satisfaciant, & non præsentent, vel dent ecclesiæ alios, quàm qui sint utiles, ut illi serviant, & gloriam Dei procurent.

PUNCTUM II. Considera, quòd si episcopi est, mittere ministros inferiores, ad laborem, & istorum sit, ut ei fideliter obediant; ad hoc seipsos obligârunt, dum ordinati fuêre in præsbyteros; ibi enim solemniter coram S. Altari, & infra nobilissimam illam, totius vitæ illorum, actionem, & cæremoniam, hoc ipsum promiserunt. Interim judicium formando, ex plurimorum sacerdotum modo agendi, respectu episcoporum suorum, quis non dicat, quòd se ad hoc non obligarint; & quòd hoc ipsorum juramentum obedientiæ & submissionis non fuerit, nisi pura cæremonia, quæ nullo modo liget, seu obstringat. Ubi sunt illi sacerdotes, qui judicium suorum episcoporum, ùt oportet,

sequuntur; qui parati sint illud officium, seu functionem, seu locum amplecti; quem episcopo placuerit, eisdē assignare? an invenire sit tales, qui id ipsum ad suum episcopum dicant, quod Saulus ad Dominū; fac, quod vis; ego ad omnia dispositus & paratus sum; *Domine, quid me vis facere?* Act. 9. 6. pauci sunt hujus caracteris, exclamat S. Bernardus, major illorum pars è contrario imitantur illum cœcum in evangelio, quem Christus interrogare debeat, quid sibi à se fieri peteret; *quid vis, ut faciam tibi?* Luc. 18. 41. *heu! plures habemus evangelici illius cœci, quàm novi apostoli imitatores &c. sic profectò, sic multorum usque hodie pusillanimitas, & perversitas exigit, ut ab eis quæri oporteat, quid vis, ut faciam tibi? non ipsi quærant; Domine, quid me vis facere?* S. Bernard. Serm. 1. in Cōv. Pauli. An non es ex eorum numero? examina te desuper. S. Ignatius Martyr. Epist. ad Smirn. vult sacerdotes honorari tanquam apostolos; *presbyteros, sicut apostolos.* Verùm etiam vult, presbyteros honorare episcopos, & eisdem ità obedire, quemadmodum Christus obedivit Patri suo. *Episcopum sequimini, sicut JEsus Christus Patrem;* ait, Epist. ad Mag. esse quid terribile, si quis ei contradicat; *terribile est enim tali contradicere.* Nunquam fecisti hoc?

nun-

nunquam ipſius modum procedendi, per inſupportabilem ſuperbiam deſpexiſti, aut omninò calumniatus es? nunquam illius te juriſdictionì ſubtrahere voluiſti; nunquã recusâſti ejus ordinationibus obedire? cõſuluiſtine illum in difficultatibus circa curam animarum tibi occurrentibus? conſervásne in corde tuo diſpoſitionem ſeu promptitudinem aliquam ſinceram faciendi id omne, quod ipſe à te petiturus eſſet, quod in ſe juſtum, & tibi poſſibile foret? éſne contentus, ſi ſupra te invigilet? an ità humiliter ſentis, ac S. Bernardus, cujus ſunt hæc verba notatu digniſſima? de mor. Epiſc. c. 9. *quis mihi dabit centum, in mei cuſtodiam, deputari paſtores? ſtupenda inſania, animarum non cunctor turbas mihi cuſtodiendas colligere, & unum, ſuper proprium, gravor habere cuſtodem?* vide, in quo hucuſque deliqueris, & illud reparare ſtude. Pro præparatione ad Miſſam; renova obedientiam epiſcopo tuo promiſſam. Vide exemplum, quod tibi quotidie præbet Dei filius in ſanctiſſima Euchariſtia; ſtatim in momento ſe ſiſtit, vocatus à ſacêrdote; conſignat ſe in manus illius, & ad hunc modiciſſimum ſtatum, unius parvæ hoſtiæ, ſe reducit. Bone Deus! qualis & quanta hæc obedientia! *obediente Deo voci hominis.* Joſ. 10., 14. Sed quæ confu-

ſio

sio pro nobis si post tale exemplum obedire recusamus iis, qui jus habent nobis præcipiendi? *obedite præpositis vestris, & subjacete eis; ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri.* Hebr. 13. 17.

FERIA SEXTA.

Quid hic statis tota die otiosi? Matth. 20. 6.

De labore.

1. Ecclesiastici tenentur laborare.
2. Interim pauci laborant, prout oportet.

PUNCTUM I. QUot sunt ex clericis, quibus idemmet objici posset, quòd paterfamilias hodie in hominibus illis reprehendit, quos in foro stantes & otiosos invenit? quot videre est, qui se servos & ministros JEsu Christi dicunt, quorum tota vita transigitur vel in nihil faciendo, vel in malè faciendo, vel in faciendo omne aliud, quàm quæ eos facere oporteret? deploremus hic hanc infelicitatem, & benè apprehendere, & comprehendere studeamus obligationem nostram, quæ nobis ad laborandum incumbit. 1. Ad hoc obligati sumus tanquam homines; *homo nascitur ad laborem & avis ad volatum.* Job. 5. 7. Labor lex quædam est omnibus Adæ filiis, á die nativitatis eorum, imposita, usque in diem mor-

mortis; *jugum grave super filios Adam à die exitûs de ventre matris eorum usque in diem sepulturæ.* Eccles. 40. 1. Ad omnes ex nobis dictum est: *in sudore vultûs tui vesceris pane tuo* Gen. 3. 18. Scio benè, non omnes obligatos esse ad exequendam hãc sententiam ad literam, & ut agriculturæ, aut alii ejusdem naturæ labori vacent; quilibet autem laborare debet secundùm proportionem statùs & conditionis suæ, ità ut Deus à nobis requirat applicationem ad functiones ministerii nostri. Labor hic est, qui magìs intellectum, quàm corpus fatigat, qui non minùs aliis laboriosus est; attentio & intellectualis intensio, quam adhibere quis debet, ut aliquo modo penetret mysteria religionis nostræ, ut in bonum theologum evadat, ut intelligentiam acquirat eorum, quæ in scriptura sacra & traditionibus obscura sunt, labor ille est, qui nobis præscriptus & ordinatus est. 2. Ad laborem damnati sumus tanquam peccatores. Adjecimus qualitati filiorum Adam etiam illam, quòd simus peccatores; proprio nostro arbitrio & voluntate peccavimus, æque ac per voluntatem extraneam; oportet igitur suscipere in se laborem tanquam securissimnm medium placandi divinam justitiam, & nos cum ipsa recõciliandi. Nos concernit, si primam inno-

cen-

centiam baptismalem semel perdidimus; quod de filia babylonis sub figura dictum est; *tolle molam, mole farinam, discoperi humerum tuum.* Is. 47. 2. Peccator in ordinem non redigitur, nisi laboret, neque jus habet petendi à Deo veniam peccatorum suorum, nisi postquam cum propheta dicere potest: *vide laborem meum, & dimitte universa delicta mea.* Ps. 24. 3. Ad hoc obligati sumus tanquam christiani, quia ùt tales imitari debemus Jesum Christum magistrum nostrum, qui à teneris annis in laboribus fuit, *in laboribus fui à juventute mea.* Ps. 87. Verum si nos considerēmus ùt clericos, inveniemus, quòd labor obligationis nostræ longè strictioris sit, quàm apud simplicem christianum, quia ex eo tempore, quo dominus ad statum hunc nunc nos vocavit, misit nos in messem, & vineam suam; *ite & vos in vineam meam;* vult, ut fructum afferamus; & quidem abundantem; *posui vos, ut eatis, & fructum afferatis.* Joan. 15. 16. Concredidit nobis curam gregis sui, pro quo totū suum fudit sangvinem; *pascite, qui in vobis est, gregem.* 1. Petri. 5. 2. Tradidit nobis administrationem, & œconomiam familiæ suæ; & denique milites nos esse voluit, ut generosè pugnemus, & impugnemus vitia, prout apostolus hoc ipsum nobis

bis indicit, *labora ſicut bonus miles Chriſti.* Timoth. 2. Omnia hæc diverſa officia ſatìs clarè nobìs indicant, profeſſionèm iſtam, quam amplexi ſumus, vitam aliquam laborioſam eſſe, & plenam defatigatione. Interim

PUNCTUM II. Si conſideremus vitam plurimorum clericorum, putare quis poſſet, Deum nos vocâſſe, ad quietem, ad luſus, ad ignaviam; quòdque exceptionẽ aliquam in illa lege, quâ omnes homines laborare tenentur, in eorum favorem fecerit. Paſtor es, ubi ſunt labores tui, quos exantlaſti, ut poſt ovem perditam curreres, eamque diabolo eriperes. Qui ex vobis dicere poterit Chriſto JEſu, quando á vobis ſcire cupit, quos labores pro cura gregis veſtri ſuſceperitis, quod Jacob Labano reſpondit pro grege ſibi ab eodem concredito; *diu noctùque æſtu urebar & gelu; fugebatque ſomnus ab oculis meis, ſicque per viginti annos in domo tua ſervivi.* Gen. 31. 40. An vel unum etiam diem cum omni cura & ſolicitudine applicamus nos ad ſatisfaciendum paſtorali obligationi noſtræ! percurre omnes ſtatus & conditiones hominum, & nullum invenies ſine ſua cruce, labore, miſeria, & ſudore; apud ſolos clericos, ait S. Bernardus in hæc verba: ecce nos reliquimus omnia, *advertere eſt*

prudentiam aliquorum, quemadmodum novo artificio discernentes, & ab invicem sequestrantes totum, quod delectat, eligunt, & amplectuntur; quod molestum est, fugiunt, atque declinant. Despensat secum ipsis, sine magno scrupulo, quoad omne studium laboriosum, vigilias, jejunia, longas preces, visitationem pauperum, & infirmorum; prædicationem, & in omni eo, quod laboriosum & dificile est in ministerio clericali; sunt è contrario valdé & nimium exacti, ad colligendos redditus suos, ut lautè & cõmodè ex iis vivant; ut consangvineos suos ditent, ut debitus eis honor, & statui eorum debita reverentia exhibeatur, cùm interea cæteri homines grave illud onus portant, quòd a die nativitatis eorum eis impositum fuit. *Sudant agricolæ, putant & fodiunt vinitores, & inter hæc illi torpent otio, vivunt tritico, bibunt uvæ sangvinem meracissimum; parum est, impingvantur & dilatantur adipe frumenti: madent deliciis,* copiis affluunt otiosi; ità S. Bernardus, ubi supra. An non fortè similem vitam hucusque duxisti? si hoc; siste te ad pedes altaris, & pete instãter à Deo conversionẽ per intercessionẽ tot sanctorũ sacerdotũ, qui se ipsos sacrificaverũt in ministerio ecclesiastico per vitã quamdã prorsus laboriosã, & sudore planam; *laboribus plurimis.* Fac dein

pro-

propoſitum eos in aliqua re imitandi, ne Chriſtus JEſus, qui hodie ſalvator & redemptor tuus eſt, & cras fortè Judex tuus futurus eſt, contra te ſententiam hanc terribilem pronuntiet inutilẽ: *ſervum ejicite in tenebras exteriores.* Matth. 25. 30.

DIE SABATHI,

Voca operarios, & redde illis mercedem, Matth. 20. 8.

1. Clerici laborantes mercedem recipient.
2. Otioſi & negligentes confuſionem patientur.

PUNCTUM I. VIdimus in praecedenti meditatione obligationem clericorum laborandi in vinea Domini; conſideremus modò; quid recepturi ſint in fine vitae, qui fideliter laboraverint; *ſi vis ſuſtinere laborem, attende mercedem.* S. Aug. in Pſ. 36. ſerm. 2. n. 16. Quia caro infirma eſt, & natura laborioſam vitam refugit, animemus nosmetipſos conſideratione hujus magnae mercedis, quae nobis reſervata eſt in caelis; *itaque fratres mei dilecti ſtabiles eſtote, immobiles. abundantes in opere Domini ſemper; ſcientes, quòd labor veſter non eſt inanis in Domino.* 1. Cor. 15. 58. *Attende te hìc habere laborem,* ait S. Auguſtinus in Pſ. 93. *ſed attende, qualem ille requiem pollicetur; nunquid cogitare potes? ſi illam cogitare poſſes,*

videres te nihil laborare ad compensationem. Si vita tua mille annos duraret, & omnes illos in continuis laboribus insumeres, & pœnitentiam ageres, nulla esset proportio inter hæc æternæ gloriæ pondus, quam Deus tibi præparavit. *Quod pateris, transit, finitur;* pergit S. Pater, in Ps. 84. *quod accepturus es, finem non habebit; nolo jam, æques pœnam cum præmio; temporalia æqua æternitati, si potes. Noli itaque esse piger; laborare breviter, & gaudere incessanter; hæc est requies sempiterna.* Conclusio est S. Patris ibid. Felix ille Dei minister, qui se talibus cogitationibus nutriendo, incessanter curat, ut obligationibus ministerii sui satisfaciat; talis consolationem hanc in hora mortis suæ habebit, ut idem dicere possit, quod S. Paulus ad finem cursûs sui dixit; *bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, in reliquo reposita est mihi corona justitiæ.* 2. Tim. 4. 7. Sed

PUNCTUM II. Qualis confusio & pudor pro illis clericis, qui vitam suam in otio traduxerunt; & consumpserunt, quando Dominus vocabit operarios suos, daturus eis mercedem promeritam? *voca operarios, & redde illis mercedem.* Nonne nos conducti operarii diurni, & servi, qui expensis ecclesiæ vivimus? ubi est labor noster? ubi est negotiatio nostra? an nos ipsi

psi servum talem remuneraremur, aut solveremus, qui nonnisi manducare. ludere relaxationi animi vacare vellet per totam diem? nos mercedem petimus, sed ubi sunt opera nostra, vigiliæ nostræ, cursus noster? ubi sunt animæ, quas JEsu Christo lucrati sumus; quilibet evangelicus operarius magno illo resurrectionis die apparebit circumdatus, & sociatus íllìs animabus, quas Christo JEsu lucratus fuerit; quæque erunt gaudium & gloria ipsius, ait. S. Gregorius; S. Andreas Domino repræsentabit Achaiam, S. Philippus Scythiam; S. Joannes Ecclesias Asiæ. S. Thomas in comitatu suo habebit Indos, & S. Paulus nationes totius mundi; quid autem nos nobiscum afferemus? ubi sunt animæ, pro quarum conversione laboravimus? an vel unam talem producere possumus? an non potiùs quàm plurimæ exsurgent, quibus nos scandolo, & causa ruinæ fuimus, propter vitam nostram mollem, & negligentem; quæque nobis hoc ipsum per totam æternitatem exprobrabunt? nostrûm est ducere populum christianum, in veram terram promissionis; & nos torpescimus in otio? an non idem nobis dici, & in faciem objici posset, quod Josue Hebræis exprobrat: *usquequo marcetis ignaviâ, & non intratis ad possidendam*

terram, quam Dominus Deus dedit vobis? deplora hìc tempus illud, quod infeliciter perdidisti in rebus inutilibus, aut professioni tuæ contrariis; applica te imposterum, majori sollicitudine, ad id omne, quod obligationis tuæ est; *qui in labore hominum non sunt; in labore demonum profectô erunt,* ait S. Bernardus in cant. Serm. 13. Quia ergo nonnisi modici adhuc anni vitæ, tibi supersunt, & tandem ultimæ horæ diei appropinquas; utere diligentiâ, & gressus tuos accelera, ut possis attingere terminum, qui tibi præfixus est; ac recipere mercedem, quam Dominus promisit operariis, qui in vinea sua laboraverint, id est, ad propriam, & ad proximi sanctificationem. Pete à Deo hanc gratiam, dum illi offers in Missa JEsum Christum filium suum. Noli timere, pondus diei & æstûs; hic ipse amabilis salvator tuus, erit protector tuus & tandē merces tua, si pro gloria illius laboraveris; *ego protector tuus sum, & merces tua wagna nimis.* Gen. 15. 1. O JEsu! ô divine salvator! qui ipsemet vis esse merces exiguorū laborū miuistrorū *tuorū*; ego vitam meam in manibus tuis repono; dispone de illa, prout tibi placuerit. Ah! vita mea asorpta & abscondita in te, quemadmodū tu lates sub speciebus Eucharisticis; & ut sacrificio tuo debitum exhibeam honorem,

norem, vitam meam in laboribus ministerii mei, & lacrymis pænitentiæ insumere volo. *Si vis honorare sacrificium, offer animam, propter quam & Christus immolatus est.* S. Chrisost. Hom. 60. ad Pop. post med. Tom. 5.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Fratres! libenter suffertis insipientes, cum sitis ipsi sapientes; sustinetis enim, si quis vos in servitutem redigit, si quis accipit, si extollitur, si quis in faciem vos cædit 2. Cor. 11. 19.

De Falsis Doctoribus.

1. Magna cæcitas, si veris præferantur.
2. Unde originem trahat hæc cæcitas?

PUNCTUM I. Considera, quàm injustè egerint Corinthi, dum S. Paulo falsos Apostolos, & deceptores operarios præferebant, præcisè, quia hi perbenè sciebant, se transformare in Apostolos JESU Christi, per prætensam aliquam authoritatem, quam se ab ipso habere jactitabant; *operarii subdoli, trasfigurantes se in Apostolos Christi.* 2. Cor. 11, 13. Poterántne homines isti incidere, in majorem cœcitatem, quàm ut se talibus pastoribus integrè committerent, qui in sua superbia eousque devenerunt, ut eos in extrema servitute &

ſubjectione tenerent, eos deprædarentur, eorum bona diriperent, imò vel in ipſam faciem cæderent; cùm interim ſapientiſſimis conſiliis, & monitis S. Pauli nec minimùm deferrent, qui eos cum omni moderatione, honeſtate, & poſſibili charitate regebat. & moderabatur. Non ſine cauſa ſuper hoc obſtupeſcimus, quòd homines ab ipſo S. Paulo inſtructi, ad tales exceſſus devenerint; nec minimam tamē attentionem, aut reflexionē facimus, plurimos chriſtianos, hunc ipſum modū procedendi, iſtorum recens converſorū, imitari. Subitò & cum magna aviditate, ſicut Corinthii. audiunt illos, qui eis ſanā doctrinam prædicant, ſed dum fervor eorum ſenſim deficit, amplius illos perferre, & pati non poſſunt; quærunt magiſtros qui cupiditatibus illorum adulantur, & tales evadunt, quales prædixit futuros, Apoſtolus, ad ſuum diſcipulum Timo. ſcribens 2. Ep. 4. 3. *erit enim tempus, cùm ſanam doctrinam non ſuſtinebunt, ſed ad ſua deſideria coacervabunt ſibi magiſtros prurientes auribus.* Non audiuntur solùm tales doctores, cum contemptu verorum, ſed res magni meriti eſſe putatur, ſi quis eis cœcam aliquam ſubmiſſionem exhibeat, recipiuntur illorum deciſiones, tanquam oracula, & ad exemplum Corinthiorum

tales

tales superbi homines adorantur, & mancipia nanciscuntur. O quanta, quàmque horrenda cœcitas! *stupor & mirabilia facta sunt in terra; prophetæ prophetabant mendacium, & sacerdotes applaudebant manibus suis; & populus meus dilexit talia; quid igitur fiet in novissimo ejus?* Jerem. 5. 30. Deplora hìc perditionem tot animarum, quæ à vera via aberrant, sequendo tales ductores, & in 2dò puncto inquire causã hujus mali.

PUNCTUM II. Dicere possumus, id exinde provenire 1mô. ex corruptione cordis nostri, quæ fecit nos amare eos, qui se effrœnibus passionibus nostris non opponunt; *nolite aspicere nobis ea, quæ recta sunt; loquimini nobis placentia; videte nobis errores.* Is. 30. 10. En doctores! quos mundus quærit. 2dò. Provenit hoc, ex transfiguratione horum ministrorum sathanæ, qui se ad exemplum magistri sui, id est, diaboli transformant in Angelum lucis, in Apostolum JESU Christi; in ministrum justitiæ, prout S. Paulus dicit 2. Cor. 11. 14. & 15. Eò facilìùs inficiuntur aliqui, hoc veneno falsorum istorũ Apostolorum, quia hi *operarii subdoli* præbent ipsis potum; ùt ita dicam, in phialis aureis, id est, sub apparentia pietatis, reformationis, & modo aliquo quasi in-

 sensi-

sensibili, & inadvertibili, adeò, ut quis priùs infectus hoc veneno sit, quàm advertere possit; *eorum sermo*, ait Apostolus, *serpit ùt cancer*, & *sensim, quidquid sanum est, corrumpit.* 2. Timoth. 2. 17. Si perversi manifestè apparerent, quales re ipsa sunt, nequaquam inter bonos recipi possent; ùt ait S. Gregorius M. l. 33. in Job. c. 28. *Sed sumunt aliquid de visione bonorum, ut, dum bōni viri in eis recipiunt speciem*, quam amant, permixtum sumant etìam virus, quod evitant. 3tiò. denique provenit ex parvo numero prædicatorum veritatis, & ex modica æstimatione, quā de illa habemꝰ. Pauci sunt in clero qui hoc præceptū seu ordinationē S. Pauli, quē discipulo suo dat, observēt; *tu autem loquere, quæ decent sanam doctrinam.* Tit. 2. 1. Ut hæc sana doctrina prædicetur, quæ sanitatē animabꝰ affert, oportet, ut quis eisdē vitiis nō subjaceat, quæ in aliis corrigere prætendit; oportet, ait S. Hieronymus, comment. in Epist: ad Tit. non solùm nihil contrarium fidei docere, & quod libertati ac dissolutioni faveat; sed insuper persuadere populo, verbîs & exemplô obligationem, quam habeant, ipsum Christum imitandi; *docere, quæ ad vitam pertinent Christi.* Sed pauci sunt clerici, qui tali modo concionantur; & illi, quibus hæc

sors

sors obtingit, ut tam fideles ministros inveniant, non semper illam æstimationem & considerationem de illis habent, quam habere deberent; Deus autem, ut hunc neglectum puniat, permittit, ut dein incidant in mercenarios, pastores violentos, & superbos, quibus non caret mundus; *pauci pastores, multi mercenarii.* S. Aug. serm. 49. de V. D. Vide nunc, an non aliquo modo, ex istis recensitis, in tam funestam cæcitatem incideris, de qua hìc loquimur? an non eò devenisti, ut bonos sacerdotes & prædicatores dènigraveris; ut indignis adhærere possis si pastores sapientes, & directores, tuis perversis moribus se oposuerunt, an non idem dixisti, quod olim Judæi; *nolumus hunc regnare super nos.* Luc. 19. 14. Nolumus, ut hic vel ille pastor, vel director nos regnet. Si talia non apertè dicis, an non ità sentis in corde tuo? muta hunc tuum modum agendi, & pro præparatione ad communionem vel Missam, roga Deum, ut te præservet à seductione talium falsorum doctorum; ùtque te securum ab iis reddas, hæc duo media amplectere. 1. Consule Ecclesiam in rebus dubiis, in quibus non es sufficienter instructꝰ; illa enim est, ait S. Augustinus, Epist. 105. n. 16. quam Deus depositariam veritatis

con-

constituit; *in cathedra unitatis doctrinam posuit veritatis.* Omninò te submitte ejus dispositionibus. 2. Pro regula morum tuorum, & modô vivendi, sume doctrinam Evangelicam; si fideliter hanc sequaris, non permittet Deus, ut seducaris; *quicunque hanc regulam secuti fuerint; pax super illos.* Galat. 6. 16.

FERIA SECUNDA.

Secundùm ignobilitatem dico, quasi nos infirmi fuerimus, in hac parte; in quo quis audet (in insipientia dico) audeo & ego. 2. *Cor.* 11. 21.

De Propria Laude.

1. Quando permissum sit seipsum laudare.
2. Quomodo hoc fieri debeat.

PUNCTUM I. QUia species aliqua vanitatis est, quæ ad insaniam & stultitiam vergere videtur, si quis seipsum laudat sine necessitate; & quòd falsi hi apostoli, qui erant inter Corinthios; in hunc excessum prolapsi sint; sine causa seipsos laudando & extollendo, damnat, seu rejicit S. Paulus hunc modũ agendi, ostendendo, quòd nonnisi ægrè & contra voluntatem seipsum laudet, eoquòd præsentes rerum circumstantiæ aliud non permitterent; *factus sum, insipiens; vos me coëgistis,* ait ad Corinthios; hinc patet, quòd

quòd non ad suum commodum vel utilitatem, de seipso loquatur; sed quia in hoc secum dispensare non posset, faciebat hoc út notant SS. PP: (S. Chrys. ibid:) quia ad propositum, hoc est, pro bono Corinthiorum, & pro confundenda temeritate falsorum istorum operariorum, ac verorum sathanæ ministrorum erat, qui unicè in id intenti erant, quomodo apud homines istos noviter conversos, magnam illam ideam, seu æstimationem, quam de Paulo habebant, extinguere possent; quod idem fuisset, ac fidem illam destruere, quam ille tanto cum sudore, ibidem plantaverat, & destruere evangelium, quod prædicavit. Præter hoc necessarium etiã erat, ut magnus hic magister & prædicator S. Paulus nos doceret, in quibus occasionibus & circumstantiis licitum esset, seipsum laudare; aliàs, quia adeò ad superbiam propensi sumus, hoc ipsius exẽplum, pro regula generali, assumpsissemus, quæ nonnisi particularis exceptio erat; quod idem esset, ac manifesto nos periculo exponere, perdendi thesaurum gratiæ, quem nobis eripere non negligunt dæmones, si eum magnâ curâ & sollicitudine coram oculis hominum, imò etiam nostrîs propriîs non abscondamus, & occultemus. Occasio itaque, in qua quis seipsũ,

absque

abſque peccato, laudare poſſit, illa eſt, ſi aliàs bonum illud deſtrueretur, aut impediretur, quod Deus in nobis, & per nos, facit; & quando reputatio, ſeu fama noſtra abſoluté neceſſaria eſt pro bono, & utilitate eccleſiæ, & fidelium, quod per ſcãdalum impediretur, & everteretur; item quando calumniamur, & malis artibus alii utuntur, ut nos apud alios denigrent: in ejuſmodi circumſtantiis: ergo, ut ait S. Gregorius Papa l. 19. in Job. c. 14. *ſancti viri, cùm coguntur bona narrare, quæ faciunt, non elationi ſerviunt, ſed utilitati. Nam, qui auditorum utilitatem ante oculos ſibi proponit;* juxta S. Chryſoſtomum, in h. l. *etiamſi ſeipſum laudibus efferat, non modò nullam reprehenſionem, ſed coronam quoque meretur; imò ſi tunc tacuerit, in reprehenſionem neceſſario incurret*: Sed in quacunque occaſione quis ſe conſtitutum videat, ſeipſum commendandi vel de donis ſuis, vel de virtutibus, vel de laboribus exantlatis, ut ſeipſum periculo cujuſdam ſuperbiæ non exponat.

PUNCTUM II. Oportet id tali modo facere, prout S. Paulus fecit, nimirum cum eadem difficultate ac repugnantia, cum eadem modeſtia, eadem cautione. Dum apoſtolus ſeipſum laudat, clarè cernimus, quòd in quodam ſtatu violento ſe conſtitutum

tutum sentiat, & quasi in terra aliqua aliena, seu peregrina; lingva hæc, seu hic modus loquendi adeò parúm ipsi familiaris fuit, ut non dubitet illam appellare, imprudentiam, *in insipientia dico.* Quare hoc? ait S. Chrysostomus, ibid. *quò nimirum nos doceat, rem hujusmodi summoperè fugere.* Et veró, dum JEsus Christus nos docet, postquam *omnia fecimus*, ut nos ipsos *servos inutiles* nominemus, quis excusare illum velit, qui absque omni necessitate seipsum laudaret? hoc est, quod fecit pharisæus in evangelio & ideo naufragium in portu invenit. Quis unquam credidisset, eum tunc perditum iturum, dum actualiter orationi vacabat? verùm quia se à vanitate abripi sinebat, se ipsum laudando absque ulla necessitate, navis illius ad hunc scopulum collisa est, & miserabiliter naufragio periit. S. Paulus periculum hoc benè prævidens, & simile infortunium metuens. timet seipsum laudare, in quacunque demum necessitate esset, hoc faciendi; horret hoc periculum, & nominat id ipsum *insipientiam aliquam.* Et hoc ipsum est, quod magna præcautione hìc utendum sit, prout reipsa fecit, dum infinita alia omisit, quæ commemorare poterat, & de iis tacuit. Notârunt præ cæteris hoc SS. PP. (Chrysost. ibid.) quòd nullam mentionem de

mira-

miraculis à se patratis fecerit, quamquam innumera ferè patraverit; quæque optima probatio fuisset, prædicationem suam, à Deo, authoritatem habere; verùm, quia metuebat, ne signum tam clarum & excellens non causaret majorem de se æstimationem, quàm ipse ad propositum facere existimabat, tacuit, & tantùm dicebat, se esse Hebræum, Israelitam, & de semine Abraham æquè benè, ac hi falsi apostoli, qui adeò gloriabantur de hac sua prærogativa & privilegio. Verè dicit, se ministrum Christi JEsu esse, æquè ac illi, imò magìs quàm illi, sed, dum hoc ajebat, adjunxit, se speciem quamdam imprudentiæ committere; & hanc suam prærogativam non fundari in alio, quàm quòd plus passus sit, quàm ipsi, laborando pro JEsu Christo; adeò nimirum verum est, quòd, quia ejusmodi laudes humilitati non congruunt, & contra genium ipsius sunt, ab eis abstineat, quantum potest. Superbi jam inveniunt media seipsos extollendi etiam eo ipso tempore, quo videri volunt seipsos humiliare; humiles verò seipsos deprimunt, quando videntur seipsos velle extollere. An ità te hucusque gessisti? an non te ipsum laudàsti absque causa, hujus doctrinæ Sapientis oblitus; *laudet te alienus & non os tuum.* Prov. 27. 2. Et si ali-

aliquam rationem id faciendi habuisti, quæsiistíne per hoc gloriam Dei, & bonū ecclesiæ? dicendo cum regio propheta, *ut lauderis cum hæreditate tua.* Ps. 105. 5. Adhibuistinè easdem cautelas S. Pauli? imitatúsne es illius modestiam, humilitatem, continentiam? ô quàm longè ab eo aberras? non sis adeò facilis deinceps in laudando, tam activè, quàm passivè; id est, te vel alios, *ante mortem ne laudes hominem quemquam.* Eccles. 11. 30. Pro præparatione ad Missam; roga magnum hunc humilitatis doctorem, qui ad te venire dignatur, ut tibi gratiam hanc concedat ità contemnendi laudes hominum, ùt merearis audire in societate electorum illas laudes, quas ipse Deus illis dabit; *tunc laus erit unicuique à Deo.* 1. Cor. 4. 5.

FERIA TERTIA.

A Judæis quinquies quadragenas, una minus, accepi; ter virgis cæsus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci, nocte & die, in profundo maris, fui. 2. Cor. 11. 24.

De tolerantia S. Pauli.

Debet esse materia 1. humiliationis pro clericis laboriosissimis. 2. Condemnationis veró pro négligentibus & ignavis.

PUNCTUM I. DUm legimus narrationem, quam híc S. Paulus de iis, quæ toleravit, affert, to-

 tum,

tum, quod facere possumus, optimum id est, ut gratias Deo agamus, quòd sancto huic apostolo, tantùm animi dederit, ut omnia pro gloria illius in se suscipere, & quælibet tolerare paratus fuerit; item, ut confundamur, & erubescamꝰ in consideratione tot, ac tantorum malorū, quæ S. Paulus passus est, & illius modici, quod nos pro causâ evangelii toleramus. Equidem valdè magnā habemꝰ causam, & rationē nos humiliandi, quamcunque zelosi nobis ipsis esse videamur; quia totum, quod faciunt sacerdotes, missionarii & pastores etiam strenui, & valdè laboriosi, anne in comparationem venire possit, laboribꝰ & tolerantia S. Pauli? ipse prædicabat à Jerusalem usque in Illiricum; & hasce vastissimas regiones agnitione JEsu Christi implevit; affligebatur; calumnias & persecutiones mille & mille sustinuit in & ob prædicationē evāgelii. Pluries à propriis fratribꝰ suis turpiter cæsus fuit; à gentilibꝰ & paganis, instar rebellis mancipii, virgis castigatꝰ; lapidatꝰ tāquā blasphemꝰ; mari, tēpestatibꝰ, omnibꝰ periculis expositus, tanquam vilissimus omniū hominū; laboribꝰ obrutus, defatigationibus, vigilis, fame, siti, & frigore vexatus; ad sum̃am miseriam & nuditatem tanquam indignissimus, qui viveret, redactus, quamvis vita ipsius valdè pretiosa fue-

fuerit coram Deo, quem tantò cum ardore amavit; & cui tanta cum fidelitate servivit. Quid ad hoc nos dicere habemus? ubi est episcopus qui conqueri audeat super extensione diœcesis suæ, & laborum, quos in illius visitatione subire necesse sit? ubi ille parochus, qui nimìs extensam putet parochiã suam? quòd nimìs grave ipsi accidat, administrare sacramẽta? invisere infirmos? unô verbô, ubi est clericus laborãs, qui legitimè conqueri possit, si, ut oportet, meditetur, ut benè secum expẽdat, cursus, itinera, labores, & tolerantiã omnigenam S. Pauli? interim tales querelæ non sunt nisi nimìs frequentes & ordinariæ in ore etiam meliorum pastorũ, quia alii minùs industrii non multùm se implicant necessitatibꝰ eorum, qui eorum cura & solicitudine indigerent. Unde ergo querelæ ejusmodi apud meliores orginem habent, si non ex modico zelo, quem pro gloria Dei, & salute animarum, habent, in comparatione immensi illius zeli, quo cor S. Pauli ardebat; & quòd nimiùm adhuc inhæreant cõmoditatibꝰ vitæ hujus; libenter vellent cõbinare labores apostolicos, cum sua propria satisfactione, & hoc fieri non potest; sufficit de hoc audire S. Paulum ut quis cõvincatur; *in itineribus sæpè, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere,*

periculis ex gentibus; periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus. En! quomodo & quale servitium sibi ab hoc apostolo Deus expetierit! hoc ipsum à nobis etiam exspectat, qui sumus hæredes ministerii illius. Reflexistine te super hoc? verùm, si exemplum S. Pauli materia & causa est humiliationis pro pastoribus ferventioribꝰ, & magìs laboriosis.

PUNCTUM II. Quam condemnationē in eo non inveniēt clerici pigri, segnes, & otiosi; quid respondebunt ante tribunal JEsu Christi, & in præsentia S. Pauli, qui unus erit ex judicibus illorum, quando illis exprobrabitur, quod vitam suam transegerint, in pigra quadam otiositate, dum interim tot gentes & populi gemunt in tenebris paganismi, & infidelitatis; imo etiam, tot inter catholicos, qui vivunt, & moriūtur in ignorantia, & sceleribꝰ suis, ex defectu zelosorum ministrorū, qui eos instruant? si ab ipsis peteretur, ut, quemadmodum S. Paulus, eant, ad portandū lumen evangelii, in nationes barbaras, quæ illo nondum illuminatæ sunt, non peteretur ab eis tale quid, ad quod non deberēt esse dispositi, & parati; siquidem ministri Christi JEsu sunt; & ministrorū ac servorū fidelium est, honorem Domini sui, quacū-
que

que ratione id fieri possit, promovere. Neque dicant, quòd non possint; S. Paulus hoc potuit, & ipsi poterũt, ùt ipse, si vel parùm zeli haberent; qui eum habent, hoc possũt, & faciunt etiam quotidie, cum multa benedictione. Tales sunt illi episcopi, clerici, ac religiosi prorsus egregii, & excellentes, qui in Indias, in Chinam, in Canádam usque penetrant, ad illuminãdas illas gentes, lumine evangelii, cum magno sanè, profectu ecclesiæ, utilitate populorũ istorũ, & propagatione divinæ gloriæ. Si autẽ zelus illorum eousque progredi non potest; saltẽ laborent pro salute fratrũ suorũ, quos coram oculis suis mori vident, in ignorãtia sua, & in vitiis sepultos. An non possunt tradere & exponere catechismũ in pagis, infantibꝰ fidelium? audiántne conqueri defficultate viarum, aut injuriâ temporũ, quæ quandoque occurãt, quando SS. sacramẽtũ ad infirmos à se distantes, portant? si hunc modicũ laborẽ cõparent, cum illo S. Xaverii, & tot aliorũ sanctorũ missionariorũ? erubesce ob præteritã tuam segnitiẽ; & pro præparatione ad Missam; pete à JEsu Christo portionem, & partẽ aliquam hujus spiritꝰ apostolici, quo S. Paulus, & tot alii sancti sacerdotes animati erant. Ipsa sanctissima Eucharistia, tanquã fornax charitatis, est illa, unde ignẽ, seu hunc suũ zelum hause-

runt; hæc ipsa igitur sit, unde tuum quoque haurias, quem pro salute animarũ habere debes; modò accedas ad illã, prout oportet; *Dominus dabit verbum evangelizantibus, virtute multa.* Ps. 67. 12.

FERIA QUARTA.

Præter illa, quæ extrinsecus sunt, instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium ecclesiarũ. Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror? 2. Cor. 11. 28.

De cura animarum.

1. Clerici Principaliter solliciti esse debent de animabus.
2. Et compati infirmis.

PUNCTUM I. Postquam S. Paulus singillatim enumeravit, quæ sibi in particulari tolleranda fuerint, illis adjungit etiam ea, quæ proveniebant à solicitudine prô omnib9 ecclesiis. Quia charitas ipsius non habebat limites, ideo hoc ipsum augebat pond9 eorũ omniũ, quæ aliás ipsi tolleranda erant, quod etiam capitale illius appellari potest, ait S. Chrisostomus; *illud præcipuum omniũ caput.* Hoc erat, quod ipsum torquebat; quòd cor illius lancinabat; quod infinitam illi quasi materiã afflictionũ suppeditabat. Si quis se oneratũ videt, & gravatũ sollicitudine, & regimine unius solius familiæ, seu domûs; si cura unius tantùm parochiæ, si debitã sollicitu-

licitudinē adhibere vult paſtor, eàmque fideliter adminiſtrare, continuus fons, & origo eſt ìnquietudinū, & laborū; ſi epiſcopus; quámcunque modica ſit ipſius dioeceſis, quieti renuntiare debet, ſi amorē aliquem ſuorū habet, & propriæ animæ ſuæ; ſi gemit ſub onere officii adeò formidabilis, & ſpiritū ſuū ſatìs diſtractū ſentit, & quaſi diſſipatum, per fluxum & refluxū diverſorū negotiorū, quis exprimat inquietudines, & apoſtolicā ſollicitudinē S. Pauli; illius nempe, cui non ſolū regimen unius familiæ, unius civitatis, provinciæ, regni &c. ſed omniū prorſus eccleſiarū ſollicitudo incubuit; quas non ſolùm in fide ſtabilire, & confirmare, ſed etiam de tēporalibꝰ ſubſidiis eis providere curabat; inſtruebat noviter converſos; conſolabatur eos, qui perſecutiones patiebantur; erigebat animos debiliū; reprimebat audacias ſcandaloſorū prædicabat evangeliū idololatris; confundebat Judæos; Epiſt. ad Philem. fundabat eccleſias, totas noctes in oratione tranſigebat, vel in laboribꝰ, ut victū ſibi cōpararet, & liber eſſet ab omni ſuſpicione proprii intereſſe. Ubique eum dæmon primū in acie ſtātem inveniebat; ſolicitudinē ſuam uſque ad infimū mancipiū ſe extendebat. En! quid admiratus ſit S. Auguſtinus in S. Paulo, quòdque veré dignū eſt admiratione homi-

nū, & angelorū! *vide, qualis ſollicitudo, quàm paterna, quàm materna!* in Pſ. 98. v. 13. diſce exinde, quòd principalis obligatio boni alicujus paſtoris ſit, ſollicitū eſſe pro animab9. Pœnitentiam agere debet inſtar reliquorū chriſtianorū, ſiquidē æqué peccator eſt, ac illi, & eoſdem cum illis inimicos habet; ſed ejuſmodi auſteritates pœnitentiales, non ſunt maximū illud ſuū apud Deum meritū, ſed cura animarū & ſollicitudo eccleſiarū ipſi comiſſarū. *ſollicitudo eccleſiarum* lacrymæ illæ ſunt, quas corā Deo, pro ſalute & cōverſione peccatorū, profuderit, quæ ipſum magnū efficiēt in regno cælorū. Esnè benè perſvaſus de hac veritate? facíſne itá? potéſne dicere ad illos, qui curæ tuæ concrediti ſunt, quod S. Auguſtinus ad populū ſuū ajebat? *cordis noſtri negotium ſemper eſtis.* Verùm ut melius adhuc inſtruaris in materia tanti momēti;

PUNCTUM II. Conſidera, quòd ſatis non ſit, in genere habere quādā ſollicitudinē pro ſalute animarū; oportet in particulari etiā habere magnā cōpaſſionē, pro iis animab9, quæ infirmiores & debiliores ſunt, hoc eſt, quod S. Paulus per hæc verba, omni reflexione ſanè digniſſima, nos docet: *quis infirmatur, & ego non infirmor? quis ſcandalizatur, & ego non uror?* poteràt ne ſanctus hic apoſtolus uti termino magis expreſſi-

expressivo, ut cõprehenderem9, quousque se extenderit excessus doloris sui, si aliquē ex fratrib9 suis, in afflictione positũ, cernebat? *uror*, dicit, totus ardeo, flam̃a ignis me comburit; idē me depascit, quod fratrē meum affligit. Hoc videtur secundùm opinionē SS.PP. excedere omne id, quod hucusque dixit: *quod quidem majus omnib9, & gravius erat.* S. Chrysost. ibid. Quamvis alia mala, quæ perpessus est, gravia fuerint, & violenta, nihilominus citò pertransibāt; quod cor autem illius discerpebat, id erat, si quis lapsus, aut torpor inter fideles ipsi in̄otuit; & hoc tormentũ experiebatur non tantùm circa illos, qui majoris erant cõsiderationis sed æqualiter, & quoad omnes fideles. Quodlibet ecclesiæ membrũ inquietabat ipsum, & tam amarê id sentiebat in corde suo, ac si tota ecclesia, in illo solo, inclusa, & conclusa fuisset. *Quemadmodum*, ait S. Chrysostomus, *si ipse universa orbis ecclesia esset, sic in unoquoque membro discruciabatur*. Pro minimis etiā suis infantib9, partûs dolores sentiebat, quousque Christus formatus esset in iis; plorabat cum plorantib9, & lacrymas suas cum pænitentiũ lacrymis, conjungebat; imò plorabat cum illis, qui nondũ plorabant, secundùm id quod ipse testatur ad Corinthios, 2. Ep. 12. 21. ubi dicit; *timeo, ne iterum lugeam multos*

ex iis, qui antea peccaverunt, & non egerunt pœnitentiam. O charitatẽ compaſſivã! quàm paucos invenis tui imitatores! ubi reperiemus clericos, qui vivaciter ſentiant ſpiritualia proximi mala, quìque ea lugeant? ubi inveniemus paſtores, qui ſibi ipſis aſſumant infirmitates aliorũ, quæ tamen prĩcipalis qualitas eſt boni paſtoris juxta S. Gregorium M. Paſtor. l. 2. c. 5. *Sit ſingulis compaſſione proximus, ut per pietatis viſcera in ſe infirmitatem cæterorum transferat.* Pro præparatione ad miſſam; roga Deũ, ut tibi talẽ cõpaſſivum affectũ, adeò neceſſariũ illis, qui pro ſalute animarũ laborare volũnt, concedat, ut ſatisfacere poſſis tali ſtatui, ubi tot patiẽda occurrunt. *Medicus non curat, quidquid audiat à phrænetico, ſed quomodo convaleſcat, & fiat ſanus.* S. Auguſt. in Pſ. 35. v. 12. Et tu fac ſimiliter; non cogita defectus peccatoris, ſed de converſione illius ſollicitus eſto; *ſi amatis Deum,* exhortatur te S. Auguſtinus in Pſ. 33. n. 4. *rapite omnes ad amorem Dei; rapite, quos poteſtis, hortando, portando, rogando, diſputando, rationẽ reddẽdo, cum manſuetudine, cum lenitate.*

FERIA QUINTA.

Libenter igitur gloriabor in infirmitatibꝰ meis, ut inhabitet in me virtus Chriſti. 2. Cor. 12. 9.

DE

De infirmitatibus.

1. Ad exemplum S. Apoſtoli complacere nobis in infirmitatibus noſtris debemus.
2. Quàm pauci ejuſdem cum S. Paulo mentis ſint.

PUNCTUM I. EN! qualē cōcluſionē S. Paulus deducat ex omnibꝰ iſtis, quæ de ſe in in iſta epiſtola dixit; *libenter igitur gloriabor in infirmitatibꝰ meis*. Ecce, quomodo apoſtolus ſemper redeat ad ea, quæ patiebatur, & ad ſuas infirmitates, non etiā de iis cōqueratur, aut importunè ab iis liberari petat ſicuti frequenter nos facimus, ſed ut ſeipſum humiliet, ut ſic inveniat fortitudinē, & gaudiū ſuum, ſiquidē iis Deus utatur, ad ipsū purificandum, & ut per hæc, victima Deo digna, efficiatur; *ut inhabitet in me virtus Chriſti*. Verum eſt, quod obiter etiam mentionē fecerit, revelationum, quas habuit, ne Corinthii, illius paſſionem, ùt quid purè humanum aſpicerent, ſed poſtquam eas leviter tetigit, non erubeſcit referre modum prorſus extraordinariū quo Deo placuiſſet, ipſum humiliare; *ne magnitudo revelationum*, ait, *extollat me, datus eſt mihi ſtimulus carnis meæ, angelus ſathanæ, qui me colaphizet*, ibid. v, 7. Bone Deus! quàm grave pondus, ne hic ſanctus in altum ſe levare poſſet! quàm horribile remediū ad impediendū lethalem ſuperbiæ morbū! quàm humilians tenta-

tentatio pro apoſtolo angelis puriore, Diſcamus exinde, nullam eſſe infirmitatem, quæ nobis non poſſit eſſe proficua, ſi eà ratione uti illâ ſciremus, prout S, Paulus; in aliis Dei donis, timenda eſt ſuperbia, ſed effectus naturalis afflictionum, & aliorum malorum eſt, ut nos humilient ſub manu Dei, ut in nos ipſos deſcendamus; nihilum noſtrũ agnoſcamus; de viribꝰ noſtris diffidamus, & continuã neceſſitatem noſtram, pro auxilio ad Deum recurrendi, fateamur; *propter quod*, pergit S. Paulus, *placeo mihi in infirmitatibꝰ meis, in contumeliis, neceſſitatibꝰ, in anguſtiis pro Chriſto.* De talibus majori guſtu & gaudio loquitur, quàm de ceteris favoribus & gratiis à Deo acceptis. Ecce linguam, ſeu loquelam hujus apoſtoli; imitare illum, ut non ſinas te excœcari à nimio illo ſplendore, qui ordinariè è functionibꝰ miniſterii tùi emicare non ſolet. Mi Deus! qui S. Paulum tam profundâ humilitate repleſti, ut ſingulari gaudio afficeretur, in & ex omni eo, quo vel maximè humiliabatur, fac, ut ego ad exemplum illius, gaudium inveniã in infirmitatibꝰ meis; & ut, depoſitis falſis ideis, & falſa opinione, deprehẽſis meis meritis, aliud deinceps, præ oculis meis, non habeam, niſi magnitudinẽ tuam, & nihilum meũ; *omnis propria reputatio, omnis æſtimatio, quãtulacunque minima*

in

in valle nihileitatis meæ submergatur, & pereat in æternum. deimit. Christi l. 3. c. 8. Pete hanc gratiam per intercessionẽ S. Pauli, &
PUNCTUM II. Considera, paucos esse inter clericos, qui hanc cum apostolo consvetudinẽ habeant arripiendi infirmitates suâs tanquam occasionem humiliandi se, & evitandi tentationẽ superbiæ adeò periculosam, adeò cōmunẽ, & ordinariam, etiam inter eos, qui devotionẽ & pietatẽ profitentur. Hoc ex te ipso judicare poteris, quin necesse sit, ad alios te reflectere. Quid sentis de tuis infirmitatibꝰ, debilitatibꝰ, & miseriis? an non tristis, imò tam amaro in iis animo fuisti, ut etiam contra ordinem divinæ providentiæ murmuraveris? tantum abest, ut Deum laudaveris. An non sollicitus fuisti, quomodo eas occultares? cùm illas cum gaudio suscipere debuisses, tanquam occasiones te ipsum humiliandi, dicendíque cum propheta: *bonum mihi, quia humiliâsti me, ut discam justificationes tuas.* Ps. 118. An non omninò ægerrimè sensisti defectus illos naturales, aut imperfectiones corporales, quæ te in oculis hominũ cōtemptibilẽ reddiderunt? non considerando, quò Deus sæpissimé sãctos, quoad exteriora quædã mancos, & defectuosos esse voluerit, ut hæc miseria corporalis illis serviret pro æquipondio il-
lo-

lorum excellentiū donorū, quibꝯ eos cō-decoravit? ipſa nobis ſcriptura dicit, Moyſen legislatorē populi hebraici, tardioris lingvæ; & Eliam, admirabilē hunc prophetam, formæ abſurdæ & minùs gratæ fuiſſe, totùmque pilis coopertū? an non ipſe S. Paulus hìc, & in cap. 10. hujus epiſtolæ de ſe ipſo teſtatur, quòd externa corporis ſui conſtitutio: parùm ſpectabilis, & conſideratione digna fuerit, *facie humilis inter vos?* 2. Cor. 10. ſed ſancti iſti adeò non affligebantur hàc minús gratâ, & deſpicabili ſuâ corporali cōſtitutione, ut potiùs Deum, quid per illum intenderet, aſpexerint & conſideraverint. Imitatùſne es illos? ſi te ipſum examinare velis ſuper puncto tam delicato, à quo te amor tuus proprius mille viis abducere ſcit; facilè invenies te nondum ſincerè cum S. Paulo dicere poſſe; *libenter gloriabor in infirmitatibꝯ meius.* Pro præparatione tua ad Miſſam, pete à JEſu Chriſto, per omne id, quod pro te facit in ſanctiſſimo hoc ſacramento, ut concedat tibi hanc magnā virtutē humilitatis, quæ in eo conſiſtit, ut in nihilum noſtrū nos ipſos immergamꝯ, ex eòque nunquā exeamus; & tunc dicere poteris cum regio ptopheta: *ludam, & vilior fiam, pluſquam factus ſum, & ero humilis in oculis meis.* 2. Reg. 6.

FERIA SEXTA.

Est autem hæc parabola: semen est verbum DEI. Luc. 8. 11.

De Verbo DEI.

1. Quinam ex illo proficiant.
2. Examen, an ex eorum numero nos quoque simus

PUNCTUM I. NOn est necesse, ut sensum parabolæ istius quœramus, siquidem ipse DEI filius, hunc nobis gratiam fecit, ùt eam explicaret, & illius intelligentiā ac sensum nobis aperiret. Comparat se agricolæ, qui exit seminare semen suum. Pars hujus seminis cecidit su per viā, & pedib9 prætereūtiū cōculcata, vel à volucrib9 cæli absumpta: alia pàrs cecidit in terrā petrosā, ubi exaruit; tertia pars cecidit in spinas, quæ illam crescere impedierunt, & suffocaverunt; denique alia cecidit in terram bonā, & fructum attulit. Declarat pariter hoc semeu mysteriosum, aliud non esse, nisi verbum Dei, quod ministris suis prædicare injunxit; *semen est verbum Dei.* Et per has tres terras infructuosas abusum nobis demonstrat illius. Aliqui id recipiunt ad instar viæ amplæ & publicæ, & sunt, qui animū distractum habent, omnib9 & adventantib9 & abeuntib9 aperti, & patentes; volo dicere, mille vagabūdæ cogitationes, quæ veniūt & recedunt, liberum apud illos transitum ha-

habent quamprimũ ejuſmodi homines verbum Dei audiunt, *venit diabolus, & tollit verbum de corde eorum, ne credentes ſalvi fiant.* En primũ aſtum, quo dæmon utitur, ſalutis noſtræ inimicus, ne divinum hoc ſemen radicẽ capiat, in corde audientiũ illud! obſidet illos ingenti turmâ cogitationũ vanarum, inutiliũ, & quandoque etiã de rebus bonis, de quibꝰ tamen cogitare, tempus ibi non eſt, ut eos deflectat à doctrinâ eorũ neceſſitatibꝰ congrua, quæque illis utilis foret, ſi ſe, ùt oportet, illi applicarent. Alii ſimiles ſunt terris illis petroſis; ſeu animæ leves, quæ revera videntur cum gaudio recipere verbum Dei, producunt etiam aliquot herbas; bonas quaſdam, & pias cogitationes; ſenſũ aliquẽ devotionis, aut pœnitentiæ &c. Verùm, eheu! in omnibus his nulla ſoliditas, nulla radix, nihil firmũ eſt; ſtatim ad primũ calorẽ, tenera hæc verba emoritur, id eſt, ad primã tentationẽ, quæ exſurgit, à qua incaleſcunt, totum, quod antea de Deo guſtavêre, evaneſcit, & nullũ fructũ affert: *natũ aruit, quia non habebat humorem.* Tales erant Judæi, qui admirabantur doctrinam Chriſti, ſed dein recedebant ab illo, quin alium fructum retuliſſẽt; *ſermo meus non capit in vobis.* Joann. 9. Denique per ſpinas, in qua aliqua pars ſeminis cecidit, oportet, inteligi illas animas,

in

in quibꝰ omnia peccata tam copiosè noxias herbas produxerunt, ut divinum hoc semen ab iis penitùs fuerit suffocatum; vel homines illos, qui centum negotiis & curis caput suum plenū habent, & mille alia negotia tractant, ut vacare non possint salutis suæ negotio; inquietudo divitiarum; tumultus consolarium rerum spinæ sunt, quæ semen Dei impediunt, ne afferre possit fructum; *& simul exortæ spinæ suffocaverunt illud.* Ingemisce hìc super hoc stupendo abusu verbi Dei; quæ injuria hæc divino magistro huic! ipsum ne quidem audire velle an non mererentur, ut talem contemptū illorum puniret, silentiô & subtractione verbi sui? & ut id exequeretur, quod nobis per os Sapientis, dici voluit; *ubi auditus non est, non effundas sermonē.* Eccles. 32. 6. Quia autem non sufficit, ut hunc abusū in aliis deplores, vide insuper, utrum non ipse eidem subjaceas?

PUNCTUM II. Examina, ad quamnā sortem terræ, ex prædictis, dispositio cordis tui, in auditione verbi divini, reduci possit? cui conformior sit? an non unus ex illis viis latis & spatiosis, id est, animabꝰ distractis & dissipatis, quæ nullam attentionem afferunt ad ea, quæ illis bona & ad salutem utilia dici possunt; quîque etiam talia irridere audent, iis certè similes, de qui-

bus propheta Ezechiel? *audiunt ſermones tuos, & non faciunt eos; quia in canticum oris ſui vertunt illos.* Ezech. 33. 31. Fortaſſis ex illis es, qui in quodam ſeminario, vel alia cōmunitate clericorum vivis, quam cōſiderare poſſumus út agrum, *cui benedixit Dominus.* Gen: 27. 27. Et *in quem deſcendere facit imbrem matutinum & ſerotinum.* Joël. 2. 23. Quot ibi habentur conferentiæ, colloquia ſpiritualia, inſtructiones ſanctæ? quomodo ejuſmodi interes? ſpiritu prorſus diſtracto, qui nonniſi de rebus nauci cogitat, & nullum guſtum, ad res divinas, habet? *anima noſtra nauſeat ſuper cibo iſto leviſſimo.* Num. 21. 5. An non es ex illis levibꝰ & inconſtantibꝰ, in quibꝰ verbū Dei radicē capere non poteſt? qui initiò, cum gaudio, illud recipiunt? poſtea à paſſionibus ſuis impediti, veritates ſalutis obliviſcuntur, neque illas in tempore tentationis, iterum revocare, & implantare poſſunt animo ſuo, ubi vel maximè iis indigerent? *ſupercecidit ignis, & non viderunt ſolem.* Pſ. 57. Non es denique ſimilis campo, ſpinis repleto? an non inquietudines hujus ſæculi in te prævalent? an non amor divitiarū, voluptatū, honorum hujus mundi, ad talem exceſſū, in te excreverunt, ut verbum Dei in te ſuffocent? adeò ut impetum hunc ampliùs ſuſtinere non valeas, vivere velis ſecundùm

pro-

propriā phantasiā, ùt proprius filius Belial, sine jugo, sine regula, sine disciplina, sine scientia obligationis tuæ? *filii Belial sine jugo, nescientes officium sacerdotum ad populum.* 1. Reg. 2. 13. O quot sunt clerici, qui verbo Dei abutuntur, vide an non ex illorū numero sis? an non ex illis incredulis sis, de quibꝰ loquitur apostolus; *non profuit illis sermo auditus, non admistus fidei ex iis, quæ audierunt* Heb, 4. 2. Ut hoc malum evites, frequenter te reflecte supra id, quod SS. PP. nos docent, quòdque tibi hodie pro præparatione ad Missam servire potest; *verbum Dei non minus est, quàm corpus Christi,* S. Augustin. hom. alias 26. inter 50. nūc serm. 300. in append. Quantam sollicitudinem adhibes in altari, ut vel minimas particulas, seu fragmenta hostiæ consecratæ colligas? fac idipsum respectu verbi Dei; nolí perdere vel unicam particulam, collige totum; omnia ad profectum tuum trahe, & in corde tuo conserva ad exemplum Beatissimæ Virginis, de quâ evangelium dicit: *Maria autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo.* Luc 2. 19.

DIE SABBATHI.

Quod autem in terram bonam; hi sunt, qui in corde bono & optimo, audientes verbum, retinent, & fructum afferunt in patientia. Luc. 8. 15.

De verbo DEI.

1. Diſpoſitiones, quas ad auditionem verbi Dei afferre oportet.
2. Fructus, quos producit, in corde benè diſpoſito.

PUNCTUM I. ADoremus Dominum noſtrū JEſum Chriſtum, docentē nos, per iſtam terram bonā, in quam cecidit ſemen, illas diſpoſitiones, quas afferre oportet, ut fructum ex verbo Dei referamus, nimirum debemus illud *audire*, illud *meditari*, illud opere ipſo *exſequi*. Oportet 1. *audire* illud cum reverentia, & attentione, ſiquidem Deus ipſe eſt, qui nos per illud inſtruit; *qui vos audit, me audit*. Luc. 12. 16. Prædicatores, qui nobis verbum Dei annuntiant, nonniſi locum tenentes, legati, & miniſtri illius ſunt; *pro Chriſto legatione fungimur*, ait S. Paulus 2. Cor. 5. 20. *tanquam Deo exhortante per nos* Miſſi ſunt, ut nos inſtruant, in negotio omnium maximo, quale eſt negotium ſalutis; & ipſi loqvuntur *ex ſinceritate, ſicut ex Deo, coram Deo in Chriſto loquimur*. An ergo illis attentionem noſtrā denegare poſſimus? an non merito idipſum nobis exprobrari poterit, quod olim Chriſtns JEſus Judæis? *qui ex Deo eſt, verbum Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non eſtis*. Joan. 8. 47. 2, Non ſufficit tantùm *audire* verbum Dei; oportet illud etiā *meditari*; in corde verſare,

&

& exinde devotionem ac pietatem nostrã nutrire, *ponite in cordibus vestris.* Luc. 9. 44. Fundus, in quo fructificare possit, cor nostrum est, oculi nostri, non nisi apparentia vident; aures non nisi sonum percipiunt; lingva non nisi verba pronuntiat; memoria non nisi operimentum illius est; solum cor nostrum cista depositaria est hujus divini verbi; cor est, quod illud adorat, gustat illud, illud meditatur; huc debet à nobis includi; prout fecerunt omnes illi, qui cum Propheta regio illô usi sunt tanquam armis, & pro defensione suâ, contra peccatũ; *in corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi.* Ps. 118. 3. Denique oportet illud *exsequi; estote factores verbi, & non auditores tantùm,* ait S. Jacobus cap. 1, 22. & ipsemet etiam salvator docet nos, tunc nos futuros veros discipulos suos, si verbo Dei adhæreamus, *si manseritis in sermone meo, verè discipuli mei eritis.* Joan. 7. 31. Manere autem in sermone ejus, & adhærere verbo Dei, non est tantùm simpliciter illud *audire*, illud *laudare*, illud meditari; oportet illud applicare necessitatib9 nostris; id exsequi, quod nobis ordinat; & verbum Dei habere, pro norma & regula vivendi. Felices illi, qui hoc pretiosum semen, taliter dispositi recipiũt; *beati, qui audiunt verbum Dei, & custodiunt illud;* Luc. 11. 28. fructum enim centuplicatũ exinde percipient.

 PUN-

PUNCTUM II. Nihil efficaciꝰ eſt verbo Dei; ſicut *imber deſcendit de cœlo, & inebriat eam*, Iſ. 55. 10. ità erit verbum, quod egreditur de ore meo, ait Dominus, non revertetur ad me vacuũ; ſed faciet, quæcũque volui; & proſperabitur in his, ad quæ miſi illud; & propheta regius, ad oſtendendam vivacitatem illius, comparat illud cum igne; *ignitum eloquium tuum vehementer*. Pſ. 118. Nihil melius hac comparatione afferri poteſt, ait S. Ambroſius in Pſ. 118. quia nil magìs *mundat, illuminat, accendit*, quàm verbum Dei, *mundat, illuminat, accendit audientes*. Meditemur parumper hæc tria verba. *Mundat*. Nonne verbũ Dei eſt, quod nos ab imperfectionibꝰ noſtris purificat? quod reformat in nobis, id, quod defectuoſum eſt? quod corrigit peccatorẽ? convertit impium? quod impudicũ, caſtũ? ebrioſum temperantẽ? avarum, miſericordem &c. reddit? *Lex Domini immaculata convertens animas*? pſ. 18. *Illuminat*. Confert nobis cognitionem & agnitionẽ obligationum noſtrarũ, & facit, ut eas exactè exſequamur. Non eſt lumen magìs aptum ad nos conducendos, quàm fax iſta; ſenſus noſtri nos decipiunt; ſæpè paſſiones noſtræ excœcant nos; ipſa ratio à tempore, quò per peccatum obſcurata fuit non eſt dux ſecurus & fidelis; errores decumani, in quos

veteres philosophi & gentiles inciderunt. non sinunt nos de hac re dubitare. Si ergo volumus laqueos illos, quib9 plenus est mūdus, evitare; declinare præcipitia, & tenebras, quæ circumstant, oportet, ut ad lumen hujus facis ambulemus; hócque ipsū est, quod nos propheta docet, dum ait Ps. 118. *Lucerna pedib9 meis verbum tuum, & lumen semitis meis. Accendit.* Quot corda verbum hoc in ore apostolorū non accendit? quot millia hominū sic traxerunt ad JEsū? sed necesse haud est, adeò in longum ire, ad ostendendā efficaciam divini verbi; omnia sæcula ecclesiæ nostræ satìs exēplorum, quoad hoc, nobis suppeditant. Per hoc medium Bonifacii in Germania, Augustini in Anglia, Xaverii in Indiis, & tot alii viri apostolici, extenderunt limites regni Domini nostri JEsu Christi, per lucra, quæ Deo fecerunt, in diversis partibus; quæque incrementū sumpserunt diversis temporib9 per Norbertos, Dominicos, Antonios Padvanos, Vincentios Ferrerios, Thomas Villanovanos, Carolos Borromæos, & alios ejusmodi sanctissimos viros, qui facem christianismi vel extinctū, vel à prima sua puritate declinantem, restituêre, per prodigiosas mutationes, quas concionib9 suis effecerunt. An non adhuc hodie videmus, quanta mirabilia Dei verbum operetur, vel

in animabꝰ per peccatum mortuis quas resuſcitat; vel tepidis, quas calefacit, vel ignorantibus, quas inſtruit, & obligationũ ſuarum admonet, vel juſtis, quas ad perfectionẽ provehit; fortè in nullis minùs fructificat, quàm in ipſis clericis. Unde hoc? niſi ex modica, vel nulla eorum diſpoſitione, quam ad id audiendum afferunt. Pro præparatione ad Miſſam; omni meliori modo te ad id diſpone; dic ad Dominum, ùt propheta Samuel: *loquere Domine, quia audit ſervus tuus.* Agnoſco Domine, quòd per diſtractiones & voluntarias evagationes meas, pretioſum hoc ſemen, infructuosũ reddideri, quod in corda noſtra jacis. Surdus eram ad vocẽ tuam; averti ſæpius faciem meam à veritatibꝰ, quas mihi añunciari feciſti; verùm reſolutus ſum impoſterum, melius me ad id applicare, & majori ſolicitudine illud ad bonum meum convertere; audiam majori attentione, docilitate, & ſubmiſſione, quod tibi placitum fuerit, me docere, vel ut mihi dicatur per miniſtros tuos; nunquam ampliùs tam indifferens, tam inſenſibilis ero quoad honorem, quem mihi exhibes, dum mihi voluntatẽ tuam indicare dignaris; *loquere Domine, quia audit ſervus tuus.* 1. Reg. 3. 9.

DO-

DOMINICA QUINQUAGESIMÆ.

Si linguis hominum loquar, & angelorum, charitatem autem non habeam; factus sum velut æs sonans, aut cymbalum tinniẽs. 1. Cor, 13. 1.

De charitate.

1. Excellentia illius & necessitas.
2. Æstimatio, quam de illa habere debemus.

PUNCTUM I. S. Paulus in hac epistola longum & magnificum charitati texit elogium, deberétque sanè nos convincere, id, quod apostolus iste in 3tium usque cælum raptus affert de illius excellẽtia & necessitate; lingvâ angelorum loqui, prædicere futura, penetrare mysteria obscurissima, habere scientiam universalem, fidem, valentem transponere montes, distribuere omnia sua in pauperes, exponere corpus suum tormentis, usque ad passionem martyrii, absque dubio res magnæ sunt, ait S. Augustinus, serm. 50. de V. D. *illa quidem magna sunt; sed si ego hæc,* inquit, *sine charitate habeam, non illa, sed ego nihil sum.* Vide. quemadmodũ hæc charitas necessaria sit, pergit S. P. venitur ad tormẽta etiam crudelissima; ad actiones planè heroicas, & tamen sine charitate nihil sunt; *adde charitatem, prosunt omnia; detrahe charitatem, nihil prosunt cætera.* ibid. Et verò, quid utilitatis habuère tot peccatores, ex donis etiam excellentib9, quibus abusi sũt?

quid profuit Salomoni intellectus tam vastus & tam extraodinarius? tam profunda scientia secretorum naturæ? illa sapientia, quæ illum in terra admirabilem fecit, si cũ omnib9 istis mortuus est sine charitate, quin sinceram & solidam egerit pænitentiam? quid utilitatis attulit Tertulliano; scripsisse apologiam pro nostra religione cõtra paganos? quid? subministrasse arma æquè fortia ac splendidâ contra hæreticos, si ecclesiæ unitatẽ, schismate suo, laceravit? quem fructum habent hodierni protestantes ex prætensa intelligentia lingvæ chaldaicæ, græcæ? ex lectione continua sacrarum scripturarum, siquidem charitate privati sint, quæ inveniri non potest, nisi in sola ecclesia JEsu Christi, ùt ait S. Augustinus ep. 61. n. edit. ad quid nostra ipsa studia? si ea ad amorem Dei non transferamus, ùt idem ait l. 3. de doctr. Christ. c. 10. *Ille tenet, & quod patet, & quod latet in divinis sermonib9, qui charitatem tenet in morib9.* Disce ex hoc æstimationem, quam de hac virtute habere debes, & ut de ea excellentiorẽ adhuc tibi formare possis ideã. PUNCTUM II, Considera, quòd charitas regina sit omnium virtutum, quæ omnib9 aliis & pretium dat, & meritum; *major autem horum est charitas.* Anima est, & principium omniũ nostrorũ bonorum ope-

pe-

perum, quæ illa & accepta Deo, & meritoria cælis reddit; sine illa sumus pauperrimi; cum illa ditissimi; quia ipsum Deum per illam possidemꝰ: ùt ait S. Joannes 1. ep. 4. *Deus charitas est; qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo.* Character est filiorum Dei, per quem electi à reprobis discernuntur: *dilectio sola discernit inter filios Dei, & filios diaboli.* S. Aug. tr. 5. in 1. Joan. epist. Oleum est, quod in lampadibus nostris habere; & vestis nuptialis, quâ induti esse debemus, si ad nuptias introire cupimus. An plura requiris, ut virtutem hanc divinam æstimes, quàm ut scias, ipsam esse, quæ animas beatas in cælum adducit, & in qua beatitudo æterna sanctorū consistit? *charitas nunquam excidit.* Pete à Deo instanter hoc grande donum charitatis, quæ tam necessaria est omnibꝰ Christianis; specialiter autem clericis; ignis nimirùm ille est, quem JEsus Christus venit mittere in terram, & testatur, se nil magìs desiderare, quám ut corda discipulorū suorum illo inflam̄entur. *Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendatur?* Luc. 12. 49. virtus hæc est, quam Spiritus S. adeò com̄endat in apocalypsi cuidā episcopo, ut eam emat, sub figura auri igniti; & in igne probati; *consulo tibi, ut emas à me aurum ignitum.* Denique magna & principa-

cipalis eſt virtus omnium ſacerdotum & paſtorum; ſine qua fruſtra nomen ſuum portant. *Sine charitate,* ait Petrus Bleſſenſis, tract. de charit: c: 1. *nihil es; ſine charitate ſacerdos dici potes; eſſe non potes.* Omnē igitur conatum adhibe, ut eam obtineas, neque ceſſa illam petere à Deo; *charitas ex Deo eſt,* ait S. Auguſtinus, epiſt. 238. nov. edit. *oremus ergo, ut ab illo detur, à quo jubetur.* Dona nobis Domine tuum ſanctum amorem; dona nobis tuum ſanctū Spiritū, per quem charitas tua diffuſa eſt in cordibꝰ noſtris, ut illam poſſidendo, eo modo tibi ſerviamus, qui tibi gratus ſit, & qui nobis æternam noſtram procuret ſalutem. *Diligam te, Domine virtus mea!! diligam te, Domine, per quem fortis ſum:* S. Auguſt. in Pſ. 17. Pro præparatione ad Miſſam, frequenter elice actus amoris erga Deum, & JEſum Chrſtum filium ejus. Sanctiſſima Eucharistia, prout de illâ loquuntur SS. PP. ignis ille eſt, qui nos conſumere debet. Carbo ille eſt ignitus, qui purificavit labia prophetæ. Sume illum tam ſancte, ut ab altari totus inflam̃atus Dei amore, & dæmonibus terribilis recedas. *Tanquam leones ignē ſpirantes ab illa menſa recedamus, facti Diabolo terribiles.* S. Chryſoſthom. 61. ad pop. antioch.

FE-

FERIA SECUNDA.

Charitas patiens est; benigna est, &c. 1. Cor. 13.

De signis charitatis.

1. Quænam illa sint.
2. Examen, utrum illa quis habeat.

PUNCTUM I. QUamquam nullus hominum certò scire valeat in hac vita, utrum in charitate sit, dantur tamen certa signa, ex quibus, sine præsumptione, quis judicare valeat se pretioso hoc dono à Deo donatum esse; & ecce! qualia sint hæc signa ex S. Paulo. Explicabimus illa, quantùm ad clericos. *Charitas patiens est.* Charitas *patiens* est in iis, qui se statui ecclesiastico mancipare volunt, ut vel ipsa etiam momenta hoc perficiendi patienter exspectet: Scit talis, quòd cupiditas, quæ non nisi motibus inordinatis agitur, inquieta sit, charitas autem, quando etiam putat vel judicat, adesse vocationem DEI, bene scit, quòd *hæreditas, ad quam festinatur in principio, in novissimo benedictione carebit.* Prov. 20. 21. Hinc subdiaconus & diaconus charitate plenus, ad literam observat interstitia à SS. Canonibus præscripta, ut quis ab inferiori gradu ad superiorem ascendat; non festinat apportare fructum, sed in tempore suo; & in illis, qui jam sunt in sacro ministerio, efficit chari-

tas,

tas, ut omnia onera officii sui absque querela portent; & dum pro salute animarum laborant, id observent, quod Paulus iis praescribit. 2. Timoth. 4. 2. *argue, obsecra, increpa in omni patientia. Benigna* est charitas, quia inseparabilis est ab humilitate, quae est fons & radix verae mansvetudinis & pacis internae seu benignitatis; nescit illa alicui contradicere; *ego autem non contradico; retrorsum non abii.* Is. 50. 5. Verùm est, quòd charitativus pastor saepius obligetur, ut ovibus errantibꝰ indignetur, sed eo ipso tempore, quo magìs comotus videtur, conservat intus dulcedinem, & compassionem talem erga peccatorem, ut explicari haud possit. *O quomodo mulcet, quomodo plangit, quomodo condolet, quomodo condolet, quomodo consolatur, quot argumenta pietatis, quot reperit, ut erigat desolatum!* ait S. Bernardus. *Non aemulatur* charitas; optat omnibus, ut benè illis sit, aequè amat dona, & gratias in proximo suo, ac ipsa possideret talia; perinde ipsi est, per quem Christus anuntiatur, modò nomen ipsius innotescat; si audit labores aliorum, & bonos successus illorum, benedicit Deū, & de iis, tanquam de propriis gaudet. Haec erat causa, cur S. Bernardus ità dixerit ad Gviliel. Abbat. *requiris à me; cur, cùm omnes ordines laudem, omnes non teneo? laudo enim*

omnes,

omnes, & diligo, ubicunque piè & justè vivitur in ecclesia. Unum opere teneo, cæteros charitate; faciet autem charitas (fidenter loquor) ut ne illorum quidem fructu frauder, quorum institutum non sequor. Non ait perperam charitas; nec temerè, nec præcipitanter agit. Clericus, in quo illa regnat, sapiens, prudens, & circumspectus erit in negotio Dei; sua autem non nisi cum reflexione & maturitate peragit; pro aliis nil agit, nisi cum mensura & juxta ordinationem; quia semper attendit ad gloriam Dei, & ut voluntas Dei impleatur; & ità dicere potest cum propheta regio; *super senes intellexi, quia mandata tua quæsivi. Non inflatur;* charitas non tumescit superbiâ. Clericus, qui eam possidet, ut verbis prophetæ utar, *ponit in pulvere os suum, si fortè sit spes,* Thren. 3. ut aliud non videat, quàm miseriam & nihilũ suum; & si Deo placeat, eo uti ad quoddam opus conspicuum, subitò recodatur præcepti, quod Christus JEsus apostolis suis dedit; *cùm feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis, dicite; servi inutiles sumus; quod debuimus facere, fecimus. Non est ambitiosa.* Minister Domini, qui hanc virtutem sibi comendatam habet, fugit honores mundanos; eligit potiùs abiectus esse in domo Dei sui, quàm ut se ipsum elevet ad officia & dignitates; ultimum locum, tanquam centrum su-

ſuum, conſiderat, oportet violentiam illi inferre, ut exinde extrahatur, & ad gradũ ſublimem promoveatur; quia ſemper indignitatem ſuam præ oculis habet, & continuò ſibi hæc verba Sapientis applicat: *quid ſuperbis terra & cinis?* Eccleſ. 10. 9. *Non quærit, quæ ſua ſunt.* Charitas proprium ſuum intereſſe, ſeu cōmodum non quærit, niſi gloriam Dei, & utilitatem proximi; ſive prædicet, ſive audiat confeſſiones, ſive aliud ſimile exſequatur in miniſterio ſuo; dicere poteſt cum S. Paulo. 2. Cor. 12. 14. *non enim quæro, quæ veſtra ſunt, ſed vos. Non irritatur.* Nemini offenſa eſt charitas; reprimit omnes motus iracundiæ & vindictæ; & pacem, quantum fieri poteſt, conſervat, etiam cum ipſis pacis inimicis; *cum iis, qui oderunt pacem, eram pacificus.* Pſ. 119. 7. *Non cogitat malum.* Omnia in bonum interpretatur, & Deo relinquit judicium in homines exercendum, dicendo cum propheta regio; *juſtus es Domine, & rectum judicium tuum.* Pſ. 118. *Non gaudet ſuper iniquitate, congaudent autem veritati:* tota faſcinata & abſorpta eſt in amore boni ordinis, juſtitiæ & veritatis, dicendo cum apoſtolo: *non enim poſſumus aliquid adversùs veritatem, ſed pro veritate. Omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet.* O Domine! quis poterit comprehendere preti-

pretium excellentissimæ hujus virtutis.

PUNCTUM II. Fac nunc reflexionẽ super ista signa & effectus charitatis, quos S. Paulus refert, & vide, utrum illa regnet in te? ésne patiens? submissus ordinationi, divinæ providentiæ? sufferendo injurias & contumelias, quin irritari te patiaris? imò ut etiam bonum pro malo reddas? ésne sine invidia erga proximum tuum? non indignaris, si quis tibi præferatur? si bona, dona, talenta, officia & alias prærogativas possideat, quas tu non habes? an non mancipium es hujus vilis passionis, quæ ex felicitate aliorum suam sibi miseriam, & supplicia accersit? ésne sapiens, prudens, circumspectus in tuo modo agendi? consulisné in tuis dubiis, & intricatis negotiis, spiritum Dei, qui complacet sibi in eo, ut mansvetis & charitativis succurat-*diriget mansvetos in judicio, docebit mites vias suas.* Ps. 24. Ésne humilis & sine ambitione; parvus in oculis tuis, eousque, ut te infra omnes, utut despicabiles videantur, demittas? ésne persvasus de hoc, quòd, si charitas via sit ad perfectionem, humilitas viam hanc nos ambulare doceat? *nihil excelsius viâ charitatis, , & non in illa ambulant nisi humiles*, ait S. Augustinus in Ps. 1. l. 1. n. 7. An non nimiùm adhæres proprio tuo interesse? imò etiam proprio tuo judicio?

non te reflectendo, quòd clericus aliud respicere, vel quærere non debeat, nisi interesse, seu utilitatem Dei & ecclesiæ? an nō ex illis suspiciosis unus es, qui de omnibꝰ judicant, & quælibet in malum interpretantur? *facti judices cogitationum iniquarum,* ut S. Jacobus ait c. 2. 4. Habésne vivam fidem, magnùmque amorem pro veritate & justitia? animosam spem? patientiam, quæ inter injurias probata sit? & male tractari sustineat? ah! si te examines benè per talia signa, non nisi valdè modicum de charitate in te invenies. Pro præparatione ad Missam; pete à Deo veniam, ob modicum amorem tuum, quem erga illum hucusque habuisti. Offer illi JEsum Christum in sacrificium, ut ità ei reddas, omnem illum amorem, quem ille meretur, & quem illi debes. Et pro gratiarum actione, tam bonas cape resolutiones, ut ignis iste divinus, quem recens sumpsisti, consumat in te, quidquid debile, & imperfectum est. *O ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris, charitas, Deus meus accende me.* S, Aug. conf. l. 10. c. 40. Domine Deus meus, cui omnia possibilia sunt, resolve glaciem cordis mei; redde illud amore tui accensum & ardens; nil tam durum sit, quod virtuti & efficaciæ amoris tui non cedat! *nihil est tam durum atque ferreum, quod non amoris igne*

gne

gne vincatur. S. Aug. de mor. Eccl. l. 1. n. 4.

FERIA TERTIA.

Respice, fides tua te salvum fecit. Luc. 18. 42.

De excessibus Bachanaliorum

1. Cæcitas Christianorum hoc tempore.
Quid clerici facere debeant.

PUNCTUM I. EVangelium, quod nobis ecclesia ad meditandum proponit his tribus diebus, considerari potest, ad instar repagali cujusdam salutaris, quo hæc sancta mater utitur, ut excessus illos cohibeat, quos major pars filiorum suorum, hoc tempore, quasi impunè comittere solet. Prædicit in illo Christus apostolis suis, principales circumstantias passionis suæ; cujus memoria seu recordatio, si illam debito modo haberemus, meritò omnium stultitiarum hujus mundi oblivionem nobis ingerere deberet, & eorum locò, excitare in nobis, illum sensum pietatis, ex quo S. Augustinus in Ps, 15. ità scripsit: *bibant alii mortiferas voluptates, portio calicis mei, Dominus est.* Appropinquans deinde Salvator civitati Jericho, sanavit pauperem cœcum, qui sedebat secùs viam, cujus miserabilis status, imago est expressa, status, tot peccatorum, qui nō vident necessitatem, quam habent, agendi pœnitentiam; quìque, cúm deberent se

per exercitium bonorum operum præparare ad ſanctè tranſigendum tempus quadrageſimale, aliud non cogitant, quàm luſus, jocos, delicias, voluptates, recreationes, relaxationes &c. Aperi oculos tuos ſupra illorum cœcitatem; *reſpice*, vide, & conſidera, quantum divinus magiſter tuus offendatur hoc tempore, quôd à mundo tẽpus bacchanaliorum appellatur. *Reſpice*, vide multitudinem hanc inſenſatam, qui ſe exceſſibus intemperantiæ immergunt; qui caracterem beſtiæ aſſumunt; qui ſe in manus apoſtatæ angeli conſignant, ut in eis imaginem Dei corrumpat, eàmque ad ultimum uſque lineamentum deleat. *Reſpice* ex alia parte angelos pacis, qui amarè flent ſuper omnibus iſtis abominationibꝰ, & junge te huic parvo numero animarum, ac fidelium chriſtianorum, qui ſe ad adorandum ſanctiſſimũ ſacramentum conferũt dum alii interim ſe à paſſionibus ſuis abripi ſinunt, *Reſpice*, vel potiùs ora JeſumChriſtum, ut tibi illos à fide illuminatos oculos cordis concedat, de quibus Paulus loquitur; *illuminatos oculos cordis*. Et ſi infeliciter, olim pariter in ejuſmodi exceſſus incidiſſes, dic ad JEſum, eodemet ardore, ac hodiernus cœcus in evangelio: *Domine ut videam*. Quia autem non ſufficit clericos ſolummodo videre ejuſmodi exceſſus,

qui

qui modó passim committuntur;

PUNCTUM II. Considera, quid te hoc tempore facere oporteat, quo, tot animæ, Christo Domino à dæmone eripiuntur? Primum est,ut te à societate talium separes; arctiorem secessum eligas; ecclesias frequentes, & dum alii currunt ad adorādum vitulum aureum, ire debes ad exhibēdum cultum Deo debitum, ad exemplū Tobiæ; *cùm irent omnes ad vitulos aureos, solus fugebat consortia omnium; sed pergebat in Jerusalem ad templum Domini.* Tob. 1. 5. 2dum. Reaccendere debes zelum tuum pro salute & ædificatione proximi. Si pastores, & curam aliorum habes abolere debes abusus, qui fortè ex hac occasione, in parochiam tuam, irrepsêre; impedire larvas; inverecundas mutationes vestium, personas larvatas, spectacula profana, & periculosa, & similes alios excessus, quos licentiâ seu libertas ad confusionem & ruinam religionis nostræ induxit; *quoniam vos estis presbyteri in populo Dei; & ex vobis pendet anima illorum, ad eloquium vestrum, corda eorum irigite.* Judith. 8. 21. Denique majori zelo & fervore, te Dei servîtio addictum ostendere debes, dum hoc tempore tot Christiani sui ipsorum obliti, partes Domini Dei deserunt, ut se sub vexillū diaboli conferant, mortalis inimici ejus; ut

idem quasi dici possit, quod olim: *toto corde universus Israël sequitur Absalon*; 2. Reg. 15. Adhære igitur tu, majori cum fidelitate regi tuo. Imaginare tibi, quasi Christus JEsus, his diebus, taliter se derelictū, contemptum, flagellatum, & crucifixum cernens, tibi dicat, non fine excessivo dolore, quod olim ad apostolos dixit: *nunquid & vos vultis abire?* Joan. 6. 68. responde tu cum S. Petro, ò Domine; millies, ah millies libentius mori, quàm ut unquam te deseram; quò enim ire possumus, ut magìs contenti, aut feliciores vivere valeamus? *Domine ad quem ibimus? verba vitæ æternæ habes*. Ibid. 69. Pro Missa, stude coram sanctissimo sacramento, quod his diebus, in pluribus ecclesiis est expositum, resarcire honorem Deo ablatum; offer illi omnem honorem, omnem cultum, amorem, omnē, quem illi sacratissimum cor JEsu exhibet, & reddit in & pro reparatione tot ac tantorum peccatorum, quæ hoc tempore cōmittuntur, qualia fortè & ipsemet olim cōmisisti. Intimum de iis dolorem concipe, & ad altare non accede, nisi ut misericordiam DEI implores, dicendo cum paupere cœco: *JEsu fili David, miserere mei;* vel cum S. Augustino Conf. l. 7. c. 7. *Magnæ voces, ad misericordiam tuam, tacitæ contritiones animi mei.*

ADDI

ADDITIO
MEDITATIONUM.
Pro festis quibusdam hoc tempore occurentibus.
DE S. ANDREA APOSTOLO.

Qui non accipit crucem suam, & sequitur me; non est me dignus. Matth 10. 38.

De amore Crucis.

1. Qualem S. Andreas habuerit.
2. Quàm nos simus obligati, eum quo ad hoc imitandi.

PUNCTUM I. CRux pars & hæreditas est omnium discipulorum JEsu Christi; quicunque eum sequi, & dignus illo esse cupit, illam amare & portare debet. Veritas hæc vel ab ipsis apostolisnon statim credita fuit; putabant, ùt alii omnes Judæi, Messiam restituturum regnum Israël, & subjugaturum fortitudine brachii sui, omnes inimicos populi sui. Verùm, postquam illis exposuit Dei filius, hoc per crucem adimplendum, per quam omnes nationes subjungandæ, &ipse regnaturus esset; quòdque cum iis divisurus esset potestatem suam, ipsi cum eo sessuri essent, super thronos in cælo, si

se ad bibendum calicem cum illo resolverent, amplecterentùrque viam humiliationis, & passionum; crux illis nil amplius abjectum. & grave apparuit; imò potiùs, & é contrario, præ gaudio crucis extra se rapiebantur, prout manifestè apparuit post Pentecosten, quando carceribus inclusi, & virgis graviter cæsi fuêre in Jerusalem, ex mandato principum; tunc enim, ait S. Lucas, ibant apostoli gaudentes à concilio, eo quod digni habiti sunt, pro nomine JEsu contumeliam pati. Act. 5. Ecce! quid S. apostolus Andreas, unà cum aliis apostolis, benè intellexerit, & comprehenderit; verùm quod in particulari, ac specialiter de illo dicere possumus, id est, quòd cognitâ semel virtute S. crucis, præ amore illius penitùs langverit, ac penè defecerit. Hinc in Scythiam se contulit & Thraciam, ut ibi evangelium prædicaret, apud tales gentes, quæ semper & ab omnibus, pro crudelissimis & ferocissimis totius Europæ habebantur. Quia autem nonnisi omnem docilitatem in iis, & venerationē pro se ibi expertus fuit, venit in Achajam & Patras, ubi illud invenit, quod in Scythia & Thracia obtinere non potuit. Quis exprimat hìc, quanta fuerit illius consolatio & gaudium, dum se tandem post tot labores, dilationes, & retardationes, eò per-

perveniſſe vidit, ut poſſidere id poſſet in pace, quod tam ardenter hucuſque concupivit? vir iſte ſanè decrepitus, & viribus omninò fractus, non ſolùm ibat ad locum ſupplicii ſui, ſed currebat, imò volabat; nullus unquam tanto affectu & paſſione ferebatur in voluptates, ac ille crucem, & paſſionem ſuam adamavit. En! quomodo cor illius ſe dilatet, & præ gaudio quaſi natet, dum crucem ſibi paratam primùm vidit? ô quomodo ſalutat eam? quomodo laudat? quàm tenerè illam amplectitur? ô bona crux, exclamabat, adhuc longè ab illa diſtans; ô ſancta crux, quam tamdiu quæſivi, & cauſam etiam habui, te ità quærendi; inveni te tandem! ô crux prætioſa, quã tam diu deſideravi; noli me deſerere; en, lubens in amplexus tuos ruo; *ô bona crux diu deſiderata, ſollicitè amata, ſine intermiſſione quæſita, & jam concupiſcenti animo præparata, ſecurus & gaudens venio ad te.* Crux planè auguſta! crux triumphalis! quæ profecto & throno ſanctiſſimo magiſtri mei corpori ſerviſti; quæque illius ſacratiſſimo ſangvine decorata fuiſti; noli me repellere à te, neque dedigneris me, intra brachia tua, recipere, *ut per te me recipiat, qui per te me redemit.* Quod autem magìs inexſpectatũ, & nos tantò magìs admirari debemus, illud eſt, quòd cruce, quemadmodum divi-

nus magister suus, usus fuerit pro cathedra, *cathedra docentis*. Omnes apostoli crucem prædicârunt; omnes professi sunt cum S. Paulo, se aliud non scire, nisi JEsum, & hunc crucifixum; verùm S. Andreas crucem de cruce pendens, & JEsum crucifixum, dum etiã ipse crucifixus erat, prædicavit; fecit hoc integro biduo, & quidẽ tam efficaciter, ut ex tanto numero spectatorum, qui martyrio illius interfuêre, plures eò exarserint, ut eum furori proconsulis subducere voluerint. Postquam id advertit Andreas, ad Deum se convertit, & enixè eum precatus est, *tantummodo in hac voce exaudi me, ne me patiaris ab impio judice deponi*. Exauditus fuit, & mortuus super lecto honoris, qui decebat apostolum, & ducem exercitûs JEsu Christi, ut nimirum moreretur prædicando, & quidem in cruce; vel potiùs crux ipsa versa est ipsi in altare; super quo se unà cum divino agno in perfectum obtulit holocaustum. Laudemꝰ Dominum, quòd S. Andreæ talem, tantũque crucis amorem inspiraverit, & in puncto 2do

PUNCTUM II. Considera obligationẽ nostram, quam habemus, eum imitandi. Quia crux, apostolorum pars & hæreditas fuit, etiam nostra esse debet; *in hoc enim vocati estis!*, ait S. Petrus 1. Ep. 2. 21. ut

veri-

veritatem iſtam capiamus, memores eſſe debemus, quòd filius Dei, dum voluit homines ſalvare per crucem, & per multas tribulationes ad ſe eos revocare, pro cooperatoribus tanti negotii tales apoſtolos elegerit, qui laboribus aſſueti, ſibi ipſis mortui, & capaces ac prompti eſſent, omnia ſubeundi, & tolerandi, pro ſalute animarũ. Et ſanè quá ratione homines ſuis commoditatib9 aſſueti, & necquidpiã ſibi detrahi volentes, ſuſcepiſſent in ſe laborem iſtum, ut peccatores multo ſudore inveſtigarent, & ad Deum reducerent? jam ſic diſcurro; nos ſumus, qui hominib9 iſtis, crucis & pænitentiæ adeò deditis, ſucceſſimus; nos ſumus hæredes non ſolùm miniſterii, ſed & paſſionum, & tolerantiæ illorum; ergo parati eſſe debemus pati quæcunque, ut animas, quoquo modò, Chriſto lucremur. *Sẽper enim nos, qui vivimus, in mortem tradimur, propter JEſum.* En, quale ſymbolũ nobis cum S. Paulo eligere & aſſumere debeamus, id eſt, quòd crucem amare debeamus. 1mo. *amore quodam ardenti,* 2. Cor. 4. 11. ùt S. Andreas, qui eam ſemper in corde ſuo habuit; adeó, ut nec minæ, nec perſecutiones, nec aliud quidquam terribile in mundo ſeparare nos poſſit à JEſu Chriſto, & evangelio ejus. *Sacerdos Dei evangelium tenens, & Chriſti præcepta cuſtodiens,*

ens, occidi potest, vinci non potest. Dicebat S. Cyprianus Epist. 55. 2. Amare debemus crucem, *amore perseverante*, si vita simplicis cujusdam christiani esse debet crux aliqua continua, cui ille die ac nocte affixus sit, prout S. Augustinus dicit, qualis ergo debebit esse nostra? cruci affixi esse debem9, non solùm ùt christiani, sed etiam ùt clerici, id est, ratione statûs, & propter vivendi modum, quem amplexi sumus, qui aliud non respicit, nec intendit, nisi ut continuò laboremus, pro salute animarum; *sicut misit me pater, & ego mitto vos*, ait Redemptor noster Joan. 20. 21. Jam sic: missusnè est Dei filius ad alium finem, quàm ut pateretur? cessavitne ille pati, nisi cùm cessavit etiam vivere? *non est enim in hac vita tempus evellendi clavos*, ait S. Augustinus serm. 205. Hinc, dum S. Andreas semel cruci affixus erat, noluit ab ea descendere, tam parùm, ac ipse Christus; *biduo vivens pendebat in cruce, donec ad eum migraret, cujus similitudinem mortis concupierat.* Vide nunc, quem amorem erga crucem habeas? noli dicere, te libenter moriturum in cruce, si se occasio aliqua offerret; nam, quomodo dares tu vitam tuam pro Christo, qui nè quidem modicam injuriam, modicū contemptum; modicum frigus, modicam submissionem perferre vales? nolim tibi i-

magi-

magineris, S. Andream, aliòſque ſanctos Martyres ſubitò ad hoc perveniſſe, ut ſangvinem ſuum pro evangelio profunderent; pluries ſe anteà ſacrificârunt, quàm coronam martyrii acceperint; & quod in morte paſſi ſunt, non niſi continuatio, vel potius recompenſatio erat illius, quod in vita ſua ſuſtinuerunt. Id quod ipſe S. Paulus teſtatur, dum ait Rom. 8. 36. *propter te mortificamur tota die, æſtimati ſumus ſicut oves occiſionis.* Vult dicere: O Domine! non tantùm ab hoc die, vel ab hac hora eſt, quòd aliquid patiamur; ſed quemlibet diẽ ac horam vitæ noſtræ, non aliter conſideramus, quàm ùt continuam aliquam mortem. Id ipſum & nos faciamus, hoc erit medium & ratio imitandi hunc magnum apoſtolum, quem hodie veneramur. Memores ſimus ad altare acceſſuri, verborum iſtorum S. Andreæ ad proconſulem; quæ in actis ejus, à Presbyteris & Diaconis Achaiæ conſcriptis legimus. *Ego quotidie in altari immolo, agnum immaculatum, cujus carnem, poſteaquam omnis populos credentium manducaverit, agnus, qui ſacrificatus eſt, integer perſeverat, & vivus.* Eâdem cum apoſtolo iſto prærogativâ fruimur; ſed pari diſpoſitione accedere nos oportet. Hanc nobis concedere dignetur JEſus Chriſtus. Domine JEſu, ſacerdos in æternum, qui nos ele-

elegisti, ut quotidie sacrificium sanctissimi corporis & sangvinis tui immolaremus, concede, ut huic magno sacrificio unire valeamus illud, quod de nobis ipsis tibi offerimus; ut nunquam cessemus immolare nos, pro gloria tua, quemadmodum nunquam cessas te immolare amore nostri, pro nobis; *introibo in domum tuam in holacaustis.* Ps. 65. 12. *Quid est holocaustum? totum incensum, sed igne divino &c. Totum meum consumat ignis tuus, nihil mei remaneat mihi; totum sit tibi.* S. Augustinus ibid.

DE S. FRANCISCO XAVERIO INDIARUM APOSTOLO.

Non in vacuum cucurri, neque in vacuum laboravi. Philipp. 2.

De zelo S. Francisci Xaverii.

1. De magnitudine illius.
2. Quas virtutes eidem adjunxerit.

PUNCTUM I. Nullus miretur, quòd S. Xaverio idipsum hìc applicemus, quod S. Paulus de se ipso ait, scribens ad Philippenses; siquidem iste sanctus, adeò pressè vestigiis hujus magni apostoli, institit, & haud minores rogiones lustravit, ut eas magistro suo divino, ac Domino subjiceret. Plures tomi non sufficerent, ut ea, quæ annis decem & dimidio, pro gloria evangelii præstitit, describerentur. Silen-

lentio involvamus zelum ipfius, & converfiones, quas in Gallia, Italia, Portugallia effecit. Et eum in magno theatro Indiarum orientalium & Japoniæ propiùs infpiciamus, quæ ibi lucra fecerit. Hìc nempè & hominibus & angelis, imò ipfi angelorum Domino, dignum fe fpectaculum exhibuit. Non ambitio, utut infatiabilis, quæ Alexandrum flere compulit, quòd nonnifi unum mundum fuæ poteftati fubigere poffet; non avaritia, quæ nunquam dicit, fufficit, neque ullum periculum horret, ubi de lucro quodam faciendo agitur, tam violentos motus & affectus, in ullo unquā corde, quod poffederant, excitârunt, quàm quales gratia divina in corde Xaverii excitavit, ut regnum JEfu Chrifti extenderet, ac propagaret. Ante oculos nobis ponamus regna & infulas Goam, Cambayā, Travangor, ora Commoria Pafcheja, Meliapor, Ceilan, Malaca, Molucca, & quafi infinitum quemdam mundum infularum Japoniæ, gentes tales, quæ & moribus, & ritibus, & lingvis plurimùm inter fe differebant, in his omnibus magnus hic evangelii prædicator vocem & prædicationem fuam audiri fecit; innumeros infidelium iftorum inftruxit, in fide, & facramentis ecclefiæ munivit. Vix in Indiis apparuit, & en! populi ifti magnis veritatibus, quas

præ-

prædicabat, & sanctitate vitæ ipsius attracti & commoti per multa milliaria accurrerunt, ut sacro baptismatis fonte ab illo abluerentur. Non contentus tot & tantis lucris, aliud non suspirabat, quàm ut & in Chinam penetrare posset. Intendebat insuper post subjugatum Christi imperio tam vastum regnum, uti & illud Tartarorum, per septentrionem denuo in Europam reverti, ut & hìc quoque in & pro conversione hæreticorum sudare & laborare posset. O hominem verè apostolicum! ô animum sanè heroicum! ô zelum inimitabilem! ô seraphinum incarnatum! æternùm benedictus sis, Domine Deus meus, pro omnibus gratiis, quibus vas istud electionis replevisti, quod separâsti, & destinâsti ad prædicandum filium tuum exteris nationibus & gentibus; accende in nobis scintillam quamdam hujus ardentissimi zeli, à quo sanctus iste adeò feliciter, pro salute proximi, fuit consumptus. Verùm quia non sufficit solummodò zelum quemdam habere;

PUNCTUM II. Considera, S. Xaverium zelo suo, omnes alias virtutes, homini apostolico necessarias, & convenientes adjunxisse. Et 1mo *obedientiam.* Non erat in ipso curiositas quædam, quæ eum animabat, seu impellebat ad percurrendum tot

pro-

provincias, fed obedientia in caufa erat, cur tam longa & difficillima itinera in fe fufciperet. Electus à S. Ignatio, & miffus à S. Sede, quæ eft centrum communionis ecclefiæ, aliud non volvebat animo, quàm ut ordinationi divinæ obediret, quam in voluntate fuperiorum fuorum reverebatur. Muros proprii paterni caftelli pertranfiit, quin vel obtutum in illis vigeret, reputans fecum, aliam fe domum, vel patriam non habere, qnàm quô Deus eum vocaret. Currit ad converfionem Indorũ, & aliò fe non occupat, quàm hoc grandi objecto, & negotio, quod tantis laboribus & fudoribus illi conftitutum effet. Poftquã Goæ advenit; Epifcopo hujus magnæ civitatis, apoftolicum fuum Breve, ftatim exhibuit; non, ut ei commiffionem fuam fignificaret, vel jurisdictionem quamdam independentem fibi arrogaret fed ut illud pedibus illius fubmitteret, fuaque privilegia epifcopali authoritati facrificaret. Hæc ipfa obedientia fuit, quæ laboribus ipfius apoftolicis copiofam de cælis benedictionẽ impetravit, ac tot victorias eum reportare fecit; *vir obediens loquetur victorias.* 2do *humilitatem.* Utut admirabilis coram oculis hominum fuerit Xaverius, & à regibus, in fummo honore, habitus, tanquam legatus Altiffimi, & ab eo miffus, fe ipfum tamen

 aliter

aliter non conſiderabat, quám ùt vilem creaturam; tanquam jumentem; ùt terræ vermiculum, & miſerabilem peccatorem. Poſt tot admirandos bonos ſucceſſus & eventus; poſtquam Dominum ſuum, in poſſeſſionem hæreditatis ſuæ, immiſerat, eique, ùt inſtrumentum, ad impletionem magnificarum prophetiarum, quæ ei omnes nationes promiſerant, ſervierat; novus iſte thaumaturgus, qui per ſua prodigia terram obſtupeſcere fecit; *ſiluit terra in conſpectu ejus.* 1. Machab. 1. 3. Qui fuit admiratio angelorum, terror dæmonum; cujus ſublimis ſanctitas vel ipſis hæreticis laudem & approbationem extorſit, humillimus omnium erat: non ſolùm proteſtatur ſe ſervum inutilem, ſed obſtaculo ſe eſſe propter peccata ſua progreſſui feliciori S. Evangelii, credebat. Bone Deus! quæ & quanta humilitas! annon meritò confundantur, & erubeſcant, in conſideratione illius, tot Clerici, qui tam facilè abripi ſe ſinunt, à vanitate, & propria complacentia, ab illo modico, quod pro JEſu Chriſto faciunt! 3. *Zelum* conjunctum cum ſpiritu *paupertatis & mortificationis.* Hic incomparabilis Miſſionarius ſenſim ſe aſſuefecerat, ut omnia ad inſtar Pauli patienter & libenter ſufferet; *ſcio & humiliari; ſcio, & abundare (ubique & omnibus inſtitutus ſum) & ſatiari, & eſu-*

Esurire, & abundare, & penuriam pati. Philip. 4. 12, Scimus, eum statum servilem elegisse, & mercatori cuidam operam suã locasse, ut civitatem quamdam ingredi posset, ubi propositũ sibi erat prædicare; malebat, de domo ad domum mendicare panẽ, quàm conviviis magnatum interesse; & licét nuntius fuerit apostolicus, hospitari tamen in hospitalibus, & ad infima servitia ex amore proximi se demittere non erubuit. Scimus hunc verum Apostolum JEsu Christi, ex mortificatione quadam insuperabili, liberalitati etiam violentæ, cujusdam magni regis, & ministrorum ejus restitisse; qui virtute & sanctitate ejus capti, magnam pecuniæ summam, ei obtulerunt ad sublevanda apostolatûs sui incommoda; quam recusavit, eligens cum S. Paulo, potiùs mori, quam ut hanc gloriam amitteret, anauntiandi nimirùm & prædicandi Evangelium D.i gratis. Quid dicemus de oratione illius, quæ quasi continua & interrupta erat? de charitate prorsus universali, quæ se in omnes, pauperes æqué, ac divites, parvos & magnos effundebat? o quoties visus fuit discursare per plateas, & vias publicas, cum tintinabulo in manibꝰ, ut infantes, pueros, ac mancipia ad catechesin, vocaret; eos, matutinas & vespertinas preces persolvere doceret, & in primis e-

elementis, ac fundamentis fidei inſtrueret? mirentur alii, quantum velint, Xaveriū diverſis linguis loquentem, cœcos illuminantēm, ſurdis auditū. reſtituentē, ſenſū & motum paraliticis, vitam mortuis largientem, à peſte integras civitates liberantem, tempeſtates & turbines ſedantem; erit nihlominus in oculis meis Xaverius ſemper magìs admirandus, pauperes evangelizando, quàm tot tantáque prodigia patrando. Verùm non detineamus nos tantantùm in admiratione quadam ſterili & infructuoſa; vidimus arma, quibus. grandis iſte heros chriſtianiſmi, uſus fuit, ad lucrādas, JEſu Chriſto, animas; utamur & nos illis; ſequamur virtutes illius, quas exercuit, &Deus, etiā noſtris laboribꝰ benedicet qualiter laboribꝰ Xaverii benedixìt. Si non poſſumꝰ plātare & propagare fidē inter infideles; laboremꝰ pro ea perficiēda, inter chriſtianos. per frequētes inſtructiones noſtras, & ſanctitatē vitæ, ac morū noſtrorū. Hæc eſt illa gratia, quā, in hoc feſto, quod zelū noſtrū, pro ſalute animaruuı, de novo accendere, & inflammare deberet, à Deo petere debeamus. Pro Miſſa; dicitur de S. Indiarum Apoſtolo, quòd eam. tanta cum devotione celebraverit, ut non ſemel tantum cum copioſo torrente conſolationum, & ſuavitatis cœleſtis, ſe perſuſum ſenſe-

senserit, praecipuè post S. communionem, ut coactum se senserit, rogare Dominum, quo eas moderari vellet, hinc illae notae illius voces: *satis est, Domine, satis est.* Turselin, primus historiae illius scriptor. Hae sunt gratiae & favores, quales nos non meremur; sufficiat nobis colligere micas, quae cadunt de mensâ sanctornm; & oremus Dominum nostrum JEsum Christum pro gratia ista, ut aliquid saltem imitari valeamus, de hoc sancto sacerdote, qui ei tanto cum fervore & fidelitate servivit; *Deus, qui Indiarum gentes beati Francisci praedicatione & miraculis, Ecclesiae tuae, aggregare voluisti; concede propitius, ut cujus gloriosâ merita veneramur, virtutum quoque imitemur exempla.* Orat. eccles.

OCTAVA DECEMBRIS.

PRO FESTO IMMACULATÆ CONCEPTIONIS B. V. M.

Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te. Cant. 4. 7.

De gratiis B. M. V. concessis.

1. Quasnā Deus illi, in hac die Conceptionis conferat: 2. Quam partem ex illis nos sumere debeamus.

PUNCTUM I. GRatias cum universali Ecclesia agamus Deo pro gratiis & favoribus sanctissimae Virgini hodie collatis. Primò, praeservat eam à peccato originali, ut dignam efficeret.

ret, quæ ſuo tempore, Mater JEſu Chriſti, filii ſui eſſet, ita ut quamvis nos omnes in Adam peccaverimus, & filii iræ omnes naſcamur, haud difficile nobis accidere debeat, excipere Mariam, ab hac regula generali. Ipſamet prima, humiliter id agnoſcit, ac fatetur, puram Dei gratiam & miſericordiam eſſe, quæ eam ab omnibus aliis, Adami deſcendentibus, diſtinxerit, & à maſſa corruptionis ſeparaverit, eamque in benedictionibus dulcedinis prævenerit; *fecit mihi magna; qui potens eſt* Luc. 1. 49. Agnoſcamus id ipſum & nos cum illa, ut ita debitam Chriſto JEſu, noſtro & ipſius ſalvatori, gloriam reddamus. *In laudem gloriæ gratiæ ſuæ.* Epheſ. 1. 6. Legimus in principio libri tertii regum, quòd ſummus Pontifex Abjathar unà cum Joab, partibus Adoniæ acceſſerit; his autem brevi diſperſis, Salomon ad thronum David patris ſui elevatus, ſententiam mortis, contra omnes eos pronuntiaverit, qui ſe contra eum declaraſſent; ſed Pontifici ſummo pepercit; mortem quidem, ajebat ad eum, 3. rēg. 2. 26. promeritus fuiſſes, ùt alii rebelles; *equidem vir mortis es*, ſed gratiam tibi faciam, & favorem, eò quod arcam Domini portaveris. En, filiam Adæ, quæ electa fuit à tota æternitate, non ut portaret, ſicut Abjathar, arcam veteris teſtamenti ſuper hume-

humeros ſuos, ſed cujus viſcera ſimul, futura eſſent arca quædam viva, ubi verbum divinum incarnatū requieſceret; filia mortis eſt, ſi eam ſecundum naturam ſuam conſideremus; ſi verò eam, ſecundùm ſuum miniſterium, Deo exhibendum, aſpiciamus, filia, imò Mater eſt ipſius vitæ; & ſub qualitate iſta, & conſideratione hac, ad differentiam aliorum electorum, prædeſtinata fuit, ante alios, non ſolùm quoad animam, ſed etiam quoad corpus, itaque non tantùm optimam animam ſortita eſt. *ſortita ſum animam bonam*, ſed hæc ipſa anima, tale corpus reperit, quod nullo unquam peccato fœdatum erat, & *veni ad corpus incoinquinatum*. Sap. 8. En primū privilegiū Conceptionis ſuæ! 2do. Dedit ei Dominus plenitudinem gratiarū, quam primū capax erat illas accipiendi. Si Jeremias, & S. Joannes Baptiſta, ſanctificati, & Spirito ſancto repleti fuêre de ventre matris ſuæu non dubitemus, quin mater DEI fuerit magis, & ſupra ſervos iſtos privilegiata; quodque non ſolùm plus gratiæ. quam dicti duo prophetæ, ſed etiam angeli & ſācti omnes unquam, acceperit; & in hoc ſenſu, plures docti interpretes, explicant hæc verba, Pſalmi. . 86: *Fundamenta ejus in montibus ſanctis*. Ita eſt, ait S. Gregorius M. in 1. reg. 1, *an non mons ſublimis Maria, quæ omnem*

nem electæ creaturæ altitudinem, electionis suæ dignitate, transcendit, quæ ut ad conceptionem æterni verbi pertingeret, meritorum verticem, super omnes angelorum choros, usque ad solium deitatis, erexit? 3tiò. Primo ista gratia, quam sanctissima Virgo accepit, tam plena & abundans erat, ut se in omnem ætatem vitæ illius extenderit, & ab omni peccato liberam & exemptam fecerit; *puto*, ait S. Bernardus, epist. 147. n, 5. *quòd copiosior sanctificationis benedictio, in eam, descenderit, ; quæ non solùm ipsius sanctificaverit ortum, sed & vitam, ab omni deinceps peccato, custodierit immunem.* Privilegium incomparabile; nulli alteri concessum; quòdque in illa etiam pro semper extinxit & sopivit rebellionem carnis contra spiritum, & illos inordinatos, ac turpes motus, super qvibus vel ipsi sanctissimi, ingemuerunt; & adhuc ingemiscere, coguntur. Subsiste hic parumper, & considera hæc gloriosa privilegia Beatissimæ Virgini à Deo concessa; cõtestare illi gaudiũ tuum, quod exinde sentis. O quam æquum fuit, Virgo sanctissima! nullum unquam fuisse tempus, vel momentum, in quo non fuisses tota sancta, & acceptissima Deo! *sancta corpore & spiritu.* Quàm justum erat, serpentem infernalem, nunquam, in potestate sua, habuisse illam, quæ suo tempore, contritura esset

caput

caput ipsius. & quòd, antequam domus seu habitaculum Domini fieret; nihil unquam in ea fuerit, quod oculos divinæ majestatis offendere potuisset! *sanctificavitat-bernaculum suum Altissimus! DEus in medio ejus non commovebitur.* Ps. 45. Verùm, quia hæc privilegia illi solummodò propria, & peculiaria fuerunt.

PUNCTUM II. Considera, quem fructum ex hoc mysterio capere, quamque partem Clericus exinde sumere debeat. 1. Vivere debet in magna puritate tum animi, tum corporis, ad exemplum sanctissimæ Virginis; *inoffensos & immaculatos decet Dei existere sacerdotes*, ait 4tũ Concilium Toletanum cap. 19. si oportebat Mariam præservatam fuisse in conceptione sua ab originali peccato, & tot ac tantis gratiis repletam, quia destinata fuerat, ut Dei filiũ conciperet, & mundo parturiret, si pariter necesse fuit postea, quando proximè elevanda erat, ad dignitatem hanc maternitatis divinæ, Spiritum S. in eam de novo supervenire, & secum novam plenitudinẽ gratiarum afferre, *ut dignum filii Dei habitaculum effici mereretur*, qualis ergo esse debet puritas, & innocentia sacerdotis, qui singulis diebus in altari, eundem filium Dei producit, illumque de cœlis in terram ad se trahit efficacia verborum suorum? qu

non solùm eundem intra se recipit, sed singulis momentis, etiam aliis, illum dispensare potest? *quam mundæ esse debent manus illæ! quam purum os, quàm sanctum corpus, quàm immaculatum cor sacerdotis;* exclamat hìc piissimus author libri de imitatione Christi l. 4. c. 5, *ad quem totus ingreditur author puritatis?* 2. Evitare debet vitia non solùm graviora, & notabiles excessus, sed etiam defectus, & errores veniales, & minimas etiam sordes peccatorum. Si in veteri lege illi, qui vel minimam maculam, vel defectum habebant, à ministerio altaris exclusi erant, *homo, qui habuerit maculam, non offeret panes Deo suo, nec accedat ad ministerium ejus.* Levit. 21. 17. quantā curā adhibere debebunt sacerdotes novæ legis, ut corda sua purificent ab omni affectu terreno, & inordinatis moribus? illi nempe, qui adeò felices sunt, ut quotidie offerre valeāt Patri æterno, carnem purissimam, & prorsus iṁaculatā JEsu Christi Filii ejus, cujus omnes veteris legis victimæ, non nisi umbra quædam & figura erant? *valdè præposterum* ait Petrus Damiani Cardinalis, de intēper. Cler. dissert. 1. c. 2. *si illa nunc denegetur reverentia veritati, quæ tunc adumbratæ deferebatur imagini.*

3tiò. Renovare debet hodierna die devotionem suam erga sanctissimam Virginē

Mariam

Mariam, consecrare se ejus servitio, imitari virtutes illius, & super omnia horrorē illū, quē illa de omni peccato habuit. Quamvis præservata ab omni peccato, à primo conceptionis suæ instanti, fuerit, nihilominus non omisit fugere, & declinare etiā minimas occasiones ullius peccati perpetrandi, non aliter, ac si omnia ipsi timenda fuissent. Qualis lectio, seu doctrina pro nobis? studeamus igitur afferre eandem vigilantiam, ut nobis vel à minimo etiam lapsu caveamus: abscondamus thesaurum gratiæ Dei, ne à dæmonibus nobis auferatur; vivamus in continua diffidentia de nobis; & elongatione à cōmercio mundi; amemus silentium, & solitudinem ad exēplum Mariæ. Hoc est, quod à nobis exigit infinita puritas adorandæ hujus victimæ, quam in altari offerimus. Pro Missa, præparemus nos ad illam humilitate quadam sanè profundissima. Ah! Domine Deus meus! quomodo ego audeam celebrare Missam, ac peragere secrosancta mysteria? producere in altari filiū tuum JEsum Christum; eùmque mundo dispensare? quale prodigium! tale nihilominus, quod quotidie in manibus meis peragitur; prodigium tale, quod me rubore perfundit, si considero, quis tu sis, & quis ego? quid in & à Maria desideraveris, & modicum illud,

quod

quod in me est? mi Deus! dona mihi partem aliquam de iis, quibus hanc sanctissimam Virginem exornâsti, à primo instanti conceptionis suæ; quia satis benè intelligo, quòd, cùm saceerdotes; tui ministri, & quasi procuratores sint, tale etiam quid habere debeant, per quod à vulgo fideliū, seu christianorum distingvantur. *Mundiores debent esse cæteris, quia actores Dei sunt.* S. Ambros. in epist. ad Tim. c. 3.

PRO FESTO S. THOMÆ APOSTOLI.

Infer digitum tuum huc, & vide manus meas; & affer manum tuam; & mitte in latus meum; & noli esse incredulus, sed fidelis. Joan. 20. 27.

DE SANCTISSIMIS VULNERIBUS CHRISTI DOMINI.

1. Quantam in corde S. Thomæ impressionem fecerint sanctissiæ hæ plagæ.
2. Quam etiam in nobis facere debeant.

PUNCTUM I. MIrare hìc infinitam salvatoris bonitatē, qui dignatus est per specialem apparitionē S. Thomæ ostendere sanctissima vulnera sua illi inflicta in cruce. O quàm meretur charitas ista divina pro salute alicujus peccatoris, omnem sanctā adorationem & reverentiam nostram! videamus deinde, quàmnam impressionem hæc sacræ plagæ, in animo apostoli hujus fecerint, & quem effe-

ctum

ctum habuerint. 1. Curant infidelitatem, seu incredulitatem illius; obstinatus erat; noluìtque ullatenus credere resurrectionē divini magistri suì, nisi propriis manibus contrectaret vulnera ejus. Demisit se Christus JEsus adeò, ut ad incredulitatem illius convincendam, vel hoc ipso medio, uti voluerit, quod ipse præscripsit. *Infer digitum tuum huc.* En Thoma! manus quæ per suum contactum tot infirmos curârunt, & mille benedictiones in homines effuderunt; en, quomodo perforatæ sint? en pedes istos, sub quibus mare ipsum induruit; & quibus terra, non nisi sub scabello, servit; benè eos inspice; isti sunt, qui trabalibus clavis cruci affixi fuêre. Vide hoc latus, lanceâ apertum; infer digitum tuum, in istud sanctuarium amoris & gratiæ, & disce deinceps fidelior esse. Thomas non tam citò tetigit sacratissima hæc vulnera, quin statim plaga incredulitatis ipsius, sanata fuerit, & ipse exclamaverit; *Dominus meus, & Deus meus. Bona foramina,* ait S. Bernardus, in cant. serm. 61. n. 3. *quæ fidem adstruunt resurrectionis, & Christi divinitatem.* 2. Zelum illius animant, & accēdunt, & instrumenta evadunt, omnium magnarum illarum actionum, quas deinceps operatus est. Haurit ex aperturâ istâ, lateris salvatoris sui, ardentem quemdam amorem

morem, erga humanitatem ipsius deificatam; & pro ecclesia, quæ est corpus ipsius ex apertura illâ, quam clavi in pedib9 ejus fecerunt, stupendam ac tantam agilitatem, ut laborem suum longius ac remotius extenderit, quàm ullus apostolorum. Nolo hic uti opinione S. Chrisostomi, qui prætendit, Hom. 61. in Joan. amorem & charitatem hujus apostoli, omnium aliorū apostolorum charitatem superasse. Nulli propterea nec sollicitudini, neque labori, neque defatigationi pepercit; missus velut agnus, in medio luporum, secretum illud invenit, mutandi lupos in agnos; & mansvetos reddendos homines, qui feris bestiis similiores erant, quàm hominib9, & ad eos jugo Christi submittendos. Verum est, miracula ipsius plurimum ad hoc contribuisse & magnā verbis illius authoritatē cōciliasse; sed fateri oportet, quòd vita ipsius prorsus divina, quæque erat fidelis quædā copia, se imago magistri sui, potētissimū illud motivū fuerit cōversionis barbararū istarū nationū. Vidētes enī vitā adeò mirabilē, & à suâ, quám lōgissimè differētē, qualē hucusque nō viderūt, coacti fuère, oculos suos levare in cælū, & agnoscere, in hoc opere, digitūm Dei; & magnificare seu extollere misericordiā illius, qui venerit visitare, & eripere eos, de potestate prīcipis tenebra-

tenebrarū, ut trāsferret eos, in potestatē filii sui unigeniti summè dilecti. 3. Sāctissima JEsu Christi vulnera coronā imponūt apostolatui illius. Totus in eo cōsiderādo & expendendo, quod redemptor, ac ac divinus magister suus, pro salute hominum, pertulisset, aliud non suspirabat, nisi martyriū; moritur multoties, ut verbis S. Pauli utar, antequam vel semel moriatur; modò carceri inclusus, & in profundam fossā demissus; modò crudelissimè virgis laniatus; modò lapidatus, & ignominiosè civitate pulsus, famē, sitim, nuditatē, longa itinera, mille pericula iis annexa, gravissimos labores, perpessus; ut adeò sensim tanquā victima, in odorē svavitatis, consumptus fuerit. Tādē invenit in Indiis, ac in civitate Calaminâ, quod tantopere optârat, & ibi sacrificiū suum cōplevit. Rex regionis illius, tā rebellis verbo divino, ac Herodes, & crudelior etiam hoc principe, lanceâ eum cōfodi præcepit. Exspirat Thomas, corpore lanceâ perforatô, sed corde illius longè vivacius, sanctissimis vulneribꝰ salvatoris sui, pretio redemptionis suæ, vulnerato, & perculso. O mortem verè pretiosam in conspectu Domini! ô cursum gloriosissimè cōsūmatum? ô incredulitatem, sanè dignè reparatā, & emendatā! vidimus, quamnam impressionē sanctissimæ plagæ Christi JEsu

su in corde S. Thomæ, fecerint, videamus nunc, quamnam etiam in nostris cordibꝰ facere debeant?

PUNCTUM II. Possumus nos æquè ac S. Thomas, ex fontibus hisce Salvatoris, aliquid haurire, & ingredi in sanctuarium istud divinum, sanctissimorum vulnerum Christi Domini, quæ summus hic Pontifex, juxta mentem Ambrosii, in corpore suo, etiam in cælo, retinere voluit, non solùm ad confirmandā fidē, sed insuper. ad excitandam devotionem nostram, & ut efficacius pro nobis apud Patrem suū intercedere posset, exhibendo & mōstrādo illi, tanquā pretiū redēptionis nostræ, hæc signa. *Non solùm fidem firmat, sed etiam devotionem acuit; quòd vulnera suscepta pro nobis cælo inferre maluit: abolere noluit, ut Deo Patri nostra pretia libertatis ostenderet.* lib. 10. Luc. 24. Accedamus cum fiducia ad fenestram arcæ hujus sacratissimæ, non enim clausa est; civitas est refugii, quò peccatores liberè confugere possunt in angoribus suis, in quos à peccatis suis, considerando justitiam DEI vindicis, conjiciuntur. Si remorsus conscientiæ nostræ nos perturbant; si inimci nos persequuntur; conjiciamus nos in hoc apertum latus Christi JEsu; in hoc sanctuarium amoris, gratiæ & benedictionis; eligamus,

eligamus, instar columbæ, hic nidum nobis, & refugium nostrum; *columba mea in foraminibus Petræ.* Cant. 2. Videbimus exinde infernum contra nos coujuratum, quin vel in minimo nos lædere possit; audiemus frementes dæmones, & mundum contra nos irritatum; nos verò omnes eorum minas ridebimus; *in illis dormio securus*, ajebat S. Augustinus Enchirid. 2: 12. Progrediamur deinde ad vulnera sanctissimorum pedum; verum thronum gratiæ & securissimum pro peccatoribus asylum. Ex his sanctissimis pedibus, toties defatigatis, eò quod post oves errantes domûs Israél cucurrerint, S. Thomas admirabilem illā agilitatem hausit, & desumpsit, quâ Evangelium Christi Parthis, Medis, Persis, Scythis, Hircanis, ac demum in Indiis prædicavit. Hic invenient pariter cum illo Clerici fontem inexhauribilem veri & Apostolici cujusdam zeli, quô DEO animas lucrentur, & se ipsos instar aquilarum quàm rapidissimo volatu usque ad Deum elevent; *assument pennas ùt aquilæ; volabunt, & non deficient.* Is. 40. Manus denique Salvatoris ostendent nobis extensionem illam infinitā charitatis ejus; nunquā illas cruci affixas aspiciamus, quin recordemur, quanti nos ei constiterimus; dicamus ei cū quo-

dã vero servo Dei: *opus manuũ tuarum Domine, ne despicias; vulnera manuum tuarum precor, ut aspicias; ecce, in manibus tuis descripsisti; me, lege ipsam scripturã, & salva me.* Solil. c. 2. inter opera S. Augustini Tom. 6. Pro Missa reflectamus nos super hanc felicem sortem nostram, quòd quotidie ad altare tractare, & contingere possimus sanctissima Christi vulnera; dicere tunc possumus cum S. Apostolo, ac dilecto suo discipulo: *manus nostræ contrectaverunt de verbo vitæ.* 1. Joan. 1. Verùm, quia ad nos venit tanquam medicus cælestis, nos ipsi potiùs eũ rogemus, & conjuremus instanter, ut ipsemet plagas nostras tangere, & virtutem vivificantem sanctissimæ carnis suæ, infirmitatibus animæ nostræ, applicare dignetur; nil esse potest efficacius ad has curandas, quàm continua quædam meditatio vulnerũ D. N. J. C. secundùm S. Bern: studeamus ad exemplũ hujus Sancti, per hoc nutrire pietatem & devotionem nostram, hácque meditatione incessanter nos occupare. *Quid enim tam efficax ad curanda conscientiæ vulnera; nec non ad purgandam mentis aciem, quàm Christi vulnerum sedula meditatio.*

IN FESTO S. FRANCISCI SALESII.

In fide & lenitate ipsius sanctum fecit illum. Eccles. 45. 4.

De

DE FIDE ET MANSVETUDINE ILLIUS.

1. Fides illius gratum eum Deo reddidit. 2. Mansuetudo & lenitas, hominibus.

PUNCTUM I. NOn potest Sanctus aliquis magis laudari, quàm à fide, quae est fons & origo omniũ bonorum operum, quae nos justos & gratos Deo efficiunt juxta hanc scripturae sententiam: *justus autem meus ex fide vivit.* Hebr. 10. Haec virtus emicuit in S. Francisco à primis statim vitae suae annis; haec fuit arca, quae illum tanquam alterum Noë ab aquis diluvii salvavit; volo dicere, à corruptione mundi, ubi tot animae adeò miserè pereunt; *fide aptavit arcam in salutem domûs suae.* Hebr. 11. In vanum laboravit daemõ ei objicere scopulos, in quibus naufragio interiret; scuto enim fidei munitus, semper victor è pugna exivit: & generosè retudit omnia tela ignita inimici salutis suae. Armavit se aliquando titione ardente, ad repellendã impudicam faeminam, quae eum ad pec atum sollicitabat; & quia benè noverat, portare se thesaurum divinae gratiae, in vase fictili, extrema solicitudine, & curâ fugiebat omnes periculosas occasiones; studiis Parisiis incumbens, nonnisi Ecclesias & Collegia frequentabat; castigaba innocens corpus suum, & in servituteu redigebat, per orationem, jejunium, & ma-

cerationes alias. Verum nonnisi præludia erant vitæ suæ pænitentis; fides in eo alia adhuc mirabiliora operata est. Oblatâ illi ab Episcopo suo missione ad laborandum pro conversione hæreticorum Anuatensiū; & transitu omni, à cæcis istis hominibus, illi occluso, per medias nives, & prærupta montium, quasi reptando, aditum sibi ad illos fecit; prædicavitque illis Ecclesiæ doctrinam, tanto cum zelo; ut tandem, non obstantibus quibuscunque malis præjudiciis & præventionibus, quibus rebelles veritati reddebantur, tamen audierint. Exhibuit illis in seipso prædicatorem castum, temperantem, amorosum, à propriis commodis abhorrentem, resolutum, ut vel victima etiam evaderet fidei & religionis. Potest de ipso æquè benè, ac de magno Apostolo Paulo illud dici, quòd signa Apostolatûs sui fuerint, defatigationes, labores, vigiliæ, jejunia, calumniæ, injuriæ, insidiæ, persecutiones. Omnia hæc sanctus noster Missionarius tanta cum patientia sustinuit, ut vel ipsi magìs obcæcati, & omnium durissimi, insensibiliter quasi se ab eo fascinari permiserint, quem etiam propterea magū quemdam, veneficiorumque magistrū appellabant; quique à Christo JEsu tanquam agnus inter lupos ad eos missus, pro eo, ut ab eis devoraretur, virtutem & potestatē

tantam

tantam habuit, ut ipſe lupos iſtos verteret in agnos. O quoties, à tempore aſſumptionis ſuæ in Epiſcopatum Genevenſem, conſiderans ruinam ſpiritualem hujus infidelis & incredulæ Jeroſolymæ, ad exemplum JEſu Chriſti flevit ſuper illam? quoties zeloplenus, generoſo animo, è manibus miniſtrorum hæreticorum, innocentē prædam jamjam ab ipſis devorandam rapuit & ſalvavit? quoties & ipſe oravit gemens & ab aliis fidelibus chriſtianis rogari fecit, divinum magiſtrum ſuum, ut injuriæ illæ, quæ intra muros Genevenſes illi inferebantur, repararentur? quoties ardore fidei & charitatis ſuæ impulſus, reſolutionem cepit, recuperandi non ſuos Epiſcopales reditus, qui ei adeò injuſtè ablati fuerant, ſed animas illas, quæ pretioſo Dei ſanguine emptæ fuerant, pro quibus ipſe quoque libenter millies propriam vitam ſuam dediſſet? quàm reſolutè & intrepidè pèr civitatem hanc ingratiſſimam curſitabat, quæ Prophetas ſuos occidit, & manibus inimicorum ſuorum ſe objecit, quin vel minimum ſibi à furore ipſorum timeret, ut infirmis Catholicis Sacramentum pœnitentiœ adminiſtraret; & uni ex principalibus capitibus hujus partis ſchiſmaticæ ac hæreticæ, (Beza ſucceſſor Calvini) ad aperiendos veritatis lucis oculos, dux fieret?

gratias Deo; quòd sanctum hunc fide adeò viva illustrârit ac munierit; & oraillum, ut illam etiam in te augere velit.

PUNCTUM II. Veniamus modò ad mansuetudinē & lenitatem S. Prælati nostri, qui præ omnibus, etiam magnis, ac excellentibus illius sæculi viris, promeritus fuit elogium illud, quod Spiritus S. Moysi dat, *nempe vir erat mitissimus super omnes homines, qui morabantur in terra.* Num. 12. Videre est hanc ipsius mansuetudinem, omnes quasi fascinantem per cursum totius vitæ ipsius. Dum quadam die disputaret cum quodam ministro acatholico, qui resistere haud poterat Spiritui divino, qui in illo, & per illum loquebatur, confugit infelix homo iste, ad injurias & verba contumeliosa, támque atrocia etiam effutiit, ut vel maximam patientiam concutere, vel omnino subruere potuissent, patientia autem nostri Prælati, nullam exinde difficultatem sensit; possidebat nimirum in pace animam suam, memoria secum revolvens, magistrum suum divinum, pro stulto, pro samaritano, & dæmoniaco, habitum; compassionem potiùs, medicum charitativum decentē, furori hujus phreneticiexhibuit. En! innocentia illa venefica, quibus hæreticos passim incantavit. Hic erat modus illius, & pugnandi, & vincendi; convertit-
que

que longè plures hâc viâ & ratione quàm omnes alii, quicunque demum ulla ſua arte & diſputationibus unquam efficere potuiſſent. Id, quod ex omni parte, tot peccatores, ad tribunal illius ſacrum, attraxit; habebat nimirúm talem, tantámque erga eos compaſſionem & teneritudinem, ut verbis explicari non poſſit. Elucebat hæc manſuetudo, & dulcedo, vel ex ipſis etiā ejus oculis, quemadmodum in Chriſto JEſu, qui propterea & publicanos, & fæminas peſſimæ vitæ & famœ, ad ſe attraxit Videre erat in labris ejus ſubriſum quemdam, plenùm hilaritate; & manus illius promptæ, paratiſſimæque erant, ad ſublevandos, & amplexandos peccatores quoscunque. Videor mihi videre partem filii prodigi, qui in amplexus hujus deperditi juvenis, ruit, qui lacrymas ſuas, lacrymis illius commiſcet, & mirum in modum illi blanditur. Sed minimè perſuadere nobis debemus, quaſi peccatores reconciliâſſet, & abſolviſſet, quin veram mutationem, converſionem, & fructus dignos pænitentiæ, ab eis exegerit. Talis fortè eſt manſuetudo illa, quam nobiſmetipſis optaremus, & expeteremus; talis autem lenitas & dulcedo, ut ex principiis fidei noſtræ loquar, latrocinium eſt, & veriſſima crudelitas; ſubverſio eſt totius Evangelii, & ruina

religionis. Sanctus hic Episcopus Genevensis longè aberat, à tali mansuetudine demittebat se, ut lapsos elevaret per charitatem aliquam condescendentem; sed ipse non pariter cadebat cum ipsis reddendo se complicem alienorum peccatorum, per cæcam quamdam conniventiam; omnibus omnia fiebat, non ut eos, in sordibus suis, putrescere permitteret, sed ut JEsu Christo omnes lucrifaceret. Bonus iste Samaritanus, oleum & vinum plagis & vulneribus infirmorum infundebat; oleum compassionis, & vinum correctionis; non quidem onerabat pænitentes suos pondere insupportabili, neminem tamen etiam eximebat á portanda cruce sua; à crucifigenda carne sua; à vitiis, & inordinatis desideriis refrænandis: Faciles reddebat vias Domini; non longas faciendo, sed complanando difficultates illas, quas sibi mundus, in observandis præceptis evangelicis; præfixerat. Denique dici de ipso potest, quod S. Augustinus epist. 82. N. edit. de magno Apostolo Paulo dixit: *omnibus omnia factus est; non simulantis æstu, sed compatientis affectu.* Benedictus sis Domine DEus meus! quòd Ecclesiæ tuæ, hunc S. Episcopum, & magnum ducem spiritûs, dederis, sæculo adeò corrupto, quale nòstrum modernum est! effunde super corda nostra, dulcedinem charitātis

ritatis tuæ, & fac, per gratiam tuam, ut inftructionibus, ac ēxemplis ejus erudiamur. Non eft unus ex Sanctis primorum fæculorum; vel qui in defertis Thebaidæ vixerit; fanctus talis eft, qui in memoria adhuc eft Patrum noftrorum. Dantur fancti, quorum vita plus admiranda, quàm imitanda fit; torrentibus fimiles funt, qui magnum rumorem, ac mirabiles effufiones virtutum prorfus extraordinariarum poft fe reliquerunt; in S. Francifco Salefio, totum, & omne, eft imitabile; fluminis alicujus valdè pacati, & quieti, inftar erat, cujus aquæ, abfque ftrepitu ullo, defluxerunt; DEus illum fanctum fecit in modo quodā vivendi ordinario, & communi; femper fibi erat æqualis, & uniformis; nunquam à fe ipfo deflexit, neque veftigia fua eū fefellerunt. Studeamus igitur imitari exemplum adeò recens, ut vivamus per fidem, prout ipfe; & obligationibus noftris fatisfaciamus, eadē cum ipfo fidelitate; obfervemus folitudinē quamdam interiorem etiā in medio mundi; utamur illo, tanquam non utentes, & DEum noftrum in omnibus, & per omnia glorificare ftudeamus. Pro communione fanctus hic nofter talem dat regulam, à qua nunquam declinare debemus, nempe: *communionem fingulis octo diebus, requirere ut quis peccato mortali, & omni affectu ad peccatum*

veniale careat, ac magnum in se desiderium experiatur, ad S. communionem accedendi. 2. Part. Philoth. c. 20. Hæc dispositio multò magìs necessaria est sacerdotibus, qui magnum & grande hoc Christi & Ecclesiæ sacrificium offerunt. S. Franciscus illud, tanto cum fervore, & ædificatione offerebat, ut vel indevotissimis etiam devotionẽ quamdam inspiraverit; hinc nimirùm traxit totum illud fundamentum mansuetudinis, & dulcedinis, quam in ipso admiramur; eundem & nos quoque, ad altare, afferamus fervorem; & Christum JEsum, ad exẽplum hujus S. Episcopi, rogemus, ut nos & suæ mansuetndinis, & charitatis participes faciat, ut corda peccatorum movere, & utiliter ad conversionem illorum laborare valeamus; *docebo iniquos vias tuas, & impii ad te convertentur.* Ps. 50. 51.

PRO FESTO PURIFICATIONIS B. V. MARIÆ.

Postquam impleti sunt dies purgationis ejus, secundùm legem Moysis, tulerunt illum in Jerusalem, ut sisterent cum Domino. Luc. 2. 22.

De Sacrificio, quod, de nobis ipsis, Deo offerre debemus.

1. Invenimus in Purificatione B. V. media hoc Sacrificium offerendi. 2. In præsentatione seu oblatione JEsu autem, modum id faciendi.

PUNCTUM I. QUicunque se Deo consecrare vult modo tali,

tali, qui ei gratus, & acceptus sit, duceer debet vitam omnino puram; *circumcisus vitiis*, ait S. Ambrosius, in Luc. lib. 2. *dominico dignus judicatur obtutu*, id, quod, nos docet sanctissima Virgo, in , & per hanc cæremoniam purificationis suæ. Scimus eam nec minimum habuisse, quod purificatione indiguisset, utpote Matrem Dei, seu illius, qui ad hoc venit, ut universam naturam purificaret, & qui origo est omnis puritatis, angelorum, & sanctorum omniū. *Nihil in hoc partu impurum fuit; nihil illicitum, nihil purgandum, nimirùm, cùm proles ista, puritatis fons sit, & purgationem venerit facere delictorum.* S. Bern. Serm. 3, de Purif. B.V.M. Adeò nihil sordium contraxit per hunc partum supernaturalem, ut potius purior, & magìs virgo exinde evaserit, ait S. Augustinus. Serm. 15. de tem. Nihilominus non omisit Beatissima Virgo quidquam de cæremoniis purificationis, perinde, ac si una de cæteris, huic legi subjectis, mulieribus fuisset. Prouti illæ, sic & ipsa secessum tenuit septem diebus, & habitationem separatam, ob omni humano commercio; ut illæ, sic ipsa abstinuit per quadaginta dies, ab ingressu templi, & contactu cujuscunque rei sanctæ; ùt illæ, sic & ipsa, ad purificationem se sistit, & offert; & victimam, à lege præscriptam, secum affert. Non id fecit, quasi his mediis

indigeret, illo tēpore tam pura ac antea, fuerat; & sine interruptione Deo applicata, intenta, & unita; sed docet nos exemplo suo, solitudinem, secessum, abstinentiā reverentialem à rebus sanctis, ac humilitatem, excellentia quædam media esse, ad nos purificandos, & tales efficiendos, ut de nobis ipsis sacrificium, Deo gratum, & acceptum facere,& offerre valeamus. Recessus ab hominibus, & solitudo, magnum remedium, & adjumentum sunt ad purificandū nos, ab inevitabilibus maculis, quas per cōmercium & conversationem cum hominibus, contrahimus. Volo Clericum assiduum esse in oratione; fervidū inexercitio bonorum operum; zelosum pro salute animarum;si se à consortio aliorū se non subducat, & in seipsum descendat, planè haud immunis erit ab isto pulvere, qui nobis, etiam in actionibus nostris sanctissimis, adhærere solet, *necesse est, de mundano pulvere, etiam religiosa corda sordescere*, ait S. Leo serm: 4. de quadrag. Huic solitudini adjungere oportet, quandoque abstinentiā quamdam reverentialem; & voluntariam, ab usu rerum sanctarum. Servit nobis Maria in hoc puncto pro exemplari; non contenta observasse solitudinem septem dierū ùt aliæ mulieres Judeæ solebant, insuper utut innocentissima, abstinet ab ingressu templi, totis quadraginta diebus. Pulcyer-

rima figura! quæ non solùm sacerdotibus, qui sanctitatem sacerdotii sui per turpes excessus inhonorârunt; sed iis etiam, qui vel modicum, à primo suo fervore, defecerunt quàm necessarium ipsis sit, vel saltem utile, & fructuosum, aliquanto tempore, à ministerio suo angelico, abstinere, ut post ea sanctius, & dignius Deo appropinquare valeant. Refert Granado Dominicum de Martyribus, cujus vita tam pura, exercitia pietatis adeò ordinaria erant, nihilominus, uno die, intra septimam, à celebratione abstinuisse, ut altius sibi, horrorẽ illum sacrum, imprimeret, quem ad hoc tremendũ mysterium afferreo porteat; & sacerdotes illi, quorũ vita tota mundana, & sæcularis est, nullum intervallum unquam faciant, ut melius se ad tantum mysteriũ præparare valeant? Barthol, de vit. Domin. de Martyribus l. 4. c, 27. Denique 3tium medium purificandi nos à defectibus & erroribus nostris, est, ut imitemur humilitatem Beatissimæ Virginis. En! quomomodo se submittit tali cæremoniæ, quæadeò contraria innocentiæ suæ videbatur, & gloriam virginitatis suæ minuere, quamvis nullo modo ad illam fuerit obligata; disce exinde, ut non solùm iis inhæreas, quæ tibi præcepta sunt, sed etea quãdoque exequaris, quæ præcisè consilii, & perfectionis sunt. Noli esse ùt certi quidam Clerici

qui continuò interrogare ſolent: éſtne hoc abſolutè ad ſalutem neceſſarium? ſúmne ad hoc obligatus, ſub peccato mortali? qui Deum amat, & qui verè ei placere deſiderat, tali modo non loquitur; dicit potiùs cum aliquo ex antiquis Patribus; *debeo non tantùm obſequi Deo, ſed & adulari.* En! habes media, ut in ſtatu ſis, offerendi & ſacrificandi te Deo! vide, ut exinde proficias; & pro ſecundo puncto conſidera in oblatione Chriſti Domini, modum & rationem quem in tali oblatione teneas.

PUNCTUM II. Tres qualitates, & circumſtantiæ ſpecialiter annotandæ ſunt in oblatione Chriſti Domini, dum ſe hodie Patri ſuo divino obtulit. 1mò *maturè* ſe offert; hac die non aliud fecit, quàm, quòd ratificaverit publicè in templo, quod in primo momento conceptionis ſuæ fecit, ubi ſe ad omnem voluntatem Patris ſui promptum obtulit, ſecundum Apoſtolum, Hebr. 10. *Ideò ingrediens mundum dicit: ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam.* 2dò offert *ſe integrè*, abſque ulla reſervatione aut reſtrictione. Ipſe nobis declarat, quòd totus in eo ſit, ut voluntatem Patris ſui, exequatur hæc erat regula omnium cogitationum intellectûs ſui; omnium motuum & affectuū voluntatis ſuæ, & omnium eorum, quæ officium & miniſterium ſuum, ab eo exigebat; *quæ placita ſunt ei facio ſemper.* Joan.

8. 3tiò: offert se modo aliquo *perpetuo, & irrevocabili*. Sacrificium hoc matutinū, certū est præsagiū, secuturi sacrificii vespertini; neqe cessavit unquā illud offerre quousque illud non in cruce consumârit; hinc tam frequenter ad Apostolos suos dicebat; Luc. 12. *quomodo coarctior, usquedum perficiatùr?* o exemplum sanè pulcherrimum pro Clericis; oblatio igitur, quam de se ipsis facere debent Deo, ut imitatòres sint oblationis JEsu Christi, de se factæ, debet esse 1mo. *prompta*. Nil magìs refert, ad reddendas Deo oblationes nostras grayas, acceptásque, qxàm ut maturè fiant. Quia nullius, quod illi offerre possumus, quodcunque demum sit, vel esse possit, indiget, valorem illius, quod offerimus, aliter sublimare, & extollere non possumus, quàm ut promptè & hilariter illud offerramus; *hilarem enim datorem diligit Deus*. 2. Cor' 9. 7. Hinc in lege veteri petit primitias omnium rerum; voluit sibi offerri primitias animalium, & hominum, & primos fructus terræ. Esto igitur promptus ad offerendum Deo omne illud, quòd à te petierit, ut ita grata ei possit esse oblatio tota.

2dò. Debet esse *integra*. Ex eo tempore, quo te ad statum & ministerium ecclesiasticum obligâsti, per susceptionem sacrorum ordinum, debes te non aliter consi-

side-

siderare, quàm Deo consecratum, & absolutè pro servitio illius destinatum; non est tibi permissum, de tuis bonis, de tua anima, de persona tua, aliud, vel aliter disponere, nisi pro illius gloria. Vel minima reservatio totam oblationem tuam fœdaret, & omne meritum illius auferret; nam quia oblatio ista esse debet perfectum holocaustum, nihil exinde tibi ipsi retinere potes; rapina enim foret, ùt ait Propheta Is. 61. 8. *odio habens rapinam in holocausto.* 3tio. Oblatio esse debet *perpetua & irrevocabilis.* Parùm tibi prodesset, quòd semel te Deo obtuleris, si postea defatigeris, & idipsum iterum repetere velles, quod semel eidem consecrâsti. En! qualitates, quas sacrificium tuum habere debet; renova illud hodie, ad pedes altaris; sed cum omnibus istis conditionibus, quæ solæ illud Deo gratum, reddere possunt, & acceptabile.

O JEsu! qui te obtulisti hodierna die Patri tuo æterno, fac per tuam, ex omni parte sanctissimam oblationem, ut nos omnino & integrè, tibi consecrati simus, per talem abrenuntiationem, quæ sit sine omni reservatione; adeò, ut prompti, ac parati simus, sanitatem, vires omnes, vitam nostram ipsam, impendere, pro, & in tuo servitio, per oblationem perennem, permanentem, & irrevocabilem. *Quid enim mihi est in cælo? Deus cordis mei, & pars mea, Deus in æternum.* Ps. 47.

FINIS PARTIS HYÆMALIS.

INDEX
MATERIARUM HUJUS PARTIS hyemalis.

DOMINICA PRIMA ADVENTUS.

DOMINICA SECUNDA ADVENTUS.

DOMINICA

DOMINICA TERTIA ADVENTUS.

DOMINICA QUARTA ADVENTUS.

PRO

FE-

stitio